This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07591247 1

ATAKTA.

ΑΤΑΚΤΑ.

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ,

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ,

ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Π — Ω.

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Κ. ΕΒΕΡΑΡΤΟΥ,

RUE DU FOIN S.-JACQUES, N° 12.

SE TROUVE CHEZ

F. DIDOT, FRÈRES, RUE JACOB, N° 24.

1832.

5405
OCT
17
1883
NEW YORK
PUBLIC
LIBRARY

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ.

Ἐδῶ ἔμελλα, ὡς ὑπεσχέθην (1), νὰ ἀποπληρώσω ὀλίγας τινὰς ἔτι παρατηρήσεις περὶ τῆς γλώσσης ἡμῶν, ἀλλ' ἔπεσεν ἀπροσδόκητος, ὡς κεραυνὸς, κατὰ τῆς ταλαιπώρου μου κεφαλῆς ὁ θάνατος τοῦ ἀπὸ τεσσαράκοντα σχεδὸν ἔτη φιλτάτου, καὶ τὴν ὥραν ταύτην ποθεινοτάτου Φραγκίσκου Θυρότου, διδασκάλου τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ βασιλικὸν τῆς Γαλλίας φροντιστήριον.

Ὁ μακαρίτης οὗτος φίλος ἦτο τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀλίγων ἐκείνων, ὅσοι ἑνόνουν τὴν διδαχὴν μὲ τῆς ἰδίας των διαγωγῆς τὸ παράδειγμα. Καὶ πρᾶξιν καὶ θεωρίαν φιλόσοφος, εὐτύχησε νὰ ἔχῃ σύζυγον σωφρόνως ἀναθραμμένην ἀπὸ τιμιωτάτους γονεῖς γυναῖκα, καὶ ἀπ' αὐτὴν βοηθούμενος, ἀνέθρεψε μονογενῆ θυγατέρα, ἀνατροφὴν ἀξίαν νὰ προβάλλεται ὡς τύπος εἰς τοὺς ἔχοντας ν' ἀναθρέψωσι θυγατέρας. Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι τὰ οἰκιακά.

Τὰ δὲ κατὰ τὴν πόλιν, ὅλος του ὁ βίος ἐχρημάτισε παράδειγμα εἰς τοὺς φίλους τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος. Ἐραστὴς τῆς δικαίας ἰσότητος, τὸ κοινῶς συμφέρον ἐπρόβαλε σκοπὸν, καὶ εἰς τοῦτο μόνον ἀποβλέπων ἐκατεύθυνε τὰς βουλάς του καὶ τὰς πράξεις. Εἰς τὰς εὐτυχίας τῆς πατρίδος

(1) Ἰδ. Μέρ. Α', Προλεγόμ. σελ. η'.

ἔχαιρεν ὡς εἰς ἰδίας· καὶ αἱ δυστυχίαι της τὸν ἐπλήγονανι ὡς οἰκιακαὶ συμφοραί.

Ἡ πατρὶς αἰσθάνθη τὰς ἀρετὰς τοῦ χρηστοῦ τούτου πολίτου καὶ τέκνου της, οὐδ' ἐφάνη ἀχάριστος εἰς αὐτόν. Τὸν ἀντάμειψε πρῶτον μὲ τὴν καθέδραν τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ βασιλικὸν τῆς Γαλλίας φροντιστήριον (1)· ἐβράβευσεν ἔπειτα πλουσίως τὸ σοφώτατον αὐτοῦ σύγγραμμα, τὸ ἐπιγραφόμενον, Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Φιλοσοφίας (2), καὶ τελευταῖον, πρὸ ὀλίγων μηνῶν, τὸν ἀνεκήρυξε μέλος τοῦ βασιλικοῦ Πανεπιστημίου.

Ἀπὸ δὲ τοὺς κατὰ μέρος ὁμοπάτριδάς του, ὡς καὶ τοὺς ξένους, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν καὶ τὸν ἀνεστράφησαν, ἐπεθύμησαν ὅλοι, ὡς εὐτύχημα, καὶ τὴν φιλίαν του (Πῶς νὰ μὴν ἐπιθυμήσῃ τις νὰ φιλιωθῇ μὲ τὸν φίλον τῶν ἀνθρώπων!). Καὶ ζῶντα τὸν ἠγάπησαν εἰλικρινῶς, καὶ τὸν θάνατόν του ἐπένθησαν, ὡς ἴδιον πένθος καὶ δυστύχημα.

Ἀλλ' ἀπὸ τοὺς δυστυχήσαντας τούτους φίλους τοῦ Θυρότου, δὲν εἶν' ἴσως ἄλλος δυστυχέστερος ἐμοῦ. Τὰς πολλὰς τῆς ὀδυνηρᾶς μου ζωῆς ἀτυχίας ἐπαρηγοροῦσεν ἡ πίστις ὅτι τὰς συναισθά-

---

(1) Collége royal de France. ═══ (2) Introduction à l'étude de la Philosophie, σύγγραμμα ἄξιον νὰ μεταφρασθῇ καὶ εἰς τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν. Παρὰ τοῦτο ἐμετάφρασεν ὁ μακαρίτης τὰ Ἠθικὰ καὶ τὰ Πολιτικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἄλλα ἀπ' ἄλλας γλώσσας ἱστορικὰ καὶ γραμματικὰ ἀξιόλογα συγγράμματα.

νετο αὐτὸς ὡς ἰδίας· πίςις τόσον ἰσχυρὰ, ὥςε δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τοῦ τὰς ἐξομολογῶμαι ὅλας· τὰς ὀλίγας εὐφροσύνας, συνευφραινόμενος μοῦ τὰς ἔκαμνεν ὀξυτέρας. Τοιοῦτος φίλος μ' ἀφίνει ἔρημον πάσης παρηγορίας εἰς τὰς τελευταίας ςιγμὰς τοῦ βίου μου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΝ ΘΥΡΟΤΟΝ, ΑΝΔΡΑ

ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙΣ ΑΚΡΑΙΦΝΕΣΤΑΤΟΝ,

ΕΝ ΠΟΛΙΤΑΙΣ, ΤΟΥ ΚΟΙΝῌ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΣΤΑΤΟΝ,

ΕΝ ΟΙΚΕΙΟΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΤΑΤΟΝ,

ΕΝ ΦΙΛΟΙΣ, ΖΩΝΤΑ ΜΕΝ, ΑΠΑΣΙΝ ΕΥΝΟΥΣΤΑΤΟΝ,

ΘΑΝΟΝΤΑ ΔΕ, ΜΑΛΙΣΤΑ ΠΑΝΤΩΝ ΕΜΟΙ ΠΟΘΕΙΝΟΝ,

ΧΑΙΡΕΙΝ ΚΕΛΕΥΩ

Ο ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΗΔΙΣΤΗΣ ΟΜΙΛΙΑΣ ΩΡΦΑΝΙΣΜΕΝΟΣ,

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ.

16 Ἰουλίου, 1832.

ΠΡΟΣΩΠΙΔΙ, Σ. Ἐξηγεῖ τὸ πληθ. Προσωπίδια ὡς συνών. τοῦ Φτιασίδια καὶ Νιψίδια (Ἄτακτ. II, σελ. 136). 2) Ἐξηγεῖ ἀκόμη τὴν λέξιν, ὡς συνών. τοῦ Ἀντιπροσωπίδι. (Ζ. Ἀντιπροσωπίδι). Φέρει καὶ ῥῆμα Προσωπίζω, Σ. σημαῖνον Καλλωπίζω περιέργως τὸ πρόσωπον (farder).

ΠΡΟΣΩΠΙΖΩ. Ζ. Προσωπίδι.

* ΠΡΟΦΥΛΙΟΝ. Κακὰ τὸ ἐτυμολόγησα εἰς τὰς εἰς τὸν Ἡλιόδωρον σημειώσεις, ὀρθότερα (ἂν δὲν ἀπατῶμαι), εἰς τὰς εἰς τὸν Ἰσοκράτην. Σημαίνομεν διὰ τῆς λέξεως τὸ προσραμμένον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ἐπανωφορέματος, δέρμα ζώου, καὶ ἐξαιρέτως ἐκ τῶν πολυτίμων, οἷον κακουμίου, σαμουρίου καὶ τῶν τοιούτων. Ἀντὶ τούτου οἱ παλαιοὶ προσέῤῥαπταν, ἢ συνύφαιναν τὴν πορφύραν, ὀνομάζοντες αὐτὴν Πορφυρᾶν παρυφὴν Ἑλλ. (bordure de pourpre), καὶ τὸ φέρον ταύτην ἔνδυμα, Στολὴν περιπόρφυρον, Ἑλλ. ὁποίαν ἔφεραν ἐξαιρέτως οἱ συγκλητικοὶ Ῥωμαῖοι. Τὸ ἔλεγαν ἀκόμη Περίνησον ἢ Περινήσαιον, μεταφορ. ἀπὸ τὰς νήσους, περιζωσμένας ἀπὸ θάλασσαν. Λέγει ὁ Ἡσύχιος « Περινήσαια, » περιβόλαια, οἷς ἐν κύκλῳ πορφύρα παράκειται » καὶ « Περί- » νησον, ἱμάτιον ἔχον πορφύραν κύκλῳ ».

Τῆς πορφύρας ταύτης τὸ ὑποκορ. Πορφύριον ἔτρεψεν ἡ χυδαιότης εἰς τὸ Προφύλιον, σημαίνουσα καταχρηστικῶς καὶ παντὸς ἄλλου γένους παρυφήν· οὐδ' ἐστάθη μέχρι τούτου, ἀλλ' ἀνέσυρεν ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν καὶ ἄλλο ὄνομα τὸ Φαρφουρίον (Φαρφουρί, Σ.). Φαρφούρια ἢ Φαρφούρινα (porcelaines) ὀνομάζομεν τὰ ἀπὸ τὴν Ἀσίαν ἐρχόμενα βαρύτιμα πήλινα ἀγγεῖα, παρασχηματίσαντες ἀπὸ τὸ Πορφυρᾶ ἢ Πορφύρινα, διότι οἱ πρωτογνωρίσαντες αὐτὰ Εὐρωπαῖοι τὰ ἐνόμισαν πλασμένα ἀπὸ ὕλην συντριμμένου κογχυλίου, τοῦ ὀνομαζομένου Πορφύρα, παρομοίου

μὲ ἄλλο κογχύλιον ὀνομαζόμενον Χοιρίνη, ἀπὸ τὸ Χοῖρος, ὡς τὸ Γαλλικὸν porcelaine ἀπὸ τὸ ταυτόσημον porc. Ἀπὸ τὸ Πορφύριον λοιπὸν ἐπλάσθη τὸ Φαρφούριον, τὸ ὁποῖον οἱ Τοῦρκοι μετέπλασαν εἰς τὸ Φιρφίρ, οὕτως ὀνομάζοντες κ' ἐκεῖνοι τὰ φαρφούρια.

* ΠΡΌΧΥΜΑ. Ζ. Πρόρος.

ΠΡΩΪΜΟΣ. Ζ. Ἐφές.

ΠΡΩΤΟΓΑΛΊΑ. ΠΡΩΤΌΓΑΛΟΝ. Ζ. Κακόγαλον.

ΠΡΩΤΌΛΟΥΒΑ, οὐσ. οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Πρωτοφανῆ, Πρωτοφανούσικα, Ἀπαρχαῖς, Σ. « Πρωτόλουβα, pri» mitiæ, ἀπαρχαί » Δ.

Τὸ Πρωτόλουβα (primeurs) εἶναι ἀπὸ τὸ Λοβὸς (Ζ. Λουβί), μετωνυμικῶς, ἀντὶ τοῦ περιεχομένου εἰς τὸν λοβὸν καρποῦ, διότι πρῶτοι οἱ λοβοὶ (cosses ἢ gousses) φαίνονται. Περῤαιβὸς τίς μ' ἐδίδαξεν, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα του τὰ ὀνομάζουν Πρωτόλυβα, λείψανον δηλαδὴ Αἰολικῆς γραφῆς ἢ προφορᾶς, Λυβὸς, ἀντὶ τοῦ Λοβὸς (ὡς ἔλεγαν καὶ Ὄνυμα τὸ Ὄνομα).

Τὸ Πρωτοφανῆ εἶναι ἑλληνικὸν, οὐδ' ἔχει χρείαν ἐξηγήσεως, ὡς οὐδὲ τὸ συγγενές του Πρωτοφανούσικα, πλὴν ὅτι ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Πρωτοφανήσιμα (ὡς προφέρεται ἀπὸ πολλούς), καὶ ὅτι ἠπάτησε τὸν Δουκάγγιον, ὅςις ἀπαντήσας αὐτὸ γραμμένον καὶ διὰ τοῦ υ τὴν παρατελευταίαν (Πρωτοφανούσυκα), τὸ ἐξήγησε (σελ. 1269) Πρωτοφανῆ σῦκα (premières figues). Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος λείψανον εἶναι καὶ τὸ Πρωτόλοβα. Ὁ Λόγγος (Ποιμενικ. σελ. 72) τὰ ὠνόμασε καὶ Πρωτοφορήματα, Ἑλλ.

Τὸ δὲ ἑλληνικώτατον, Ἀπαρχαί (prémices), εἶχε σημασίαν ἰδιαιτέραν τῶν προσφερομένων πρωτοφανῶν καρπῶν

εἰς τοὺς θεοὺς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ἢ εἰς τὸν θεὸν ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ̃. ΠΡΩΤΟΦΑΝΉΣΙΜΑ. Ζ. ΠΡΩΤΌ-ΛΟΥΒΑ.

ΠΤ (Ὅσα δὲν εὑρίσκεις εἰς τὸ), Ζ. εἰς τὸ ΦΤ.

* ΠΤΕΡΌΝ. ΠΤΈΡΥΓΑ. Ζ. Κανάτι.

ΠΤΎΩ, μὲ συνών. Φτυῶ, καὶ Φτύνω (cracher), Σ. Τὸ τελευταῖον πιθανὸν ὅτι ἐχυδαΐσθη ἀπὸ παλαιὰν Ἑλλ. λέξιν, τὸ Πτύνω (κατὰ τὸ Δύω καὶ Δύνω, Θύω καὶ Θύνω), Πτύω αἷμα, φλέγμα, κυρίως ὅταν τὸ πτύσμα ἦναι αἱματῶδες ἢ φλεγματῶδες. Καὶ Τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον, λέγομεν καὶ κυρίως, ἂν τοξεύσῃ τὶς τὸ πτύσμα κατά τινος, καὶ μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, τὸν ὠνείδισεν ὑβριστικῶς. Ὁμοίως λέγομεν, Ἂν μ' εὕρῃς ψεύστην, πτύσε μ' εἰς τὸ πρόσωπον, θέλοντες νὰ βεβαιώσωμεν ὑπόσχεσιν τινά, ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 1178) « Κἂν που δὶς εἴπω » ταυτὸν, κατάπτυσον ». Πτύσε εἰς τὸν κόλπον σου! δεισιδαιμόνως λέγει τὶς πρὸς ἄλλον. Ζ. Βασκαίνω.

* Μακρόπτυστον ὠνόμαζαν οἱ μικρὸν πρὸ ἡμῶν (δὲν ἐξεύρω, ἂν σώζεται ἀκόμη ἡ λέξις) μεταφορ. τὸν ὑπερήφανον, διότι τῶν τοιούτων καὶ τὰ σωματικὰ κινήματα ἢ ἐνεργήματα σημαίνουν τῆς ψυχῆς τὴν ἀλαζονείαν, τῆς ὁποίας εἶναι καὶ ἡ μακρὰ τοῦ πτύσματος ἀποτόξευσις. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Λουκιανοῦ (Περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. § 6) μόνος ὀνομάζει τὴν λέξιν· « Τοὺς φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους... φασὶ πτύειν » πόῤῥω, οὓς καὶ ἡ χυδαία λαλιὰ Μακροπτύστους καλεῖ » διασύρουσα », Ὁ Σνεϊδέρος, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ Ἄγγλοι ἐκδόται τοῦ Στεφάνου ἔκριναν τὴν λέξιν ἀξίαν νὰ θησαυρισθῇ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά.

* ΠΤΩΧΙΚῸΣ, (Φτωχικὸς, Σ. κτητικὸν τοῦ Πτωχὸς

(pauvre), οἷον *Πτωχικὸν φόρεμα*, *Πτωχικὸν φαγίον*. « Πτωχικὸν ὄψον » ὠνόμαζαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ἀφύας, κατὰ τὸν Χρύσιππον (παρ' Ἀθην. VII, σελ. 285), διὰ τὸ πλῆθος καὶ τὴν εὐτέλειαν.

Πτωχικὸν (Φτωχικὸν, Σ.) ἐλλειπτ. ὀνομάζουν οἱ χυδαῖοι εἰρωνικῶς, ἢ καὶ δουλοπρεπῶς, τὸν ἴδιον οἶκον, οἷον *Ἔλα εἰς τὸ πτωχικόν μου*, ἀντὶ τοῦ Ἔλα εἰς τὸν οἶκόν μου.

Πτωχικὰ ἢ *Πτωχὰ* (Φτωχικά, Φτωχά, Σ.) ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν πτωχῶν (pauvrement).

ΠΤΩΧΌΣ (Φτωχὸς, Σ. Δ.). Πτωχὸς ὀνομάζεται σήμερον ὁ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὀνομαζόμενος Πένης, Ἑλλ. (pauvre). 2) ὁ Ψωμοζήτης, Πτωχὸς, Ἑλλ. (mendiant). 3) Μεταφορ. κατὰ συμπάθειαν, ἢ κατ' εἰρωνείαν, Πτωχὸς, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τὶ, οἷον *Τί νὰ σοῦ κάμῃ ὁ πτωχός;*

Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν, φέρει παροιμίαν ὁ Δ. « Τόσον » ἔχει ὁ φτωχὸς τὴν ὄρνιθά του, ὅσον ὁ ἄρχος τὸ βοῦδί του » παροιμίαν καλὴν νὰ τὴν ἐνθυμῶνται ὅσοι τολμοῦν νὰ προβάλλωσιν ἀπολογίαν τῆς ἀδικίας τὴν εὐτέλειαν τοῦ ἀδικήματος. Παρομοίαν ταύτης ἄλλην παροιμίαν ἔχομεν: « Καθένας τὴν » πίτταν του διὰ ψωμίν τὴν ἔχει ».

Εὑρίσκεται ὅμως καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς τὸ *Πτωχὸς* εἰς σημασίαν τοῦ *Πένης*, οἷον τοῦ Δημοσθένους (Περὶ Στεφαν. σελ. 271) τὸ « Πλούσιος ἐκ πτωχοῦ γεγονώς ».

ΠΥΚΝΟΡΆΠΤΩ (Πυκνοραύγω, Σ.), Ῥάπτω διὰ συνεχοῦς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη ῥαφῆς (contre-pointer)· ὅλον τὸ ἐναντίον τοῦ Παραράπτω. Ζ. Παραράπτω.

Τὸ ῥηματικὸν Πυκνοράψιμον, Σ. κάλλιον ἤθελε λέγεσθαι *Πυκνόραμμα* ἢ *Πυκνοραφή*.

ΠΎΚΝΩΣΙΣ, μὲ συνών. Πυκνοκατάῤῥο, Σ. Καταῤῥοὴ ἐμποδίζουσα τὴν ἀναπνοὴν (enchifrènement). Ζ. Ῥεῦμα.

ΠΥ͂Ρ, Σ. μὲ συνών. Στιὰ καὶ Φωτιά (feu). Σώζεται λοιπὸν καὶ ἡ λέξις Πῦρ (Ἴδε καὶ Spon, *Voyag. de la Grèc.* tom. II, pag. 254). Τὸ Στιὰ εἶναι κατ' ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὸ Ἑςία, Ἑλλ. (Ζ. Πυρωςία). Τὸ δὲ Φωτία (παράγωγον τῆς γενικῆς Φωτὸς), τοῦ παρακμ. Ἑλλ. ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ εὐαγγελιςὴς (Μαρκ. ιδ', 54), ὅπου λέγει περὶ τοῦ Πέτρου, ὅτι « Ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ » θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς » ἤγουν πρὸς τὸ πῦρ.

ΠΥΡΆ, Σ. ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ Πυρά, Ἑλλ. (bûcher).

ΠΥΡΆΓΡΑ, μὲ συνών. Μασία Σ. Πυράγρα, Ἑλλ. (pincettes). Τὸ Μασία εἶναι Τουρκικὴ λέξις. Ζ. Μασία.

ΠΥΡΑΎΣΤΗΣ, Σ. ζωΰφιον πετόμενον περὶ τοὺς λύχνους. Ζ. Καντηλοσβύστης.

* ΠΥΡΈΚΒΟΛΑ. ΠΥΡΟΒΌΛΑ. Ζ. Πυροβολικά.

ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΆ, οὐδετ. πληθ. Σ. Πυρέκβολα, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ, Ὅλα τὰ εἰς ἄναψιν πυρὸς χρειώδη, ἤγουν ὄχι μόνον τὸ σιδήρινον ἐργαλεῖον (briquet), ἀλλὰ καὶ τὴν πέτραν (caillou), καὶ τὴν ὕλην τοῦ πυρὸς (amadou). Καὶ οἱ παλαιοὶ πληθ. Πυρεῖα, Ἑλλ. οἷον ὁ Σοφοκλῆς (Φιλοκτ. 36), « Καὶ » πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε » τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαςὴς ἑρμηνεύει Πυρόβολα (γρ. Πυροβόλα). Ἀλλὰ περὶ τῶν παλαιῶν πυροβόλων, ἀνομοίων πρὸς τὰ σημερινά, ἴδε τὸν σχολιαςὴν τοῦ Ἀπολλωνίου (Ἀργοναυτ. Ι, 1184).

ΠΥΡΟΒΟΛΌΠΕΤΡΑ, μὲ τουρκοβάρβαρον συνών. Τσακμακόπετρα, Σ. ἡ χρήσιμος εἰς ἔξαψιν πυρὸς πέτρα (pierre à feu). Λέγεται καὶ Χάλικας, ἀπὸ τὸ Χάλιξ, Ἑλλ. Πυροβόλον λίθον, Ἑλλ. τὸν ὀνομάζει ὁ Σουΐδας (λέξ. Ἡμεροδρόμος). Ἐλέγετο καὶ Πυρῖτις· « Πυρῖτις, λίθος, ἀφοῦ πῦρ τίκτε- » ται » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

* ΠΥΡΟΣΚΑΦΟΝ. Ζ. Κακκαβοπυρφόρος.

ΠΥΡΩΜΕΝΟΣ, Σ. ὁ ζεσταςμένος ἀπὸ πῦρ. 2) Ἀπὸ θερμότητα ζωϊκὴν, οἷον Ἀὐγὰ πυρωμένα, τὰ ζεςασμένα ἀπὸ τὴν ἐπικάθισιν τῆς ὄρνιθος. 3) Μεταφορ. ὁ ἐξαπτόμενος ἀπὸ πάθος, ὡς τοῦ θυμοῦ, οἷον (Μακκαβ. II, 4, § 38) « Πυρωθεὶς τοῖς θυμοῖς... τὸν μιαιφόνον ἀπέκτεινε »· ἢ τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας, οἷον Πυρωμένη γυναῖκα, ἡ διὰ λόγων ἢ πράξεων ἀσέμνων σημαίνουσα τὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ὁρμήν. Καὶ τὸ ῥηματικὸν, Πύρωσις, Σ. Ἡ τοιαύτη ὁρμὴ ὠνομάσθη καὶ Λύσσα μεταφορ. ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, οἷον (Ὀππιαν. Ἀλ. III, 622), « Εἰαρινοὶ μετὰ λύσσαν ὅτ' » οἰςρήσωσοι γάμοιο »· τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαςὴς ἑρμηνεύει « Συνουσίαν, πύρωσιν ». Ζ. καὶ Γαυριῶ.

ΠΥΡΩΣΙΣ. Ζ. Πυρωμένος.

ΠΥΡΩΣΤΙΑ, μὲ συνών. Σιδεροςία, Σ. καὶ ἐξήγησιν Alare (chenet), Πυροςάτης, Δ. μὲ ἐξήγησιν Olla, lebes (marmite), λαβὼν ἀπὸ τὸν Εὐςάθιον. Ὁ Εὐςάθιος ὅμως λέγει (Ὀδυσσ. ρ', 455, σελ. 1827) « Ἐπίςατος, » ὁ καὶ πυρίςατος καλούμενος, ὃν δηλαδὴ Πυροςάτην οἱ » ἀγροικότεροι λέγουσι ». Ἄλλοῦ δὲ (λέξ. Στία) ὁ Δ. φέρει μαρτυρίαν γραμματικοῦ ταύτην : « Ἐν ᾧ ἅπτεται πῦρ, ὁ τόπος » ἐκεῖνος Ἑςία καλεῖται, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τῆς Ἑςίας λέ- » γεται. Ἡ γὰρ λεγομένη βαρβαρικῶς Παραςία, παρὰ δέ » τινων, Πυραςία, αὐτὸ σημαίνει, ὅπερ εἶπον ἄνωθεν. » Πῦρ γὰρ ἑςίας ὀφεῖλον λέγεσθαι, βαρβαρωθὲν Πυροςία » λέγεται ». Ὁ δὲ σχολιαςὴς τοῦ Σοφοκλέους εἰς τοῦτο τοῦ Τραγῳδοῦ τὸ μέρος (Αἴαντ. 1404),

——————— Ὑψίβατον

Τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων,

ἐξηγεῖ διαφόρως τὸν Πυροςάτην : « Τρίποδ' ἀμφίπυρον,
» ἤγουν χυτρόποδα ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενον... Χυτρό-
» πους ὁ κοινῶς Πυροςάτης, ὃ καὶ Λάσανον λέγεται ».
Καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ὁ Φώτιος· « Λάσανα, χυτρόπο-
» δες, κυρίως· ἤδη δὲ καὶ τὸ παραπλήσιον, ἐφ' ὧν ἄν τις
» ἰπνὸν ἐπιςήσειεν, ἤ τι τῶν τοιούτων καὶ τῶν ὁμοίων ἐφ'
» ὧν ἕψεταί τι καὶ (γρ. ἢ) φρύγεται. Καὶ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν,
» ἔλεγον. Οὕτως Φερεκράτης ». Ὅπου σημείωσε, ὅτι τὸ
Λάσανον ἐσήμαινε κυρίως, χύτραν τρίποδα, ἤγουν χύτραν
ἔχουσαν προσκολλημένους τρεῖς πόδας· ἔπειτα ἐξαπλώθη
ἡ σημασία καὶ εἰς τὸ σιδήρινον σκεῦος τρίποδον (trépied
de fer), χωριςὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέτεται χύτρα εἰς ἕψησιν,
ἢ τηγάνιον εἰς φρύξιν· καὶ τοῦτο σημαίνει σήμερον εἰς ἡμᾶς τὸ
σύνθετον Πυρωςία ἢ Σιδεροςία (ὡς τὸ ἁπλοῦν Στία,
τὸ πῦρ)· καὶ τρίτον « Τὸ ἐφ' ὧν ἀπεπάτουν » ἤγουν τὸ κοι-
νῶς ὀνομαζόμενον Καθήκιον (chaise percée)· ὅθεν
καὶ ὁ Λασανοφόρος (Ἀῤῥιαν. Διατρ. Ἐπικτ. σελ. 48 καὶ
317), ἀξίωμα εἰς τὰς αὐλὰς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων.
Τῶν Λασανοφόρων τούτων οἱ ἀπόγονοι ἐνομίζοντο εὐγενεῖς!

Ρ.

* ῬΑΒΈΝΤΙ. Ζ. Ῥουμπάρμπαρο.

ῬΑΓΆΔΑ, Σ. Σχίσις, σχίσμα (crevasse, fêlure,
fente), Ῥαγὰς, Ῥαγὴ, Ῥῆγμα, Ἑλλ.

* ῬΑΓΆΖΙΟΝ. Ζ. Ῥάπη.

ῬΑΓΊΖΩ (Ῥαΐζω, Σ. Δ.) ἀμετάβ. σχίζομαι, Ῥήγνυμαι
ἢ Διαῤῥήγνυμαι, Ἑλλ. (crever, être fêlé). Ἡ μετοχὴ,
Ῥαγισμένος (fêlé).

ῬΑΓῸΣ, ἀρσ. οὐσ. Σ. ἀπόσπασμα βουνοῦ· Ἀποῤῥὼξ καὶ

Ἀποῤῥὰξ, Ἑλλ. « Ἀποῤῥὰξ..... ἀπόσπασμα, ἀπόστημα, » κ. τ. λ. » καὶ « Ἀποῤῥὼξ..... ἀπόῤῥηγμα » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Πιθανὸν ὅτι ὁ Ῥαγὸς εἶναι λείψανον παλαιοῦ ἐπιθέτου σημαίνοντος τὸν ῥαγισμένον. Τὸ δὲ Ῥάγος, Ἑλλ. οὐσ. οὐδετ. ὡς συνών. τοῦ Ῥάκος, Ἑλλ. (lambeau) ἐτάχθη εἰς τὰ ἀμφίβολα ἀπὸ τὸν Σνεϊδέρον, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἐκδότας τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου. Εἶναι ὅμως ἀναμφιβόλως ῥηματικὸν τοῦ Ῥάσσω κατὰ τὸ Πρᾶγος ἀπὸ τὸ Πράσσω.

ῬΑΔΊΚΗ, οὐσ. θηλ. Ῥαδίκι, οὐσ. οὐδέτ. Σ. (chicorée). Ζ. Πίκρα. Ἡ ἐτυμολογία του εἶναι βέβαια ἀπὸ τὸ Ῥάδιξ, ικος, Ἑλλ. Τοῦτο ὅμως εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε κλαδίον, ἢ κλωνίον (rameau)· ἀλλ' ἴσως εἰς κάμμίαν διάλεκτον εἶχε καὶ σημασίαν τῆς ῥαδίκης, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔπλασαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι διαφόρου σημασίας λέξιν, τὸ Radix (racine).

*ῬΑΔΙΚΌΖΩΜΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Ἀπόζεμα ῥαδίκης (décoction, ἢ tisane de chicorée).

ῬΆΖΩ καὶ Ἀράζω, Σ. Ῥάζω, Δ. Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 316.

ῬΑΊΝΩ. Ζ. Βρέχει.

ῬΆΜΝΑ, οὐσ. θηλ. Σ. μὲ ἐξήγησιν, Κλάδος μὲ τὰ ἄνθη ἢ μὲ τοὺς καρπούς του. Ῥάμνα καὶ Ῥάμνος, Δ. μὲ ἐξήγησιν, « Θάλος (γρ. Θαλλὸς), κλάδος ἔγκαρπος ». Ἀπὸ τὸ ἀρσ. Ὄραμνος, Ἑλλ. (rameau). Θηλυκῶς δὲ καὶ δισυλλάβως Ῥάμνον, Ἑλλ. ὠνόμαζαν, καὶ φυτόν τι (Διοσκορίδ. I, 119), συνών. τοῦ Παλίουρος, ἢ γένος τι Παλιούρου. Ζ. Παλιρέα.

ῬΑΜΝΊ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Ἐπιχύτης, Δ. Ἐπιχύτης, Ἑλλ. (aiguière) Πρόχοος (Πρόχους), Ἑλλ. ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον. (Ὀδυσσ. ά, 136),

Χέρνιβα δ' ἀμφίπολις προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα.

Τὸ Ῥαμνίον, εἶναι Ῥανίον (μὲ πλεονασμ. τοῦ μ) ἀπὸ τὸ Ῥαίνω, ὅθεν καὶ ὁ Ῥαντὴρ, Ἑλλ. καὶ τὸ Ῥάντιςρον, Ἑλλ.

ῬΑΠΑΚΙΑ. Ζ. Ῥάπη.

ῬΑΠΗ, ουσ. θηλ. Σ. Ῥάπη, μὲ ἐξήγησιν Ἄχυρον, Δ. Ῥαπάκια, οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Ξυλαράκια, Καλαμάκια, Σ. Ῥαπὶς, Κάρφος, Ἑλλ. (brin, fétu)· « Ῥαπὶς, ῥάβδος, » κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Κάρφος, ἄχυρον, χόρτος, » κεραία ξύλου λεπτή ».

Ὁ σχολιαςὴς τοῦ Εὐριπίδου (Ὀρές. 146) ἐξηγῶν τὸ Δόναξ λέγει, « Δόναξ, κάλαμος λεπτὸς ἐν τοῖς ἕλεσι φυόμε- » νος· τινές δέ φασι τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς ῬΑΓΑΖΙΟΝ, » κ. τ. λ. ». Τοῦτο λαβὼν ὁ Δ. τὸ ἐτυμολόγησεν ἀπὸ τὸ Ῥαγὰς, Ἑλλ. ἀπόσχισμα δηλαδὴ ξύλου, ἐτυμολογίαν πιθανωτέραν κἂν παρὰ τὴν γελοίαν τοῦ Μεϋρσίου παραβολὴν μὲ τὸ Ἰταλικὸν Ragazzo (garçon). Ἴσως ὅμως ἡ γραφὴ ἐσφάλθη, ἀντὶ τοῦ ῬΑΠΑΚΙΟΝ ἢ ῬΑΠΑΣΙΟΝ.

ῬΑΦΙ. Ζ. Θέσις καὶ Τορός.

ῬΑΧΗ, Σ. Δ. τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ σώματος, Νῶτος, ἀρσ. καὶ Νῶτα, οὐδετ. πληθ. Ἑλλ. (dos), οἷον Δεῖξέ με τὴν ῥάχην σου λέγομεν, ὀργιζόμενοι, πρὸς ὅτινα θέλομεν νὰ ἀποβάλωμεν ὡς ὀχληρὸν (montrer les talons). Οἱ ἐχθροὶ ἔδειξαν τὴν ῥάχην των, ἤγουν ἔφυγαν νικηθέντες, ὡς εἶπεν ὁ Πλούταρχος (Μάρκελλ. § 12) περὶ τῶν Καρχηδονίων, « Δοκοῦσι τότε δεῖξαι τὰ νῶτα Ῥωμαίοις ». 2) Τοῦ ὀπισθίου μέρους τὸ μέσον, τὸ ἀπὸ τὸν αὐχένα μέχρι τοῦ πάτου, σύνθετον ἀπὸ σπονδύλους, Ἄκανθα καὶ Ῥάχις, Ἑλλ. τὸ ὁποῖον καὶ συνθέτως Ῥαχοκόκκαλον, Σ, (épine du dos) ὀνομάζομεν. 3) Λέγεται μεταφορ. καὶ Ῥάχη τοῦ βουνοῦ (croupe d'une montagne), Ῥάχις ὄρους, Ἑλλ.

ῬΑΧΟΚΌΚΚΑΛΟΝ. Ζ. Ῥάχη.

ῬΕΊΤΖΙ. Ζ. Ῥίκια.

ῬΕΜΒῸΣ, Δ. Ῥεμβοειδὴς (γρ. Ῥεμβώδης) Δ. συνών. τοῦ Περιφοράριος (Ζ. Γυριςής). Τὰ Γλ. φέρουν « Ῥεμβός ἐςιν » ὁ συνεχῶς ἀναιτίως πλανώμενος, καὶ τοὺς καιροὺς εἰς » ἀνόνητα δαπανῶν, καὶ βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἐπιςρέφων ».

ῬΕΜΒΏΔΗΣ. Ζ. Ῥεμβός.

ῬΕΜΟΠΌΔΑ. Ζ. Ῥευμοπήδα.

ῬΕΠΊΔΙ. Ζ. Ῥιπίδιον.

ῬΕΫΜΑ, μὲ συνών. Πύκνωσις, Κατάῤῥο, Καταῤῥοὴ, Σ. Κατάῤῥους, Ἑλλ. (catarrhe, rhume).

ῬΕΥΜΑΤΆΡΗΣ καὶ Ῥεματιάρης, Δ. (sujet au rhumatisme), καὶ φέρει καὶ μαρτυρίαν ἀπὸ ποιητὴν,

Ἀσθένιαν εἶχε φοβερὴν, ἦτον καὶ ῥεματιάρης.

ῬΕΥΜΑΤΊΖΩ, Δ. Ῥεματίζω, Σ. Καταποντίζω εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ ποινὴν ἐγκλήματος (noyer). 2) Ῥεματίζω ἀμετάβ. Σ. Πάσχω καταῤῥοὰς (être catarrheux). Κάλλιον εἶναι τὸ μέσ. Ῥευματίζομαι, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβων (XIV, σελ. 673) εἶπε Ῥοΐζομαι, εἰς σημασίαν τοῦ Πάσχω ῥευματικά.

* ῬΕΥΜΑΤΙΚᾺ, οὐδέτ. πληθ. πάθος σωματικὸν (rhumatisme) συγγενὲς τῆς Ἀρθρίτιδος.

ῬΕΥΜΟΠΉΔΑ (Ῥεμοπήδα Σ.) ῥαβδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηρίζεται ὁ θέλων νὰ ὑπερπηδήσῃ ῥεῦμα ἢ ῥυάκιον (perche pour franchir les ruisseaux).

ῬΗΚΤΆΡΙΟΝ. ῬΉΚΤΗΣ. ῬΗΚΤΟΛΌΓΙΟΝ. Ζ. Ῥήκτω.

ῬΉΚΤΩ (Ῥίκτω Σ. Δ. Ῥίχνω, Σ.) ἀπὸ τὸ Ῥάσσω ἢ Ῥηγνύω. Ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Ἄτακτ. II, σελ. 319) ἡ γραφὴ Ῥήκτω καὶ Ῥήχνω. Τὸν ἔρηξεν εἰς τὴν λάσπην, ὡς εἶπεν ὁ Δημοσθένης (Κατὰ Κόνων. σελ. 1259) « Ὑποσκελί- » σαντές [με] καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον », καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος (Ὀνειροκριτ. I, 60, σελ. 86) περὶ παλαιστοῦ « Ῥῆξαι » τὸν ἀντίπαλον ».

Ῥίκτω (γρ. Ῥήκτω, ἢ Ῥήχνω) τὰ σκαρφία, ἢ τοὺς λαχνούς, Σ. « Βάλλειν κλήρους, Ἑλλ. » (jeter le sort), καὶ « Βάλλειν καρφία » οἱ μεταγενέστεροι (Ἰδ. Salmas. *in Tertull. de pal.* pag. 210). Σκαρφία ὀνομάζομεν τοὺς κλήρους, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ˜σ, ἀντὶ τοῦ Καρφία, ὑποκορ. τοῦ Κάρφος. Ὅθεν καί, Ῥίκτης, Σ. ὁ μαντευόμενος διὰ κλήρων (sorcier)· καὶ Ῥικτολόγιον, ἢ Ῥηκτολόγιον, Δ. τὸ βιβλίον τὸ περιέχον τὰς ἐξηγήσεις τῶν κλήρων. Εἰς τὰς μαντείας ταύτας ἐμεταχειρίζοντο οἱ λαοπλάνοι καὶ αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον, ἀνοίγοντες καὶ σύροντες τὴν μαντείαν ἀπὸ τὸ πρῶτον ἀπαντώμενον ῥητόν. Παραδείγματος χάριν, ἂν εἰς τὴν ἄνοιξιν ἀνεγινώσκετο πρῶτον κατὰ τύχην τὸ ῥητὸν (Ἰωάνν. ά, 6) « Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ θεοῦ, » ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης » ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸν μάντιν ἐξήγησιν ταύτην· « Εἰς φῶς ἔρχεται τὸ παρὸν πρᾶγμα· μέριμναν ἔχεις » πολλήν, ἀλλὰ δόξασον τὸν Θεὸν » Δ. κ' ἐπλήρονεν ὁ ἠλίθιος τὸν μάντιν, διὰ τὴν θαυμαστὴν ταύτην ἐξήγησιν. Ἡ δεισιδαιμονία ἦτο κοινὴ καὶ εἰς τοὺς Ἀνατολικοὺς καὶ εἰς τοὺς Δυτικοὺς χριστιανούς.

Ἀπὸ τὸ Ῥήκτω εἶναι καὶ τὸ Ῥηκτάριον, Δ. (trait, dard) ἀκόντιον ἢ δοράτιον διὰ χειρὸς ῥηκτόμενον.

ῬΙΓΑ, Σ. Ῥίγλα, Σ. Δ. Ῥήγλα, Δ. ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Regula (règle), Κανὼν, Ἑλλ. Ἐργαλεῖον χρήσιμον εἰς ὀρθογραμμίαν. 2) Εἰς ἀπόσυρσιν τοῦ ἐξέχοντος ὑπὲρ τὸ μέτρον καρπῶν σιτηρῶν, ὀσπριωδῶν, καὶ ἄλλων, καὶ ἐξίσωσιν μὲ τὰ χείλη (racloire), Ἀπομάκτρα, Ἑλλ. κατὰ τὸν Ἡσύχιον: « Ἀπομάκτρας, ξύλα, τὰς σκυτάλας ἐν αἷς » ἀποψῶσι τὰ μέτρα ». Τὴν ὀνομάζει καὶ Ῥόχανον, Ἑλλ.

* ῬΙΖΑΡΙΟΝ, Δ. ὑποκορ. τοῦ κοιν. καὶ Ἑλλ. Ῥίζα (racine). 2) Ῥιζάριον (χυδ. Λιζάριον) ὀνομάζεται κατ' ἐξοχὴν τὸ Ἐρυθρόδανον, Ἑλλ. τῶν παλαιῶν (garance), διὰ τὴν χρῆσιν τῆς ῥίζης του εἰς βαφὴν ἐρυθρῶν. Τὸ Ῥιζάριον τοῦτο νοεῖ, νομίζω, καὶ ὁ Στράβων ὅταν λέγῃ (III, σελ. 163) περὶ τῆς Ἰβηρικῆς παραλίας, « Καὶ τῶν ῥιζῶν τῶν εἰς βαφὴν » χρησίμων πλῆθος ». Ζ. Ἐρυθρόδανον.

Οἱ Γραικορ. τὸ ὠνόμαζαν καὶ Ῥίζιον, τὸ ὁποῖον μὴ νοήσας ὁ Δ. ἑρμήνευσε, floris species (Ἄνθους εἶδος). Ἀπὸ τὴν φερομένην ὅμως μαρτυρίαν του φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Ῥιζάριον· « Ἔστι δὲ ὁ τῆς Γαλατίας σκώληξ, » καὶ τὸ τῆς Ἀχαΐας ἄνθος, ὃ καλοῦσι Λακχὰν, καὶ τὸ τῆς » Συρίας, ὃ καλοῦσι Ῥίζιον ». Ὁ σκώληξ τῆς Γαλατίας εἶναι τὸ γνωστὸν εἰς τὴν γλῶσσάν μας Πρινοκόκκιον, Κόκκος, Ἑλλ. κατ' ἐξοχὴν ὀνομασθεὶς ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, χρήσιμος εἰς βαφήν. Ἀπὸ τοὺς Γαλάτας (ἤγουν τοὺς Γαλλογραικοὺς τῆς μικρᾶς Ἀσίας) ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Παυσανίαν (X, 36), Ὓς, ἡ Ὕσγη (houx), ὅθεν καὶ τὰ ἀπ' αὐτὸν χρωματισμένα Ὑσγινοβαφῆ, Ἑλλ.

Τὸ Λακχὰν εἶναι τὸ Ἰνδικὸν τοῦ Διοσκορίδου (V, 107), μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα γνωριζόμενον καὶ σήμερον ἀπὸ τοὺς Γάλλους (Indigo). Λακχὰν, Λακᾶν, Λαχὰν καὶ Λάχιον τὸ ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. (ὡς καὶ τοὺς βαφέας, Λαχωτὰς

καὶ Ἰνδικοβάφους). Ἡ λέξις εἶναι Ἰνδικὴ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη καὶ ἡ Γαλλικὴ Lacque. Δὲν ἐξεύρω διὰ τί εἰς τὴν ἀπὸ τὸν Δ. ἀνωτέρω μαρτυρίαν ὀνομάζεται « τῆς ἈΧΑΪ́ΑΣ ἄνθος »· ὑποπτεύομαι ὅτι ἦτο ΛΑΧΑΪ́ΑΣ· ἤγουν τοῦ Λαχὰν, τοῦ Ἰνδικοῦ ἄνθος, ἄλλο παρὰ τὸ Πρινοκόκκιον. Ἴδε καὶ Beckmann, *Beyträg*, *Zur Geschicht. der Erfind.* tom. IV, 473-532.

ῬΙΖΌΓΑΛΟΝ. Ζ. Ὀρυζόγαλον.

ῬΙΖΟΔΌΝΤΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Δ. Ῥιζονδοτιὰ, οὐσ. Θηλ. Σ. Δ. Οὖλον, Ἑλλ. (gencive).

* ῬΙΖΟΚΡΊΚΕΛΛΟΝ. Ζ. Κρικέλι.

ῬΙΖΟΜΈΡΙ οὐσ. οὐδέτ. μὲ συνών. Θηλ. Βουβῶνα, Σ. Ῥιζομέρι, μὲ συνών. Βουβὼν, Δ. Βουβὼν, Ἑλλ. Γράφε Ῥιζομήριον, ἢ Θηλ. Ῥιζομηρία (aine), ἡ Ῥίζα δηλαδὴ τοῦ μηροῦ, ὁ τόπος ὅθεν ἀρχίζει ὁ μηρός. Λέξις ἀξία νὰ καταχωρισθῇ καὶ εἰς τὰ ἑλληνικὰ Λεξικὰ, ὅπου εὑρίσκεται καὶ ἡ Ῥιζωνυχία.

ῬΊΚΙ. Ζ. Ῥίκια.

ῬΊΚΙΑ, οὐσ. οὐδ. πληθ. Σ. Ἐρείχη, οὐσ. Θηλ. Δ. Ἐρείκη, Ἑλλ. « Ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτόν τε Ἐρείκη, ὃ παραφθείροντες οἱ » χυδαῖοι Ἐρείχην φασὶ » (Εὐστάθ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. ύ, σελ. 941). Οἱ φυτολόγοι τὴν ὠνόμασαν Erica scoparia, S. arborea (bruyère), διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς γινομένας φιλοκαλίας ἢ σάρωτρα, Ῥωμ. Scopæ (balais). Ὁ Σ. διακρίνει ταύτην ἀπὸ τὴν ἁπλῶς Ἐρείκην, ἐπειδὴ ἀφοῦ εἶπε « Τὰ ῥίκια, Erica » προσθέτει « Μεγάλα ῥίκια, Erica scopaca », Σ. Ὁ ἐκδότης τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, pag. lxxix) σημειόνει ἐνικ. ὡς κοινὰς Γραικῶν λέξεις Ῥίκι καὶ Ῥείτζι, σημαντικὰς τῆς Ἐρείκης. Ὁ Ἱπποκράτης (Περὶ γυναικ. φύσ. § 29, 380, Lind) τὴν παραγγέλλει ἀφεψημένην εἰς ὕδωρ ἢ οἶνον, εἰς ὑςερικὰ πάθη τῶν γυναικῶν.

ῬΙΚΤΩ. Ζ. Ῥήκτω.

ῬΙΝΑ, Σ. Ὀψάριον τοῦ γένους τῶν σελαχωδῶν, ἀπὸ τὸ Ῥίνη, Ἑλλ. Ῥίνα, Δωρικ. Τὸ ἐξηγεῖ Raia (raie). Ῥίνην ὀνομάζει ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἀπὸ τοὺς Ἰχθυολόγους ὀνομαζομένην σήμερον Ange ἢ Raie molubar. Ὁ Γάλλος μεταφραστὴς (Camus, tom. II, pag. 476) τῆς ἐφύλαξε τὸ ταυτόσημον γαλλικὸν ὄνομα lime, τὸ σημαῖνον τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον (κοινῶς Ῥινίον), ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη καὶ Ῥίνη τὸ ὀψάριον, διὰ τὸ τραχὺ τοῦ δέρματος.

ῬΙΝΑΡΙΟΝ καὶ ῬΙΝΙΟΝ. Ζ. Λίμα.

* ῬΙΝΙΖΩ, ξύω μὲ τὸ ῥινίον (limer).

ῬΙΝΙΣΜΑ, Δ. τὸ ἀπόξυσμα τοῦ ῥινίου (limaille).

ῬΙΠΑ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ Ἀνέμου καταφορά. Ὁ τύπος εἶναι δωρικὸς, ἀντὶ τοῦ Ῥιπὴ, Ἑλλ. Ἐλέγετο καὶ Ῥιπὰς ἄδος. « Ῥιπὰς, « ἀνέμου συστροφὴ » κατὰ τὸν Φώτιον καὶ τὸν Σουΐδαν, τὸ ὁποῖον, διὰ τὸ σπάνιον, ἔταξεν ὁ Σνεϊδέρος εἰς τὰ δισταζόμενα. Ὁ Παῦλος εἶπε (Α΄, Πρὸς Κορινθ. ιέ, 52) καὶ « Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῬΙΠΗ͂Ι « ὀφθαλμοῦ » ὅπου ὁ Ἱερώνυμος εὕρηκε καὶ διάφορον γραφὴν ῬΟΠΗ͂Ι, τὴν ὁποίαν ἐπιβεβαιόνει τρόπον τινὰ ἡ κοινὴ γλῶσσα, ἐπειδὴ λέγομεν, Ἐν ῥοπῇ (καὶ ὄχι ἐν ῥιπῇ) ὀφθαλμοῦ (en un clin d'œil). Εἰς τοὺς παλαιοὺς εὑρίσκεται « Ῥιπὴ ἀνέμου » ἀπὸ τὸ Ῥίπτω· ἥτις δύναται νὰ ὀνομασθῇ καὶ Ῥοπὴ ἀνέμου, ἀπὸ τὸ Ῥέπω, ῥῆμα συγγενὲς τοῦ Ῥίπτω.

ῬΙΠΙΔΙΟΝ, Δ. Ῥεπίδι, Σ. Ῥοπίδι, Σ. Δ. (éventail). Ζ. Μυιαστήριον.

Σημείωσε καὶ ἐδῶ τοῦ ι καὶ τοῦ ο (Ῥεπίδι καὶ Ῥοπίδι) τὴν σύγχυσιν, ἐκ τούτου δηλαδὴ ὅτι ἡ Ῥοπὴ καὶ ἡ Ῥιπὴ, εἶναι ὀνόματα συγγενῆ. Ζ. Ῥίπα.

ῬΙΠΟΣ. Ζ. Ῥύπος.

ῬΙΧΝΩ. Ζ. Ῥίπτω.

ῬΟΓΙ. Ζ. Ῥωγεῖον.

ῬΟΔΑ, μὲ συνών. Τροχὸς, Σ. ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Rota (roue). Ἀλλὰ καὶ τὸ Rota, κατὰ τὸν Οὐόσσιον, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Ῥοθέω· « Ῥοθεῖν, ὁρμᾷν, τρέχειν κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ῬΟΔΑΡΙΑ, Ῥοδανιὰ, Τριανταφυλλιὰ, Σ. (rosier) Ῥοδέα καὶ Ῥοδῆ, Ἑλλ. διὰ τὸ ὁποῖον, τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἔπρεπε νὰ ἦναι Ῥοδία, ἀναλόγως μὲ τὸ Συκία, ἀπὸ τὸ Συκέα, συκῆ, καὶ τὸ Μηλία, ἀπὸ τὸ Μηλέα, μηλῆ.

Τὸ Ῥοδαρία εἶναι βάρβαρον· τὸ Ῥοδανιὰ παρεφθάρη ἀπὸ τὸ Ῥοδωνιὰ, Ἑλλ. τύπου περιεκτικοῦ (roseraie). Λέγει ὁ Ἡσύχιος : « Ῥοδωνιὰ, ὁ τόπος ἔνθα φύεται τὰ ῥόδα· καθάπερ « καὶ Ἰωνιὰ, ὅπου τὰ ἴα φύεται, καὶ Κρινωνιὰ, ἔνθα τὰ κρίνα « κ. τ. λ. ». Συγχωρεῖται ὅμως νὰ ὀνομασθῇ καὶ τὸ μόνον ἁπλοῦν δένδρον Ῥοδωνιὰ, ὡς περιέχον πολλὰ Ῥόδα. Καὶ εἰς ταύτην τὴν σημασίαν εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸν Θεόφραστον (Περὶ φυτ. ἱστορ. VI, 6, § 6) « Φύεται μὲν οὖν ἡ ῥοδωνιὰ καὶ ἐκ τοῦ » σπέρματος κ. τ. λ. » καὶ μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 705), « Ῥοδωνία, οἱ μὲν τὴν Ῥοδέαν φασὶν κ. τ. λ. ». Τὸ τριανταφυλλία, ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν φύλλων, ἂν καὶ πολλάκις διάφορον. Ὁ Θεόφραστος λέγει (Περὶ φυτ. ἱστορ. VI, 6, § 4), περὶ τῶν ῥόδων « Τὰ μὲν γὰρ πλεῖστα πεντάφυλλα, « τὰ δὲ δωδεκάφυλλα καὶ εἰκοσίφυλλα, τὰ δ' ἔτι πολλῷ πλεῖον « ὑπεραίροντα τούτων· ἔνια γάρ εἶναί φασιν, ἃ καὶ καλοῦσιν « ἑκατοντάφυλλα ». Τὰ ἑκατοντάφυλλα ἐσημειώθησαν καὶ ἀπὸ τὸν Σ. « Ἑκατοντάφυλλον ῥόδον, τὸ φράγκικον τριαντάφυλλον »· οἱ Γάλλοι τὸ ὀνομάζουν, Rose à cent feuilles, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι τὸ ὠνόμαζαν centenaria rosa.

ῬΟΔΙΑ, Ῥοϊδιὰ Ῥουδιὰ, Σ. Ῥοιὰ, ἡ Ῥόα, Ἑλλ. (gre-

nadier). Τὴν ὠνόμαζαν καὶ Σίδην, Ἑλλ. (Ζ. Μάκος). Τὸ Ῥοδία ἀπὸ τὸ Ῥοδέα ἔπρεπε μᾶλλον νὰ σημαίνῃ τὴν Τριανταφυλλίαν (Ζ. Ῥοδαριά). Τὸ Ῥοϊδιὰ ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ παλαιὸν ὑποκορ. Ῥοΐδιον καὶ Ῥοίδιον, Ἑλλ. Τοῦτο εἰς ἐκείνους ἐσήμαινε τὸν καρπὸν μόνον, οἷον (Μενανδρ. παρ' Ἀθην. XIV, σελ. 651), « Καὶ τῶν ῥοϊδίων » ἐτρώγομεν » ἡ δὲ Ῥοιὰ καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον.

Ὁ καρπὸς ὀνομάζεται σήμερον, Ῥόδι, Ῥοΐδι καὶ Ῥοῦδι, Σ. Ῥώδιον, Δ. (grenade). Ῥῴδιον ἢ Ῥούδιον ἀπὸ τὸ Ῥοΐδιον, ὡς ἀπὸ τὸ Βοΐδιον ἐπλάσθη τὸ Βῴδιον καὶ Βούδιον (bœuf).

ῬΟΔΟΔΆΦΝΗ, μὲ συνών. πληθ. Φιλάδαις (γρ. φυλλάδες), Σ. Νήριον, Ῥοδοδάφνη καὶ Ῥοδόδενδρον, Ἑλλ. (laurier-rose).

Νήριον τὸ ὠνόμασαν οἱ παλαιοί, διότι ἀγαπᾷ τὰ νερά, ὡς λέγει ὁ Διοσκορίδης (IV, 82) « Φύεται ἐν παραδείσοις, » καὶ παραθαλασσίοις τόποις, καὶ παρὰ ποταμοῖς » Ῥοδοδάφνη καὶ Ῥοδόδενδρον, διὰ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθῶν.

Τὸ συνών. Φυλλάδες ἴσως διὰ τὴν φύσιν τῶν φύλλων « Ἀμυγδαλῆς μακρότερα καὶ παχύτερα ἔχον φύλλα » κατὰ τὸν αὐτὸν Διοσκορίδην. Ἀντὶ τοῦ Φυλλάδες, ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, pag. lxxxii) φέρει Γραικικὸν ὄνομα οὐδέτερον, Ἀφυλλαθο οὕτω χωρὶς ὀξεῖαν, καὶ ἄλλο συνών. * Πικροδάφνη.

ῬΌΔΟΝ, μὲ συνών. Τριαντάφυλλον, Σ (rose), Ζ. Ῥοδαριά.

ῬΟΔΟΠΈΡΒΟΛΟΝ (γρ. Ῥοδοπερίβολον) Δ. Ῥοδωνιά, Ἑλλ. Περιβόλιον φυτευμένον ἀπὸ ῥόδα (roseraie).

ῬΟΔΌΣΤΑΓΜΑ, Δ. Ῥοδόςαμα, Σ. Δ. οὐδέτ. ἑνικ. (eau de rose).

ῬΌΚΑ, Σ. Δ. Ῥοῦκα, Δ. φυτὸν, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Eruca (roquette), Εὔζωμον, Ἑλλ. Εὔζωμον ὠνομάσθη διὰ τὴν ἡδύτητα τοῦ χυλοῦ του, ὡς λέγει ὁ Πλίνιος (XX, 13, § 49) In condiendis obsoniis tanta est suavitas, ut Græci *Euzomon* adpellaverint.

ῬΌΚΑ, Σ. Δ. Ῥόκκα, Δ. γυναικεῖον ἐργαλεῖον εἰς νέσιν χρήσιμον. Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν rocca, (quenouille), Ἠλακάτη, Ἑλλ. Ζ. Λάμνω, καὶ Λεκάτη.

ῬΟΚΈΤΟ, μὲ συνών. Τζουκαριςὸν, Σ. Ξεφυσιςὸν, Σ. (fusée). Τὸ Ῥοκέτον, ὑποκορ. τῆς Ῥόκας (quenouille) διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος μὲ τὴν ἠλακάτην, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ Γαλλικὸν fusée, συγγενὲς μὲ τὸ fuseau τὸ ἀτράκτιον τῆς Ῥόκας.

Τὸ Τζουκαριςὸν, ῥηματικὸν βαρβάρου ῥήματος τοῦ Τζουκαρίζω, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν chioccare (frapper), οὕτως ὀνομασθὲν, διὰ τὸν κτύπον. Ἔχομεν ὅμως καὶ ἄλλο συνών. τοῦ Τζουκαριςοῦ Τὸ Φυσέγγιον, κακῶς νομιζόμενον λέξιν Τουρκικὴν (Φισὲνκ)· οἱ Τοῦρκοι μᾶλλον τὸ ἔλαβαν ἀπὸ τῶν Γραικῶν τὸ Φυσέγγιον (fusée) ἢ Φυσίγγιον, ὑποκορ. τοῦ παλαιοῦ θηλυκ. Φύσιγξ ἢ Φυσίγγη.

ῬΌΜΠΟΣ, Σ. Δ. Ῥόμβος, Ἑλλ. καὶ εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. Σύαξ (turbot), καὶ ὑποκορ. Συάκιον (Σιάκιον, Δ.), ὡς ὀνομάζεται σήμερον, ἀπὸ τὸ Σῦς, ὁ χοῖρος, ἤγουν χοῖρος θαλάσσιος. Οἱ Γάλλοι ὀνομάζουν καὶ Faisan de mer (Φασιανὸν θαλάσσιον) τὸν Ῥόμβον, διὰ τὴν ἡδύτητα τῆς γεύσεως.

Ὁ Σ. φέρει καὶ συνών. τοῦ Ῥόμβου τὸ Σαλάκι, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Σελάχιον. Ἀλλὰ τὸ Σελάχιον, Ἑλλ. (Sélaque)

ἦτο γενικὸν ὄνομα τῶν χονδρωδῶν ὀψαρίων, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Ῥόμβος. Ἂν δὲν ἐσφάλθη ἡ γραφὴ (Σαλάκι, ἀντὶ τοῦ Συάκι), Σελάχιον ὠνομάσθη ὁ Ῥόμβος κατ' ἀντωνομασίαν, ὡς Πετεινὸς ὁ Ἀλέκτωρ. Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. (σελ. 90).

ῬΟΠΑΛΊΖΩ, Δ. δαίρω μὲ ῥόπαλον (fustiger). Ἴδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 195.

ῬΟΠῊ, Σ. καὶ φέρει φράσιν ταύτην « Εἰς μίαν ῥοπὴν » ματίου » ἤγουν ὀμματίου (en un clin d'œil), καὶ « Εἰς μίαν ῥοπὴν καιροῦ ». Ζ. Ῥίπα.

ῬΟΠΊΔΙ. Ζ. Ῥεπίδιον.

ῬΟΣΜΑΡῚ (Ῥοσμανὶ, Σ.) μὲ συνών. Δενδρολίβανον, Σ. Λιβανωτὶς, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Rosmarino (romarin).

ῬΟΥ͂ΓΑ, μὲ συνών. Στράτα, Δρόμος, Σ. Ῥοῦγα, μὲ συνών. Κώμη, Πλατεῖα, Δ. Ῥύμη, Ἑλλ. Ἀπὸ τοῦ παρακμ. λατιν. τὸ Ruta (rue).

ῬΟΥ͂ΓΑ, μὲ συνών. Σούφρα, Σ. Σούφρα, Ῥυτὶς, Ἑλλ. Ὁ Ὕπατος (Περὶ τῶν τοῦ σώμ. μερ.) λέγει « Ἐπισκύνιον, ἡ » τοῦ μετώπου ῥυτὶς, ἤγουν ἡ σούφρα » (pli, froncis) Ἀπὸ τῶν Ῥωμ. τὸ Ruga (ride), Ῥυτὶς, Ἑλλ.

Περὶ δὲ τοῦ Σούφρα καὶ τοῦ ῥήματος Σουφρόνω, ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 169.

ῬΟΥΓΌΝΩ, Σ. Σουφρόνω, Σ. Δ. (froncer). Ζ. Ῥούγα.

ῬΟΥ͂ΔΑ, καὶ Ῥοῦτα, οὐσ. θηλ. Δ. Πήγανον, οὐδέτ. Δ. Σ. Ἀπήγανος, ἀρσ. Σ. Πήγανον καὶ Ῥύτη, Ἑλλ. Τὸ Ῥοῦτα ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Ruta (rue), ἐκ τοῦ Ῥύτη, θηλ.

παροξυτ. ἡ Ῥυτὴ ὀξυτ. Ἑλλ. Ἐλέγετο ὅμως καὶ οὐδετ. Ῥυτὸν, κατὰ τὸν Φώτιον « Ῥυτὰ, πήγανα· οὕτως Κρατῖνος ».

Ἡ Ῥύτη, ἡ τὸ Ῥυτὸν, πιθανὸν ὅτι σημαίνει τὸ Ἄγριον πήγανον τοῦ Διοσκορίδου (III, 53), μὲ ἄνθος λευκόν· καὶ ἴσως τοῦτο νοεῖ ὁ Ἡσύχιος, ὅταν λέγῃ « Ῥυτὰ,... πήγανον » λευκὸν, κ. τ. λ. ». Ἡ διαφορὰ φαίνεται καὶ εἰς τὸν Ἀρεταῖον, ὅςις εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον (Ὀξ. νούσ. θεραπευτικ. I, 1, σελ. 204, Kühn) ὀνομάζει καὶ τὸ Πήγανον καὶ τὴν Ῥύτην, ὡς δύο διάφορα πήγανα.

Τὸ Πήγανον ἐνομίσθη προφυλακτικὸν τῆς βασκανίας. Ζ. Βασκαίνω.

ῬΟΥΔΙΝ, Ῥοῦτιν καὶ Σουμάκι, Δ. Ἀπὸ τὸ Ῥοΐδιον ἢ Ῥοίδιον, ὑποκορ. τοῦ Ῥόος Ῥοῦς, Ἑλλ. Περὶ τούτου ὁ Διοσκορίδης (I, 147) « Ῥοῦς ὁ ἐπὶ τὰ ὄψα, ὃν ἔνιοι ἐρυθρὸν καλοῦσι, καρπὸς ἐςὶ τῆς καλουμένης βυρσοδεψικῆς ῥοὸς, » ἥτις ὠνομάσθη ἐκ τοῦ τοὺς βυρσοδέψας αὐτῇ χρῆσθαι εἰς » τὴν ςύψιν τῶν δερμάτων ». Οἱ μεταγενέςεροι ἰατροὶ ἐτριπλασίασαν τὸν ἕνα τοῦτον Ῥοῦν, ὀνομάσαντες Ῥοῦν Συριακὸν, Ῥοῦν μαγειρικὸν, καὶ Ῥοῦν βυρσοδεψικὸν (Ἴδε Γεωπονικ. XVI, 8, μὲ τὰς σημ.).

Τὸ Σουμάκιον (ἡ ὁ καρπὸς τῆς Ῥοὸς, sumac) εἶναι λέξις Ἀραβικὴ, συνήθης σήμερον εἰς ἡμᾶς. Μεταχειρίζονται πολλοὶ, οἱ Τοῦρκοι μάλιςα, τὸ Σουμάκιον ὡς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν. Καὶ τοῦτο νοεῖ ὁ Φώτιος, λέγων « Ῥοῦν, τὸ ἥδυσμα ». Τὸ δὲ ξύλον τοῦ ῥοὸς ξηραίνοντες καὶ τρίβοντες εἰς κόνιν μεταχειρίζονται οἱ Ἱσπανοὶ εἰς τὴν δέψησιν τῶν δερμάτων, ὡς ἄλλοι τὸν φλοιὸν τῆς δρυὸς (tan).

ῬΟΪΚΛΟΝ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ, Cornix januæ, ἤγουν Κόραξ τῆς θύρας, Ἑλλ. (marteau de porte). Ἀπὸ τὸ

Ruculum τοῦ παρακμ. λατιν. κατὰ συγκοπὴν, Ruclum, τὸ ὁποῖον ἴσως παρεφθάρη ἀπὸ τὸ Ῥόπτρον, Ἑλλ. « Ῥό- » πτρον Λυσίας... τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει, ὡς καὶ ἄλλοι, » κ. τ. λ. » (Ἁρποκρατ. σελ. 312). Ζ. Κρικέλι.

ῬΟΥ͂ΜΠΑΛΟΝ, μὲ συνών. Παλούκι, Σ. (quille). Ῥούμπαλα, Παλούκια, πληθ. Σ. παιγνίδιον οὕτως ὀνομαζόμενον (jeu de quilles). Ἐξηγήθη τὸ Ῥούμπαλον (Ἄτακτ. Ι, σελ. 195)· τὸ δὲ Παλοῦκι, εἶναι τὸ Ῥωμ. Palus ἢ Paxillus (pal, pieu), γεννημένον ἀπὸ τὸ Πάσσαλος, Ἑλλ.

ῬΟΥΜΠΑΡΜΠΑΡΟ, Σ. Ῥευμπάρμπαρο, Δ. (rhubarbe). Ὀνομάζεται προσέτι καὶ Τουρκοχυδαϊςὶ * Ῥαβέντι. Ὄνομα σύνθετον ἀπὸ δύο λέξεις Ῥᾶ βάρβαρον. Ὁ Διοσκορίδης (III, 2) φέρει τὴν πρώτην μόνην, « Ῥᾶ, οἱ δὲ Ῥῆον » [ΔΓ. Ῥεῖον] καλοῦσι, γεννᾶται ἐν τοῖς ὑπὲρ Βόσπορον » τόποις, ὅθεν καὶ κομίζεται, κ. τ. λ. ». Οἱ μεταγενέςεροι ἰατροὶ, καὶ μάλιςα οἱ τοῦ μεσαιῶνος, τὸ ὠνόμασαν καὶ Ῥᾶ Ἰνδικὸν, καὶ Ῥέον Ποντικὸν, καὶ Ῥέον βαρβαρικόν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐξηγεῖται εἰς τινὰ Λεξικὰ ἰατρικὰ (Ἴδ. Boissonade, *Anecd. Græc.* II, pag. 404) « Ῥέον βαρβαρικὸν, τοῦ μεγάλου κενταυρίου ἡ ῥίζα ».

ῬΟΥΜΠΙ͂, Σ. Δ. Ῥουβί, Σ. (rubis), λίθος τίμιος. Ὁ Δ. προσθέτει συνών. Πύρωσις, ἴσως ἀντὶ τοῦ Πύρροψις, διὰ τὸ πυῤῥωπόν του χρῶμα. Ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Rubeus (rouge, roux).

ῬΟΥΞΟΥ͂ΝΙ, Σ. μὲ ἐξήγ. « Ἡ μύτη τῶν ἀγγείων » (bec), ἤγουν Ῥωξούνιον, οὐδέτ. βαρβαροσχηματισμένον, κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τὸ Ῥώξ. Ζ. Ῥωγεῖον.

ῬΟΥΦΕΤΙΟΝ. Ζ. Σωματεῖον.

ῬΟΥΦΙΣΤΟ͂Σ, Σ. Ῥοφιςὸν ἢ Ῥοφητὸν λέγεται τὸ καταπινόμενον χωρὶς μάσσησιν, οἷον Αὐγὰ ῥουφιςὰ (des œufs à la coque), Ὠὰ ῥοφητὰ, Ἑλλ.

* ῬΟΦΕΙ͂ΟΝ. Ζ. Ῥοφεύω.

ῬΟΦΕΥ͂Ω, μὲ συνών. Σουγλίζω, Ῥουφεύω, Σ. Τὸ Σουγλίζω, εἶναι Σουϐλίζω, (piquer) ἀπὸ τὸ Σουϐλίον, τὸ σημαῖνον σκυτοτομικὸν ἐργαλεῖον (alêne), μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ὑποδηματᾶς κεντεῖ τὸ δέρμα, διὰ νὰ περάσῃ τὸ ῥάμμα (Ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ 118 καὶ 168). Ἀλλὰ παρόμοιον τὶ ἐσήμαινε καὶ ὁ Ῥομφεὺς εἰς τοὺς παλαιοὺς, κατὰ τὸν Ἡσύχιον: « Ῥομφεῖς, ἱμάντες, οἷς ῥάπτεται τὰ ὑποδήματα ». Κατέκριναν τὴν ἐξήγησιν τοῦ Ἡσυχίου, διότι ὁ Ῥομφεὺς ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖον πλέον, παρὰ τὸ ῥάμμα ἢ τὸν ἱμάντα (courroie). Ἐδεχόμενον ὅμως νὰ ἐσήμαινε μετωνυμικῶς καὶ τοῦτο, καὶ ταύτην τὴν σημασίαν μόνην, ὡς σπανιωτέραν, νὰ ἐσημείωσεν ὁ Ἡσύχιος. Ὅπως ἂν ἦναι, ἡ κοινὴ γλῶσσα ἔσωσε παλαιὰν λέξιν, τὸ ῥῆμα Ῥοφεύω ἢ Ῥομφεύω (ὡς λέγομεν Γόφος, ἀντὶ τοῦ Γόμφος, καὶ ὡς ἔλεγαν Τύμπανον καὶ Τύπανον, Ἑλλ.) ἀξίαν νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ, ἐπειδὴ μάλιςα ἀναλογεῖ τὸ Ῥομφεὺς Ῥομφεύω, μὲ τὸ Βασιλεὺς Βασιλεύω, Ἱππεὺς Ἱππεύω, Χαλκεὺς Χαλκεύω, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Καὶ ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ Ῥοφεύω, μᾶς συγχωρεῖται, ἀντὶ τῆς ξένης λέξεως Σουϐλίον, νὰ λέγωμεν Ῥοφεῖον.

ῬΥΆΚΙ, Σ. Ῥυάκιν, Δ. Ῥυάκιον, Ἑλλ. (ruisseau).

ῬΥΜΟΥΛΚΙΆΡΩ καὶ Ῥυμουλκεύω, Σ. Ῥυμουλκέω, Ἑλλ. (remorquer).

* ῬΥΠΑΊΝΩ. * ῬΥΠΑΡΌΣ. Ζ. Ῥύπος.

ῬΥ͂ΠΟΣ, οὐσ. ἀρσ. (Ῥίπος, Σ.) Ῥύπος, Ἑλλ. (saleté,

crasse, ordure), οἷον Ὁ ῥύπος τοῦ αὐτίου, Σ. Κυψέλη καὶ Κυψελὶς, Ἑλλ. Κηρὸν τῶν αὐτίων (cire des oreilles) τὸν ὀνομάζουν οἱ Γάλλοι κατὰ μεταφορ. ἀνάλογον, ὡς ὠνόμαζαν ἐξεναντίας οἱ Ἕλληνες Ῥύπον, τὸ χρήσιμον εἰς ἐπιστολῶν σφράγισιν κηρίον· « Ῥύπον Ἀττικοὶ τὸν εἰς τὰς σφραγῖδας » κηρὸν λέγουσι » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐπειδὴ σώζεται εἰς τὴν γλῶσσαν ὁ Ῥύπος, συγχωρεῖται νὰ προσλάβωμεν καὶ τὸ ἐπίθ. Ῥυπαρὸς, Ἑλλ. (sale), καὶ τὸ ῥῆμ. Ῥυπαίνω, Ἑλλ. (salir).

ῬΩΓΑ, Σ.Δ. Ῥόγα, Δ. Ῥὰξ, Ἑλλ. καὶ Ῥὼξ, Ἑλλ. παρακμ. (grain de raisin). Ἐδῶ σημειόνει ὁ Δ. καὶ τὴν παροιμίαν· « Τζίτζικας ἐλάλησε, μαύρη ῥώγα ὑάλισε » γεννηθεῖσαν ἀπὸ τὸν συγχρονισμὸν τῶν τεττίγων (cigales) καὶ τῆς ὡριμάσεως τῶν σταφυλίων. 2.) Μεταφορ. Ῥῶγα τοῦ βυζίου (mamelon), Σ. Δ. Θηλὴ, Ἑλλ. 3.) Ῥῶγα (Ῥόγα, Δ.) γένος τι ἀράχνης φαρμακερὸν, Σφαλάγγι καὶ Φαλάγγι, Σ. ἢ Σφαλάγκη, Δ. Ῥὰξ, Ῥὼξ καὶ Φαλάγγιον, Ἑλλ. (tarentule). Τὸ ὀνομάζομεν ἀκόμη καὶ Ῥωγαλλίδα (κατὰ τὸ διφορούμενον Τρὼξ καὶ Τρωξαλλὶς, Ἑλλ.). Περὶ τούτου λέγει ὁ Αἰλιανὸς (Περὶ ζ. ἰδιότ. III, 36)· « Γένος φαλαγγίου « φασὶν εἶναι, καλοῦσι δὲ Ῥάγα τὸ φαλάγγιον· εἴτε ὅτι μέλαν « ἐστὶ, καὶ τῷ ὄντι προσέοικε σταφυλῆς ῥαγὶ, καί πως ὁρᾶται « καὶ περιφερὲς κ. τ. λ. ».

* ῬΩΓΑΛΛΙΔΑ. Ζ. Ῥῶγα.

ῬΩΓΕΙΟΝ, Δ. Ῥόγιον, Δ. Ῥογὶ, Σ. ὑποκορ. τοῦ Ῥὼξ, ωγος. Ὁ Δ. τὸ ἐξηγεῖ Δοχεῖον (vase), ὁ δὲ Σ. Λαδικόν, Λήκυθος, Ἑλλ. ἤγουν δοχεῖον ἐλαίου (huilier). Πιθανὸν ὅτι οὕτως ὠνομάσθη πρῶτον τὸ ἄκρον τοῦ ἀγγείου (bec), ἀπόπου χύνεται τὸ ὑγρὸν, μεταφορ. ἀπὸ τὴν ῥῶγα τοῦ βυζίου, ὡς καὶ τὸ συνών. Ῥουξούνι (Ζ. Ῥουξούνι), καὶ ἄλλο συνών. Μαστάριον

ἀπὸ τὸν Μαστὸν (Ἄτακτ. II, σελ. 239), ἔπειτα κατὰ συνεκδοχὴν καὶ τὸ ὅλον ἀγγεῖον.

Σ.

ΣΑΒΊΝΑ, Δ. Σαβινιά, Σ. Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Sabina (Sabine mâle). Εἶναι τὸ Βράθυ ἢ ὁ Βράθυς, Ἑλλ. τοῦ Διοσκορίδου (I, 104).

ΣΑΚΚΈΛΙΟΝ. Σακέλι, Σ. μὲ συνών. Ἀποστράγκι Σ. (marc, dépôt).

ΣΑΛΆΚΙ. Ζ. Ῥόμπος.

*ΣΑΛΒΆΡΙΟΝ, εἶδος βρακίου (culotte), Ἀναξυρίς, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν Σαλβάρ· τοῦτο δὲ ἀπὸ τὸ χαλδαϊκὸν Σαρββαλὶν, μεταφρασθὲν ἀπὸ τοὺς Ἑβδ. (Δαν. γ', 21) Σαράβαρα, ἀπὸ δὲ τὸν Σύμμαχον, Ἀναξυρίδες.

Ὡς ἀπὸ τὸ Σαράβαρα ἐπλάσαμεν τὸ Σαλβάριον, παρόμοια ὀνομάζομεν Τσαξύριον, ἢ Σαξίριον, Σ. ἄλλο εἶδος βρακίου, ἀπὸ τὸ Περσικὸν Τσαξὴρ, ὅθεν ἔπλασαν καὶ οἱ Ἕλληνες τὸ Ἀναξυρίς, τὸ ὁποῖον οἱ γραμματικοὶ ἀγνοοῦντες ἐτυμολόγησαν ἀπὸ τὸ Ἀνασυρίς. Κατὰ τὸν Φώτιον, « Σαράβαρα, ἐσθὴς Περσική· ἔνιοι δὲ λέγουσι βρακία ». Κατὰ τὸν Ἡσύχιον « Σαράβαρα, τὰ περὶ τὰς κνημῖδας ἐν» δύματα » καὶ « Σκελέαι τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα. Πάρθοι, » Σαράβαρα » καὶ «Ἀναξυρίδες.... βρακία βαρβαρικὰ κ. τ. λ.».

ΣΑΛΙΌΠΑΝΟΝ, Σ. ἤγουν Σιαλόπηνον, καὶ Δωρικῶς Σιαλόπανον (bavette), πανίον ὑπὸ τὸ σιαγόνιον, νὰ δέχεται τὰ σάλια.

ΣΆΛΠΑ, Σ. γένος ὀψαρίου, Σάλπη Ἑλλ. Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκρατ. σημ. σελ. 77.

* ΣΑΛΠΊΓΓΙΟΝ. Ζ. Πολυκόμπι.

ΣΑΜΙΑΜΊΔΙΝ καὶ Σαμιαμίδιον (Σαμιαμύθιν, οὐδετ.

καὶ Σαμιάμινθος, ἀρσ. Δ.), γένος τὶ σαύρας (lézard), ὁποῖαι φαίνονται ἀναβαίνουσαι τοὺς τοίχους· ὅθεν ὠνομάσθη καὶ Τοιχοβάτης, Δ. Ὁ Βελλώνιος (Observat. II, 35) τὸ ἤκουσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον προφερόμενον Σαμιάμιτος, καὶ προσθέτει ὅτι εἶναι ἡ Χαλκιδικὴ Σαῦρα τῶν παλαιῶν (Chalcide). Ἴσως ἡ ὀνομαζομένη Χαλκὶς ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην (Περὶ ζ. ἱστορ. VIII, 24), ἡ καὶ Ζυγνὶς ἢ Ζιγνὶς ὀνομαζομένη· « Ζιγνίς, ἡ χαλκὴ σαῦρα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἔχει συνών. τὸ Κολισαῦρα, Σ. Δ. Κολοσάφρα, Δ. Χολοσαῦρα, Σ. καὶ Χρυσαῦρα (ἀντὶ τοῦ Χρυσοσαῦρα), Σ. Δ. Τὴν ὠνόμαζαν καὶ Χλωροσαῦραν, κατὰ τὸν σχολιαστὴν τοῦ Θεοκρίτου (II, 58). Ἴδ. καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 306.

Ὅπως ἂν ἦναι, ἀπορεῖται τοῦ νέου αὐτῆς συνήθους ὀνόματος (Σαμιαμίδιν) ἡ γένεσις. Ἐμπορεῖ τις νὰ τὸ παράξῃ ἀπὸ τὸ ὑποκορ. Σαυρίδιον (σημαῖνον σήμερον εἰς ἡμᾶς γένος τὶ ὀψαρίου), μεταπλασθὲν εἰς τὸ Σαμνίδιον, κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς τὸ μ (ἥτις ἔγινε καὶ εἰς τὸ Ἔμνοστος ἀπὸ τὸ Εὔνοστος, καὶ τὸ Ἀχαμνὸς ἀπὸ τὸ Χαῦνος), καὶ ἀποχυδαϊσθὲν εἰς τὸ Σαμιαμίδιν. Φαίνονται ὅμως παραδοξότερα τὰ γενέθλια τῆς λέξεως, ἂν τὰ ὑποθέσωμεν ἀπὸ τὸ Ἑβραϊκὸν שְׂמָמִית (Σεμαμίτ), τὸ ὁποῖον οἱ Ἑβδ. (Παροιμ. λ', 28) ἡρμήνευσαν Καλαβώτης, εἶδος σαύρας καὶ οὗτος (lézard Gecko). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον « Καλαβώτης, ἰχθὺς ποιός· καὶ Σαῦρος ».

ΣΑΜΟΥΡΙ, Σ. Σαμούριον, ζῶον οὕτως ὀνομαζόμενον, αὐτὸ καὶ τὸ πολυτελέστατόν του δέρμα (marte zibeline), καθὼς τὸ ὀνομάζουν καὶ οἱ Τοῦρκοι (Σεμούρ). Τὄνομα εἶναι ξενικόν, ὡς μᾶς διδάσκει ὁ Ἡσύχιος : « Σίμορ παρὰ Πάρθοις » καλεῖταί τι μυὸς ἀγρίου εἶδος, οὗ ταῖς δοραῖς χρῶνται πρὸς » χιτῶνας ».

ΣΆΜΨΥΧΟΝ. Ζ. Πέρσα.

* ΣΑΝΑΚΙΟΝ (χυδ. Τσανάκι), τρυβλίον βαθυλὸν, Παροψίς, Ἑλλ. Ζ. Τσανάκια.

ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, ούσ. θηλ. Δ. Τὸ ἐξηγεῖ « Ὑδράργυρος » ἢ ἀπὸ κιναβάρεως ». Ἡ Σανδαράκη (διὰ τοῦ κ) τῶν παλαιῶν ἦτο τοῦ μεταλλικοῦ ἢ ὀρυκτοῦ γένους ὕλη (arsenic sulfuré ἢ orpiment).

Τὰ ἰατρικὰ Γλ. φέρουν : « Σανδαράχην, ἀρσένικον » (I. St. Bernard, *Reliq. medico critic.* pag. 14), καὶ « Σανδαράχνη (γρ. Σανδαράχη), ἡ λεγομένη Ψιαστικὴ » (Boissonad. *Anecdot. græc.* II, σελ. 406). Τὸ Ψιαστικὴ σημαίνει, φθαρτικὴ, φονικὴ, τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὄνομα καὶ τὸ Ψιάκιον. Ζ. Ψιάκι. Sandaraque ὀνομάζουν σήμερον οἱ Γάλλοι τεχνῖται τὴν ῥητίνην τοῦ δένδρου τοῦ ὀνομαζομένου Θυΐα (résine de thuya).

Σανδαράκη, ἡ Σανδαράχη ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλην ἄλλη τὶς ὕλη, εἰς τροφὴν τῶν μελισσῶν χρήσιμος, στερεωτέρα τοῦ μέλιτος. Ζ. Κηρήθρα.

ΣΑΝΙΔΟΚΟΥΝΑ, Σ. Δ. Σύνθετον ἀπὸ τὸ Σανίδιον (ais) καὶ τὸ Κούνια ἢ Κοῦνα θηλ. ἑνικ. ἐκ τοῦ Ῥωμ. πληθ. cunæ (berceau). Σανιδόκουναν ὀνομάζομεν εἶδος τὶ παιγνίου γυμναστικοῦ (escarpolette).

ΣΑΝΟΝ. Ζ. Ξεροχόρταρον.

ΣΑΝΤΡΙΒΑΝΙ. Ζ. Ἀνάβρυσμα.

ΣΑΞΙΡΙΟΝ. Ζ. Σαλβάριον.

ΣΑΡΑΚΑΣ. ΣΑΡΑΚΙΑΡΙΚΟΝ. Ζ. Βωτρίδα, σελ. 71.

ΣΑΡΓΟΣ, Δ. εἶδος ἰχθύος, Σάργος, Ἑλλ. Ἐσημειώθησαν ἀλλοῦ (Ξενοκρατ. 74-75) τὰ περὶ τοῦ Σάργου (sargue).

* ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ, ὁ ὑπερβολῇ τρυφηλὸς καὶ σπάταλος. Ἀπὸ τοῦ περιβοήτου τὴν τρυφὴν βασιλέως Σαρδαναπάλου (Στραβ. Γεωγραφ. XIV, σελ. 672).

ΣΑΡΊΚΙ. Ζ. Φακιώλι.

ΣΆΡΚΑ, Σ. Αἰδοῖον, Ἑλλ. ἐξαιρέτως τοῦ ἀνδρὸς (partie naturelle de l'homme). Εἶναι Ἑβραϊσμός. Οἱ Ἑβδ. (Ἰεζεκ. κγ', 20) λέγουν περὶ τῶν Χαλδαίων, « Ὧν ὡς ὄνων αἱ » σάρκες αὐτῶν » καὶ μικρὸν ἀνωτέρω (Αὐτόθ. ιϛ', 26) ὀνομάζουν τοὺς Αἰγυπτίους « Μεγαλοσάρκους » διότι ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις בָּשָׂר (Βασὰρ) σημαίνει καὶ τὴν ὅλην σάρκα, καὶ τὸ γεννητικὸν αὐτῆς μόριον (Ζ. Φύσις). Κατὰ παρομοίαν μεταφορὰν ὠνόμασε καὶ ὁ κωμικὸς Πλάτων Δέμας (ἤγουν σῶμα ἢ σάρκα) τὸ αἰδοῖον (παρ' Ἀθην. I, σελ. 5), ὁ δὲ Αἰλιανὸς (Περὶ ζ. ἰδιοτ. XVII, 42) μὲ προσθήκην, Παιδοποιὸν σῶμα.

ΣΑΡΚΆΤΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Μέγα πινάκιον, χρήσιμον εἰς πλύσιν κρεῶν. Εἶναι σχεδὸν τὸ Κρεῖον τοῦ Ὁμήρου (Ἰλιάδ. ι', 206), ἤγουν « Τὸ κρεωδόχον ἀγγεῖον » ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἀπολλώνιος.

Ἡ λέξις εἶναι βάρβαρος καὶ διὰ τὸν σχηματισμὸν εἰς ατον (Ἄτακτ. I, σελ. 43 καὶ 122), καὶ διότι ὁ τοιοῦτος σχηματισμὸς συνειθίζεται εἰς τὰ ἐπίθετα. Ἀντ' αὐτοῦ συγχωρεῖται λέξις * Κρεωπλύτης.

ΣΑΡΚΆΤΟΣ, ἐπίθ. μὲ συνών. Πολύσαρκος, Λιπαρὸς, Παχὺς, Σ. (charnu, gras). Τοῦτο κἂν, ὡς ἐπίθετον, ἔχει ἀπολογίαν τῆς βαρβάρου καταλήξεως εἰς ατος (Ζ. Σαρκάτον). Ὀνομάζεται ὁ τοιοῦτος καὶ Κορμαλᾶς, Σ. Κορμαλὸς, Δ. (corpulent).

ΣΑΡΚΌΘΛΑΣΙΣ, Δ. (contusion). Τὸ σημειόνει ἀπὸ τὸν Νόννον, ἰατρὸν τῆς δεκάτης ἑκατονταετηρίδος.

* ΣΑΡΚΟΤΡΌΦΙΟΝ ἢ ΣΑΡΚΌΤΡΟΦΟΝ. Ζ. Ὀρμίνι.

ΣΑΡΚΟΦΆΓΟΝ. Ζ. Φαράσιον.

ΣΑΡΌΝΩ. Ζ. Φιλοκαλῶ.

ΣΆΡΩΜΑ. Ζ. Σκούβουλον.

ΣΆΤΥΡΟΣ. Ζ. Ἀγριάνθρωπος.

ΣΑΫΡΑ, Σ. ὡς ὠνομάζετο καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Σαῦρα, Ἑλλ. (lézard). Ζ. Σαμιαμίδιν.

ΣΑΥΡΊΔΙΟΝ, γένος ἰχθύος (Ξενοκράτ. σημ. σελ. 207). — 2) Σαυρίδιον, Δ. Σαυρίδιον, Ἑλλ. γένος φυτοῦ, συνών. (ὡς νομίζουν) τοῦ Καρδαμίς. Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Σαυρίγγη, πόα τίς κ. τ. λ. ». Ἀλλοῦ δὲ φέρει, « Θλάσπις, » πόα, ἣν ἔνιοι Σαύριον ». Τοῦ Ἡσυχίου ἡ Θλάσπις, ἂν ἦναι ἡ αὐτὴ καὶ ἡ τοῦ Γαληνοῦ, ἡ ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (II, 187) ὀνομαζομένη Δράβη, σημαίνει τὴν Cochlearia Draba τῶν φυτολόγων, τὴν λεγομένην σήμερον ἀπὸ τοὺς Γραικοὺς Μαρουλάκι, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, pag. lxxviii). Ἴδ. καὶ Sprengel, *Histoir. r. herb.*, tom. I, pag. 208.

ΣΑΦΕΊΡΙ, Σ. Ζαφήρη, Δ Σάπφειρος, Ἑλλ. (Saphir).

ΣΑΧΛΌΣ, Σ. Δ. Σαχνὸς, Δ. ἀδύνατος (faible). 2) Σαχνὸς τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Ψαχνὸς, οἷον Κρέας σαχνὸν τὸ καὶ Ἀδύνατον, τὸ διόλου ἄπαχον (viande maigre), ἢ τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ γυμνὸν ἀπὸ λιπασίαν, τὸ ἰδιαιτέρως λεγόμενον Ψαχνὸν (Ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ. 217 καὶ 267), κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς τὸ ψ, ὡς ἔλεγαν Σιττακὸς καὶ Ψιττακὸς, Ἑλλ. (perroquet).

Ἴσως ὅμως τὸ Ψαχνὸς συγγενεύει μὲ τὸ Ψαχνίδα. Ζ. Ψαχνίδα.

ΣΒΕΙΏ, Σ. καὶ Σβίνω, Σ. Δ. Σβύνω καὶ Σβενῶ (γρ. Σβένω), Δ. Σβέννυμι, Σβέω, Σβῆμι, Ἑλλ. (éteindre), οἷον Σβένω τὴν λαμπάδα, τὸν λύχνον, τὸ φῶς. Καὶ Σβένω ἀμεταβ. ἢ Σβένομαι, μέσ. οἷον Ἔσβησεν ἢ Ἐσβέσθη ὁ λύχνος. 2) Μεταφορ. παύω, οἷον Ἔσβεσα τὴν δίψαν

μου, λέγει ὁ διψῶν ἀφοῦ πίῃ. Καὶ Σβέσε (ἢ Σβῆσε) τὸν θυμόν σου, ἤγουν παῦε νὰ ὀργίζεσαι, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ι', 678)

Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον.

3) Ἀφανίζω, οἷον Ζητεῖ νὰ τὸν σβέσῃ (ἢ σβήσῃ) ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. 4) Μεταφορ. πάσχω ταραχὴν τῆς ψυχῆς συνῳδευμένην μὲ ἐντροπὴν, ἐλεγχόμενος, ὡς πράξας ἢ λαλήσας τὶ ἄτοπον (être confondu), οἷον Ἐσβέσθη ἢ Ἐσβήσθη, ὡς ἤκουσε τοὺς λόγους μου.

Τὸ ῥηματικὸν Σβεςὸς ἢ Σβηςὸς (éteint). 5) Ταραγμένος, ἄπορος (confondu), οἷον Ἔμεινε σβηςὸς, ὡς τὸν ἴδεν, ὡς τὸν ἤκουσε, καὶ συνθ. Ὁλόσβεςος (χυδ. ὁλόσβιςος), οἷον (Ἀπολλ. ἐν Τύρ.),

Καὶ ἀπόμεινεν ὁλόσβιςος, τυφλὸς καὶ σκοτισμένος.

ΣΒΕ'ΡΚΟΣ, ΓΓ. (chignon, nuque), Αὐχὴν, Ἑλλ. Ἴσως παραφθαρμένον ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Cervix icis.

ΣΒΟΥΡΔΟΫ́ΚΛΟΣ, μὲ συνών. Φοῦσκα, Σ. Σφέρδοκλος, Δ. Οἱ Σβουρδοῦκλοι εἶναι τὰ Τήθεα, οὐδέτ. πληθ. Ἑλλ. τοῦ Ὁμήρου (Ἰλιάδ. π', 747). Εἰς τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτην σημειώσεις (σελ. 152-153) εἴκαζα, ὅτι Φοῦσκαι ὠνομάσθησαν, διὰ τὸ φουσκωτὸν τοῦ σώματος, ἀπὸ τὴν Φύσκην, Ἑλλ. τὴν κοινῶς Φοῦσκαν (vessie). Ἴσως τὶς προκρίνῃ νὰ τὸ ἐτυμολογήσῃ ἀπὸ τὸ Φύκιον (algue), ἐπειδὴ ὁ Ξενοκράτης (XXIX, σελ. 16) λέγει περὶ αὐτῶν, « Τήθεα γίγνονται ἐν βορβόρῳ καὶ ΦΥΚΙΟ- » ΦΟ'ΡΟΙΣ ἀκταῖς, εὑρίσκεταί τ' ἐν βρύοις καὶ πράσοις καὶ » ΦΥΚΙ'ΟΙΣ ». Τοὺς δὲ Σβουρδούκλους ἢ Σφερδόκλους, ὁ Γεσνῆρος, ἐτυμολογῶν ἀπὸ τὸ Σφαιροειδὲς αὐτῶν, δὲν μ' ἔπεισεν, οὐδὲ μὲ πείθει.

* ΣΓΟΥΡΔΕ'ΛΑ, Σγουρδέλαν ὀνομάζουν σήμερον τινὲς

ὀψάριον τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὀνομαζόμενον Ἰουλὶς, Ἑλλ. Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 59-60.

ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΛΙΣ. Ζ. Κατσαρός.

ΣΕΙΡΑ, μὲ συνών. Ἀράδα, Τάξις, Σ. ἤγουν ἀκολουθία πραγμάτων ἢ προσώπων ταγμένων ἓν μετὰ τὸ ἄλλο συνεχῶς (série). Ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Σειρὰ, Ἑλλ. σημαντικὸν μακροῦ τινὸς ἁπλοῦ ἢ πλεκτοῦ δεσμοῦ (cordon, longe) « Σειραὶ, πλέγματα, ἡνίαι, ἢ πλεκτοὶ ἱμᾶντες » λέγει ὁ Ἡσύχιος. 2) Μεταφορ. Σειρὰν Δ. (χυδ. Σειρίαν) ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. καὶ ὀνομάζομεν ἔτι σήμερον, τὴν γενεὰν (lignée, race), οἷον Κατάγομαι ἀπὸ τὴν σειρὰν τοῦ δεῖνος, λέγει πολλάκις κομπάζων ἄδοξος ἀνθρωπίσκος ἐνδόξου ἀνδρὸς ἀπόγονος (Ζ. Σκλητάδα). Περὶ δὲ τοῦ Ἀράδα, ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ. 154-157.

ΣΕΙΡΗΝΗ, καὶ Σειρήνα, Σ. γένος ἰχθύος ἀκατονόμαστον εἰς τοὺς παλαιούς. Τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἱστορ. IX, 27, § 1) ἡ Σειρὴν σημαίνει εἶδος τὶ μελίσσης, περὶ τῆς ὁποίας λέγει καὶ ὁ Φώτιος, « Σειρὴν, ζῶόν ἐστι κηροποιὸν, μελίσσῃ » παραπλήσιον» προσθέτων καὶ τὸν ἐκ ταύτης παλαιὸν οἰωνισμὸν « Σειρὴν φίλον ἀγγέλλει, ξεῖνον δὲ μέλισσα ». Οἱ νέοι ἰχθυολόγοι ἔδωκαν τὄνομα τῆς Σειρῆνος (sirène) εἰς ἰχθυόμορφον τὶ ζῶον, προσόμοιον τοῦ ἐγχελίου (Ἔγχελυς, Ἑλλ.), ἀπὸ τὰς μυθολογουμένας δηλαδὴ Σειρῆνας.

ΣΕΙΩ. Ζ. Τραντάζω.

ΣΕΚΑΛΙ, οὐσ. οὐδέτερ. Ζ. Βρίζα.

ΣΕΛΗΝΑΙΑ, οὐδ. πληθ. Δ. Οὕτως ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὰ προσκαρφωμένα εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀλόγων σιδηρᾶ πέταλα, διὰ τὴν πρὸς τὸ ἡμίτομον τῆς σελήνης ὁμοιότητα. Ὁ Εὐστάθιος, ἐξηγῶν τοῦ Ὁμήρου (Ἰλιάδ. λ', 152, σελ. 836) τὸ

« Ἐρίγδουποι πόδες ἵππων, Χαλκῷ δηϊόωντες » ἠπατήθη λέγων, « Χαλκὸν δὲ νῦν λέγει τὰ σεληναῖα, τὰ ὑπὸ τοῖς ποσὶ » τῶν ἵππων, οἷς διακόπτονται εἰς πλέον τὰ πατούμενα »· διότι εἰς τοῦ Ὁμήρου τοὺς χρόνους δὲν ἦτον ἀκόμη γνωςὴ τῶν ἀλόγων ἡ πετάλωσις.

ΣΕΝΤΌΝΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Σενδαὶς, Δ. Σινδόνιον, ὑποκορ. τοῦ Σινδὼν Ἑλλ. Ἔλαβαν τὴν λέξιν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἢ τοὺς Φοίνικας. Δὲν εἶναι ἀπίθανος ἡ ἐξήγησις τοῦ Ἐτυμολόγου (σελ. 713) « Σινδὼν, ἀπὸ Σιδῶνος τῆς πόλεως· » οἱ γὰρ Σιδόνες ἐφεῦρον πρῶτοι κάμνειν σιδόνας ». Ἄλλοι δὲ τὸ παράγουν ἀπὸ τῆς ἑβραϊκῆς γλώσσης τὸ סָדִין (Σαδὶν), τὸ ὁποῖον οἱ Ἑβδ. ἑρμηνεύουν διὰ τοῦ Σινδών. Περὶ τῶν Αἰγυπτίων λαλῶν ὁ Ἡρόδοτος (II, 86 καὶ 95) ὀνομάζει τὴν Σινδόνα ὡς ἐπιχώριον ὕφασμα· καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ὁ Πολυδεύκης, « Σινδὼν, ἔςιν Αἰγυπτία μὲν, περιβόλαιον δ' ἂν » εἴη τὸ νῦν δίκροσσον καλούμενον ». Καὶ σώζεται σήμερον ἡ λέξις (Σέντο) εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν Αἰγυπτίων Κόπτους. (Ἴδε IABLONSKI, *Opuscul.* tom. I, pag. 297-300).

Σινδόνας ὠνόμαζαν ὅλα τὰ ὑφασμένα (toiles) ἀπὸ λινάριον ἢ βαμβάκιον πανία, καὶ ἐξαιρέτως τὰ λεπτὰ καὶ πολυτελῆ (mousselines). Σινδόνιον (Σεντόνι) ὀνομάζομεν σήμερον τὸ λινοῦν ἢ βαμβάκινον πανίον τὸ ἐπάνω τοῦ ςρώματος ἐξαπλωμένον ἀμέσως (drap de lit), ὑπὸ τὸ λεγόμενον Ἐπάπλωμα.

ΣΕΝΤΟΫΚΙ, Σ. Σεντούκιον, Σενδούκιον, Συνδούκιον, καὶ Συνδούχιον, Δ. (caisse), Κιβωτὸς, Ἑλλ. Εἶπα (Ἄτακτ. I, σελ. 77), ὅτι τὸ Σενδούκιον (caisse) παράγεται ἀπὸ τὸ Σάνδυξ, μάρτυρα φέρων τὸν Ἡσύχιον, « Σάνδυξ, δένδρον » θαμνῶδες... καὶ κιβωτὸς » ὡς τὸ ἐτυμολογοῦσε καὶ ὁ Σαλμάσιος. Ἀλλ' ἴσως τὶς, κινούμενος ἀπὸ τὴν τελευταίαν

γραφὴν, *Συνδούχιον* τοῦ Δ. προκρίνῃ νὰ τὸ γενεαλογήσῃ ἀπὸ τὸ Συνδόχιον ἢ Συνδοχεῖον.

* ΣΕΡΒΟΥΛΑ ἢ ΣΕΡΒΟΥΛΙΑ. Ζ. Τζερβοῦλια.

* ΣΕΡΟΥΛΑ, οὐσ. θηλυκ. Ζ. Μανόλι.

ΣΕΡΠΕΤΟΣ. Ζ. Ερπύζω.

* ΣΕΥΤΛΟΜΟΛΟΧΟΝ. Ζ. Σπανάκι.

ΣΗΚΟΝΩ (Σικόνω Σ.). Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 207), πρόσθεσε τὴν μεταφορ. σημασίαν τοῦ Σηκόνω, οἷον *Δὲν σηκόνω κεφάλιν ἀπὸ τί* (avoir toujours le nez sur quelque chose), ἤγουν ἀσχολοῦμαι εἰς τὶ ἀκαταπαύστως. Παρόμοιόν τι εἶναι τοῦ Σοφοκλέους (Οἰδ. Τυρ. 23) τὸ

Πόλις σαλεύει, κἀνακουφίσαι κάρα
Βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου.

2) *Δὲν σηκόνεται* (être insupportable) λέγομεν περὶ ἀνθρώπου, ὅστις μᾶς βαρύνει μὲ τοὺς λόγους, πράξεις, ἢ ἄλλους ὁποιουσδήποτε τρόπους του.

ΣΗΜΑΔΙ, Σ. Δ. Σημάδιον, Δ. ὑποκορ. τοῦ Σῆμα, Ἑλλ. (signe). Ἀφίνω τὰς πολλὰς σημασίας τῆς λέξεως, ἀρκούμενος εἰς τὰς ἑξῆς : Σημάδιον, Σ. ἀντὶ τοῦ Οἰωνὸς, Ἑλλ. (augure), οἷον *Καλὸν ἢ κακὸν σημάδιον*. 2) Σημάδιον, Σ. συμφωνημένον σημεῖον (signal), χρήσιμον νὰ μᾶς μηνύσῃ τὸν καιρὸν τινὸς πράξεως. 3) Σημάδιον, Σ. (but), συνών. τοῦ Σκοπός. 4) Σημάδιον, Σ. (gage). 5) Σημάδιον, συνών. τοῦ Παρακαταθήκη (dépôt).

ΣΗΜΑΔΙΑΚΟΝ γράμμα, Σ. ἐπιθ. λέγεται τὸ γραμμένον διὰ σημείων, καὶ ὄχι ὁλοκλήρων λέξεων, Σ. (écrit en chiffres). Ἀλλὰ * *Σημαδιακὸν ἄνθρωπον* (personne notable) λέγομεν, τὸν Ἐπίσημον, Ἑλλ.

ΣΗΜΑΔΟΛΟΓΟΣ, Σ. τὸ βαλλόμενον εἰς τὰ βιβλία

σημεῖον ἀπὸ ταινίαν ἢ ἄλλο τι, εἰς μνήμην τοῦ τόπου ὅπου τελειόνει, καὶ ἀπόπου μέλλει ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀνάγνωσις (signet).

ΣΗΜΑΔΟΦΥΛΑΚΤΗ͂Σ. Ζ. Παραθηκάρης.

ΣΗΜΑΙ͂ΝΩ. ΣΗ͂ΜΑΝΤΡΟΝ. ΣΗ͂ΜΑΡΜΑ. Ζ. *Σήμασμα.*

ΣΗ͂ΜΑΣΜΑ (*Σήμαρμα*, Σ.), Ὄργανον μουσικὸν (instrument de musique). 2) *Σήμασμα*, Σ. Ὁ διὰ τῶν ὀργάνων ἦχος (son, sonnerie). *Σήμασμα*, ῥηματικὸν τοῦ Σημαίνω (ὡς Φάσμα, ἀπὸ τὸ Φαίνω). Οἱ παλαιοὶ ἐμεταχειρίζοντο τὴν λέξιν, διὰ μόνον τῆς σάλπιγγος τὸν ἦχον, « Σημαίνειν τῇ σάλπιγγι » καὶ « Σημαίνειν » ἐλλειπτ. λέγοντες, καὶ νοοῦντες τὰ εἰς τοὺς πολέμους διὰ τῆς σάλπιγγος διδόμενα σημεῖα καὶ προστάγματα τῶν ἡγεμόνων ἢ στρατηγῶν, ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Φώτιος: « Σημαίνειν, σαλπίζειν ἔλεγον, καὶ τὸ Ἐν- » σημαίνειν » καὶ « Σημασία, φανέρωσις διὰ σάλπιγγος ». Ὁ δὲ Μένανδρος, καὶ διὰ τοὺς αὐλοὺς, ὡς μαρτυρεῖ πάλιν ὁ αὐτὸς Φώτιος, « Σημαίνειν καὶ Ἐπισημαίνειν τὸ σφοδρῶς αὐλεῖν, » ὥσπερ οἱ σαλπιγκταί· οὕτως Μένανδρος ». Ἐκ τούτου καὶ τὸ Σήμαντρον, Σ. Δ. γνωστὸν ὄργανον εἰς τὰ μοναστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας, χρήσιμον εἰς συνάθροισιν τοῦ λαοῦ· καὶ ἄλλο ῥηματικὸν, ὁ Σημαστὴς Σ. Δ. (joueur d'instruments), Σημάντωρ Ἑλλ. οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ σημαίνοντες τὸν Σαλπιγκτὴν (un trompette), καὶ μεταφορ. τὸν ἡγεμόνα, ἢ στρατηγὸν τοῦ πολέμου (général)· « Σημάντορες, ἐπι- » τάκτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἀπὸ τοῦ Σημαίνειν, ὅ ἐστι » προστάσσειν κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΗΜΑ͂ΣΤΗ͂Σ. Ζ. *Σήμασμα.*

ΣΗΜΌΣ. ΣΗΜΆ. ΣΗΜΌΝΩ. Ζ. *Σιμὰ, καὶ τὰ ἑξῆς.*

ΣΗ͂ΤΑ, οὐσ. Θηλ. (διὰ τοῦ ῑ Σίτα, Σ. Δ.), Σῆστρον,

οὐδέτ. Ἑλλ. συνών. τοῦ κόσκινον (crible). Καὶ τὸ Σῆτα, καὶ τὸ Σῆστρον, ἀπὸ τὸ αὐτὸ ῥῆμα Σῆθω, Ἑλλ. τὸ Κοσκινίζω· « Σῆστρα, κόσκινα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὁ δὲ Σουΐδας, « Σήθοντες, κοσκινίζοντες ». Ἡ διαφορὰ τῆς γραφῆς διὰ τοῦ σ ἢ χωρὶς τοῦ σ, ἐγεννήθη ἀπὸ διπλοῦν παρακείμενον, Σέσησται καὶ Σέσηται.

ΣΙΆΚΙΟΝ. Ζ. Συάκιον.

ΣΙΆΝΩ. ΣΙΆΝΟΜΑΙ. Ζ. Συμβάζομαι.

ΣΙΆΨΙΧΟΝ, ἢ ΣΙΆΨΥΧΟΝ. Ζ. Πέρσα.

ΣΊΓΑ, Σ. παροξυτ. προστακτικὸν τοῦ Σιγῶ ῥήματος, τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Σίγα Ἑλλ. (tais-toi, silence). Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 201-202.

ΣΙΓΆ, ὀξυτ. ἐπίῤῥ. Σ. καὶ Σιγανὰ, Σ. Δ. Σῖγα, προπερισπ. Ἑλλ. (sans bruit, doucement). Ζ. Ἀγάλια.

ΣΙΓΑΝῸΣ, ἐπίθ. Σ. καὶ Σιγὸς, Σ. Σιγηλὸς (Δωρικ. Σιγαλὸς) καὶ Σιγηρὸς, Ἑλλ. Τὸ Σιγανὸς εἶναι δωρικὸν, ἀντὶ τοῦ Σιγηνὸς ἀπὸ τὸ Σιγὴ, καὶ σημαίνει τὸν φύσει σιωπηλὸν (silencieux), καὶ μεταφορ. τὸν ἥσυχον (tranquille, calme), ὡς Σιγανὸς ποταμὸς, ὅθεν καὶ παροιμία « Ἀπὸ σιγανὸν ποταμὸν μακρὰν τὰ ῥοῦχά σου ». Τὸ δὲ Σιγὸς, μεταπλασμένον ἀπὸ τὴν μετοχὴν Σιγῶν, εἰς ἐπίθετον (Ἄτακτ. I, σελ. 52), καὶ γνωστὸν ἴσως καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς ὡς τοιοῦτον (ἂν καὶ δὲν εὑρίσκεται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ), σημαίνει τὸν ἐκ προαιρέσεως σιωπηλὸν (taciturne).

ΣΙΔΕΡΊΤΗΣ, Σ. Σταφυλῆς εἶδος ἐχούσης παχὺ φλούδιον. 2). Σιδερίτης. Ζ. Ποτηροπλότης.

ΣΙΔΕΡΌΚΟΛΛΑ, Σ. ὕλη διὰ τῆς ὁποίας κολλᾶται ὁ

σίδηρος (soudure). Καὶ ῥῆμα Σιδεροκολλῶ Σ. (souder), ὅθεν συγχωρεῖται καὶ νὰ πλάσωμεν ῥηματικὸν σύνθετον, τὴν * Σιδηροκόλλησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδοτος εἶπε διαλυτῶς « Σιδήρου κόλλησιν » (Ἄτακτ. III, σελ. 191).

ΣΙΔΕΡΟΣΤΙΆ. Ζ. Πυρωστία.

* ΣΙΔΗΡΟΚΌΛΛΗΣΙΣ. Ζ. Σιδερόκολλα.

ΣΊΚΛΑ, Σ. Δ. Σίτλα, Δ. Ὑδρία, Ἑλλ. (sceau), ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Situla. (Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 162). Ὁ Σ. σημειόνει καὶ ὑποκορ. Σικλίον, ὁποῖον εἶναι τὸ φέρον ἁγιασμὸν, καὶ περιφερόμενον ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, τὴν ἑορτὴν τῶν Φώτων, νὰ ἁγιάζωσι τοὺς οἴκους.

ΣΙΚΌΝΩ. Ζ. Σηκόνω.

ΣΙΛΙΑΫΡΑ, καὶ ΣΙΡΑΫΛΑ. Ζ. Συραύλιον.

ΣΊΛΦΗ, οὐσ. θηλ. Δ. Σίλφην ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. καὶ γένος τι πλοίου ἀπὸ τὴν Σίλφην Ἑλλ. τὸ ζωΰφιον (καθὼς ἔλεγαν καὶ οἱ Ἕλληνες Κάνθαρον, ἄλλο γένος πλοίου, ἀπ' ἄλλο ζωΰφιον, τὸν Κάνθαρον). Φέρει ὁ Σουίδας, « Ναξιουργὴς κάνθαρος. Πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα Κάνθαροι, » ἐν Νάξῳ γινόμενα· ὡς νῦν Σίλφας λέγουσί τινα ἀκατίων » εἴδη κ. τ. λ. ».

ΣΊΛΦΝΙ, Σ. ΓΓ. χυδαϊσμένον ἀντὶ τοῦ Σίλφι, ἤγουν Σίλφιον, ὑποκορ. τοῦ Σίλφη, Ἑλλ. (blatte). Τὰ Γλ. φέρουν « Σίλφιον, blatta ». Ζ. Βωτρίδα, σελ. 70, καὶ Μέλερη.

ΣΙΜΆ, ἐπίῤῥ. Δ. Σημὰ, Σ. Λέγεται καὶ Κοντὰ, Σ. Πλησίον, Πέλας, Ἑλλ. (près, proche). Ζ. Σιμόνω.

ΣΙΜΟΚΟΝΤΕΫΩ. Ζ. Σιμόνω.

ΣΙΜΌΝΩ (Σιμώνω, Δ. Σημώνω, Σ.), Πελάζω, Ἐγγίζω, Πλησιάζω, Ἑλλ. (approcher, acoster). Λέγεται καὶ Κοντεύω, Σ. Δ. Ἐκ τοῦ Σιμόω. Ἑλλ. τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς πα-

λαιοὺς ἐσήμαινε, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, ἢ Ϡλίδω (abaisser, déprimer), ἀπὸ τὸ ἐπίθ. Σιμὸς, Σ. τὸ ἔτι καὶ σήμερον, ὡς καὶ παλαιὰ, σημαῖνον τὸν χυδ. λεγόμενον Κουτσομύτην Σ. (camard). Ὁμοίως ἔλεγαν « Σιμὴν γαστέρα » Ἑλλ. τὴν κοιλίαν τοῦ νηστικοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη σίμωσις πλησιάζει τὰ χωρισμένα, ἐκ τούτου ἡ κοινὴ γλῶσσα ἔδωκεν εἰς τὸ Σιμόνω καὶ τὴν μεταϐ. σημασίαν τοῦ Προσεγγίζω οἷον Σίμωσε τὴν τράπεζαν, τὴν καθέκλαν, κ. τ. λ. καὶ ἐμεταχειρίσθη τὸ Σιμὰ ἐπίῤῥ. ἀντὶ τοῦ Πλησίον. Μαρτυρεῖται τοῦτο καὶ ἀπὸ τὸ Σιμὸς, Ἑλλ. εἰς σημασίαν τοῦ Μικρὸς τὸ μέγεθος, ὁ κοινῶς λεγόμενος Κοντὸς, Σ. (court), ὡς εἰς ταύτην τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἱστορ. IV, II, § 3, σελ. 176 Schneider) τὴν ῥῆσιν « Τῷ τὸν μὲν κεφαλὴν μείζω ἔχειν καὶ ΜΑΚΡΟ- « ΤΕΡΑΝ, τὴν δὲ Ϡήλειαν μικρὰν καὶ ΣΙΜΟΤΕΡΑΝ ».

Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα σύνθ. μεταϐ. Ἀποσιμόνω (éloigner) ἀπὸ τὸ ἀμετάϐ. Ἀποσιμόω, Ἑλλ. (s'éloigner), ὡς τὸ ἐμεταχειρίσϠη ὁ Θουκυδίδης, λαλῶν (IV, 25) περὶ τῶν ναυμαχούντων Συρακουσίων, « Ἀποσιμωσάντων ἐκείνων » τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ, « Ὑπαναχωρησάντων, καὶ μετεωρισάντων » τὰς ναῦς, ἵνα ἐκ πολλοῦ διαστήματος δυνηθῶσι μετὰ μεί- » ζονος ὁρμῆς ἐμϐάλλειν τοῖς Ἀθηναίοις ». Ἡ κοινὴ γλῶσσα μεταχειρίζεται τὸ ἁπλοῦν Σιμόνω (ὡς εἶπα) καὶ εἰς ἐναντίαν μεταϐ. σημασίαν (accoster, aborder), κατὰ ταύτην τοῦ Σ. τὴν φράσιν, « Σιμόνω ἕνα καράϐι κολλητὰ κολλητά ».

Ῥῆμα σύνθετον ἔχομεν τὸ Κοντοσιμόνω (approcher), ἀπὸ δύο συνών. τὸ Κοντεύω καὶ τὸ Σιμόνω, τὸ ὁποῖον οἱ πρὸ ἡμῶν ἔλεγαν ἀνάστροφα Σιμοκοντεύω, Δ.

ΣΙΜΟΣ, Σ. μὲ συνών. Κουτσομύτης, Σιμὸς, Ἑλλ. (camard). Τὸ ἐναντίον του εἶναι Γερακομύτης (γρ. Ἱερακο-

μύτης), Σ. Γρυπὸς, Ἑλλ. (qui a un nez aquilin). 2) Δύναται ἀκόμη νὰ σημάνῃ καὶ τὸ Μικρὸς τὸ μέγεθος, κοντός. Ζ. Σιμόνω.

ΣΊΜΟΥΣΑ, Σ. Προφέρεται καὶ Σιμοῦσα καὶ Τσιμοῦσα, ῦα, Ἑλλ. ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν, cimossa (lisière).

ΣΊΜΩΜΑ, ῥηματικὸν τοῦ Σιμόω Ἑλλ. (κοιν. Σιμόνω). Εἰς τὸν Δ. γράφεται Σίμωσμα, μὲ ἑλληνικὸν συνών. Προσεγγισμὸς (approche).

ΣΙΝΆΠΙ, Σ. ΣΙΝΙΆΒΡΙ, Δ. Σίνηπι καὶ Δωρικ. Σίναπι, Ἑλλ. καὶ Νάπυ, Ἑλλ. (moutarde). Ἔχοντες τὴν πρωτόθετον λέξιν, ἐμποροῦμεν νὰ προσλάβωμεν καὶ τὸ παράγωγον ῥῆμα Σιναπίζω, καὶ τὸ ῥηματικὸν τούτου Συναπισμὸς (sinapisme), λέξεις-ἰατρικάς. Τὸ Σίναπι λέγεται τουρκοχυδαϊκῶς καὶ Χαρδάλι, ὡς τὸ ὀνομάζουν οἱ Ἄραβες καὶ οἱ Ἑβραῖοι חַרְדָּל (Χαρδάλ).

ΣΙΝΑΠΊΔΙ, Σ. Συνοπίδιον (γρ. Σινωπίδιον Δ.), καὶ Μέλαψον, Δ. Σινωπίδιον, Σινωπὶς ἡ Σινωπικὴ μίλτος, Ἑλλ. ὠνομάσθη ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, διότι ἐπωλεῖτο μάλιστα εἰς τὴν Σινώπην, πόλιν τοῦ Πόντου, ὅπου ἐφέρετο ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους τῆς Καππαδοκίας. Δύο εἴδη Μίλτου (vermillon) ἱστορεῖ ὁ Διοσκορίδης (V, 111-112), « Μίλτον » Σινωπικὴν » καὶ « Μίλτον τεκτονικὴν ». Τὄνομα Σινωπὶς, ἡ Σινωπικὴ Μίλτος, ἐδόθη καὶ εἰς τὰς δύο διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ χρώματος καὶ τῆς φύσεως. Πολλοὶ δὲ ἐσύγχυσαν τὴν Μίλτον καὶ μὲ τὸ Κιννάβαρι (cinabre). Ἀπὸ τὸ Σινωπὶς ἐγεννήθη καὶ τὸ Γαλλικὸν Sinope, τὸ Σινωπίδιον, καὶ ἄλλο διαφόρου σημασίας, τὸ Sinople (Γερμανιστὶ Sinopel ἢ Zinopel), μέταλλον τί χρυσίου μιγμένου μὲ σίδηρον.

* ΣΙΝΑΠΊΖΩ. * ΣΙΝΑΠΙΣΜΌΣ. Ζ. Σινάπι.

ΣΙΝΩΠΊΔΙΟΝ. Ζ. Μέλαψον καὶ Σιναπίδι.

ΣΙΡΑΫΛΑ. Ζ. Συραύλιον.

ΣΊΡΙ (Σύρι Δ.), οὐσ. οὐδέτ. ἀπὸ τὸ Σίραιον ἢ Σιραῖον, Ἑλλ. τὸ σημαῖνον Μοῦστον ἑψημένον (raisiné). « Σιραῖον » τὸν ἑψημένον οἶνον καὶ γλυκὺν » λέγει ὁ Φώτιος. Ὁ δὲ Ἡσύχιος, « Σίραιον, τὸ ἀπὸ τῆς σταφίδος ἕψημα· οἱ δὲ τὸ » γλυκὺ, καὶ (ἴσ. τὸν γλυκὺν καὶ) ἑψημένον οἶνον ». Εἰς τοῦ Ἀριστοφάνους (Σφ. 878) τὸ

Ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας,

ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ τὴν λέξιν ἀκριβέστερα « Σίραιον δὲ τὸ ἑψημένον γλεῦκος ». Ἔχομεν λοιπὸν κοινὴν λέξιν τὸ Σίρι, Σίριον ἢ Σίραιον, τὸ ὁποῖον μᾶς λυτρόνει ἀπὸ τὸ Τουρκοβάρβαρον ὄνομα τοῦ Σιραίου, τὸ Πετουμέζι. Ζ. καὶ Θυμάρι.

ΣΙΡΊΦΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Ὀλιγώτερον ἔφθειραν τὴν λέξιν οἱ ὀνομάζοντες αὐτὸ Ξυρύχι (Ξυρίχη, Δ.) ἀπὸ τὸ Ὀξύῤῥυγχος, Ἑλλ. (esturgeon), ὀψάριον οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὸ ὀξὺ τῆς μύτης (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκρ. σημ. μου, σελ. 85).

ΣΙΣΈΡΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Εἶναι τὸ Σίσαρον, Ἑλλ. τοῦ Διοσκορίδου (II, 139), ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς Ῥωμ. Siser (Panais, ἢ κατ' ἄλλους, chervis).

ΣΊΣΚΟΣ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Νάννος (nain). Τὸ εἰς τὸ μ στοιχεῖον εὑρισκόμενον συνών. Μπουδούρης εἶναι λέξις Τουρκική. Τὸ Σίσκος δὲν ἔχω πόθεν νὰ ἐτυμολογήσω· « Νάννος, κον- » δὸς, μὴ αὔξων » λέγει ὁ Φώτιος. Ὁ Ἡσύχιος φέρει καὶ » Γίγγλος, νάννος ». Ἴσως Σύσχος, ἤγουν Σύσχετος, ἀπὸ τὸ σύνθ. Συνίσχω ἢ Συσχέω, Ἑλλ. τὸ κρατῶ, θλίβω, ἐμποδίζω τὴν αὔξησιν (resserrer, comprimer).

ΣΊΤΑ. Ζ. Σήτα.

ΣΙΤΆΡΙΟΝ (froment). Δὲν σημειόνεται πλὴν εἰς μαρτύριον τοῦ χρόνου τοῦ παρακμ. Ἑλλ. ὅτε ἐμεταχειρίζοντο τὰ ὑποκορ. ἀντὶ τῶν θετικῶν. Δίων ὁ Χρυσόστομος, συγγραφεὺς τῆς πρώτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος (Λόγ. VII, σελ. 237) λέγει, « Οἰκοῦμεν δὲ ἐν δυσὶ σκηναῖς καλαῖς· καὶ τρίτην » ἔχομεν οὗ κεῖται τὸ ΣΙΤΑΡΙΟΝ, καὶ τὰ δέρματα » ἀντὶ τοῦ ΣΙΤΟΣ. 2) Σιτάριον. Ζ. Γράμμα.

ΣΙΤΑΡΊΣ. Δ. « Σίττη, ἡ νῦν, οἶμαι, λεγομένη Σιταρὶς » λέγει ὁ Σουΐδας (λέξ. Ἀεὶ τοῖς ἐρῶσι). Ἱςόρησε τὴν Σίττην ὁ Ἀριςοτέλης (Περὶ ζ. ἱςορ. IX, 2 καὶ 16). Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀμφιβάλλεται ἀκόμη περὶ τοῦ γένους τοῦ ὀρνέου, ἄξιον νὰ ἐξετασθῇ, ἂν σώζωμεν τὴν λέξιν, Σιταρίδα, καὶ ποῖον ὄρνεον σημαίνομεν μ' αὐτήν. Ὁ Ἡσύχιος λέγει « Σίττη, » ὄρνις ποιός· οἱ δὲ, δρυοκολάπτης » καὶ « Σῖττον, οἱ μὲν » γλαῦκα, ἢ κίσσαν, ἢ ἱέρακα ». Οἱ νέοι ὀρνεολόγοι ἔθεσαν ὑπὸ γένος κοινὸν τῆς Σίττης (sittelle) διάφορα εἴδη, ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Δρυοκολάπτης (pic-maçon, ἢ pic verd).

* ΣΊΦΑ. Ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράςου (pag. lxxxv) τὸ γράφει (κακῶς νομίζω) Σύφα. Εἶναι ὁ Scirpus lacustris (scirpe des lacs) τῶν φυτολόγων, τοῦ γένους τῶν Σχοίνων, Ἑλλ. τῶν κοινῶς λεγομένων Βρούλων (joncs), τὰ ὁποῖα τοῦτο διαφέρουν ἀπὸ τοὺς καλάμους (ὁμοίους τῶν Σιφώνων), ὅτι δὲν ἔχουν γόνατα ἢ Κονδύλους (Ζ. Κονδύλιον). Τὰ Γλ. φέρουν « Σίφων, ἡ καλάμη τοῦ » ἀγρίου καλάμου » καὶ ὁ Ἡσύχιος « Σίφων... καὶ τῶν ςα- » χύων καὶ τοῦ πυροῦ οἱ καυλίσκοι ». 2) Εἰς τοῦ Διοσκορίδου τὰ συνώνυμα (Διοσκορίδ. IV, 137 σελ. 619, ἐκδ.

Sprengel) Σιφώνιον, ἡ Σίφων ἀκόμη ὀνομάζεται καὶ ὁ Αἰγίλωψ, Ἑλλ. ἢ Βρῶμος, Ἑλλ. (avoine) ὁ κοιν. Αἰγίλωπας καὶ Βρῶμι, Σ..

ΣΊΦΙΤΟΝ. Ζ. Σύμφυτον.

ΣΊΦΟΥΝΑΣ, Σ. Σίφων, Δ. Τυφὼν, καὶ Τυφὼς Ἑλλ. (ouragan · « Τυφὼν, ὁ μέγας ἄνεμος » λέγει ὁ Ἡσύχιος· ὁ δὲ Φώτιος: « Τυφὼς, ὁ κατὰ θάλατταν, ὑφ' οὗ τὰ πλοῖα » φθείρεται ». Περὶ τοῦ Τυφῶνος ἴδε τὸν Ἀριστοτέλην (Μετεωρολογ. III, 1, καὶ Περὶ κόσμ. IV, 13, μὲ τὰς σημ. τοῦ Καππίου). Ὁ παρακμ. ἑλλ. τὸν ὠνόμασε Σίφωνα (siphon, trombe), διότι ἀνασύρει τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ὡς σίφων. Εἰς τὰς εἰς τὸν Λουκιανὸν σημειώσεις φέρει τὶς κριτικὸς μαρτυρίαν τοῦ Ὀλυμπιοδώρου ταύτην: « Τούτους δὲ τοὺς τυ» φῶνας καὶ Σίφωνας καλοῦσι, διὰ τὸ καὶ ὕδωρ » πολλάκις ἀνασπᾶσθαι· καλοῦσι δὲ ΑΥ̓ΤῊΝ καὶ Οὐρα» νίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι » (Λουκιαν. τόμ. II, σελ. 34, edit. Bip.). Ἀλλὰ δὲν ἔδωκε προσοχὴν ὁ κριτικὸς εἰς τὴν ἀντωνυμίαν, ΑΥ̓ΤῊΝ, ἥτις δὲν ἀναφέρεται εἰς τοὺς Σίφωνας ἢ Τυφῶνας, ἀλλ' εἰς ἄλλο τι πρότερον σιγημένον μέρος τοῦ κειμένου. Ἡ Οὐρανία, Δ. τοῦ Ὀλυμπιοδώρου σημαίνει ἀναμφιβόλως τὸ μετὰ τὰς ταραχὰς τῆς θαλάσσης ἐπιφαινόμενον εἰς τῶν πλοίων τὰ κατάρτια μετέωρον φῶς, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ ἐπίστευαν ἐπιφάνειαν τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, τῶν ἐπονομαζομένων Διοσκούρων, εἰς σωτηρίαν τῶν πλεόντων. Καὶ μάρτυς τὸ Γαλλικὸν ὄνομα Feu-Saint-Elme, τὸ σημαῖνον τὴν Οὐρανίαν, ἀπὸ τὴν Ἑλένην, ἀδελφὴν τῶν Διοσκούρων (χυδ. μεταμορφωθεῖσαν εἰς τὴν ἁγίαν Ἑλένην). Ὁ Φώτιος (Βιβλιοθηκ. κωδ. lxxx, σελ. 194), περὶ τοῦ Ὀλυμπιοδώρου τούτου γράφων, λέγει « Κατὰ θάλατταν πολλὰ παθὼν... μόλις διασώζεται· ἐν » ᾧ καὶ περὶ ἀστέρος τινὸς τερατολογεῖ ἐπιβρίσαντος τῷ ἱστίῳ

» τοῦ πλοίου, μέλλειν αὐτοὺς (γρ. μέλλοντος αὐτοῦ) βυθίζε-
» σθαι· ΟΥ̓ΡΑΝΊΑΝ δὲ τὸ φανὲν παρὰ τῶν αὐτῶν καλεῖσθαι ».

ΣΙΦΟΥ̃ΝΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Σιφούνιν, οὐδετ. καὶ Σίφων, ἀρσ. Δ. Σιφώνιον, ὑποκορ. τοῦ Σίφων, Ἑλλ. (siphon), ὄργανον χρήσιμον εἰς ὑδάτων ὕψωσιν ἢ ἔκθλιψιν. Σίφων, καὶ Σιφώνιον κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Οἷς οἱ κάπηλοι εἰς τὸν οἶνον » χρῶνται· καὶ ὄργανόν τι εἰς πρόεσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμ- » πρησμοῖς ». 2) Σίφουνας, Σ. μεταφορ. ὁ πολυπότης (biberon), Σίφων, Ἑλλ. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον: « Σίφων, » ῥυπαρὸς ἄνθρωπος καὶ λίχνος ».

ΣΙΦΟΥΝΊΖΩ, Σ. Δ. σύρω τι ὑγρὸν διὰ σιφωνίου (transvaser, soutirer), Σιφωνίζω, Ἑλλ. Ἐλέγετο καὶ Σιφάω καὶ Σιφνύω, Ἑλλ. κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Σιφνύει κενοῖ, » -Σιφῶμαι, τήκομαι ».

Σιφουνίζω, καὶ συνθέτως Ἀποσιφουνίζω (Συφουνίζω καὶ Ἀποσυφουνιάζω, Σ.), Κενόω καὶ Τήκω, Ἑλλ. ἤγουν (ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σ.) Στρύφω τὶ ὑγρασμένον διὰ νὰ τὸ κενώσω ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ὡς ϛρύφουν αἱ πλύϛριαι τὰ βρεγμένα διὰ νὰ τὰ ξηράνωσι. Ζ. Ἀποσυφουνιάζω, καὶ Ζίφω.

*ΣΙΦΏΝΙΟΝ. Ζ. Σίφα.

ΣΙΧΑΊΝΟΜΑΙ (Συχαίνομαι, Δ. Σ.), avoir du dégoût, détester, Σικχαίνω, ἀμεταβ. Σικχαίνομαι, μέσ. καὶ Βδελύσσομαι, Ἑλλ. Ὁ Φρύνιχος καταδικάζει τὸ Σικχαίνομαι, ὄχι ὡς βάρβαρον, ἀλλὰ διότι δὲν ἦτον ἀττικὸν, ὡς νὰ ἐχρεωϛοῦσαν δηλαδὴ ὅλοι οἱ Ἕλληνες νὰ λαλῶσιν, ὡς οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡ μετοχὴ, Σιχαμένος (détestable, dégoûtant, rebutant), Βδελυκτὸς, Ἑλλ. ἀπὸ τὸ παθητικὸν Σεσικχασμένος, Ἑλλ. « Σικχὸς, ὁ μικρόσιτος, ἢ ὁ ἀηδὴς » λέγει ὁ Ἡσύχιος, Ἀηδῆ νοῶν τὸν κοινῶς λεγόμενον Σιχαμένον, Μι-

κρόσιτου δὲ, τὸν χυδαϊςὶ λεγόμενον Σιχαδιάρην, Δ. ἢ Σιχασιάρην, Σ. ἤγουν τὸν δύσκολον καὶ δυσάρεςον εἰς τὴν τροφὴν (dégoûté).

ΣΚΑΖΩ, Δ. Σκῶ, Σκάνω, καὶ Σχῶ, Σ. (crever), ἀπὸ τὸ Σχάω Σχῶ καὶ Σχάζω, Ἑλλ. συγγενὲς μὲ τὸ Σχίζω (déchirer), ὡς φαίνεται ἀπὸ τὴν ἰατρικὴν φράσιν « Σχάζω τὴν » φλέβα » τὸ Φλεβοτομῶ (Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 331). 2) Μεταφορ. Ἔφαγεν ὅσον νὰ σκάσῃ, ἤγουν ἔφαγεν ὅσον ἐχώρει ἡ κοιλία του. 3) Σκάζει, ὅςις αἰσθάνεται ὑπερβολὴν χαρᾶς, λύπης, ὀργῆς ἢ ἄλλου τινὸς πάθους ψυχῆς, οἷον Ἔσκασα νὰ γελῶ, καὶ Ἔσκασα ἀπὸ τὸν θυμόν μου, ὅθεν καὶ τὸ σύνθετον * Χολοσκάζω, καὶ * Χολοσκῶ.

ΣΚΑΘΙ, ουσ. οὐδέτ. Σ. Σκαθίον δηλαδὴ, ὄνομα ὀρνέου, σημαῖνον, ἂν πιςεύσωμεν τὸν Σ. τὸ Loriot τῶν Γάλλων. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἡ λέξις ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Ἀκάνθιον ὑποκορ. τοῦ Ἄκανθα (ὡς λέγεται καὶ Ἀσκάθαρος, ὁ Κάνθαρος), καὶ συγγενὲς ἄλλου ὑποκορ. τοῦ Ἀκανθίς, ὄνομα ὀρνέου εἰς τὸν Ἀριςοτέλην (Περὶ ζ. ἱςορ. VIII, 3), χωρὶς νὰ διορίζω, ἂν ἡ Ἀκανθὶς ἦναι, ὡς ὑπολαμβάνουν τινὲς, ἡ συνηθέςερον ὀνομαζομένη Γαρδέλι, Σ. Καρδέλι καὶ Καρδερίνα, Σ. Δ. ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Carduelis (chardonneret), ἢ ἄλλο τι ὄρνεον. Ζ. Στραγαλίνος.

Ἂς σημειωθῇ ἐδῶ καὶ τοῦ Δ. τὸ βαρβαρώτατον « Σκέθθιν, » τὸ κέντρον τοῦ φαλαγγίου » (aiguillon d'araignée venimeuse). Εἶναι δηλαδὴ καὶ τοῦτο συγγενὲς μὲ τὸ Σκαθίον, ὡς καὶ « Σκεθθοβέργιον, τὸ Βούκεντρον », Δ. καὶ » Σκεθθωτὸν ξύλον » Δ. τὸ ὀξὺ, ὡς ἀκάνθιον.

ΣΚΑΛΑ, ουσ. θηλ. Σ. Δ. Κλίμαξ, Ἑλλ. Νομίζεται κοινῶς ἡ λέξις Ῥωμαϊκὴ, scala (escalier, échelle). Εὑρί-

σκεται ὅμως τόσον συχνὰ εἰς τοὺς Ἕλληνας Λεξικογράφους, ὥςε δικαιότερον ἤθελε κριθῆν ἑλληνική· « Σκάλα κλίμαξ, » ἀνάβασμα » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Σκαλοβατεῖ, κλίμακι » βαίνει ». Ὁ Πολυδεύκης, καταριθμῶν τοῦ πλοίου τὰ σκεύη, λέγει « Ἀποβάθρα καὶ Διαβάθρα, ἣν Σκάλαν καλοῦσιν ». Ὁ Πολύβιος (V, 59 § 8) εἶπε καὶ Σκάλωμα, « Πρόσβασιν » δὲ μίαν ἔχει... κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, ἐγκλίμασι καὶ » σκαλώμασι πυκνοῖς καὶ συνεχέσι διειλημμένην ». Σκαλώματα ὀνομάζων τοὺς βαθμοὺς ἢ τὰ κοινῶς σκαλία τῆς κλίμακος (degrés, marches). 2) Σκάλα σημαίνει καὶ τὸν τόπον τοῦ λιμένος ὅπου πλησιάζει τὸ πλοῖον, ὅθεν ἐκβαίνουν οἱ πλέοντες εἰς τὴν γῆν, Ὅρμος, Ἑλλ. (échelle). Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμα Ξεσκαλόνω, καὶ Ἀποσκαλόνω, Δ. τὸ ἀποβαίνω εἰς γῆν (débarquer). 3) Σκάλα καὶ τὸ κρεμαςὸν ἀπὸ τὴν σέλλαν τοῦ ἀλόγου πατητήριον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναβαίνεται τὸ ἄλογον, τὸ καὶ Πατήτρα, Σ. λεγόμενον.

Τὸ ὑποκορ. Σκαλίον, Σκαλούνιον, Δ. Σκαλί, Σκαλοῦνι, Σ. (échelon).

ΣΚΑΛΜΟΣ, Δ. Σκαρμὸς, Σ. Δ. Σκαλμὸς, Ἑλλ. Δὲν ἐξεύρω διατί ὁ Εὐςάθιος ὠνόμασε τὴν λέξιν ἰδιωτικὴν (Ὀδυσσ. δ΄, σελ. 1517) « Τροπωτῆρες, ἱμάντες, οἷς ἡ » κώπη πελάζουσα ἐνείρεται τῷ ἰδιωτικῶς λεγομένῳ σκαλ» μῷ ». Λέγει ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 398 « Σκαλμὸς δὲ τὰ » ξύλα, ὧν ἐκδέονται αἱ κῶπαι πρὸς τὴν εἰρεσίαν ».

* ΣΚΑΛΩΜΑ. Ζ. Σκάλα.

ΣΚΑΛΩΣΙΑ, Σ. Σκάλωσις, Δ. (échafaudage), * Ἰκρίωσις, Ἑλλ. 2) Αὐτὸ τὸ ἔργον (échafaud), Ἰκρίον, Ἑλλ. Λέγει καὶ ὁ Εὐςάθιος (Ὀδυσσ. ε, σελ. 1553) « Ἔςι δὲ τὸ τοιοῦτον Ἴκριον, σκηνικὸν ὄρθωμα καὶ πανηγυ-

» ρικὸν, χρήσιμον ἐν θεάτρῳ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ θεωμένοις· » ὁποῖα ἴσως ὕςερον τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Σκαλωσίαι ».

ΣΚΑΜΑΓΚΙ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ, Φωτίλιον (mèche) τοῦ λύχνου. 2) Σκαμάγγι, Σ. ληνάριον περιτυλιγμένον εἰς τὴν ἠλακάτην (quenouillée). Ζ. Σκουλί.

ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ, Σ. ὡς τὴν ὠνόμαζαν καὶ οἱ Ἕλληνες, Σκαμμωνίαν (Scammonée). Εἰς τὸν Διοσκορίδην (IV, 168, σελ. 662, Sprengel), ὅπου λέγει περὶ τοῦ ὀποῦ τῆς σκαμμωνίας, « Μὴ προσέχειν δὲ μόνον δεῖ τῷ ΛΕΥΚΑΙΝΕ- » ΣΘΑΙ αὐτὸν κατὰ τὴν τῆς γλώττης θίξιν, κ. τ. λ. » πιθανὸν ὅτι ἐγράφετο ΛΕΙΑΙΝΕΣΘΑΙ.

ΣΚΑΜΠΑΖΩ, μὲ συνών. Τρομάζω, Ξηπάζω (γρ. Ξυσπάζω), Σ. Σκαμβάζω, μὲ συνών. Στρεβλόνω, Δ. (tordre). Λέξις τοῦ παρακμ. ἑλλ. ἀπὸ τὸ, Ἑλλ. ἐπίθ. Σκαμβός· « Σκαμβὸς, ςρεβλὸς » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Σκαμβάλυξ, » σκαμβὸς, ςρεβλός ». Ὁ αὐτὸς φέρει καὶ ῥῆμα Σκαμβηρίζω (ἀπὸ τὸ Σκαμβηρὸς) « Σκαμβηρίζοντες, ὀλισθαίνον- » τες » καὶ « ΣΚΑΛΑΠΑΖΕΙΝ, ῥεμβωδῶς βαδίζειν » τὸ ὁποῖον ἴσως ἦτο ΣΚΑΜΒΑΖΕΙΝ· διότι οἱ ςραβοπόδαροι ῥέμβονται, Ἑλλ. ἤγουν πλανῶνται εἰς τὴν βάδισιν, καὶ ὀλισθαίνουν εὐκολώτερον. Ὁ αὐτὸς καὶ τρισύλλαβον διὰ τοῦ ῖ, « Σκιμβά- » ζει, χωλεύει ». Τὸ Σκαμβάζω λοιπὸν ἐμετάπεσε καὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐκφοβίζω, ἐπειδὴ ὁ φόβος διαςρέφει τοῦ φοβιζομένου τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἕξιν, ὡς καὶ τὸ Ξυσπάζω, διὰ τὸν προξενούμενον σπασμόν. Οἱ Ἑβδ. ἐμεταχειρίσθησαν τὸ ἐπίθ. ὄνομα μεταφορ. (ψαλμ. ρά, 3) « Οὐκ ἐκολλήθη μοι » καρδία σκαμβή ».

ΣΚΑΝΘΑΡΟΣ, Δ. Ἀσκάθαρος, Σ. Κάνθαρος, Ἑλλ. (escarbot).

* ΣΚΑΝΤΑΛΙ. Ζ. Βολίζω.

ΣΚΑΝΩ. Ζ. Σκάζω.

ΣΚΑΡΜΟΣ. Ζ. Σκαλμός.

* ΣΚΑΡΟΣ, εἶδος ὀψαρίου, ὡς ὠνομάζετο καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Σκάρος, Ἑλλ. (scare). Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκρατ. σημ. σελ. 99 καὶ 210.

ΣΚΑΡΦΗ, οὐσ. θηλ. Σ. Δ. μὲ συνών. Ἐλλέβορος (ellébore), Κάρφη καὶ Κάρπη, Δ. καὶ οὐδετ. Καρπὶν, Δ. ἤγουν Καρπίον, ἢ Καρφίον, Ἐλλέβορος μέλας, Ἑλλ.

Οἱ Γραικοὶ ἰατροὶ τοῦ μεσαιῶνος ὠνόμαζαν τὸν ἐλλέβορον Κάρφην ἢ Καρφίον, διὰ τὰς ῥίζας του (τὰς ὁποίας καὶ ἐμεταχειρίζοντο εἰς ἰατρείαν), ἀπὸ τὸ, Ἑλλ. Κάρφος (brin)· « Κάρφος... κεραία ξύλου λεπτὴ » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Περὶ τῶν ῥιζῶν ὁ Διοσκορίδης (IV, 151), « Ῥίζαι δ' » ὕπεισι λεπταὶ, μέλαιναι, οἱονεὶ ἀπό τινος κεφαλίου κρομ- » μυώδους ἠρτημέναι ».

ΣΚΑΡΦΙΑ, πληθ. οὐδέτ. Σ. Δ. μὲ συνών. Κλῆρος, Λαχνός. Ζ. Ῥίκτω.

ΣΚΑΡΦΙΖΟΜΑΙ, Σ. Τὸ Σκαρφίζομαι, μέσ. ῥῆμ. ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ κυρίως τὸ « Μαντεύομαι διὰ κλήρων » ἤγουν Μαντεύομαι μὲ σκαρφία. Σήμερον σημαίνει μεταφορ. Ἐπινοῶ, φαντάζομαι (s'imaginer, s'ingénier). Ἄλλοτε (Ἴδ. τὰς εἰς τὸν Ἰσοκρατ. σημ. II, σελ. 104) τὸ ἐτυμολόγησα ἀπὸ τὸ Σκαριφάομαι, Ἑλλ. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοῦτο παράγεται ἀπὸ τὸ Σκάριφος ἢ Σκάριφον, τὸ σημαῖνον, κατὰ τὸν Ἁρποκρατίωνα (λέξ. Διεσκαριφησάμεθα), « Κάρφος καὶ φρύγανον » ἡ ἐτυμολόγησις καταντᾷ εἰς τὸ αὐτό. Ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 1534) ὀνομάζει σκωπτικῶς τὰς διαλέξεις τῶν φιλοσόφων « Σκαριφισμοὺς λήρων » ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν σχολιαστὴν « Λεπτολογίας » (vétilles, balivernes, rêveries).

ΣΚΑΦΗ Ζ. Ἀπλαδάνι.

ΣΚΕΔΟΠΌΔΗ, μὲ συνών. Παγὶς (piége). Δ. Πιθανὸν ὅτι ἐκακογράφθη, ἢ ἀπεχυδαΐσθη, ἀντὶ τοῦ Σκελοπέδη, ἤγουν Σκελῶν πέδη. Ἴσως καὶ διὰ τοῦ Θ Σχεθοπόδη, ἀπὸ τὸ Σχέθειν πόδας, Ἑλλ.

ΣΚΈΘΘΙΝ. Ζ. Σκαθί.

ΣΚΕΛΕΤῸΣ, οὐσ. Σ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς, ἦτο καταρχὰς ἐπίθ. Σκελετὸς, ἡ, ὸν, Ἑλλ. ἔπειτα ἔλαβεν οὐσ. σημασίαν, Ὁ Σκελετὸς, καὶ οὐδετ. Τὸ Σκελετὸν (squelette). Λέγομεν ἔτι καὶ προπαροξυτ. Σκέλετρον καὶ Σκέλεθρον, κατὰ τὸ Ζύγωτρον καὶ Ζύγωθρον (Ζ. Ζυγόνω).

Ὁ Σ. εἰς τὸ στοιχεῖον Κ. φέρει συνών. τοῦ Σκελετοῦ, θηλ. οὐσ. τὸ Καταξυλνή. Εὐλόγως ἤθελεν ὑποπτευθῆν ὡς τυπογραφικὸν σφάλμα (ἀντὶ τοῦ Καταξηρὴ, ἢ κἂν Καταξυλὴ, χωρὶς τοῦ ν̄), ἂν δὲν ἐφέρετο ἀπαραλλάκτως καὶ εἰς τὸν ΓΓ. Καταξυλνή· « Σκελετεύεσθαι, ξηραίνεσθαι » λέγει ὁ Φώτιος.

ΣΚΕΛΊΔΑ, οὐσ. θηλ. Σ. Σκελὶς, Δ. Σκελίδι, οὐσ. οὐδέτ. Σ. (ἤγουν Σκελίδιον), Ἄγλις ἢ Ἀγλὶς, Ἑλλ. (gousse d'ail). Ἀπὸ τοὺς Γραικορ. ἐλέγετο Σκελίδιον. Εἰς τοῦ Νικάνδρου (Ἀλεξιφ. 432) τὸ

Εὔαγλις κώδεια νέων (γρ. νέου) σκορόδοιο ποθεῖσα,

λέγει ὁ σχολιαστὴς, « Εὔαγλις, καλὰς ἀγλίθας ἔχουσα· Ἀγλίθες οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, » ἅπερ Σκελίδια ἡ συνήθειά φησι ». Ὁ δὲ Ἡσύχιος εἶπε καὶ « Ἀγλίδια, σκόροδα » ὅθεν ἐγεννήθη κατὰ τὸν Οὐόσσιον, τῶν Ῥωμαίων τὸ allium, μεταμορφωθὲν ἀπὸ τοὺς Γάλλους εἰς τὸ ail.

* ΣΚΕΛΟΠΈΔΗ. Ζ. Σκεδοπόδη.

ΣΚΕΠΌΝ. ΣΚΈΠΟΣ (Ζ. Ἀπανεμία). Ἐδίστασαν οἱ Ἄγγλοι ἐκδόται τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου (σελ. 8423), ἂν τὸ Σκέπος, οὐδέτ. ἦτο χρηστὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὡς τὸ Σκέπη θηλ. Λύει τὴν ἀπορίαν, καὶ ἡ χρῆσις τῆς κοινῆς γλώσσης, καὶ τὰ ἀλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 64) σημειωθέντα, περὶ τῆς διπλῆς ταύτης καταλήξεως.

ΣΚΙΆΔΙΟΝ. Ζ. Πέταλον.

ΣΚΙΆΖΩ, Σ. Σκοτίζω ἐμποδίζων τὸ φῶς (ombrager), οἷον Μὲ σκιάζεις στέκων ἐμπρός μου. Μή με σκιάζῃς. Οἱ λοιποὶ χρόνοι διὰ τοῦ σ εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, οἷον Μ' ἐσκίασες, Μή με σκιάσῃς. 2) Μεταφορ. δὲ, ὅτε σημαίνει τὸ Φοβίζω (faire peur), διὰ τοῦ ξ, οἷον Μ' ἐσκίαξες, Μή με σκιάξῃς. Καὶ ἀναλόγως εἰς τὸ παθ. Ἐσκιάσθην, κυρ. Ἐσκιάχθην, μεταφορ. Ζ. Φοβοῦμαι.

ΣΚΊΖΑ, Σ. Σχίζα καὶ Σχίδαξ Ἑλλ. (éclat de bois). Φέρει ὁ Ἡσύχιος. « Σχίδαξ, κλάσμα ξύλου » καὶ « Σχίζα, ἡ » λαμπὰς » λαμπάδα λέγων τὴν ἀναμμένην σχίζαν, κατὰ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, (Εἰρ. 1031),

Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει.

* ΣΚΊΛΛΑ. Ζ. Σκιλλοκρόμμυδον.

ΣΚΙΛΛΟΚΡΌΜΜΥΔΟΝ (Σκυλλοκρόμμυδον, Σ. Σκιλλοκρόμμυον, Δ.) Σκίλλα καὶ Σκίλλη, Ἑλλ. (scille). Σώζεται, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, page, lxxxv) καὶ τὄνομα Σκίλλα, καὶ ἄλλο συνών. ΒΌΛΚΙΚΟΣ. Τὸ δεύτερον ὅμως τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἦναι ΒΌΛΒΙΚΟΣ (ἤγουν Βολβίσκος, ὑποκορ. τοῦ Βολβὸς, Ἑλλ. bulbe), διότι σημαίνει εἶδος σκίλλης (scille maritime), τῆς ὀνομαζομένης ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (II, 201)· « Βολβὸς ἐμετικός ».

Ἔχει καὶ ἄλλα χυδαῖα ὀνόματα ἡ Σκίλλα τὸ Ἀσκέλλα, Ἀσκύλλα, καὶ Σκελετοῦρα, Δ. Ὁ Σπόνιος (*Voyage de la Grèce*, II, page 255), τὴν ἤκουσεν ὀνομαζομένην καὶ Σκιλόχορτον (Skilochorton).

* ΣΚΙΛΟΧΟΡΤΟΝ. Ζ. Σκιλλοκρόμμυδον.

ΣΚΙΟΓΡΑΦΩ, μὲ συνών. Σκιοζωγραφίζω, καὶ Σχεδιάζω Σ. (dessiner). Σκιογραφῶ καὶ Σκιαγραφῶ, Ἑλλ. Τὸ οὐσ. θηλ. Σκιογραφία, Σ. καὶ οὐδέτ. Σκιογράφημα. Ζ. Ὑποτυπόνω.

ΣΚΙΡΟΣ. Ζ. ΣΚΥΡΟΣ.

ΣΚΛΗΘΡΗ, Δ. Κλήθρη, Ἑλλ. ὡς τὴν ὠνόμασεν ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ε̕)

Κλῆθρη τ' αἴγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος,

ὅπου λέγει ὁ Εὐστάθιος, « Ἡ δὲ κλήθρη φυλάσσει μέχρι » καὶ νῦν τὄνομα, ὑποβαρβαριζομένη διὰ προσθήκης τοῦ σ. » Σκλίτρο (aune) τὴν ἤκουσεν ὀνομαζομένην χυδαϊκῶς ὁ Βελλώνιος (*Observat.* I, 18), καὶ Σκιλίθρα οἱ περιηγηταὶ Ἄγγλοι (Stackhouse, page, lxxvj).

ΣΚΛΗΡΑΙΝΩ, Σ. Σκληρύνω, Ἑλλ. Κάμνω σκληρὸν (durcir). Σκληραίνω, ἀμεταβ. καὶ Σκληραίνομαι, μέσ. Γίνομαι σκληρὸς (se durcir). 2) Μεταφορ. χειροτερεύω (empirer), οἷον Ἐσκλήρυνεν ἡ ἀρρωστία, Σ. Ζ. Καλοσύνη.

* ΣΚΛΗΡΙΑ, κακὸς καιρὸς, ἀνεμοστρόβιλος, Χειμὼν, Ἑλλ. (tempête). Ζ. Καλοσύνη.

ΣΚΛΗΤΑΔΑ (Σκλιτάδα Σ. Σκλετάδα, Δ.) γένος, γενεά, σειρά. Δὲν παράγεται ἀπὸ τὸ ταυτόσημον ἰταλικὸν Schiatta. Πολὺ εὐλογώτερον ἤθελέ τις ὑποπτευθῆν, μὴ συγγενεύῃ μὲ τὸ Γερμανικὸν Geschlecht (γένος) τὸ ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τὸ

Schlecht. Πιθανὸν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ ῥηματικὸν Κλητὸς (Σ. Παρατσούκλιον), ἢ τὸ ἄχρηστον Κλητὰς αδος (ἤγουν Κλητία, ἐπειδὴ ἡ Σκλητάδα εἶναι σειρὰ προσώπων τὴν αὐτὴν κλῆσιν καὶ ἐπωνυμίαν ἐχόντων, ὁποῖοι ἦσαν οἱ Εὐμολπίδαι παλαιὰ καλούμενοι ἀπὸ τὸν πρόγονον Εὔμολπον, καὶ οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπὸ τὸν Ἡρακλέα. Ζ. Σειρὰ καὶ Στέμμα.

ΣΚΛΟΥΔΙΟΝ. Ζ. Κλουβί.

ΣΚΟΛΑΡΙΚΙΟΝ, καὶ Σκουλαρίκιον, Σ. Δ. Σχολαρίκιον, Σκολλαρίκιον καὶ Σκουλλαρίκιον, Δ. Ἐνώτιον καὶ Ἑλλόβιον, Ἑλλ. (boucle d'oreilles). Παράγεται ἀπὸ τὸ Σκόλλυς, Ἑλλ. Ζ. Σκουλί.

Κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, page lxxvj) Σκολαρικακία (ἴσ. Σκολαρικία θηλ. ἢ Σκολαρικάκια, οὐδ. πληθ. ἀπὸ τὸ Σκολαρίκιον) γένος τι Αἰγίλωπος, ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς φυτολόγους Briza maxima.

ΣΚΟΛΟΠΕΤΡΙ, Δ. Φθαρμένον ἀπὸ τὸ Σκολοπένδριον, Ἑλλ. τοῦ Θεοφράστου (Scolopendre, ἢ langue de bœuf).

ΣΚΟΛΥΜΒΡΟΣ, Δ. Σκόλυμος, Ἑλλ. Ὁ Βελλώνιος (*Observat.* I, 18) τὸν ἤκουσεν ὀνομαζόμενον Ἀσκόλυμβρος (Scolyme d'Espagne), εἰς δὲ τὴν Λῆμνον νῆσον (Id. *Ibid.* I, 25). Σκομβρόβολος. Κατὰ δὲ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, lxxxv), ὀνομάζεται σήμερον ἀπὸ τοὺς Γραικοὺς, Σκόλυμος, Σκόλυμβρος, καὶ Κεφαλάγκαθο. Τὸ τελευταῖον ὄνομα τοῦτο Κεφαλάγκαθο ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (III, 16) « Σκόλυμος... καυλὸν ἀνίησι » μακρὸν, περίπλεον φύλλων, ἐφ' οὗ ΚΕΦΑΛΗ ΑΚΑΝΘΩΔΗΣ ». Φέρει καὶ ὁ Ἡσύχιος: « Σκόλυμος, ὁ ἐσθιόμενος

» βολβὸς » καὶ « Σκόλυμος, λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες ». Οἱ φυτολόγοι διστάζουν, ἂν ὁ Σκόλυμος τοῦ Διοσκορίδου ἦναι ὁ αὐτὸς μὲ τοῦ Θεοφράστου τὸν Σκόλυμον.

* ΣΚΟΜΒΡΟΒΟΛΟΣ. Ζ. Σκόλυμβρος.

ΣΚΟΜΠΡΙ, Σ. Σκόμπρος. Δ. ὀψάριον ὀνομαζόμενον Σκόμβρος (maquereau), Ἑλλ.

ΣΚΟΝΔΑΠΤΩ, καὶ Σκοντηλῶ, Δ. Σκονταύω καὶ Σκονταύγω, Σ. καὶ Σκοντάπτω, ὡς τὸ γράφει ὁ Μεῦρσιος. Οἱ Γραικορ. τῆς ὀγδόης καὶ ἐννάτης ἑκατονταετηρίδος τὸ ἐπρόφεραν καὶ χωρὶς τὸ σ Κονδάπτω (Ἴδ. Μαλαλ. Χρονογραφ. XII, σελ. 309, ἐκδ. 1831). Λέγεται καὶ Σκοντουφλῶ ἢ Σκουντουφλῶ, Προσκόπτω καὶ Προσπταίω, Ἑλλ. (se choquer, heurter contre, se heurter, broncher). « Προσ» πταίει, σκονδάπτει » λέγει ὁ Ἡσύχιος, τὸ ὁποῖον, διὰ τὴν ἄγνοιαν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, ματαίως οἱ κριτικοὶ ἐσπούδασαν νὰ διορθώσωσι. Ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον μανθάνομεν ὅτι εἰς τοὺς χρόνους του ἦτον ἤδη εἰς χρῆσιν τὸ Σκονδάπτω. Ἴσως συνωνυμεῖ μὲ τὸ Σκαμβηρίζω τοῦ αὐτοῦ Ἡσυχίου (Ζ. Σκαμπάζω).

Τὸ Σκοντηλῶ παρεφθάρη ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸ Κονδυλῶ ἢ Κονδυλίζω (vaciller). Τὸ Σκόνδαμμα καὶ γεννᾷ τὸν Κονδυλισμὸν καὶ γεννᾶται ἀπ' αὐτόν. Ζ. Κονδυλίζω.

ΣΚΟΝΗ, Ζ. Κορνιακτός.

ΣΚΟΝΙΑΖΩ, μεταβ. Σ. καλύπτω μὲ κονιορτὸν (couvrir de poussière). 2) Ἀμετάβ. καλύπτομαι ἀπὸ κονιορτὸν (être couvert de poussière), οἷον Σκονιάζει ὁ οἶκος, ὅταν δὲν φιλοκαλῆται.

ΣΚΟΝΙΖΩ, μεταβ. Σ. καλύπτω μὲ κονιορτὸν, Κονίζω,

Ἑλλ. 2) Ῥαίνω μὲ λεπτυσμένην ὕλην τινά, Πάσσω Ἑλλ. (saupoudrer), οἷον Σκονίζω μὲ ζάχαρην, Σ. μὲ πιπέρι, μὲ κανέλλαν, Σκονίζω τὸ χαρτίον, Σ. τὸ γραμμένον, δηλαδὴ, διὰ νὰ ξηράνω τὴν μελάνην. Ζ. Κουκίζω, Σκονιάζω καὶ Στουπίζω.

ΣΚΟΝΤΆΠΤΩ. ΣΚΟΝΤΑΎΓΩ. ΣΚΟΝΤΑΎΩ. ΣΚΟΝΤΗΛΩ͂. ΣΚΟΝΤΟΥΦΛΩ͂. ΣΚΟΥΝΤΟΥΦΛΩ͂. Ζ. Σκουδάπτω.

ΣΚΌΠΕΛΟΣ, Σ. ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ, Σκόπελος (écueil), Ἑλλ. 2) Σκόπελος, ὄν. κυρ. μιᾶς ἀπὸ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Τὸ ἐθνικὸν, Σκοπελίτης.

ΣΚΟΡΔΑΛΌΣ, μὲ συνών. Παπαδιά. Σ. Κορυδαλὸς καὶ Κόρυδος, Ἑλλ. Ὁ Σκορδαλὸς ἐξηγήθη (Ἄτακτ. I, σελ. 293). Τὸ συνών. (Παπαδία) πιθανὸν ὅτι διὰ τὸν λόφον τοῦ ὀρνέου, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ὁ Σιμωνίδης « Πάσαις κορυδαλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι » (παρὰ Πλουτάρχ. Πολιτ. παραγγέλμ. § 14, σελ. 70, Κορ.)· διότι ὁ λόφος (huppe) φέρει τινὰ ὁμοιότητα πρὸς τὴν παπαλήθραν τῶν ἱερωμένων (Ζ. Παπαλήθρα), ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ βαμβακῶδες ἐξάνθημα πολλῶν ἀκανθωδῶν φυτῶν, τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὀνομαζόμενον Πάππος, ἢ Πάπος· « Πάποι, αἱ τῶν ἀκανθῶν » ἐξανθήσεις » λέγει ὁ Φώτιος. Παπαδία λοιπὸν, ὡς ὁ αὐτὸς Σ. τὸ ἐξηγεῖ εἰς τὸ Π. στοιχεῖον, Lodela capellata, εἶναι τῶν ζωολόγων ἡ Alouette huppée, εἶδος κορυδαλοῦ. Καὶ ἐκ τούτου πιθανολογεῖται ὅτι καὶ Πάππον ἰδίως ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ τοῦτο τὸ εἶδος τοῦ Κορυδαλοῦ· διότι ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Ὄρν. 765) ἐξηγῶν τὸ

Φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φράτορες,

λέγει « Πάππον ὄρνεόν τι εἶναι » χωρὶς νὰ σαφηνίζῃ ὁποῖον ὄρνεον ἦτο. Πιθανὸν, λέγω, ὅτι τὴν Παπαδίαν τοῦ Σ. ὠνόμαζαν Πάππον συνεκδοχικῶς, ὡς οἱ Ῥωμ. ὠνόμαζαν Pappus καὶ τὸ βαμβακῶδες ἐξάνθημα (κοινὸν τινῶν φυτῶν ἀκανθωδῶν), καὶ ἰδίως τὸ φυτὸν τὸ ὀνομαζόμενον Ἠριγέρων, Ἑλλ. (séneçon), ὡς λέγει ὁ Πλίνιος (XIII, 22, § 41, et XXV, 13, § 106).

Ὁ Σκορδαλὸς ὀνομάζεται προσέτι καὶ Χαμοκελάδιον. Ζ. Χαμοκυλάδι.

ΣΚΟΡΔΟΚΕΦΑΛΗ, Σ. (tête d'ail). Ὁ Ἀριστοφάνης (Σφ. 679), τὴν ὀνομάζει διαιρετῶς, « Σκορόδου κεφαλήν ». Ὁ Ἱπποκράτης, διὰ μιᾶς λέξεως, Μώλυζαν, ἐξηγουμένην ὅμως ἀπὸ τὸν Γαληνὸν, « Σκόροδον ἁπλῆν τὴν κεφαλὴν ἔχον, καὶ » μὴ διαλυομένην εἰς ἄγλιθας ».

ΣΚΟΡΟΣ. Ζ. Βωτρίδα, σελ. 71.

ΣΚΟΡΠΙΔΙ. Ζ. Σκορπιός.

ΣΚΟΡΠΙΖΩ, καὶ Σκορπῶ, Σ. (disperser). Σκορπίζω οἱ Ἴωνες, καὶ Σκεδάννυμι οἱ Ἀττικοὶ, κατὰ τὸν Φρύνιχον. Τὸ Σκορπῶ, ἀπὸ τὸ Σκορπέω, δὲν εἶναι βάρβαρον. Πολλὰ ῥήματα εὑρίσκονται καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς μὲ διπλῆν κατάληξιν -εω καὶ -ιζω (Ἄτακτ. I, σελ. 131).

ΣΚΟΡΠΙΝΑ. Ζ. Σκορπιός.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, Σ. καὶ τὸ χερσαῖον φαρμακερὸν ζωΰφιον, ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς, Σκορπίος, Ἑλλ. (Scorpion), καὶ γένος ὀψαρίου, Σκορπίος, Ἑλλ. (Scorpion de mer, καὶ Scorpène). Ἔχει καὶ τύπον θηλ. Σκορπὶς, Ἑλλ. εἰς τὸν Ἀριστοτέλην, καὶ Σκόρπαινα, Ἑλλ. εἰς τὸν Ξενοκράτην, περὶ τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλεται ἂν σημαίνῃ τὸ θῆλυ γένος τοῦ σκορ-

πίου, ἢ διάφορον εἶδος ὀψαρίου. Ὁ Βελλώνιος (*De aquatil.* lib. I, pag. 148), ἤκουσε τοὺς Γραικοὺς ὀνομάζοντας Σκορπίδι (ἤγουν Σκορπίδιον) τὸν Σκορπίον, διάφορον ἀπὸ τὴν Σκόρπαιναν, ὀνομαζομένην (ὡς λέγει) Σκορπίναν (Scorpina). Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. μου, σελ. 97-98.

ΣΚΟΡΠΩ. Ζ. Σκορπίζω.

ΣΚΟΡΣΟΝΕΡΑ, μὲ συνών. Σκοῦλι, Σ. (Salsifis d'Espagne, ἢ Scorsonère). Ὁ Λινναῖος ἔδωκεν Ἑλληνικὸν ὄνομα τὸ Τραγοπώγων εἰς ὅλα τὰ Salsifis, εἰς τὰ ὁποῖα περιέχεται καὶ ἡ Σκορσονέρα. Κατὰ τὸν Σπόνιον (*Voyage de la Grèce*, II, pag. 255), ὀνομάζεται Γραικιστὶ καὶ Γαλόχορτον. Σημειόνει καὶ ὁ Δ. τὸ Γαλόχορτον (καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Σπόνιον), ἀλλὰ τὸ τάσσει εἰς τὸ γένος τῶν Τιθυμάλων (Tithymalus spinosus), οἱ ὁποῖοι εἶναι γαλακτώδεις, ὡς ἡ σκορσονέρα. Δὲν ἔχω πρόχειρον τὴν ὥραν ταύτην τὸν Σπόνιον.

Τὸ Σκορσονέρα εἶναι ὄνομα Ἰσπανικόν. Τὸ Σκοῦλι (ἤγουν Σκούλιον ἢ Σκουλίον), διὰ τὰ γένεια τῆς ῥίζης κρεμάμενα ὡς σκουλία (Ζ. Σκουλὶ), διὰ τὰ ὁποῖα ὠνομάσθη καὶ Τραγοπώγων. Δὲν ἐξεύρω ἂν ἔχῃ τὶ κοινὸν μὲ τοῦτον ὁ Τραγοπώγων τοῦ Διοσκορίδου, καὶ ὁ Τραγοπώγων τοῦ Θεοφράστου. Εἰς τοῦτον ὁ ἐκδότης Ἄγγλος (Stackhouse, pag. lxxxvij) ὀνομάζει τὸν Τραγοπώγωνα Γραικιστὶ Λαγογένεια (barbe de lièvre), ὡς ὀνομάζουν οἱ Γάλλοι τὸν Tragopogon pratensis τῶν φυτολόγων, Barbe de bouc.

ΣΚΟΤΕΙΝΑΔΑ, Σκοτεινάγρα, Σκοτεινιὰ, Σκοτοῦφλα, θηλ. καὶ Σκοτεῖδι καὶ Σκότος οὐδετ. Σ. Φέρεται καὶ Σκοτεινοῦ-

ρα, καὶ Σκοτεία, καὶ Σκοτεινίασμα, Δ. Σκότος καὶ Σκοτία, Ἑλλ. (ténèbres, obscurité).

Τὸ Σκοτεινάδα ἢ Σκοτινάδα, ἀπὸ παλαιὸν ἄχρηστον Σκοτινὰς ἄδος, ἤγουν Σκοτινία. Ζ. Μελανάδα.

Τὸ Σκοτεινάγρα, γραμμένον ἀπὸ τὸν Δ. Σκοτηνάγρα, καὶ ἐξηγημένον κακὰ venatio (κυνήγιον), εἶναι κατὰ τὸν τύπον τοῦ Νυστάγρα καὶ ἄλλων παρομοίων ἐπιτατικῶν. Ζ. Ἀμελάγρα.

Τὸ Σκοτοῦφλα, ὅθεν ἐπλάσθη καὶ τὸ Σκοντοῦφλα, τὸ Σκόνδαμμα (Ζ. Σκονδάπτω), πιθανὸν ὅτι ἐσυγκόπη ἀπὸ τὸ Σκοτοτούφλα, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἁπλοῦν Τοῦφλα, Σ. ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Τύφλα.

Τοῦ Σκοτεινοῦρα ὁ τύπος φαίνεται ἐπιτατικὸς, σημαντικὸς τοῦ Βαθὺ σκότος (κατὰ τὸ Ξενούρα ΓΓ. ἀντὶ τοῦ ξένων πλῆθος). Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 291. Λέγομεν καὶ Σκοτούραν, ΓΓ. τὴν ἑλληνιστὶ λεγομένην Σκοτοδίνην (vertige), Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 330.

ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΖΩ, Σ. μεταβ. τὸ σκιάζω (obscurcir, offusquer), Σκοτίζω, Ἑλλ. οἷον Μή με σκοτεινιάζῃς, ἢ Μή μου σκοτεινιάζῃς τὸ φῶς, λέγομεν πρὸς τὸν ἐμποδίζοντα νὰ βλέπωμεν τὸ φῶς. 2.) Ἀμεταβ. τὸ παύω νὰ φέγγω, οἷον Σκοτεινιάζει ὁ ἥλιος, ὅτε σκεπάζεται ἀπὸ νέφη. Καὶ ἀπροσώπως, Σκοτεινιάζει, συνών. τοῦ Βραδιάζει, ὅτε ἀφίνει τὸν ὁρίζοντα, Σκοτάζει καὶ Συσκοτάζει, Ἑλλ. (il se fait nuit).

ΣΚΟΤΙΖΩ, ῥῆμ. μεταβ. σημαῖνον τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Σκοτεινιάζω. 2.) Ὁ Σ. σημειόνει τοῦτο καὶ τὸ συνών. Τραλίζω, εἰς μόνην τὴν μεταφορ. σημασίαν, τοῦ ζαλίζω ἢ ἐνοχλῶ μὲ πολ-

λοὺς λόγους (étourdir), οἷον Μοῦ ἐσκότισε τὴν κεφαλὴν μὲ τὰς φλυαρίας του.

Τὸ Τραλίζω ἐξηγήθη ἀλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 186).

ΣΚΟΤΟ͂ΝΩ, Σ. Δ. (tuer), Κτείνω, Φονεύω, Ἑλλ. Ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Σκοτόω· ἀλλὰ τοῦτο ἐσήμαινεν εἰς ἐκείνους ὅ,τι σημαίνει καὶ τὸ Σκοτίζω, οἷον τοῦ Πλάτωνος (Πρωταγ. σελ. 339) τὸ « Ὥσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεὶς ἐσκοτώθην τε, καὶ ἰλιγγίασα ». Καὶ ἐπειδὴ ἀμέσως πρὸ τοῦ θανάτου προηγεῖται Σκότωσις καὶ ἰλιγγίασις τῆς κεφαλῆς, ἐκ τούτου ὁ παρακμ. ἑλλ. ἔκρινεν ἀδιάφορον νὰ σημάνῃ διὰ τοῦ Σκοτόω τὸ Κτείνω. Εἶπαν οἱ Ἑβδ. περὶ τοῦ δολοφονηθέντος Σισάρα (Κριτ. δ', 21), « Καὶ αὐτὸς ἐξεστὼς ἐσκοτώθη » καὶ ἀπέθανε ». Λέγει καὶ ὁ Ἀπολλόδωρος (Βιβλιοθ. III, 11, σελ. 346, Clavier) « Βληθεὶς ὑπ' ἐκείνου πέτρᾳ κατὰ » τῆς κεφαλῆς πίπτει σκοτωθείς ». Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ θάνατος ὠνομάσθη Σκότος, ὡς ἱστορεῖ ὁ Πλούταρχος (Κεφ. καταγραφ. Ἑλλην. §. 20) περὶ τῶν Πριηνέων. Ἐπειδὴ οὗτοι ἔχασαν εἰς τὸν πρὸς τοὺς Σαμίους πόλεμον μέγα πλῆθος πολιτῶν, αἱ γυναῖκες ἔκαμαν ὅρκον αὐτὸν τὸν τόπον, ὅπου ἔγινεν ὁ φόνος « Κατέστη γὰρ ὅρκος ὁ περὶ τῶν μεγίστων, Ὁ παρὰ » δρυῒ σκότος, διὰ τὸ παῖδας αὐτῶν καὶ πατέρας καὶ » ἄνδρας ἐκεῖ φονευθῆναι ». Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Σκότος, » ὄλεθρος, θάνατος ».

ΣΚΟΤΟΥ͂ΡΑ. Ζ. Σκοτεινάδα.

ΣΚΟΤΟΥ͂ΦΛΑ. Ζ. Σκοτεινάδα.

ΣΚΟΥΒΑΡΙ͂ΖΩ. Ζ. Γεβεντίζω.

ΣΚΟΥ͂ΒΟΥΛΟΝ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ μικρὰν φιλοκαλίαν (vergettes).

Ἀπὸ τὸ Σκύβαλον, Ἑλλ. τὸ ὁποῖον ὅμως εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε τὴν ἐκ τῆς φιλοκαλίας συναγομένην ἀκαθαρσίαν πλέον παρ' αὐτὴν τὴν φιλοκαλίαν. Ἀνωτέρω ἐσημείωσεν ὁ αὐτὸς Σ. Σάρωμα καὶ τὴν Φιλοκαλίαν (balai), Σάρωτρον, Ἑλλ. καὶ Σαρώματα πληθ. Σ. τὰ συναγόμενα ἀπ' αὐτὴν σκύβαλα (balayures), Σάρματα, καὶ Σαρώματα, Ἑλλ. Τοιαύτην ὁμωνυμίαν ἔπαθε καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Σάρον, σημαῖνον καὶ τὸ Σάρμα, καὶ τὸ Σάρωτρον.

ΣΚΟΎΖΩ, Σ. Ἐσημειώθη (Ἄτακτ. I, σελ. 60) ἡ παραγωγή του ἀπὸ τὸ Σκύζω, Ἑλλ. σημαντικὸν φωνῆς σκύλων. Λέγει ὁ Ἡσύχιος « Σκύζουσιν, ἡσυχῇ ὑποφθέγγονται, ὥσπερ » κύνες ». Ἐξεναντίας εἰς ἡμᾶς σήμερον συνωνυμεῖ μὲ τὸ Μεγαλοφωνῶ (crier). Ἀλλ' ὁ αὐτὸς πάλιν. Ἡσύχιος : « Σκύζει, λυπεῖ, ὀργίζεται ».

ΣΚΟΎΛΑ. Ζ. Σκουλί.

ΣΚΟΥΛΑΡΊΚΙΟΝ. Ζ. Σκολαρίκιον.

ΣΚΟΎΛΙ. Ζ. Γαλόχορτον καὶ Σκορσονέρα.

ΣΚΟΥΛΊ καὶ Σκοῦλούδι, Σ. Σκοῦλα, Δ. σύναγμα λιναρίου πρὶν νεσθῇ (flocon de lin, quenouillée). Ὁ Δ. μὴ νοήσας ἀφῆκε τὴν λέξιν ἀνεξήγητον, ἀρκεσθεὶς μόνον εἰς τὴν μαρτυρίαν τοῦ ποιητοῦ, ΣΣ.,

> Καὶ βάςαν καὶ ΌΡΚΗΓΌΠΟΥΛΑ γεμάτιν μίαν σακκοῦλαν,
> Κ' αἱ ἄλλες ἐπιςεύασιν ΑΙΝΆΡΗΝ ἔνι ἡ σκοῦλα.

Ὁ αἰσχρολόγος ποιητὴς ἔγραψεν ΌΡΧΙΔΌΠΟΥΛΑ (testicules), καὶ ΛΗΝΆΡΙΝ (laine). Ἴδε τὰ Προλεγόμενα τοῦ II τόμου τῶν Ἀτάκτων (σελ. η'-ιβ').

Ἡ λέξις Σκουλὶ, ἀπὸ τὸ Σκόλλυς, Ἑλλ. κεφαλῆς τριχῶν μέρος, διακριμένον ἀπὸ τὰς λοιπὰς, ὡς εἶν' ὁ πλόκαμος (tresse),

ἢ καὶ ἀποκομμένον (touffe de cheveux ἢ mèche), ὡς τὸ ἔκοπταν οἱ ἔφηβοι εἰς τὰς Ἀθήνας προσφέροντες εἰς τὸν Ἡρακλέα· « Οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν Σκόλλυν ἔφηβοι.... » εἰσφέρουσι τῷ Ἡρακλεῖ μέγα ποτήριον πληρώσαντες οἴνου, » ὃ καλοῦσιν Οἰνιςηρίαν, καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσι » διδόασι πιεῖν » (Ἀθην. XI, σελ. 495). Τὴν αὐτὴν γραφὴν φυλάσσει καὶ ὁ Εὐςάθιος (Ὀδυσσ. ε', σελ. 1528) « Οἱ παλαιοὶ καὶ κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμῖδα εἶναι » δηλοῦσιν, ἣν καὶ Κορυφαίαν φασίν, ἤγουν Κορυφήν. Τὴν » δ' αὐτὴν καὶ Σκόλλυν καὶ Κρέκαν, μετὰ τοῦ ν ἢ καὶ » χωρὶς τοῦ ν [Κρέκα]. Κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ταῦτα· » Κρέκαν καὶ Κορυφαίαν τὸ αὐτὸ καὶ Σκόλλυν, » μάλιςα δὲ Ἀττικοὶ Πλοκαμίδα ». Εἰς τὸν Ἡσύχιον ἡ γραφὴ διφορεῖται, ἐπειδὴ λέγει· « Σκολλὶς, ΚΟΡΥΦΗ Η » ΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ τῶν τριχῶν· τινὲς δὲ μᾶλλον » Πλόκαμον »· ἀλλοῦ δὲ « Μαλλὸς, τὸ ἔριον, καὶ ἡ καθ» ειμένη κόμη, Ο ΚΕΚΡΙΞ καὶ Σκόλυς κ. τ. λ. ». Ὅπου, διὰ νὰ νοηθῇ ὁ Ἡσύχιος, πρέπει ἴσως νὰ διορθωθῇ ἡ μὲν πρώτη γλῶσσα ΚΟΡΥΦΗ, Η ΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ ΜΕΡΙΣ, ἡ δὲ δευτέρα, συμφώνως μὲ τὸν Εὐςάθιον, Ο ΚΑΙ ΚΡΕΞ. Καταλελειμμένην μερίδα νοεῖ τὴν ὁποίαν ὁ Εὐςάθιος ὠνόμασε Κορυφαίαν ἢ Κορυφὴν, ἤγουν τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφίνονται ὀλίγα μαλλία, μετὰ τὴν ξύρισιν τῆς λοιπῆς κεφαλῆς, ὁ Τουρκοχυδαῖςὶ ὀνομαζόμενος Πελτσές (toupet du sommet de la tête).

Ὁ Σκόλλυς ἐσήμαινεν ἔτι (κατὰ τὸν Εὐστάθιον) καὶ κόσμον γυναικεῖον. Ἐκ τούτου ἐγεννήθη καὶ τὸ Σκολαρίκιον ἀπὸ ἄχρηςον ὑποκορ. Σκολλύριον, ἢ Σκολλάριον, χυδαϊσθὲν εἰς τὸ Σκολλαρίκιον. Ὁ Σκόλλυς, ὁ σημαίνων μέρος τὶ τῆς κόμης, ἐσήμαινεν ἀκολούθως καὶ τὸ ἐπάνω

τῶν ὠτίων συςρεφόμενον μαλλίον, τὸ χυδ. λεγόμενον Κατσαρὸν, ἔπειτα καὶ τὸ κρεμαςὸν ἀπὸ ταυτία ςόλισμα, ὡς καὶ οἱ Γάλοι, φυλάξαντες τὴν αὐτὴν ὁμωνυμίαν, ὀνομάζουν Boucle καὶ τὸ Κατσαρὸν, καὶ Boucle d'oreilles τὸ ςόλισμα.

Ὁ Σκόλλυς ἢ πλόκαμος οὗτος ὀνομάζεται κοιν. καὶ Σκαμάγκι, Σ. ἤγουν Σκαμάγκιον, ἀπὸ τὸ Καμάκιον, μὲ τὴν εἰς πολλὰ συνήθη προσθήκην τοῦ σ. Φέρει ὁ Ἡσύχιος: « Καμα» κὶς, κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει· ἔνιοι Σύριγγα». Ζ. Σκαμάγκι.

ΣΚΟΥΝΤΟΥΦΛΩ. Ζ. Σκονδάπτω.

ΣΚΟΥΠΙΖΩ. Ζ. Φιλοκαλῶ.

ΣΚΟΥΡΒΟΥΛΑ. Ζ. Κούρβουλον.

* ΣΚΟΥΤΕΛΟΘΗΚΗ. Ζ. Τοράς.

* ΣΚΟΥΤΙΑ. Ἴδε Ἄτακτ. Ι, σελ. 60.

ΣΚΡΙΤΟΡΙΟΝ. Ζ. Γραφτήριον.

ΣΚΡΟΦΑ, μὲ συνών. Γουροῦνα, Σ. Σκρόφα, μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Ὗς, Δ. Τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ Ῥωμ. Scrofa (truie), ἀπὸ τὸ Γρόμφα ἢ Γρομφὰς Ἑλλ. « Γρομφάς, ὗς παλαιά, σκρό» φα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Περὶ τοῦ δευτέρου. Ζ. Γουρούνι. — 2) Σκρόφα, Δ. ἔτι ὠνομάζετο καὶ τὸ ζωΰφιον ἢ Κουβαρὶς (cloporte), ὡς ἐλέγετο καὶ εἰς τὸν παρακμ. λατινισμ. Porcelio ἤγουν χοιρίδιον. Ζ. Κουβαρίδες, καὶ Χιλιοπόδαρον.

ΣΚΥΒΑΛΑ ὀνομάζει ὁ Σ. τὰς ἀκαθαρσίας τοῦ σιταρίου (paille), ὁ Δ. τὰ χονδρὰ ἄχυρα (chaume) « Σκύβαλα, » κόπρος » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἄλλος δὲ (Ἴδε τὰς εἰς τοῦ Ἡσυχ. τὴν λέξ. Σκυβαλισμὸς σημειώσ.) λέγει: « Σκύβαλα, » τὰ τῆς καλάμης γόνατα, ἃ παχύτερα πολλῶν (γρ. πολλῷ) » τῶν ἀχύρων εἰσί, καὶ παντελῶς ἄχρηςα ».

ΣΚΥΒΙΑ, Σ. Σχεδία, Ἑλλ. (Radeau). Ἀπὸ ἄχρηςον

τὸ Κυμβία ἐκ τοῦ χρηςοῦ Κύμβη, Ἑλλ. « Κύμβη, νεὼς » εἶδος » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Κυμβίον, εἶδος πλοίου » καὶ « Σχεδία. . . . ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς ».

* ΣΚΥΘΆΡΙΟΝ. Ζ. Χρυσόξυλον.

ΣΚΥΛΛΟΚΡΌΜΜΥΔΟΝ. Ζ. Σκιλλοκρόμμυδον.

* ΣΚΥΛΟΛΌΓΙΟΝ (la canaille). Ἴδε Διάλογ. δεύτερ. τοῦ Γ. Πανταζίδ. σελ. 52.

ΣΚΥΛΟΜΟΎΤΣΟΥΝΟΣ, Σ. σύνθ. ἀπὸ τὸ Σκύλος καὶ τὸ Μούτσουνον, Σ. ἤγουν τὸ πρόσωπον (Ἄτακτ. I, σελ. 45 καὶ 322). Κυνώπης καὶ Κυνοπρόσωπος, Ἑλλ. 2) Μεταφορ. ὁ ἀναίσχυντος (effronté), ὁ κατὰ τὸν Ποιητὴν Κυνώπης (Ἰλιάδ. α΄, 159), ἢ Κυνὸς ὄμματ' ἔχων (Αὐτόθ. 225).

ΣΚΥΛΌΜΥΙΑ (Σκυλόμυγα, Σ. Δ.). Ὁ Δ. τὸ ταυτίζει μὲ τὸ Κυνόμυια, Ἑλλ. Ἀλλ' ἡ Σκυλόμυια τῆς κοινῆς γλώσσης σημαίνει τὸ προσκολλώμενον εἰς τοὺς σκύλους ζωΰφιον, τὸ καὶ Σκυλόψειρα (ricin ἢ tique des chiens) συνων. λεγόμενον, τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ μὲν τὸν Ὅμηρον (Ὀδυσσ. ρ΄, 300) Κυνοραϊςὴς, ἀπὸ δὲ τοὺς μετέπειτα Κρότων. Ἡ δὲ Κυνάμυια τοῦ Ποιητοῦ (Ἰλιάδ. φ΄, 394 καὶ 421) εἶναι ἐπίθ. ὑβριςικὸν, σημαῖνον τὸν ὑπερβολῇ ἀναίσχυντον, ἄδηλον ἂν ἐμεταφέρθη ἀπὸ ζωΰφιον, συνών. τοῦ προσηγορικοῦ Κρότων, ἢ ἂν ἐσυντέθη ἐπιθ. ἀπὸ τὸν Κύνα καὶ τὴν Μυίαν, ὡς δύο ἀναιδέστατα ζῶα. Τοῦτο ἐξηγῶν ὁ Εὐςάθιος (σελ. 243) λέγει « Κυνάμυια δὲ ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα, παρὰ τὴν κύνα καὶ » τὴν μυῖαν, ἀναιδῆ ζῶα καὶ ἄμφω. . . . τινὲς δὲ Κυνάμυιαν » φασὶ, τὴν τῶν κυνῶν μυίαν, ἤτοι τὸν Κρότωνα ». Ὅπως ἂν ἦναι, οἱ μεταγενέςεροι ἔκριναν τὴν Κυνόμυιαν, ἢ Κυνάμυιαν (Ἄτακτ. I, σελ. 45), τὴν αὐτὴν μὲ τὸν Κρότωνα, ἤγουν τὴν κοινῶς Σκυλόμυιαν.

Οἱ Ἑβδ. (Ἐξόδ. ή, 21) ὠνόμασαν μίαν ἀπὸ τὰς πληγὰς τῆς Αἰγύπτου Κυνόμυιαν, ἂν καὶ ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις τὴν ὁποίαν ἡρμήνευσαν Κυνόμυια, ἐμεταφράσθη ἀπὸ τὸν Ἀκύλαν Π α μ μ υ ῖ α, μὲ λέξιν ἀσυνήθιςον, ἀλλ' ὅμως ἐκφράζουσαν ὁπωσδήποτε τῶν Ἑβραίων τὸ δυσεξήγητον עָרֹב (Ἀρὶβ) σημαῖνον, ἂν πιςεύσωμεν τοὺς κριτικοὺς, mixtura insectorum (mélange d'insectes).

ΣΚΥΛΟΡΟΔΟΝ. Ζ. Κυνόροδον.

ΣΚΥΛΟΣ, Σ. Εἰς τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 322) πρόσθεσε καὶ τὸ παροιμιακὸν καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τοὺς Γάλλους, Σ υ μ φ ω ν ο ῦ ν ὡς ὁ σκῦλος μὲ τὴν κάταν (ils s'accordent comme chiens et chats), λεγομένην περὶ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διχονοοῦν, εἶναι εἰς παντοτινὴν φιλονεικίαν.

* ΣΚΥΛΟΣΤΑΦΥΛΟΝ. Ζ. Στρύχνος.

ΣΚΥΛΟΧΟΡΤΟΝ, Σ. Οἱ περιηγηταὶ τὸ ἤκουσαν κοιν. προφερόμενον Βόλχικον, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράςου (lxxviii). Ἂν ἤκουσαν ὀρθὰ, ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Κολχικὸν, Ἑλλ. (Colchique d'automne), οὕτως ὀνομασθὲν (Διοσκορίδ. IV, 84), διότι εἰς τὴν Κολχίδα ἐφύετο πολύ. Σκυλόχορτον τὸ προσωνομάσαμεν, ὡς καὶ οἱ Γάλλοι (Tue-chien), διότι κτείνονται δι' αὐτοῦ μάλιστα οἱ σκύλοι.

ΣΚΥΛΟΨΑΡΟΝ, Σ. γένος ὀψαρίου (Ἰδ. τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. μου, σελ. 71 καὶ 187). Εἶναι ὁ Γαλεὸς Ἀςερίας τοῦ Ἱκεσίου, ἢ ὁ Π ο ι κ ί λ ο ς τοῦ Ἀριςοτέλους (squalus stellaris).

ΣΚΥΛΟΨΕΙΡΑ. Ζ. Σκυλόμυια.

ΣΚΥΡΟΣ, καὶ ΣΚΙΡΡΟΣ, Δ. καὶ τὸ ἐξηγεῖ Γύψος

(gypse), Σκίῤῥος καὶ Σκίρος, Ἑλλ. Ἀλλὰ τοῦτο ἐσήμαινε λίθον, καὶ γενικώτερον ὅλα τὰ ξηρὰ καὶ λιθώδη. Ἐκ τούτου καὶ οἱ ἰατροὶ Σκίῤῥον (squirre) ὠνόμασαν τὸν γεννώμενον εἰς μέρος τὶ τοῦ σώματος σκληρὸν καὶ ἀναίσθητον, ἢ δυσαίσθητον ὄγκον.

ΣΚΎΡΤΟΣ. Ζ. Κύρτος.

ΣΚΎΦΟΣ, ουσ. ἀρσ. Σ. μικρὸν πλοιάριον, ὅθεν καὶ τὸ Γερμανικὸν schiff, καὶ τὸ Γαλλικὸν esquif, λέξις εὑρισκομένη εἰς ὅλας σχεδὸν τῆς Εὐρώπης τὰς γλώσσας, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Σκύφος, Ἑλλ. εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως ἐσήμαινε πάντοτε Ποτήριον ἢ Κούπα : « Σκύφος, ποτηρίου εἶδος, ἢ » ἔκπωμα » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὁ Ὅμηρος Σκύφος, ἀρσ. (Ὀδυσσ. ξ', 112),

Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον ᾧπερ ἔπινεν,

ὁ δὲ τραγικὸς Ἴων (παρ' Ἀθην. XI, σελ. 478) οὐδετ.

——— Οἶνος οὐκ ἔνι ἐν τῷ σκύφει.

Ὅτε λέγω, Πάντοτε, νοῶ ὅτι δὲν εὑρίσκεται εἰς τοὺς σωζομένους παλαιοὺς συγγραφεῖς Ὁ σκύφος ἢ Τὸ σκύφος εἰς σημασίαν τοῦ Πλοῖον· ὅτι ὅμως ἐσήμαιναν καὶ τοῦτο, τὸ μαρτυρεῖ ὄχι μόνον ἡ κοινὴ γλῶσσα, φυλάξασα τὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ Ἡρακλέους μῦθος, ὅθεν ἔλαβεν ἀφορμὴν ἡ ὁμωνυμία. Ὁ παράδοξος οὗτος θαυματουργὸς ἐπέρασε τὸν Ὠκεανὸν εἰς χρυσοῦν Δέπας (Ἀπολλοδώρ. Βιβλιοθ. II, 5, § 9), ἤγουν ποτήριον. Τὸ Δέπας καὶ ἄλλα πολλὰ συνώνυμα τοῦ Σκύφου, ὡς Ἀκάτιον, Γαῦλος, Κύμβη, Κάνθαρος, Τριήρης, ἐσήμαιναν εἰς τοὺς ποιητὰς ὁμωνύμως καὶ Πλοῖον καὶ Ποτήριον, ὡς τὸ ἐσημείωσαν καὶ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ.

ΣΚΩ. Ζ. Σκάζω.

ΣΜΆΓΔΟΣ, οὐσ. ἀρσ. Σ. Δ. Ἔγκαυςον, Ἑλλ. Ὁ πρῶτος τὸ ἐξηγεῖ Smalto (émail), ὁ δὲ Δ. ῥωμαϊςὶ, encaustum, ὡς τὸ ἐρωμάϊσε καὶ ὁ Πλίνιος λαβὼν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας. Λέγει ὁ Πλούταρχος. (Ἐρωτ. § 16, σελ. 44, Wytenb.), « Αἱ δὲ τῶν ἐρωμένων εἰκόνες ὑπ' αὐτῆς [ὄψεως] » οἷον ἐν ἘΓΚΑΎΜΑΣΙ γραφόμεναι διὰ πυρὸς, εἴδωλα ταῖς » μνήμαις ἐναπολείπουσι, κ. τ. λ. ». Ἡ λέξις Σμάγδος, ὡς καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ ῥῆμα Σμαγδόνω, Σ. (émailler), ἤγουν ζωγραφίζω μὲ ἀναλυμένα διὰ πυρὸς μέταλλα, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Smalto, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο παράγεται ἀπὸ τῶν Γερμανῶν τὸ Schmelzen, ἀναλύω (fondre, dissoudre), χωρὶς τὸ σ γραφόμενον ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους To Melt, ὡς ἔλεγαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, Μέλδω τὸ ἀναλύω διὰ πυρὸς, κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Μέλδει, τήκει, » ἕψει, κ. τ. λ. ».

ΣΜΑΡΆΓΔΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Σμάραγδος, καὶ Μάραγδος, θηλ. Δ. (émeraude). Λέγεται καὶ οὐδετ. Μαράγδιον, Σμάραγδος καὶ Μάραγδος, Ἑλλ. Τὄνομα κατά τινας, παράγεται ἀπὸ τῶν Περσῶν ἢ τῶν Ἀράβων τὸ Ζουμρούδ, ὅθεν καὶ οἱ Τουρκοχυδαΐζοντες ὀνομάζουν τὸ Σμαράγδιον, Ζουμπροῦτι.

ΣΜΑΡΊΔΑ, Σ. Σμαρὶς, Δ. Σμαρὶς, Ἑλλ. (Ἴσ. Picarel). Ἰδ. τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. μου, σελ. 84.

ΣΜΊΓΟΥΣΑ, Σ. Τὴν ὠνόμασα ἀνωτέρω (ςοιχ. Α) καὶ Ἀμίαντον, Ἀμίαντος, Ἑλλ. (Amiante). Τὸ Σμίγουσα εἶναι μετοχὴ μεταβαλμένη εἰς οὐσ. ὄνομ. ὡς καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὄχι ὀλίγα. Ἴσως ὠνομάσθη οὕτως ἡ Ἀμίαντος, διὰ τὴν φύσιν της νὰ σμίγεται, ἤγουν νὰ πλέκεται ἢ νὰ ὑφαίνεται, ὡς τὸ λινάριον ἢ τὸ μαλλίον.

ΣΜΊΓΩ, Σ. συγκερνῶ, ἀνακατόνω (mêler), Μίγνυμι, Μιγνύω καὶ Μίσγω, Ἑλλ. Ὁ παρακμ. Ἑλλ. εἶπε καὶ Σμίγω (ὡς λέγομεν σήμερον) ἀπὸ τὸ θεματικὸν Μίγω, ὡς ἔλεγαν καὶ Μικρύνω καὶ Σμικρύνω. 2) Σμίγω ἀμεταβ. καὶ Σμίγομαι, μέσ. τὸ συναναςρέφομαι (fréquenter, hanter), οἷον Μὴ σμίγῃς τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, ἢ Μὴ σμίγεσαι μὲ τοὺς, κ. τ. λ. Ὅςις σμίγεται μὲ Τούρκους, Τουρκικὰ ἤθη πρέπει νὰ ἔχῃ, ὡς εἶπε καὶ ὁ Δαυΐδ (ψαλμ. ρς', 35) « Ἐμίγησαν ἐν τοῖς ἔθνεσι καὶ ἔμα- » θον τὰ ἔργα αὐτῶν ». Διὰ τοῦτο ἐπαράγγελλε καὶ ὁ Θέογνις (1119)

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει.

3) Σημαίνει ἀκόμη τὴν μίξιν τῶν πολεμούντων εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς μάχης (en venir aux mains), οἷον Τὰ ςρατεύματα ἐσμίχθησαν, Σ. ἢ Ἔσμιξαν. Καὶ τούτου τοῦ Μιγνύω ὡς καὶ τοῦ Συμμιγνύω παραδείγματα πολλὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς πεζοὺς καὶ ποιητάς, καὶ μάλιςα τὸν Ὅμηρον,

Ὣς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.

4) Καὶ τὴν μίξιν ἀνδρὸς καὶ γυναικός, οἷον (Ἰλιάδ. τ', 176),

Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι·

ὅθεν καὶ τὸ σύνθ. τὸ σημαῖνον τὴν ἄνομον μίξιν, Αἱμομιξία (inceste), Σ. Δ. « Μίξις, κοίτη, συνουσία » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΜΊΛΑ, Σ. Δ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ Σμίλη, Ἑλλ. (scalpel).

* ΣΜΙΛΆΓΚΑ. Ζ. Σμιλακία.

ΣΜΙΛΑΚΊΑ, Σ. Δ. Σμίλαξ καὶ Μίλαξ, Ἑλλ. Σμιλακίαν ἤκουσε προφερομένην καὶ ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 45) τὴν Σμίλακα (liseron). Ἠκούσθη ὀνομαζομένη καὶ Σμιλάγγα, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, pag. lxxxvi). Εἶναι ἡ Σμίλαξ τραχεῖα τοῦ Διοσκορίδου (IV, 144). Ἰδοὺ πῶς τὴν περιγράφει ὁ Ἡσύχιος, « Σμίλαξ, κιττοειδὲς φυτὸν ἑλισσόμενον· ἕρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ » ὕψος, καὶ λεπτοὺς ἀνίησι κλῶνας, καὶ τῶν ἐγγὺς ἑστηκότων » καταδράσσεται φυτῶν, ὡς καταπνίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ ». Διὰ τοῦτο ὠνομάσθη καὶ Περιπλοκάδα. Ζ. Περιπλοκάδα.

ΣΜΊΛΙΓΓΑΣ. Ζ. Μήλιγγας.

ΣΜΊΝΑ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Πρόβατον διετὲς (brebis de deux ans). Δὲν ἔχω πῶς νὰ τὸ ἐτυμολογήσω. Ἴσως ἐξεχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Ἀμνὴ, Ἀμνὰ, Ἀμνάς.

ΣΜΎΡΑΙΝΑ. Ζ. Μουρούνα.

* ΣΜΎΡΝΑ, δάκρυον δένδρου τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀραβίας (myrrhe), Σμύρνα καὶ Μύῤῥα, Ἑλλ.

ΣΌΔΙΟΝ. Ζ. Σώδιον.

* ΣΟΛΩΜΩΝΙΚΉ. Βιβλίον ἢ σύνταγμα περιέχον μαγικὰς θεραπείας, ὀνομασθὲν ἀπὸ τὸν Σολωμῶντα, ὅστις διὰ τὴν πολυποίκιλον αὐτοῦ σοφίαν ἐπιστεύετο καὶ μάγος. Ὅτι ἐσώζετο εἰς τοὺς Ἰουδαίους παρόμοιόν τι σύνταγμα, ἀναφερόμενον εἰς τὸν Σολωμῶντα, περιέχον θεραπείας νοσημάτων, ὄχι μόνον διὰ φυτῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπῳδῶν, ἐξορκισμῶν, καὶ ἄλλων διαφόρων μαγικῶν πράξεων, μάρτυς αὐτόπτης τὸ ἱστορεῖ ὁ Ἰουδαῖος Ἰώσηπος (Ἰουδαϊκ. ἀρχαιολογ. VIII, 5, σελ. 339). Ἀφορμὴν ἔλαβεν ἡ τοιαύτη ὑπόληψις ἀπὸ τὰ περὶ Σολωμῶντος ἱστορούμενα εἰς τοὺς Ἑβδ. (Γ', Βασιλ. δ', 30-33) « Καὶ » ἐπληθύνθη Σολωμὼν ὑπὲρ πάντας φρονίμους Αἰγύπτου... Καὶ

» ἐλάλησεν ὑπὲρ τῶν ξύλων ἀπὸ τῆς κέδρου τῆς ἐν τῷ » Λιβάνῳ καὶ ἕως τῆς ὑσσώπου τῆς ἐκπορευομένης διὰ τοῦ » τοίχου κ. τ. λ. ». Ἂν πιςεύσωμεν ἄλλον συγγραφέα, ὁ τρεῖς σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας μετὰ τὸν Σολωμῶντα βασιλεύσας Ἐζεκίας, ἔκαυσε τὸ βιβλίον τοῦτο· τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε τολμήσειν, ἂν τὸ ἐπίςευε τοῦ Σολωμῶντος· « Ἦν Σολωμῶντος » βίβλος ἰαμάτων πάθους παντὸς, ἐγκεκολαμμένη τῇ τοῦ ναοῦ » φλιᾷ. Ταύτην ἐξεκόλαψεν Ἐζεκίας, οὐ προσέχοντος τοῦ » λαοῦ τῷ Θεῷ, διὰ τὸ τὰς θεραπείας ἐνθένδε τοὺς πάσχον- » τας αὐτοὺς κομίζεσθαι, περιορῶντας αἰτεῖν τὸν Θεόν » (Ἴδ. Σουΐδ. λέξ. Ἐζεκίας).

Ἡ σήμερον ὅμως ὀνομαζομένη Σολωμωνικὴ δὲν εἶν' αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἱςορούμενον ἀπὸ τὸν Ἰώσηπον σύνταγμα, εἴτε ψευδῶς, εἴτ' ἀληθῶς πιςευθὲν τοῦ Σολωμῶντος. Ἀπὸ τὴν φήμην ὁρμώμενος δύναται πᾶς ἕνας λαοπλάνος νὰ συντάξῃ καὶ νὰ ἐπιγράψῃ Σολωμωνικὴν τὰς φλυαρίας του· οὐδ' εἶν' ἴσως κἀνὲν ἔθνος ἄμοιρον ἀπὸ τοιαῦτα λαοπλανικὰ συντάγματα. Ἡ Σολωμωνικὴ τῶν Γάλλων ἐπιγράφεται Clavicule de Salomon (Κλειδίον τοῦ Σολωμῶντος).

Οἱ ἐπονομασθέντες Γνωςικοὶ, αἱρετικοὶ τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος, μεταξὺ τῶν ἄλλων γοητειῶν φαίνεται ὅτι ἐμεταχειρίζοντο, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Σαλωμῶντος. Ἓν ἀπὸ τὰ σωζόμενα λιθάρια (πιθανὸν ὅτι χαραγμένα εἰς χρῆσιν φυλακτηρίων) φέρει ἐπιγραφὴν ΙΑΩ ΣΑΛΟΜΩΝ ΣΑΒΑΩΘ (Ἴδ. Encycloped. modern. tom. I, σελ. 69). Ζ. καὶ Στοιχεῖον.

ΣΟΝΩ. Εἰς τὰ προλεχθέντα (Ἄτακτ. II, σελ. 342) πρόσθεσε, ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐμεταχειρίσθη τὸ Σῶς ἐςι (Σέσωσται) ἀντὶ τοῦ ἦλθεν, ἔφθασε (Ὀδυσσ. χ', 28), « Νῦν » τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος » τὸ ὁποῖον δύναται νὰ μεταφρασθῇ χωρὶς βίαν, Τώρα ἔσωσεν ἢ ἔφθασεν ἡ ἀπώλειά σου, ἤγουν

Ἦλθε τὸ τέλος τοῦ θανάτου σου, ὡς λέγει μικρὸν κατωτέρω (χ΄, 33) « Πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται ».

ΣΟΡΑΡΩ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Ἐκθέτω εἰς τὸν ἀέρα (aérer), καὶ ἀκολούθως ψυχραίνω, Ψύχω, Ἑλλ. (rafraîchir), ἢ Ξηραίνω (sécher)· « Ψύχειν, ἀνέμῳ ξηραίνειν· καὶ πνεῖν » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Δὲν ἔχομεν χρείαν τῆς καὶ εἰς τοὺς ξένους σπανίου ταύτης λέξεως (Σοράρω), ἔχοντες τὸ Ἀερίζω ἢ Ἐξαερίζω. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Σοράρω, ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν Sorer ἢ Saurer, σημαίνει ὄχι τὴν εἰς ἀέρα, ἀλλ' εἰς καπνὸν ἔκθεσιν, τὴν διὰ τοῦ καπνοῦ ξήρανσιν τῶν ὀψαρίων, ὡς εἶναι τὸ καπνιςὸν ὀψάριον, τὸ ὀνομαζόμενον hareng-sor.

ΣΟΡΙΣ, Δ. Ἐνόμισε, τὸ ἀνύπαρκτον ὄνομα τοῦτο συνώνυ. τοῦ Μάγισσα, πλανηθεὶς ἀπὸ κακὴν γραφὴν τῆς φερομένης μαρτυρίας ἀπὸ τὰ Ὀνειροκριτικὰ τοῦ Ἀχμέτου· « Ἡ ὕαινα εἰς » πρόσωπον φαύλης γυναικὸς κρίνεται, ΚΑΙ ΣΩΡΙΔΟΣ, καὶ » φαρμακίσσης καὶ ΜΑΓΕΥΤΡΙΑ ἅμα »· Ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ΚΑΣΩΡΙΔΟΣ... καὶ ΜΑΓΕΥΤΡΙΑΣ. Κασωρίδα καὶ Κάσωριν καὶ Κασαύραν, Ἑλλ. ὠνόμαζαν τὴν πόρνην, « Κασαύ» ρα, κασωρίς, πόρνη » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Κασωρεῖς » (γρ. Κασώρεις) πόρναι-Κασωρεῖον, πορνεῖον ». Ὅθεν ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ ἄλλη γλῶσσα τοῦ Λεξικογράφου, « Ἐπί» χαρις, ἡ παρὰ Ἀττικοῖς Ἄβρα ». Οἱ κριτικοὶ ὀρθῶς ἔκριναν ἀναγκαίαν τὴν μετάθεσιν τῶν λέξεων, γράφοντες « Ἐπίχαρις » παρὰ Ἀττικοῖς, ἡ ΑΒΡΑ ». Ἀλλ' ἴσως ἔπρεπε νὰ μεταβάλωσι καὶ τὴν τελευταίαν λέξιν εἰς τὸ ΚΑΣΑΥΡΑ. Εἶναι δηλαδὴ εὐφημισμός, κατὰ τοὺς συνήθεις Ἀττικοὺς εὐφημισμούς, ἡ ὀνομασία τοῦ Ἐπίχαρις (fille de joie), ἀντὶ τοῦ Κασαύρα (catin). Ἐπίχαριν ἐπιθ. ὠνόμασαν τὴν πόρνην καὶ οἱ Ἑβδ. (Ναοὺμ γ΄, 4) « Πόρνη καλὴ καὶ ἐπίχαρις, ἡγουμένη φαρμάκων, ἡ πωλοῦσα

» ἔθνη ἐν τῇ πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ λαοὺς ἐν τοῖς φαρμάκοις αὐ-» τῆς », ὅπου βλέπεις καὶ τὴν Φαρμάκισσαν τοῦ Ἀχμέτου.

ΣΟΥΒΛΙΖΩ ἢ ΣΟΥΓΛΙΖΩ. Ζ. Ῥοφεύω.

ΣΟΥΔΑ, Σ. Δ. Χάραξ, Τάφρος καὶ Ταφρεία, Ἑλλ. (palissade, retranchement). Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Sudes (pal, pieu). Ὁ Σ. σημειόνει καὶ συνών. Χαντάκι, λέξιν Τουρκικὴν ταυτόσημον (Χαντάκ), τὴν καὶ Χάνδαξ καὶ Χανδάκιον, Δ. γραφομένην. Ὅθεν καὶ τὸ κυριωνυμικὸν ὄνομα τῆς Κρητικῆς πόλεως, Χανδάκη, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ ὅλη ἡ νῆσος ὠνομάσθη Κάνδια (Candie). Εἶναι καὶ ἄλλη πόλις αὐτῆς ὀνομαζομένη, κατὰ τὸν Μελέτιον (Γεωγραφ. σελ. 409) Σοῦδα. Πιθανὸν ὅτι τὸ Χαντάκι ἐμορφώθη ἀπὸ Γραικορ. λέξιν, τὸ Χάνδαξ, δυνατὴν νὰ ἐτυμολογηθῇ ἀπὸ τὸ Χαίνω, Ἑλλ. ὅθεν καὶ τὸ « Χανδάνειν, χωρεῖν, δέχεσθαι » τοῦ Ἡσυχίου, καὶ τὸ « Χάσμα, ςόμα, ἢ σχίσμα γῆς » ὁποῖοι εἶναι οἱ Τάφροι. Ζ. Τράφος.

ΣΟΥΖΟΥΚΙ, Σ. Ἀλλοῦ λέξ. Μουςόπιττα,) τὸ σημειόνει ὡς συνών. τῆς Μουςοπίττας. Τὄνομα εἶναι Τουρκικόν· Σουντζοὺκ ὀνομάζουν οἱ Τοῦρκοι τὴν Μουςόπιτταν (Ἄτακτ. I, σελ. 192).

ΣΟΥΜΑΚΙ. Ζ. Ῥοῦδιν.

ΣΟΥΡΑΥΛΙΟΝ. Ζ. Συραύλιον.

ΣΟΥΣΑΡΙΖΩ, Σ. Δ. καὶ Σουσάρω, Σ. Ἐκβάλλω τὴν μύξαν (se moucher). Λέξις ὀνοματοποιημένη ἀπὸ τὸν ἦχον τὸν γινόμενον εἰς τὴν ἐκβολὴν τῆς μύξας. Συγγενεύει μὲ τὸ ὁμοίως ὀνοματοποιημένον Σαυσαρίζω, ἐσχάτως τοπισμένον εἰς τὴν ἐν Ἀγγλίᾳ ἔκδοσιν τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου, ἀπὸ τὸ « Σαύσαρον, ψίθυρον » τοῦ Ἡσυχίου, καὶ ἴσως ὄχι καλὰ ἐξηγημένον ἀπὸ τοὺς κριτικούς, ὡς συνθέτο ῥήματι-

κὸν ὁ Σαυσαρισμός. Ὁ Ἀριστοτέλης (Προβλημ. XXVII, 3) λέγει, περὶ τῶν ὀργιζομένων, « Ἐπεὶ τό γε ξηρὸν πτύειν » καὶ ὁ ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟΣ, καὶ τὰ τοιαῦτα, γίνεται διὰ τὴν » ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ τοῦ θερμοῦ κ. τ. λ. ». Σαυσαρισμὸν νοεῖ ὁ φιλόσοφος (ἂν δὲν ἀπατῶμαι) τὸν ἀπὸ τοὺς Γάλλους λεγόμενον renifiement, καὶ Σαυσαρίζω τὸ renifler ἢ renâcler.

ΣΟΥΦΡΑ. Ζ. Ῥοῦγα.

ΣΠΑΓΜΑ, Δ. Λέξις ἀνύπαρκτος, τὴν ὁποίαν ἐσημείωσε πλανηθεὶς ἀπὸ κακὴν γραφὴν τῆς ἑξῆς μαρτυρίας, « Δὲν « κάθομαι νὰ πειράζωμαι ἑρμηνεύων ἄχρηστα ΣΠΑΓΜΑΤΑ ». Γράφε ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

* ΣΠΑΖΩ. Ζ. Σπῶ.

ΣΠΑΘΟΒΟΤΑΝΟΝ, Δ. Ἶρις, Ἑλλ. (glaïeul). Ἀπὸ τὸ σπαθοειδὲς σχῆμα τῶν φύλλων, ὡς καὶ τὸ Γαλλ. glaïeul ἀπὸ τὸ Ῥωμ. gladium (σπάθη). Εἰς τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse pag. Ixxx) ὀνομάζεται Σπαθόχορτον.

* ΣΠΑΘΟΧΟΡΤΟΝ. Ζ. Σπαθοβότανον.

ΣΠΑΝΑΚΙ, Δ. Σ. Ὅσον εἶναι γνωστὸν τὸ φυτὸν σπανάκιον (épinard), ἄλλο τόσον ἀγνοεῖται τὸ ἀρχαῖόν του ὄνομα. Εἰς ὅλας τὰς γλώσσας προφέρεται σχεδὸν μὲ τὰ αὐτὰ στοιχεῖα· καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Spina (épine), διὰ τὰς ἀκάνθας του. Τινὲς νομίζουν, ἐπειδὴ ἔχει τινὰ σχέσιν μὲ τὸ Σεῦτλον (bette), ὅτι εἶναι τὸ ἀπὸ τοὺς Γραικορωμαίους (Γεωπονικ. XII, 1) ὀνομαζόμενον Σευτλομόλοχον. Ὁ Δ. ἐξηγεῖ τὸ Σπανάκι μὲ ἑλληνικὴν λέξιν, Ὄνοβλιτον, εὑρισκομένην εἰς μόνον τὸν Ἱπποκράτην, τῆς ὁποίας ὅμως ὄχι μόνον ἡ γραφὴ

ἀμφιβάλλεται, ἀλλ' οὐδ' εἶναι βέβαιον ἂν ἐνόει τὸ Σπανάκιον ὁ Ἱπποκράτης.

ΣΠΑΡΑΧΝΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Δ. Βράγχιον, Ἑλλ. οἷον Τὰ σπάραχνα τοῦ ὀψαρίου (branchies ἢ ouïes), ἐλέγετο καὶ Βαράχνιον, Ἑλλ. « Βαράχνια, τὰ βραγχία τῶν » ἰχθύων » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἀπὸ τὸν δεύτερον τοῦτον τύπον ἐγεννήθη τὸ Σπάραχνον, κατὰ τροπὴν δωρικὴν τοῦ β εἰς τὸ π, καὶ τὴν συνήθη προσθήκην τοῦ σ.

ΣΠΑΡΓΑΝΟΝ. Ζ. Νινίον.

ΣΠΕΓΓΕΤΙΑ, οὐσ. οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Γυαλιά, Σ. Φέγγίταις, Σ. Φεγγῖται μὲ συνών. Δίοπτρα, Δ. Λέγονται καὶ Σφεγγέτια (lunettes, besicles). Ἀπὸ τὸ ὑποκορ. τοῦ Φεγγίτης τὸ Φεγγίτια, ἐγεννήθη τὸ Σπεγγέτια μὲ τροπὴν τοῦ φ εἰς τὸ π, καὶ τὴν συνήθη προσθήκην τοῦ σ. Φεγγίτης ὠνομάσθη εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. καὶ λατιν. (phengites) καὶ λίθος τὶς διαφανής, εὑρεθεὶς εἰς τὴν Καππαδοκίαν, διότι ἐχρησίμευεν εἰς ὅ,τι σήμερον χρησιμεύουν τῶν παραθυρίων τὰ ὑάλια (carreaux de vitre). Κατὰ τὸν Πλίνιον (XXXVI, 22), ὁ Νέρων ἀνέγειρε καὶ ναὸν τῆς Τύχης, τοῦ ὁποίου οἱ τοῖχοι ἦσαν πλάκες Φεγγίτου, ὥστε καὶ μὲ τὰς θύρας κλεισμένας ὁ ναὸς ἔμενε πάντοτε φωτεινός. Ὁ Φεγγίτης οὗτος ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Ρωμ. καὶ lapis specularis, ἤγουν Λίθος διοπτήριος, ἢ ὡς τὸν ὀνομάζει ὁ Στράβων (Γεωγραφ. XII, σελ. 540) « Λίθος ὁ εἰς τὰς διόπτρας » ὅθεν ἔπλασαν οἱ Γραικορ. τὸ οὐδέτ. Σπέκλον (συγκόψαντες ἀπὸ τὸ Speculum), καὶ Σπεκλάριον (ἀπὸ τὸ Specularium), κατὰ τὰς φερομένας ἀπὸ τὸν Δ. μαρτυρίας τὰς ἑξῆς: « Σπεκλάριον.., » ᾧ τινες ἀντὶ Σπέκλων ἐν ταῖς θυρίσι χρῶνται· διὸ καὶ Διαφανὲς » προσαγορεύεται, γυψῶδες ὑπάρχον τὴν οὐσίαν », καὶ

πάλιν « Τὸ Διαφανὲς δὲ καλούμενον, ὃ Σπεκλάριον ὀνο-
» μάζουσι Ῥωμαῖοι » καὶ « Σπέκλον τὸ τοῦ Φεγγίτου
» ὑέλιον ». Φεγγίτην νοοῦν ἐδῶ τὸ Παραθύριον (fenêtre).

ΣΠΕΙΡΙ, μὲ συνών. Κουκὶ, Σ. Κόκκος, Ἑλλ. (grain). Ζ. Σπυρί.

ΣΠΕΡΜΑ. Ζ. Σπορά.

ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ, Σ. Φλύαρος, Ἑλλ. (bavard), ὡς εἶπεν ὁ Λουκᾶς (Πράξ. ιζ΄, 18) « Τί ἂν θέλοι ὁ
» σπερμολόγος οὗτος λέγειν ; »· « Σπερμολόγος, φλύαρος
» κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος · ὁ δὲ Φώτιος « Σπερμολόγος,
» εὐρύλογος, ἀκριτόμυθος κ. τ. λ. ».

ΣΠΙΘΑ, καὶ Ἀσπίθα, Σ. Σπίνθα, Δ. Σπινθὴρ, Ἑλλ. (étincelle).

ΣΠΙΛΑΔΑ. Ζ. Βράχος καὶ Γρέμπανος.

ΣΠΙΝΘΑ. Ζ. Σπίθα.

ΣΠΙΝΟΣ, Σ. Σπίνα καὶ Σπίνος, μικρὸν ὀρνιθάριον, τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ὀνομαζόμενον Σπίνος καὶ Σπίζα Ἑλλ. (pinson).

ΣΠΙΡΙ. Ζ. Σπυρί.

ΣΠΛΑΓΧΝΑ (viscères). Ζ. Ἐνδόσθια.

ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, Δ. Τὸ εὕρηκεν ἐξηγημένον « Βρύον,
» ὁποῦ εὑρίσκεται εἰς τὰ δένδρα ». Ὁ ἐξηγητὴς τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (I, 20) « Βρύον, ὑπό τινων δὲ Σπλάγ-
» χνον, εὑρισκόμενον ἐπὶ δένδρων κ. τ. λ. ». Ὁ Σ. (λέξ. Moscolo) τὸ ὀνομάζει Μοῦχλα τοῦ δένδρου (mousse).

ΣΠΛΗΝΟΔΑΠΑΝΟΝ, Δ. εἶναι τὸ Ἄσπληνον τοῦ Διοσκορίδου (III, 151). Ὠνομάσθη Ἄσπληνον Ἑλλ. (ὡς καὶ ἀπὸ τοὺς Γραικορ. Σπληνοδάπανον), διότι ἐνομίζετο φθαρτικὸν

ΣΠΟΥΔΑΙΩΣ, *ἐπίρρ. μὲ συνών.* **Μὲ** *σπουδὴν*, **Μετὰ** *σπουδῆς*, Σ. *Σπουδῇ καὶ Σπουδαίως*, Ἑλλ. (diligemment, avec empressement), *οἷον* (Ἀπολλ. *ἐν* Τύρ.),

Τότες τοὺς ναύταις μὲ σπουδὴν ἐρώτηξε τὴν ὥραν.

ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΝ, *μὲ συνών. Φροντιστήριον*, Κολλέγιον, Σ. *Λέγεται ἔτι συνηθέστερον καὶ Σχολεῖον* (école). Τὸ *Φροντιστήριον εἶναι παλαιὰ λέξις.* Οὕτως *ὠνόμασε τὸ σχολεῖον τοῦ Σωκράτους ὁ ἀλόγως κωμῳδήσας τὸν Σωκράτην* Ἀριστοφάνης (Νεφ. 142),

Ἥκω μαθητὴς εἰς τὸ φροντιστήριον.

Καὶ *εἰς τοῦτο ἀποτείνεται ἡ γλῶσσα τοῦ* Ἡσυχίου, « Φροντιστήριον, *διατριβή· καὶ τὸ οἴκημα Σωκράτους, καὶ τὸ σχολεῖον· καὶ* Μοναστήριον ». Μὴ *παραξενίσῃ τινὰ ἡ σημασία* Μοναστήριον· Φροντιστήρια *ὠνόμαζαν καὶ οἱ* Μοναχοὶ *τὰ μὲ πτωχῶν ἱδρῶτας, ἢ μὲ μωρῶν χορηγίας, κτισμένα των παλάτια.* Ἂν *ἐπιθυμῇς νὰ μάθῃς τί ἐφρόντιζαν ἢ τί ἐσπούδαζαν εἰς αὐτὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁσιωτάτους, ἀνάγνωσε τὸ κατὰ* Ἡγουμένων *ποίημα τοῦ* Πτωχοπροδρόμου (Ἄτακτ. I, *σελ.* 15-37). 2) *Σπουδαστήριον*, Σ. *τόπος οἴκου, ὅπου σπουδάζει, γράφει, θέτει τὰ βιβλία καὶ τὰ χαρτία του ὁ λόγιος, ὁποῖον εἶναι τῶν νομικῶν ἢ δικολόγων* (étude, cabinet). Τὸ Κολλέγιον, *εἶναι* Ῥωμ. *λέξις* collegium (collége).

* ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΣ *ὀνομάζεται ὁ ἔτι εὑρισκόμενος εἰς τὸ σχολεῖον ἢ σπουδαστήριον* (étudiant).

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ, Σ. Δ. *Γερμανιστὶ* Sperling (moineau). *Στρουθὸς, καὶ Στρουθίον*, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Πυργίτης *τοῦ παρακμ.* Ἑλλ. *μὲ τὴν προσθήκην τοῦ σ Σπυργίτης, καὶ Σπουργίτης.* Μάρτυς ὁ Γαληνὸς (Tom. IV, *σελ.* 284)

« Καὶ τῶν ἐν τοῖς πύργοις νεοττευόντων στρουθίων, οὓς » ὀνομάζουσι Πυργίτας »· καὶ κατωτέρω (Αὐτ. σελ. 343)· « Καὶ τῶν μικρῶν στρουθῶν, ἐν οἷς εἰσι καὶ αἱ Πυργῖται καλούμενοι ». Ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι οἱ Πυργῖται δὲν εἶναι γενικὸν ὄνομα, ἀλλὰ σημαίνει εἶδος τὶ στρουθίων, ὡς ὠνόμαζαν τινὰς καὶ Τρωγλίτας, διότι ἐφώλευαν εἰς τὰς τρώγλας (τρύπας), τοὺς χυδαϊσθέντας ἔπειτα εἰς τοὺς Στρουγλίτας. Ὁ Δ. φέρει καὶ παροιμίαν χυδαίαν, « Ὅλα τὰ πουλία διαβαίνουν, καὶ οἱ σπουργίταις ἀπομένουν ».

Σώζεται καὶ ἡ λέξις Στρουθίον, Δ. εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ὡς καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον, ὁ Στρουθοκάμηλος.

ΣΠΟΥΡΔΕΥΩ, Σ. κινῶ συχνὰ τὰ σκέλη (gambiller). Εἰς τὸν Ἡσύχιον εὑρίσκω, « Σπυρθίζειν, σπᾶσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, καὶ ΠΥΔΑΡΙΖΕΙΝ, καὶ ΣΦΥΖΕΙΝ ». Ἐξηγεῖ δὲ τὰ συνών., « Πυδαρίζειν, τὸ μὴ ἀνέχεσθαι τινὸς, ἀλλ' » ἀποπηδᾷν, χαλεπαίνειν » καὶ « Σφύζει, πηδᾷ ». Ὁ δὲ Φώτιος· « Σπυρθίζειν, τὸ ἀνασκιρτᾷν· ἀπὸ τῶν ὄνων κ. τ. λ. » καὶ « Σπυρθίζειν, σφαδάζειν, σφύζειν ». Δὲν μένει λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι τὸ Σπουρδεύω εἶναι τὸ ἄχρηστον Σπυρθεύω, Ἑλλ. δεύτερος τύπος τοῦ Σπυρθίζω, μὲ τροπὴν τοῦ θ εἰς τὸ δ. Τούτου τὸ συνών. ΠΥΔΑΡΙΖΕΙΝ, ὀρθῶς κριθὲν ἀπὸ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 696) τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ΠΟΔΑΡΙΖΕΙΝ, κατὰ τροπὴν Αἰολικὴν τοῦ ο εἰς τὸ υ, σημαίνει κατὰ λέξιν τὸ Γαλλικὸν Piétiner.

ΣΠΡΑΓΚΑ, Σ. ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Spranga (barre), ξύλον ἢ σίδερον μακρὸν, χρήσιμον νὰ συγκρατῇ καὶ ν' ἀσφαλίζῃ τὰς θύρας, Μοχλὸς, Ἑλλ. Ζ. Στάγκα.

ΣΠΥΡΙ, Σπιρὶ, Κουκούδι, Σ. Φῦμα, Ἑλλ. (bouton, pustule). Ἀνωτέρω δὲ τὸ ἔγραψε διὰ διφθόγγου, « Σπειρὶ, » Κουκὶ, grano » σημαίνων, τῶν παλαιῶν τὸ Κόκκος, ἢ

Σπέρμα, Ἑλλ. (grain). Ἡ διάκρισις τῆς γραφῆς εἶναι ἀδιάφορος, ἐπειδὴ ἡ λέξις, ἂν καὶ διαφόρου σημασίας, εἶναι τῆς αὐτῆς γενέσεως. Τὸ διὰ διφθόγγου Σπειρίον ὑποκορ. τοῦ Σπεῖρος ἀπὸ τὸ Σπείρω (ὡς τὸ Πεῖρος, κοιν. ἀπὸ τὸ Πείρω, καὶ τὸ Τεῖρος, Ἑλλ. ἀπὸ τὸ Τείρω). Ζ. Πασοῦλι. Τὸ δὲ διὰ τοῦ ῡ Σπυρίον, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ Σπορίον ὑποκορ. τοῦ Σπόρος, Ἑλλ. ἢ ἀπ' αὐτὸ τὸ Πυρίον ὑποκορ. τοῦ Πυρὸς (froment), Ἑλλ. μὲ τὴν προσθήκην τοῦ σ̄, Σπυρὸς, ὡς ὠνόμαζαν τὸν Σῖτον οἱ Ἕλληνες τῆς μεγάλης Ἑλλάδος· « Τοὺς Πυροὺς, Σπυροὺς λέγουσιν οἱ Συρακούσιοι, » παρὰ τοὺς σπόρους » (Ἐτυμολογικ. σελ. 724). Ὅθεν καὶ ἡ ἀνωτέρω Σπυρὶς (Ζ. Σπόρτα) ἐσήμαινε πρώτως καὶ κυρίως, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, Σίτου δοχεῖον, « Σπυρὶς τὸ τῶν » πυρῶν ἄγγος », ὡς τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὁ Φώτιος, « Σπυρὶς, » πυρῶν ἄγγος ». Ἐκ τούτου καὶ τὰ κόπρια τῶν αἰγιδίων, καὶ τοιούτων ἄλλων ζώων, διὰ τὴν ὁπωσοῦν ὁμοιότητα πρὸς τὸν πυρὸν ἢ τὰ λοιπὰ ϛρογγύλα σπέρματα, ὠνομάσθησαν Σπύραθοι, Ἑλλ. Καὶ χωρὶς τὸ σ̄ Πύραθοι, ὡς ὁ Νίκανδρος (Θηριακ. 932),

Μίγδην ἐν πυράθοισι χίας τρύγα φυρήσασθαι,

τὸ ὁποῖον ὁ σχολιαϛὴς ἐξηγεῖ, « Πύραθοί εἰσι τῶν αἰγῶν τὰ » ἀποπατήματα ». Ζ. Βερβελία.

Σπυρίον λοιπὸν, συνών. τοῦ Κουκκίον, σημαίνει τὸ Κόκκος τῶν Ἑλλ. (grain), τὸ χυδ. Κουκκούτσιον, οἷον, ὁ « Κόκκος σινάπεως » τοῦ εὐαγγελιστοῦ (Ματθ. ιγ', 31) λέγεται εἰς τὴν γλῶσσάν μας καὶ Κουκκὶ σινάπι, καὶ Σπυρὶ σινάπι. Οὕτω λέγομεν καὶ, Δὲν ἔχει Σπυρὶ γνῶσιν, ἢ Δὲν ἔχει Κουκκὶ γνῶσιν (Ἄτακτ. Ι, σελ. 247), ἤγουν Εἶν' ἐλότελα τρελός. 2) Σπυρίον,

προσέτι ὀνομάζομεν καὶ τὸ νοσερὸν ἐξάνθημα τοῦ δέρματος, τὸ καταρχὰς σημειωθὲν Φῦμα Ἑλλ. καὶ χυδ. λεγόμενον Κουκκούδιον (ἀπὸ τὸ Κοκκίδιον, Ἑλλ.).

ΣΠΩ̃, Σ. Ῥήγνυμι ἢ Ῥηγνύω, Ἑλλ. (rompre, casser). Ἀπὸ τὸ Σπάω, Ἑλλ. Σπῶ καὶ Σπάζω (ὡς Ἀτιμῶ καὶ Ἀτιμάζω ἀπὸ τὸ Ἀτιμάω, καὶ ἄλλα παρόμοια). Κατὰ τοὺς Ἕλληνας ἰατροὺς, τὸ μὲν Σπάω ἐσήμαινε διάτασιν τοῦ συνεχοῦς, τὸ δὲ Ῥήγνυμι, τὴν πολλάκις ἀκόλουθον τῆς διατάσεως παντελῆ διάλυσιν τῆς συνεχείας. Διὰ τοῦτο ἀπαντῶνται συχνὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς τὰ δύο ταῦτα ῥήματα ἑνωμένα, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα Ῥῆγμα (rupture), Σπάσμα, Σπασμὸς, καὶ Σπαδὼν (tiraillement), οἷον « Ἐνίοισι τὰ ΣΠΑ-» ΣΜΑΤΑ οὐκ ἐκπυΐσκεται... ἀλλὰ γίνεται ἀλγήματα πο-» λυχρόνια, καὶ καλέουσι ῬΗΓΜΑΤΑ » (Ἱπποκράτ. Περὶ νούσ. I, 16, σελ. 20. Ἴδ. καὶ Περὶ Ἀέρ. ὑδ. τόπ. § XX, σελ. 18, ἐκδ. Κορ.). Καὶ πάλιν, « Ἢν δὲ τὸ φλέβιον παντά-» πασι μὲν μὴ ΔΙΑΡΡΑΓΗ͂, ΣΠΑΔΩ͂Ν δ' ἐν αὐτῷ ἐγ-» γένηται, κ. τ. λ. » (Περὶ νούσ. I, 10, σελ. 13).

Ἡμεῖς σήμερον μεταχειριζόμεθα τὸ Σπάζω ἢ Σπῶ, ἀντὶ τοῦ Διακόπτω, ἢ Συντρίβω, οἷον Μὴ τὸ σύρῃς πολὺ, νὰ μὴ τὸ σπάσῃς, Ἔσπασες τὸ ποτήριον, ἤγουν τὸ ἐσύντριψες, καὶ ἀμεταβ. Τὸ ποτήριον ἔσπασεν, ἤγουν ἐσυντρίφθη, ἢ ἐράγισε (Ἐῤῥάγη, Ἑλλ.). Μοῦ ἔσπασε τὸ χέριον, τὸ σκέλος, τὴν κεφαλὴν, καὶ μεταφορ. Μοῦ ἔσπασε τὴν κεφαλὴν, σημαίνοντες τὴν προξενουμένην ἐνόχλησιν ἀπὸ πολυλογίαν τινός.

Τῆς τοιαύτης ὅμως χρήσεως (τοῦ Σπῶ ἀντὶ τοῦ Συντρίβω) εὑρίσκονται καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς παραδείγματα, οἷον εἰς τὸν Ἡρόδοτον (VI, 134) περὶ τοῦ Μιλτιάδου, ὅςτις πηδῶν

ξεροτρόχαλον ἐσύντριψε τὸ σκέλος του « Καταθρώσκοντα δὲ » τὴν αἱμασιὴν, τὸν μηρὸν σπασθῆναι » (il se cassa la cuisse). Εἶπε καὶ ὁ Πλούταρχος (Ἀρατ. § 33) περὶ τοῦ Ἀράτου « Ἅπαξ δὲ καὶ τὸ σκέλος ἔσπασε διὰ τοῦ Θριασίου » φεύγων ».

ΣΤΆΒΑΡΑ, Σταβάρια καὶ Σταύαρα, οὐδέτ. πληθ. Δ. Ἀπὸ τὸ Σταυροὶ, Ἑλλ. (pieux, pals). Ὁ Ἡσύχιος, φέρει » Σταυροὶ, οἱ καταπεπηγότες σκόλοπες, χάρακες, καὶ πάντα » τὰ ἑςῶτα ξύλα, ἀπὸ τοῦ ἑςάναι, κ. τ. λ. ».

ΣΤΆΓΚΑ, μὲ συνών. Τρέσα, Σ. καὶ Τρέτα, Σ. ΓΓ. Στάγγα μὲ ἐξήγησιν Μοχλὸς, Ἑλλ. Δ. (Ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ. 247). Λέξις ξένη (σχεδὸν συνών. τοῦ Σπράγκα), ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν stange (perche, pieu) τὸ σημαῖνον γενικῶς ῥάβδον μακρὰν, ὡς εἶναι ὁ μοχλὸς, τὸ κοντάριον, τὸ ςειλιάριον (Στειλαιὸς, Ἑλλ.), τὸ καμάκιον (Κάμαξ, Ἑλλ.) καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἐκ τούτου καὶ τὸ ἑξῆς ῥῆμα Σταγκόνω. Σ. (étayer, barrer) Στηρίζω, Ἑλλ.

Τὸ Τρέτα, ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν trait. Ζ. Ῥήκτω.

ΣΤΑΓΚΌΝΩ. Ζ. Στάγκα.

ΣΤΑΘΕΡῸΣ, Σ. Ἐμβριθὴς, Ἐμπεδόφρων, Σταθερὸς, Ἑλλ. Σταθερὸν ἄνθρωπον (solide, constant) μεταφορ. ὀνομάζομεν τὸν ἐπιμένοντα εἰς τοὺς λόγους καὶ πράξεις του ἄνθρωπον, τὸν μὴ κλονούμενον ἄλλοτε ἄλλως, ὡς « Κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον ».

Ἡ λέξις, ἂν καὶ παλαιὰ, καταδικάζεται ἀπὸ τὸν Φρύνιχον (σελ. 92), « Σταθερὸς ἄνθρωπος· οὕτως οὐ χρῶνται οἱ » ἀρχαῖοι... ἀλλ' Ἐμβριθὴς, κ. τ. λ. ».

ΣΤΑΘΌΡΙ, Σταθοῦρι καὶ Ξαθόρι, ὀνομάζει τὸν Ἀμάραντον, Σ. Σάδορι ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράςου (Stack-

house, pag. lxxvii). Πρῶτος ὁ Πλίνιος (XXI, 8), καί μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ὁ Γαληνὸς ὀνομάζουν τὸν Ἀμάραντον, (immortelle), ὡς ὀνομάζεται καὶ σήμερον Ἀμάραντος, Ἑλλ. (Amarante), ἀπὸ τὸ Μαραίνω, καὶ τὸ ςερητικὸν ᾱ, ὁ μὴ μαραινόμενος· « Ἀμάραντος, εἶδος φυ- » τοῦ, ἀφ' οὗ ςέφανοι πλέκονται » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Τὸ Ξαθόρι εἶναι φθορὰ τοῦ Σταθοῦρι καὶ Σταθόρι· καὶ τοῦτο τοῦ Σταθώρει, χυδ. συνθεμένου προστακτικοῦ ἀπὸ δύο ῥήματα Στᾶθι θεώρει, ἤγουν Στέκε καὶ βλέπε, διὰ τὸ κάλλος τοῦ φυτοῦ· ὅθεν καὶ οἱ Γερμανοὶ ὀνομάζουν τὸν Ἀμάραντον Tausendschon (Χιλιόκαλον). Ἴσως ὅμως εἶναι καὶ δεύτερον συνών. τὸ Ξαθόρι, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ ςοιχείου, ἀντὶ τοῦ Ἀξαθῶρι, ἤγουν Ἄξιον θεωρίας. Τὸ Σάδορι τοῦ Ἄγγλου ἐγεννήθη ἀπὸ κακὴν προφορὰν τοῦ λέξαντος ἢ τοῦ ἀκούσαντος.

ΣΤΑΚΕΤΑ, Σ. Ξένη λέξις, σημαίνουσα καρφίον ὀξύ, ὡσεπιπολὺ ξύλινον, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Stecchetto (cheville ἢ brochette), ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν Stechen, τὸ Ἐμπήγω (ficher).

ΣΤΑΚΤΟΝΕΡΟΝ, ΓΓ. συνών. τοῦ Ἀλισία (lessive). Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 291, καὶ 328.

ΣΤΑΛΑ, μὲ συνών. Σταλαγματία, Σ. Σταλαγμός, Σταγών, Στράγξ, Ἑλλ. Ἐλέγετο καὶ Στίλη ἢ Στίλα, Ἑλλ. ὅθεν τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν νῦν Ἰταλῶν τὸ Stilla (goutte). Λέγει ὁ Ἡσύχιος· « Στίλα, Στίλη, τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν· » λέγεται δὲ καὶ ὁ ςαλαγμὸς » ἀποβλέπων εἰς τοῦ Ἀριςοφάνους (Σφ. 213) τό,

Τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον ςίλην;

τὸ ὁποῖον οἱ Λεξικογράφοι μὴ νοήσαντες ἐνόμισαν ὅτι ἡ Στίλη

Καμπανίζω, Δ. Σ. τὸ ζυγίζω. Οἱ Ἰταλοὶ τὸ ὀνομάζουν Stadera ἀπὸ τὸ Ρωμ. Statera, γέννημα τοῦ Στατὴρ, Ἑλλ. Τὰ Γλ. φέρουν « Στατὴρ, Statera » καὶ « Καμπανὸς, Stater (γρ. Statera) » καὶ « Statera, ζυγὸς, » ςατήρ ». Λέγει καὶ ὁ Φώτιος, « Στατὴρ... τὸ ζύγιον » καὶ τὴν αἰτιατικὴν « Στατῆρα, καὶ ἐπὶ τῆς ὁλκῆς λέγουσι, καὶ » τὸν ςαθμὸν ἁπλῶς ».

Τὸ Κανταρέτο, ὡς καὶ τὸ συνηθέςερον Καντάριον ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ρωμ. centenarius (quintal), ὅθεν ἔλαβαν καὶ οἱ Γραικορ. τὸ Κεντηνάριον, Δ.

Περὶ δὲ τοῦ Καμπανοῦ, εἶπα (Ἄτακτ. II, σελ. 177) ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ τοῦ παρακμ. λατιν. τὸ Campana. Τώρα προσθέτω, ὅτι καὶ τοῦτο καὶ τὸ Καμπανὸς παράγονται ἀπὸ τὸ Κάμπτω, Ἑλλ. (plier, fléchir) διὰ τὴν γινομένην καμπὴν εἰς τὸ διὰ κανταρίου ζύγισμα. Παρομοία καμπὴ γίνεται καὶ εἰς τὴν λεγομένην Ζυγαρίαν, ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ τὸ Γαλλικόν της ὄνομα Balance, ἀπὸ τὸ ῥῆμ. Balancer, τὸ Μετακάμπτω, ἤγουν μετακλίνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἴσως δὲ καὶ αὐτὸ τὸ fléau ἤγουν τὸ μέρος αὐτῆς, ὅθεν κρέμονται αἱ πλάςιγγες (bassins), συγγενεύει μὲ τὸ fléchir, ἂν καὶ ἐτυμολογήθη ἄλλως ἀπ' ἄλλους.

ΣΤΑΎΑΡΑ. Ζ. Στάβαρα.

ΣΤΑΥΡΑ'ΓΚΑΘΟΝ. Ζ. Μοσχάγκαθον.

ΣΤΑΥΡΙ', μὲ συνών. Γόφος (γρ. Γόμφος) Σ. τοῦ κοκκάλου τοῦ μηρίου ἡ κεφαλὴ (hanche), Ἰσχίον, Ἑλλ. (Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 406).

ΣΤΑΥΡΟΓΑ'ΤΑΝΟΝ (γρ. Σταυρογαΐτανον) Δ. Σύνθ. ἀπὸ τὸ Σταυρὸς καὶ τὸ ἄλλου (Ἄτακτ. I, σελ. 107) σημειωθὲν Γαϊτάνιον. Σταυρογάτανα ἢ Σταυρογαΐτανα ὀνομάζονται

αἱ εἰς σχῆμα ϛαυροῦ συναρμοσμέναι ταινίαι, μὲ τὰς ὁποίας ϛολίζουν τὰ νήπια μετὰ τὸ βάπτισμα.

ΣΤΑΥΡΟΠΑΡΑΘΥΡΑ, πληθ. οὐδέτ. Σ. τὸ ϛαυροειδῶς πλεκτὸν, ἢ καγκελλωτὸν παράθυρον (croisée). Τὸ δὲ πυκνότερα πλεγμένον, ὀνομάζεται καὶ Καφάσιον Σ. Δ. (jalousie), ἀπὸ τὸ Ἀραβικὸν Κεφές.

ΣΤΑΦΝΗ. Ζ. Ἀλφάδι.

ΣΤΑΦΥΛΙΤΖΙ. Ζ. Γλωσσίδι.

* ΣΤΕΒΙΔΑ, καὶ * Στοιβήδα, καὶ * Ἀστοίβη, καὶ * Ἀφάννα. Στοίβη, Ἑλλ. Κατά τινας, τὸ Poterium spinosum τῶν σημερινῶν φυτολόγων· ἄλλοι ὅμως διϛάζουν. Ἴδε τὸν Διοσκορίδην (ἔκδ. Sprengel, τόμ. II, σελ. 498), καὶ τὸν Πίνακα τοῦ Θεοφράστου (ἔκδ. Schneider, λέξ. Φέως). Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Γαληνοῦ, ὠνομάζετο Κολυμβὰς ἢ Στοίβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Ζ. καὶ Ἀφάννα.

* ΣΤΕΓΟΣ. Ζ. Στεγωσία.

ΣΤΕΓΩΣΙΑ, Στέγωσις, Στέγη, Σ. Κακῶς γράφεται Στεγωϛία, Δ. Στέγος καὶ Τέγος, καὶ Στέγη, Ἑλλ. (toit, toiture). Σώζεται καὶ τὸ οὐδέτ. Στέγος, ὁποῖον εἶναι τὸ ΒΧ,

Τὸ στέγος δὲ τοῦ κτίσματος τίς νὰ τὸ ἀφηγῆται;

ΣΤΕΙΒΑΖΩ. Ζ. Πιλόνω.

ΣΤΕΙΦΤΑΡΙ, οὐσ. οὐδέτ. μὲ συνών. Καβίγα, Σ. (Ζ. Καβίγα). Τὸ δὲ Στειφτάρι, ἴσως ἀπὸ τὸ Στρεπτάριον ἢ Στρυπτάριον, Κόλλοψ, Ἑλλ. ἤγουν τὸ ϛροφίδιον διὰ τοῦ ὁποίου τιταίνονται αἱ χορδαὶ τῶν μουσικῶν ὀργάνων (clef des instrumens à corde). Ὁ Γαληνὸς (εἰς τὰς Ἐξηγήσ.) φέρει λέξιν ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτην μὲ ἐξήγησιν « Στρύβλην, ϛρεπτόν τι, ἐν τῷ Περὶ αἱμορ-

» ῥοΐδων καὶ συρίγγων » ὅπου τινὰ ἀντίγραφα φέρουν ὡς ἐπεξήγησιν τῆς πρώτης λέξεως, ἀπὸ τὴν κοινὴν γλῶσσαν, Στρεπτάριον, λέξιν καταχωρισμένην καὶ εἰς τὸν Δ. Ὁ Φοέσιος ἐδιόρθωνε (χωρὶς ἀνάγκην νομίζω), Στροβύλην, ἀντὶ τοῦ Στρύβλην. Ἡ Στρύβλη ἢ Στροβίλη εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ ὁ ἀλλοῦ ὀνομαζόμενος ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτην « Μοτὸς ϛρεπτὸς » Μοτάριον δηλαδὴ ϛρυμμένον μακρὸν (tente), διὰ νὰ ἐμβάλλεται εἰς τὰ πληγωμένα ἢ ἑλκωμένα. Στρεπτάριον λοιπὸν δύναται νὰ σημάνῃ γενικῶς, καὶ τὸ Στρεμμένον ἢ Στρυμμένον, καὶ μερικῶς, ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου ϛρέφεταί τι, ὡς εἶναι ὁ Κόλλοψ, Ἑλλ. Ὅπως ἂν ἦναι, τὸ Καβίγα εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ Στειφτάριον. Τοῦτο εὐλογώτερον ἤθελ' ἐτυμολογηθῆν Στυπτάριον, ἀπὸ τὸ Στύφω, Ἑλλ. συνών. τοῦ ἀχρήϛου Στρύφω, Ἑλλ. τοῦ χρηϛοῦ Στρυφνόω, Ἑλλ. (resserer), ὡς τὸ μαρτυροῦν τὰ ταυτόσημα ἐπίθ. Στυφὸς καὶ Στρυφνὸς, Ἑλλ. (raide, serré).

ΣΤΕΙΧΙΌΝ. Ζ. Στοιχεῖον.

*ΣΤΈΚΕΙ. Ζ. Κοϛίζω.

ΣΤΕΚΟΎΛΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Σύμφυτον, Ἑλλ. (la grande consoude). Οὕτω τὸ ἤκουσε προφερόμενον εἰς τὴν Κρήτην καὶ ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 18, σελ. 45) Στεκούλι, καὶ ὄχι Ξέκουλι, ὡς τὸ ἤκουσαν οἱ Ἄγγλοι (Stackhouse, pag. lxxxvi).

Ἀπὸ τὸ Στέκω (Στήκω), ἢ διότι ὁ καυλὸς (tige) στέκει ὀρθὸς ὡς ξύλον, κατὰ τὸν Διοσκορίδην (IV, 9) « Τὸ δὲ » ὅλον ἐϛὶ ξυλῶδες » ἢ διὰ τὸν ἀνιϛάμενον ἀπὸ τοῦ καρποῦ τὴν βάσιν ὀρθὸν ϛύλον (style).

Οἱ παλαιοὶ ἀπέδιδαν εἰς τὸ Σύμφυτον πολλὰς ἀρετὰς, καὶ ἐξαιρέτως τὴν δύναμιν νὰ ἑνόνῃ τὰς πληγὰς τοῦ δέρματος, ὡς

λέγει ὁ Διοσκορίδης « Κολλᾷ καὶ νεότρωτα, καὶ τὰς ἐντεροκήλας ἀποκρατεῖ ». Ὅθεν ἔλαβε καὶ τὸ Ἑλλ. ὄνομα Σύμφυτον, ἀπὸ τὸ Συμφύω, τὸ συγκολλῶ, καὶ τὸ Ῥωμ. Consolida, ἀπὸ τὸ Consolido (consolider)· ἔτι δὲ καὶ τὸ Τουρκικὸν, Γιαραὸτ, ἤγουν Πληγοβότανον.

ΣΤΕΚΟΥΜΕΝΑ. Ζ. Ὑποςατικόν.

ΣΤΕΛΙΑΡΙ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. καὶ τὸ ἐξηγεῖ Μανίκι τοῦ φτιαριοῦ (manche de pelle). Στελεὸς καὶ Στηλειὸς, μὲ ἐξήγησιν Manubrium securis (manche de cognée), Δ. Στελεὸν, Στειλεὸν καὶ Στειλειὸν, οὐδετ. καὶ Στέλεὸς ἢ Στειλεὸς, ἀρσ. Ἑλλ.

Ἀπὸ τὸ Στελεὸν (Γερμανιστὶ stile), ἔπλασαν οἱ Γραικορ. ὑποκορ. Στελεάριον, τὸ ὁποῖον ἀπεχυδαΐσθη εἰς τὸ Στελιάριον, Στελιάριν, Στελιάρι. Ὁ οὐδέτ. τύπος εἶναι τοῦ Ὁμήρου (Ὀδυσσ. ε', 236),

Στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρὸς,

οὕτως ὀνομάζοντος τὴν λαβὴν τοῦ πελέκεως ἢ τῆς ἀξίνης, τὸ κοινότερον λεγόμενον, * Ἀξινοκράτημα, (Ἀξιναροκράτημα, Δ.). Ὁ Εὐςάθιος (σελ. 1531), ἐξηγῶν τοῦ Ποιητοῦ τὸ Στειλειὸν, λέγει « Στειλειὸν δὲ οὐδετέρως τὸ ἐνιέμενον » ξύλον εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ σιδήρου. Καὶ φυλάσσεται μέχρι τοῦ » νῦν ἡ λέξις, Στειλειάριον λεγομένη παρὰ τοῖς πολ- » λοῖς ». Οἱ μετὰ τὸν Ὅμηρον ἀρσ. Στελεὸς ἢ Στειλεός. Τὸ δὲ θηλυκὸν, Στειλειὴ, Ἑλλ. σημαίνει (Ὀδυσσ, φ', 422) τὴν τρύπαν τοῦ πελέκεως, ὅπου ἐμπήγεται τὸ Στειλειόν. Ὁ Φώτιος μᾶς ἐφύλαξε καὶ τὴν λέξιν τοῦ συνήθως περιβαλλομένου εἰς αὐτὸ δέρματος, διὰ νὰ κρατῆται σφιγκτὰ εἰς

τὴν τρύπαν, « Καττὺν, ἀπότριμμα δερματίου βαλλόμενον, εἰς » τὴν στελλείαν (ἴσ. στειλειὰν), ὅταν μὴ σφίγγῃ ».

Ἀπὸ τὸ Στελιάρι ἐσχηματίσθη καὶ ῥῆμα * Στελιαρίζω, τὸ ξυλοκοπῶ (Ἴδ. Μυθ. Αἰσωπ. συναγ. σελ. 438).

* ΣΤΕΛΙΑΡΙ͂ΖΩ. Ζ. Στελιάρι.

ΣΤΈΜΑ. Ζ. Στάμα. 2) Τάσις, ἀνάτασις (extension). 3) Παγὶς εἰς ζωγρείαν ὀρνέων (trébuchet).

ΣΤΈΜΜΑ, μὲ ἐξήγησιν, Στεφάνι ἀπὸ λουλούδια, Σ. (couronne de fleurs). 2) Στέμμα μὲ ἐξήγησιν Σκλιτάδα, Γένος, Σ. Stemma ὠνόμαζαν οἱ Ῥωμ. (λαβόντες τὴν λέξιν ἀπὸ τοὺς Ἑλλ.) τοὺς ζωγραφητοὺς ϛεφάνους γύρῳ εἰς τὰς εἰκόνας τῶν εὐγενῶν. Ὅθεν ἔλαβε καὶ τὴν σημασίαν τῆς Σκλητάδας ἡ λέξις (Ζ. Σκλητάδα). 3) Στέμμα δὲ καὶ Στεμματογύριον, Δ. οἱ Γραικορ. καὶ τὸ Διάδημα Ἑλλ. (diadême).

ΣΤΕΦΆΝΩΜΑ. Ζ. Εὐλόγημα.

ΣΤΉΒΓΩ. Ζ. Στύφω.

ΣΤΗΘΟΔΈΡΝΟΜΑΙ, Σ. Λέγομεν καὶ κομψότερον * Στηθοκοποῦμαι, κτυπῶ τὸ ϛῆθος διὰ λύπην, Στερνοκοποῦμαι, καὶ Στερνοτυποῦμαι, Ἑλλ. (se frapper la poitrine).

* ΣΤΗΘΟΚΟΠΟΥ͂ΜΑΙ. Ζ. Στηθοδέρνομαι.

ΣΤΗΘΌΠΑΝΟΝ. Ζ. Στομαχόπανον.

ΣΤΗΛΙΤΕΎΩ. Ζ. Θεατρίζω.

* ΣΤΗ͂ΜΑ. Ζ. Κοϛίζω.

ΣΤΗΜΟΝΙ͂ΖΩ, Δ. Κατὰ τὸν Εὐϛάθιον (Ὀδυσσ. ξ', σελ. 1770) « Ῥάκος μὲν τὸ διεῤῥωγὸς, Τρίβων δὲ τὸ ἀποβεβληκὸς » τὰς κροκύδας, εἴτουν κρόκας· ὃ καὶ Στημονίζων (γρ. » Στημονίζον, ἢ Στημονίζειν) οἱ ἰδιῶται φασίν ». Λέξις χρήσιμος εἰς ἑρμηνείαν τοῦ Γαλλικοῦ, montrer la corde.

ΣΤΗΝΩ. Ζ. Τζιτόνω.

ΣΤΙΑ, Σ. Δ. μὲ ἐξήγησιν Φωτιά, Πῦρ, οἷον (Ἀπολλ. ἐν Τύρ.),

Νὰ πέψῃ ςίαν εἰς αὐτὸν, ποῦ νὰ τονὲ χαλάσῃ.

Ζ. Πῦρ καὶ Πυρωςία.

ΣΤΙΒΑΖΩ. Ζ. Πιλόνω.

ΣΤΙΒΑΛΙΑ, Δ. εἶδος ὑποδημάτων (guêtres), Περικνημῖδες, Ἑλλ. Εἰς τὸ Λατινικόν του Γλωσσάριον, τὸ ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τοῦ παρακμ. Λατιν. τὸ Æstivalia, Δ. Πιθανώτερον ὅμως κατ' ἄλλους ἐτυμολογήθη ἀπὸ τὸ Γερμανικὸν Stiefel (estivaux, Γαλλ. ἀρχαϊκ.) ἐκ τοῦ Ῥωμ. Tibialia (bottines).

ΣΤΙΒΓΩ. ΣΤΙΜΜΑ. Ζ. Στύφω.

ΣΤΙΡΑΚΙ, καὶ ῥῆμα ΣΤΙΡΑΚΟΝΩ. Ζ. Στουράκιον.

ΣΤΙΨΗ. Ζ. Στύφω.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ, μὲ ἐξήγησιν, Δαίμων, Δ. Παρὰ τὰ τέσσαρα γνωςὰ τῆς ἀρχαίας φυσικῆς ςοιχεῖα (Πῦρ, Ὕδωρ, Γῆ, Ἀὴρ), Στοιχεῖα ὠνόμασαν ἔπειτα, καὶ τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀςέρας καὶ ὅλα τὰ οὐράνια σώματα. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἐνόμιζαν ἢ Δαιμόνια (génies), ἢ ἀπὸ Δαιμόνια ἐπιςατούμενα, ὡς τοιαῦτα καὶ τὰ ἐλάτρευαν, πιςεύοντες ὅτι εἶχαν ἐπιῤῥοὴν εἰς τῶν ἀνθρώπων τὴν τύχην ἢ τὰς πράξεις. Τὰ ἐδιάκριναν δὲ, οἱ Νεοπλατωνικοὶ μάλιςα, λαβόντες μὲ πολλὰς ἄλλας δεισιδαιμονίας ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, εἰς Δαιμόνια ἀγαθὰ, ἢ Ἀγαθοδαίμονας (bons génies), καὶ Δαιμόνια πονηρὰ ἢ κακοποιὰ (mauvais génies), καὶ τὰ ὠνόμασαν ἐξαιρέτως Στοιχεῖα. Τὰ Γλ. φέρουν « Genius, δαίμων, ἡ τύχη ἑκάςου, ΣΤΟΙ-» ΧΕΙΟΝ ». Ἐκ τούτου ἐγεννήθη ἡ Ἀςρολογία, ἡ Μαγία, τὰ φίλτρα, ἡ μὲ ἐπῳδὰς ἢ φυλακτήρια ἰατρεία ἢ καὶ προξένησις

νόσων, εἰς ἕνα λόγον, αἱ παντὸς εἴδους δεισιδαιμονίαι, κ' ἐσκότισαν καὶ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν, καὶ σκοτίζουν ἀκόμη σήμερον πολλοὺς λαοὺς καὶ αὐτῆς τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης. Αὐτοὶ οἱ Γραικορωμαῖοι αὐτοκράτορες δὲν ἔπαυσαν μέχρι τῆς ἁλώσεως νὰ πλανῶνται ἀπὸ τοιαύτας μωρὰς προλήψεις, ὁποίας εἶχαν καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Δύσεως μέχρι σχεδὸν ὅλης τῆς δεκάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἀπ' αὐτὰς ἐγεννήθη καὶ ἡ περιβόητος Σολωμωνικὴ βίβλος (Ζ. Σολωμωνικὴ), μέσον θαυμαςὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν λαοπλάνων, νὰ κερδαίνωσι τὰ χρήματα τῶν μωρῶν. Τὰ Στοιχεῖα ταῦτα ὠνομάζοντο καὶ Τελώνια, Δ. καὶ Τελέσματα, Δ. ὅθεν ἐγεννήθη καὶ τὸ Ταλισμὰν (talisman) τῶν Ἀράβων καὶ Τούρκων.

Στοιχεῖα σήμερον πιςεύει ὁ ἀπαίδευτος λαὸς τὰ κακοποιὰ δαιμόνια (lutins, esprits follets), ἢ φάσματα (spectres), καὶ Στοιχειωμένον οἶκον ὀνομάζει τὸν κατεχόμενον καὶ ἐνοχλούμενον (ὡς πιςεύουν) ἀπὸ τὰ τοιαῦτα δαιμόνια οἶκον.

ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΙΖΩ. Ζ. Συνθηκίζω.

ΣΤΟΛΙΔΑΣ (γρ. Στολιδᾶς), Σ. Φιλοκαλλωπιςὴς, Ἑλλ. (qui aime la parure), ὁ περίεργος εἰς τὴν ςολὴν, ὁ ἀγαπῶν νὰ καλλωπίζεται, ὁ αὐτὸς καὶ ὁ Στλιβίτσης τοῦ Πτωχοπροδρόμου (Ἄτακτ. Ι, σελ. 325). Τὸ θηλ. ΣΤΟΛΙΔΟΥ, Σ.

ΣΤΟΜΑΧΟΠΑΝΟΝ, μὲ συνών. Στηθόπανον, Σ. (fichu). Λέγεται καὶ Στομαχικόν. Στηθόδεσμος, Στηθοδεσμὶς, Στηθόδεσμον, καὶ Στροφίον, Ἑλλ.

ΣΤΟΥΒΙΟΣ, μὲ συνών. Πικρτάρης, Μελαγχολικὸς, Σ. Λέξις ξένη, καὶ χυδαϊσμένη προσέτι μὲ τροπὴν ςοιχείου, ἀντὶ τοῦ Στούδιος, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Studio, καὶ τὸ παρά-

γωγον Studioso (studieux), τὸ σημαῖνον τὸν Σπουδαςὴν (Ζ. Σπουδαῖος). Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀσχολούμενος εἰς τὰ σπουδαῖα, ἀπομακρύνεται φυσικὰ ἀπὸ τὰ μάταια ἢ γελοῖα, ἐκ τούτου καὶ τὸ Στούδιος ἢ Στούδιος ἔλαβε τὴν σημασίαν τοῦ Μελαγχολικὸς, ἢ μᾶλλον συλλογισμένος, Σύννους, Ἑλλ. (pensif, sérieux) « Σύννοια, λύπη, ἔννοια. Σύννους, κατηφὴς » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΤΟΎΚΙΟ, Σ. Θήκη, Σ. Θήκη καὶ Θηκίον, Ἑλλ. Καὶ τοῦτο ξενισμὸς Ἰταλικὸς Stucchio (étui).

ΣΤΟΥΜΠΑΝΊΖΩ. Ζ. Στουπίζω.

ΣΤΟΥΜΠΈΤΖΙ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Creta (Craie), ὁμωνύμως μὲ τὸ Ῥωμ. Creta. Ἀλλὰ τοῦτο ἐσήμαινεν εἰς ἐκείνους, κυριωνυμικῶς μὲν τὴν Κρήτην νῆσον, μετωνυμικῶς δὲ ὀρυκτὴν τινὰ γῆν, παρομοίαν τῆς Κιμωλίας γῆς (terre cimolée), διότι εἰς τὴν Κρήτην ἐγεννᾶτο ἡ καλλίστη, κατὰ τὸν Ἰσίδωρον (Origin. VXI, 1). Τὸ δὲ Στουμπέτζι εἶναι ἡ Céruse τῶν Γάλλων.

ΣΤΟΥΜΠΊΖΩ, ΓΓ. Λέγεται καὶ Στουπίζω (piler), συνών. τοῦ Κοπανίζω, (Ἄτακτ. I, σελ. 50). Ζ. Στουπίζω.

ΣΤΟΎΠΑ. Ζ. Στουπί.

ΣΤΟΥΠῚ, Σ. Δ. Στουπίον, Στουπεῖον, Στουππίον, Στούππα, Δ. Στύπη θηλ. καὶ Στύπος, καὶ Στυπίον, οὐδετ. Ἑλλ. (étoupe).

Πρόσθεσε εἰς τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 50), ὅτι Στουπὶ (Στυπίον), Δ. ὠνόμαζαν ἀκόμη καὶ τὴν βαλλομένην εἰς τὸν λύχνον ὕλην (mèche), νὰ φωτίζῃ ποτιζομένη ἀπὸ ἔλαιον· « Θρυαλλίς... στυπίον ἐκ βοτάνης, ἤγουν τὸ ἐλλύχνιον » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Στούπαν δὲ θηλ. ὀνομάζομεν τὸ ἀπὸ πανίον, σφογγάριον, ἢ ἄλλην ὕλην τινὰ, βαλλόμενον εἰς τὸ

μελανοδοχεῖον συνήθως, καὶ βαπτισμένον εἰς τὴν μελάνην.

Τὸ Στύπος, Ἑλλ. ἐσυνωνύμει μὲ τὸ Πρέμνον ἢ Στέλεχος, Ἑλλ. κ' ἐσήμαινε κορμὸν δένδρου (tronc), ἢ καὶ καθένα ἀπὸ τὰ παχύτερα ἢ λεπτότερά του μέρη (tige), καὶ πᾶν ξύλον (morceau de bois, bâton), ἐπιτήδειον νὰ τύπτῃ, νὰ κόπτῃ ἢ νὰ κοπανίζῃ. Ὑποκοριστικῶς καὶ ἰδίως Στυπίον, Ἑλλ. ὠνόμαζαν τὸ ἀκατέργαστον λινάριον (lin cru), διὰ τὸ ξυλῶδές του δηλαδή.

ΣΤΟΥΠΙΖΩ, τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Στουμπίζω (Ζ. Στουμπίζω), ἤγουν κοπανίζω (piler), ἀπὸ τὸ ἀνωτέρω Στύπος. Ἄχρηστον ἦτον εἰς τοὺς παλαιοὺς τὸ Στυπίζω· ἀντ' αὐτοῦ ἔλεγαν Στυπάζω, Ἑλλ. ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον « Στυπάζει, » βροντᾷ, ψοφεῖ, ὠθεῖ » ὡς ἐξήγησε καὶ τὸ συνών. « Τύπτει » ψοφεῖ, κτυπεῖ, κροτεῖ, πλήσσει » καὶ « Τυπάδι, σφυρᾷ ». Τὸ Στυπάζω εἶναι παράγωγον τοῦ θεματικωτέρου ἀχρήστου Στύπω, τὸ ὁποῖον δὲν διαφέρει σχεδὸν ἀπὸ τὸ Τύπτω πλὴν διὰ τὴν προσθήκην τοῦ ἀρχικοῦ σ̄, ὡς τὸ συνών. Κτυπῶ, διὰ τὴν προσθήκην τοῦ κ̄. Ὁμοίως ἐπροσθέσαμεν καὶ τὸ μ̄ εἰς τὸ Στουμπίζω, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ Τύπανον καὶ Τύμπανον, ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Φώτιον « Τύμπανον, τὸ τοῦ » δημίου ξύλον, ᾧ τοὺς παραδεδομένους διεχειρίζετο κ. τ. λ. » καὶ ῥῆμ. Τυμπανίζω (assommer), τὸ ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον ἐξηγούμενον· « Τυμπανίζεται, πλήσσεται, ἐκδέρεται, ἰσχυρῶς τύπτεται ». Φέρει καὶ ὁ Φώτιος « Τυμπανίζεται, ξύλῳ πλήσσεται, κ. τ. λ. ». Ἐκ τούτου πάλιν ἡμεῖς μὲ τὴν προσθήκην τοῦ σ̄ ἐπλάσαμεν τὸ Στουμπανίζω, τὸ ξυλοκοπῶ (bâtonner). 2) Στουπίζω Δ. ἐπιῤῥαίνω τὶ στουπισμένον, ἤγουν κοπανισμένον λεπτὸν, Πάσσω, Ἑλλ. (saupoudrer). Ζ. Σκονίζω. 3) Στουπίζει,

ἀπροσώπως, συνών. τοῦ Χιονίζει. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 50. Ζ. καὶ Τουλούπα.

ΣΤΟΥΡΆΚΙ, Σ. Ἀπὸ τὸ Στυράκιον, ὑποκορ. τοῦ Στύραξ, Ἑλλ. (Ζ. Μεντζουβί). Ὁ Στύραξ ἐσήμαινε καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ῥητινῶδες δάκρυον (Storax), χρήσιμον εἰς μύρα καὶ θυμιάματα· ἀλλ' ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ δένδρου ἐκατασκευάζοντο, κατὰ τὸν Στράβωνα (XII, σελ. 570), καὶ ἀκόντια « Ἀφ' οὗ καὶ τὰ στυράκινα ἀκοντίσματα, ἐοικότα » τοῖς κρανείνοις ». Ἐκ τούτου ἐξηγεῖται καὶ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Στυρακίζειν, κεντρίζειν » (piquer). Καὶ διὰ τοῦτο πιθανὸν ἀκόμη ὅτι ἔγινεν ὁ Στύραξ καὶ συνών. τοῦ Σαυρωτὴρ, Ἑλλ. κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον, « Στύραξ... σαυρωτὴρ » τοῦ δόρατος, καὶ λόγχη· καὶ δένδρον ὁμωνύμως καὶ » θυμίαμα ». Ὁ Φώτιος ἐξηγεῖ τὸν Στύρακα, τὸ κάτω ἄκρον τῆς λόγχης : « Ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ᾗ στηρίζε- » ται ». Κατ' ἄλλους ὅμως, Στύραξ ἐλέγετο τὸ ἄνω ἄκρον (bout de la lance)· Σαυρωτὴρ δὲ, τὸ κάτω, καὶ τοῦτο σιδηροῦν, νὰ ἐμπήγεται εἰς τὴν γῆν.

ΣΤΟΥΡΆΚΙΟΝ, μὲ ἐξήγησιν « Pampinus, Corym- » bus, Δ. Ἕλιξ, Ἑλλ. (vrille). Φέρει μαρτυρίαν ἀπὸ τὸν Μοσχόπουλον, « Ἕλιξ... τὸ κατὰ κύκλον στρεφόμενον, ὡς » τὰ κοινῶς Στουράκια ἕλικες λέγονται ». Ἐκ τούτου ἴσως τὸ Στιράκι (γρ. Στυράκι) τοῦ Σ. τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ torchio (pressoir), ἀπὸ τὸ torcere (tordre), τὸ στρέφω, τυλίσσω, Ἑλλ. ὡς εἶναι τῶν φυτῶν οἱ Ἕλικες, αἱ ὑποκορ. οὐδετ. λεγόμεναι Ἑλίκια, καὶ χυδ. Λίκια, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε στοιχείου (ὡς λέγομεν καὶ Ῥίκια, ἀντὶ τοῦ Ἐρίκια, ὑποκορ. τοῦ Ἐρείκη). Ζ. Λίγκιον καὶ Ψαλίδες.

ΣΤΟΥΡΝΈΛΙ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ γένος τι σύκων. Ἴσως τὰ μικρὰ ὁλοστρόγγυλα σῦκα, ἀπὸ ἄχρηστον ὑποκορ. Τορνύλλιον,

μὲ τὴν συνήθη προσθήκην τοῦ σ. « Τόρνος... ᾧ τὰ ςρογγύλα » σχήματα περιγράφεται » κατὰ τὸν Ἡσύχιον.

ΣΤΡΑΒΟΒΛΈΠΩ, μὲ συνών. Στραβοθωρῶ, Στραβοκοιτάζω, Στραβομματιάζω, Σ (regarder de travers). 2) Στραβοβλέπω, κ. τ. λ. μεταφορ. σημαίνουν Βλέπω μὲ ψυχῆς διάθεσιν ἐχθρικὴν, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Λοξὸν βλέπειν, ἢ ὁρᾷν. Ὁ Σόλων παραπονούμενος, ὅτι δὲν ἤρεσε τινὰς ἡ νομοθεσία του (παρὰ Πλουτάρχ. Σόλ. § 16) λέγει,

—————Νῦν δέ μοι χολούμενοι,
Λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσι πάντες ὥςε δήϊον.

Παρόμοια εἶπε καὶ ὁ Ἀνακρέων (Ὠδ. 61)

—————Τί δή με
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
Νηλεῶς φεύγεις;

ΣΤΡΑΒΟΘΩΡΩ͂, Σ. ἤγουν Στραβὰ θεωρῶ, ἀπὸ τὸ Στραβὸς, τὸ σημαῖνον εἰς μὲν τοὺς παλαιοὺς τὸν κοινῶς Ἀλλήθωρον, Σ. (louche), εἰς ἡμᾶς δὲ σήμερον τὸν Τυφλὸν (aveugle). Ζ. Σραβοβλέπω.

* ΣΤΡΑΒΟΚΟΛΊΖΩ, συνώνυμ. τοῦ Στραβολαιμίζω καὶ Στραβολιγκιάζω. Πιθανὸν ὅτι ἡ σύνθεσις ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Στραβὸς, Ἑλλ. καὶ τὸ Ἰταλικὸν collo (cou), τὸ σημαῖνον τὸν λαιμόν. Ζ. Τζαμπουνίζω.

ΣΤΡΑΒΟΚΥΤΤΆΖΩ (Στραβοκοιτάζω, Σ.). Τὸ ἁπλοῦν Κυττάζω ἐτυμολογήθη ἀλλοῦ (Πρόδρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. σελ. ϟϛ΄—ϟγ΄) ἀπὸ τὸ Κυπτάζω, Ἑλλ.

ΣΤΡΑΒΟΛΙΓΚΙΆΖΩ. Ζ. Λίγκι.

ΣΤΡΑΒΟΜΜΑΤΙΆΖΩ, ἤγουν Στραβὰ ὀμματιάζω. Ζ. Στραβοβλέπω.

ΣΤΡΑΒΟΞΥΛΑ, Δ. Οὕτως ἐξηγεῖ τὸ Ἀμφιμήτρια, Ἑλλ. τῶν παλαιῶν, τὰ κυρτὰ δηλαδὴ ξύλα τοῦ πλοίου τὰ ἀναβαίνοντα ἀπὸ τὴν τρόπιν (carine) ἐκ τῶν δύο μερῶν, καὶ σχηματίζοντα τὴν μήτραν, ἤγουν τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου· ὅθεν ὠνομάζοντο καὶ Ἐγκοίλια, Ἑλλ. « Ἀμφιμήτρια, τὰ μετὰ τὴν » τρόπιν τῆς νεὼς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπιτιθέμενα » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΤΡΑΒΟΠΑΤΩ, Σ. Κενεμβατέω, ῶ, Ἑλλ. (faire un faux pas).

ΣΤΡΑΒΟΣ, Σ. ὁ τυφλὸς (Ζ. Στραβοθωρῶ). 2) Ὁ Στρεβλὸς (Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 335). 3) Μεταφορ. Στραβὰ ὀνομάζομεν ὅλα τὰ δυςυχῆ, τὰ συμβαίνοντα παρὰ τὴν θέλησίν μας, οἷον, Ὅλα μοῦ ἦλθαν ςραβὰ (Αὐτόθ. σελ. 409), ὡς εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Ἀντιγ. 1344),

Πάντα γὰρ
Λέχρια, τἀν χεροῖν,
Τά τ' ἐπὶ κρατί μοι,
Πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο,

Λέχρια ὀνομάζων τὰ Στραβά, « Λέχριον, πλάγιον, λοξὸν » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΤΡΑΓΑΛΙΝΟΣ. Ζ. Γαρδέλι καὶ Σκαθί.

ΣΤΡΑΓΓΙΖΩ, ῥῆμ. μεταβ. (Ζ. Ζίφω), οἷον οἱ Ἑβδ. (Λευϊτ. ά, 15) « Καὶ ςραγγιεῖ τὸ αἷμα πρὸς τὴν βάσιν » τοῦ θυσιαςηρίου ». 2) Στραγγίζω ἀμετάβ. (dégoutter, distiller), οἷον Σφίγξε το καλά, νὰ ςραγγίσῃ ὅλον. 3) Καὶ μεταφορ. τὸ Φθίνω ἢ Τήκομαι, Ἑλλ. (maigrir, se consumer).

ΣΤΡΑΓΑΙΟΝ. ΣΤΡΑΓΑΩΜΑΛΩΤΑΡΙΟΝ. Ζ. Στραμπούδα.

ΣΤΡΑΜΠΟΥΔΑ, Σ. τὸ ἐξηγεῖ ὡς συνών. τοῦ Ἀχυρό-

ςρωμα. Λέξις βάρβαρος, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Stramentum (Χόρτος, Ἑλλ.), τὸ αὐτὸ σχεδὸν σημαῖνον καὶ τὸ Στραγλωμαλωτάριον, Δ. (ἤγουν ςρῶμα μάλλινον ἢ μαλλωτὸν), καὶ Στραγλίον, Δ. ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Stragulum (Στρωμνὴ, Ἑλλ.). Ζ. Ἀχυρόςρωμα, καὶ Χορτόςρωμα.

ΣΤΡΑΝΙΟΣ, μὲ συνών. Παράξενος, Σ. Λέγεται καὶ *Δύστροπος. Δύσκολος καὶ Δύστροπος, Ἑλλ. Λέξις Ἰταλικὴ Stranio, ἀπὸ τὸ. Ῥωμ. extraneus (étranger), ὁ ξένος, καὶ μεταφορ. ὁ παράξενος (étrange, bizarre), ἤγουν ὁ μὴ συμφωνῶν μὲ τὰ κοινὰ ἔθη καὶ ἤθη. Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμ. ἀμετάβ. Στρανεύω, μὲ συνών. Γίνομαι ςράνιος, ἢ παράξενος, Σ. Ἴδε κατωτέρ. Προσθ. καὶ Διορθ. λέξ. * Δυςροπεύω.

ΣΤΡΑΤΑ. Ζ. Δρόμος. Ἴδ. καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 181 καὶ 214.

ΣΤΡΕΒΛΟΝΩ. Ζ. Σκαμπάζω.

* ΣΤΡΕΠΤΑΡΙΟΝ. Ζ. Στειφτάρι.

ΣΤΡΕΦΟΚΕΡΙΟΝ. Ζ. Στριφοκέρι.

ΣΤΡΙΓΚΑ, οὐσ. θηλ. μὲ ἐξήγησιν Strenga, Σ. (lacet), Σ. Στρίγγα μὲ τὸ Ἑλλ. Σφαιρωτὴρ, Δ. « Σφαιρωτὴρ, σανδαλίου ζινύχιον, οἷον τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος » λέγει ὁ Φώτιος. Ζ. Ζινέχιον.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ * Στρὶγξ (τοῦ ὁποίου ἡ αἰτιατικὴ, Στρίγγα, ἐμεταπλάσθη εἰς ὀνομαστικὴν) ἐσώζετο εἰς τοὺς παλαιοὺς, ὡς σώζεται ἄλλος τούτου τύπος, ἡ Στρὰγξ, Ἑλλ. ὁ μὲ πιεσμὸν καὶ σφίγξιν ἐκθλιβόμενος ςαλαγμὸς, ὅθεν καὶ ῥῆμα Στραγγίζω καὶ Στραγγεύω, Ἑλλ. (exprimer). « Στραγγίζει, πιέζει » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Εὐλόγως λοιπὸν ὠνομάσθη Στρὶγξ τὸ σφίγγον καὶ πιέζον τὸν πόδα λωρίον τοῦ ὑποδήματος. Καὶ τοῦτο νοεῖ ὁ Κωμικὸς (Ἀριςοφάν. Λυσ. 416), λέγων,

Ὦ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς
Τὸ δακτυλίδιον ΠΙΕΖΕΙ τὸ ζυγὸν,

ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν σχολιαςὴν, « Ζυγὸς γὰρ καλεῖται ὁ » περικείμενος τοῖς γυναικείοις σανδαλίοις ἱμὰς, κ. τ. λ. ». Ὁ ἱμὰς ἢ τὸ λωρίον τοῦτο ἐλέγετο καὶ Στρέφος, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Στρέφος, ςρέμμα, βύρσα, Δωριεῖς » καὶ « Στρέφωσις, κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη ». Ὅτι δὲ εἶχαν καὶ ῥῆμα *Στρίγγω, Ἑλλ. πιςολογεῖται ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Stringo(serrer) τὸ σφίγγω ἢ πιέζω. Ζ. Σύρτης.

ΣΤΡΙΓΓΙΆ, οὐσ. θηλ. μὲ συνών. Τομάρι ςριγγιτικὸν, Σ. Στριγγιὰ, μὲ ἐξήγησιν, Τὸ τῆς ἀγρίας αἰγὸς δέρμα, Δ. (courroie de chamois). Ἀγρία Αἶξ εἶναι τῶν παλαιῶν ἡ Κεμὰς, Ἑλλ. ὅθεν ἐπλάσθησαν τὸ Γαλλ. Chamois, τὸ Ἰταλ. Camoscio καὶ τὸ Γερμαν. Gemse.

ΣΤΡΊΓΛΑ, ἐπίθ. θηλ. Σ. Δ. ἀπὸ τοῦ παρακμ. Λατιν. τὸ Striga (sorcière)· τοῦτο δὲ ἀπὸ ἀρχαιότερον ἄλλο τὸ Strix, ἐκ τοῦ Στρὶξ ἢ Στρὶγξ, Ἑλλ. Φέρει μαρτυρίαν ὁ Δ. ἀπὸ τὰ Γλ. « Striga, ΛΑΙΣΤΡΥΓΏΝ, καὶ γυνὴ φαρμακίς ». Ὅπου ἴσως ἐγράφετο ὈΛΟΛΥΓΏΝ, ἐπειδὴ ἄλλα Γλ. φέρουν « Striga... γένος ὀρνέου » καὶ « Strix, ὀλολυγὼν ». Ἡ ὀλολυγὼν εἶναι ἡ Ulula (chat-huant) τῶν Ῥωμ. τὴν ὁποίαν ἴσως νοεῖ καὶ ὁ Ἡσύχιος : « Στρίγλος... Καλεῖται δὲ » καὶ Νυκτιϐόα· οἱ δὲ Νυκτικόρακα ». Τὸ ἀρσ. Στρίγλος, Σ. Δ. ἐξηγεῖται Γόης, Ἑλλ. (sorcier), Δ. Συνηθέςερον ὅμως εἰς ἡμᾶς εἶναι τὸ θηλ. Στρίγλα, μεταφορ. λεγόμενον περὶ γραΐδίου περιέργου καὶ λάλου, ὡς λέγουν οἱ Γάλλοι vieille sorcière, ἢ vieille folle.

ΣΤΡῚΝ, Δ. Ἐσημείωσε λέξιν ἀνύπαρκτον, πλανηθεὶς ἀπὸ κακογραφημένην μαρτυρίαν « Ἐκ τοῦ ἀριςεροῦ μέρους ἦλθε τὸ » νόσημα... ἀπὸ τοῦ ΣΤΡΙΝΌΣ » ἀντὶ τοῦ ΣΠΛΗΝΌΣ.

ΣΤΡΊΣΠΑΙ, Δ. καὶ τοῦτο ἀνύπαρκτον, ἀπὸ κακὴν γραφὴν

τοῦ ΘΡΊΣΠΑΙ, χυδαϊσμένου ἀπὸ τὸ Θρίπες, πληθ. τοῦ Θρὶψ, Ἑλλ. Ζ. Βωτρίδα, σελ. 69.

ΣΤΡΙΦΟΚΈΡΙ, Δ. Τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Βελλώνιον (Observ. I, 13-14, σελ. 33 καὶ 36), ὅςις ἴδε καὶ ἤκουσεν εἰς τὴν Κρήτην γένος προβάτων, ὀνομαζόμενον Στριφοκέρι, διὰ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων, ὀρθῶν μὲν, ἀλλ' ἑλικοειδῶς, ἢ μᾶλλον κοχλιοειδῶς (en vis) ςρεμμένων. Εἶναι τῶν παλαιῶν ὁ Στρεψίκερως, Ἑλλ. ὅθεν τὸ Στρεφοκέριον καὶ Στριφοκέριον.

ΣΤΡΌΒΑ, μὲ συνών. Στροῦβα καὶ Στρούμπα, Δ. Βέμβιξ, Ἑλλ. (toupie, sabot). Φέρει καὶ μαρτυρίαν ἀπὸ τὸν Εὐςάθιον ταύτην, « Τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ Στρόβαν » βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες ». Ἴδ. καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 290.

ΣΤΡΟΒΊΛΑ, οὐσ. θηλ. μὲ συνών. Στρόβιλος, Ἀνεμοςρόβιλος, ἀρσ. Σ. (ouragan), Στρόβιλος, Θύελλα, καὶ Λαίλαψ, Ἑλλ. (Ζ. Σίφουνας). Κατὰ τὸν Φρύνιχον (σελ. 176) « Οἱ ἀρχαῖοι, τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἴλησιν καὶ συςροφὴν » Στρόβιλον καλοῦσι· καὶ Συςροβιλῆσαι τὸ ςρέψαι ». Ὁ Αἰσχύλος ὠνόμασε τὴν Στροβίλαν, Στάσιν ἀνέμων (Προμ. 1093),

——— Σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
Στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα.

ΣΤΡΟΒΊΛΑ, οὐσ. θηλ. Σ. (croc-en-jambe), καὶ ῥῆμα Στροβιλῶ, Σ. τὸ ὁποῖον ἀνωτέρω (λέξ. Δίδω) ἡρμήνευσε, Δίδω τὴν ςροβιλίαν, μὲ συνών. παλαιὸν, Ὑποσκελίζω, Σ. Ἑλλ. (donner le croc-en-jambe).

ΣΤΡΟΒΊΛΙΑ, πληθ. οὐδετ. ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὰ σήμερον ὀνομαζόμενα Κοκκωνάρια (pignons), Κόκκωνας Ἑλλ. τὰ ὠνόμασεν ὁ Σόλων, κατὰ τὸν Φρύνιχον (σελ. 176), Στροβίλους, ὁ παρακμ. ἑλλ. κατὰ τὸν αὐτόν.

ΣΤΡΟΓΛΑΙ, ουσ. θηλ. πληθ. μὲ ἐξήγησιν Ῥωμ. Fissuræ, Δ. ἤγουν Τρῶγλαι, Ἑλλ. (trous, cavernes) « Τρώγλας, τρύπας » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἐκ τούτου, μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ς, ἐσχηματίσθη τὸ Στρογλαί, ὡς καὶ ὁ διὰ διφθόγγου Στρουγλίτης, Δ. ἀπὸ τὸ Τρωγλίτης. Ζ. Σπουργίτης.

ΣΤΡΟΠΙ καὶ Στρόπιον, οὐδέτ. Σ. Μάστιξ, Στρόφος, Ἑλλ. Στρόπος ὀνομάζεται σήμερον ἀρσ. (fouet), κατὰ τροπὴν ςοιχείου, ἀντὶ τοῦ Στρόφος, ἤγουν ςρεπτὸς, τυλικτὸς ἀπὸ σχοινία ἢ δέρματα, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἡσύχιος, « Στρόφος, » συνεςραμμένος λῶρος, ἢ σχοινίον· παρὰ τὸ ἐςράφθαι ».

*ΣΤΡΟΠΟΣ. Ζ. Στρόπι.

ΣΤΡΟΥΓΛΙΤΗΣ. Ζ. Σπουργίτης.

ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ, Δ. εἶδος φυτοῦ, Στρουθίον, Ἑλλ. Ὁ Θεόφραςος, ὁ Διοσκορίδης καὶ ὁ Πλίνιος ἱςοροῦν συμφώνως, ὅτι τὸ Στρουθίον ἐχρησίμευεν εἰς πλύσιν μαλλίων « Ὧ οἱ » ἐριοπλύται χρῶνται πρὸς κάθαρσιν τῶν ἐρίων » (Διοσκορίδ. II, 193). Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος « Στρουθίον, πόας » ῥίζα, εὔθετος πρὸς ἐρίων ἔκπλυσιν ». Μ' ὅλον τοῦτο διςάζεται ἀκόμη τὸ νέον αὐτοῦ ὄνομα. Ὁ Ἱπποκράτης (Περὶ γυναικ. φύσ. § 29, σελ. 378) λέγει, ὅτι ἐβλάςανεν εἰς τὰ παραθαλάσσια τῆς Ἄνδρου « Στρουθίου ῥίζης.... Φύεται δὲ ἐν Ἄνδρῳ » ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ». Ἂς ἐξετασθῇ λοιπὸν τὸ φυτὸν, καὶ ἂς ἐρωτηθῇ, ἂν σώζῃ ἀκόμη τὄνομα Στρουθίον, ἢ κἂν ἂν ὀνομάζεται Στρουθιόγλωσσα, ὡς εὑρίσκω εἰς χειρόγραφα τινὰ ἰατρικὰ Γλ. ἢ Καλαςροῦθιν, ὡς φέρεται εἰς ἄλλα (Δ. σελ. 548), ἢ Χυμένη (Ζ. Χυμένη). Χυμένην ὀνομάζουν εἰς τὴν Κρήτην φυτόν τι χρήσιμον εἰς πλύσιν καὶ βαφήν (Ἰδ. *Diction. d'Hist. natur. Nouvel. édit. de* Deterville, tom. XXXII, pag. 241).

ΣΤΡΟΥΘΟΚΆΜΗΛΟΣ, Στρουφοκάμηλος, οὐσ. ἀρσ. καὶ Καμηλοπούλι. οὐδέτ. Σ. Στρουφοκάμηλος, Δ. Ὁ καὶ Ἡ Στρουθοκάμηλος, Ἑλλ. (Autruche). Ἡ μεταβολὴ τοῦ θ εἰς τὸ φ, εἶναι Αἰολοδωρική, ὡς λέγομεν καὶ Φηκάριον τὸ Θηκάριον. Τὸ δὲ Καμηλοπούλι σύνθετον ἀπὸ τὸ Κάμηλος καὶ τὸ Πουλί (Πωλίον) τὸ σημαῖνον, ὀρνίθιον (oiseau).

ΣΤΡΟΥΦΊΖΩ, Σ. Δ. Στρύφω, ΓΓ. ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Στροφίζω, δεύτερον τύπον τοῦ Στροφέω ἢ Στροφάω, Ἑλλ. (tordre).

ΣΤΡΟΥΦΟΓΥΡΊΖΩ, Σ. Δ. ΓΓ. Στρυφογυρίζω, ΓΓ. (tortiller), σύνθ. ἀπὸ δύο ταυτόσημα, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν Στρεφεδινέω (Ἰλιάδ. π΄, 792), « Στρεφεδίνηθεν δέ οἱ » ὄσσε » ἤγουν Ἐστρυφογύρισαν τὰ ὀμμάτιά του, ἤ, ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος « Στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, » διεστράφη, ἐσκοτοδινίασεν ».

ΣΤΡΟΦΊΔΙ. Ζ. Γάγγαβον, καὶ Θυροκάρφι.

ΣΤΡΟΦΊΛΙΑ, οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Κούκουτζα, Σ. Στέμφυλα καὶ Βρύτεα, Ἑλλ. (marc de raisin). Στροφίλια, ἀπὸ τὸ Στρέφω ἢ Στροφῶ, ὡς τὸ Στέμφυλα ἀπὸ τὸ Στέμβω ἢ Στέμφω, συνών. τοῦ Στείβω, Ἑλλ. τὸ πατῶ. Τὸ Κούκουτζα ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Κοκκία ἢ Κοκκίδια (Ζ. Κούκουδον), καὶ συνωνυμεῖ πλέον μὲ τὸ Γίγαρτα, Ἑλλ. (pépins de raisin), παρὰ μὲ τὸ τὸ Στέμφυλα, Ἑλλ.

ΣΤΡΎΦΩ. Ζ. Στρουφίζω.

ΣΤΡΎΧΝΟΣ, οὐσ. ἀρσεν. Σ. Στρωγνὸς, Δ. Νομίζεται, κατά τινας, τὸ Solanum nigrum (morelle noire), τὸ κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, pag. lxxxvi) ὀνομαζόμενον Σχιλοστάφυλο (γρ. Σκυλοστάφυλον). Δὲν ἐξεύρω ἂν ἦναι τοῦ Θεοφράστου (Περὶ φυτ. ἱστορ. VII, 15, § 4) ὁ « Καρπὸν ἔχων ῥαγώδη στρύχνος »

ἢ ἕνας ἐκ τῶν ἄλλων ςρύχνων, περὶ τῶν ὁποίων λέγει « Ὁ « μὲν ὕπνον, ὁ δὲ μανίαν ἐμποιεῖν δύναται ». Ὁ δεύτερος τοῦ Διοσκορίδου (IV, 72) Στρύχνος (χυδ. Στρωγνὸς, Δ.), ὁ ἐπονομαζόμενος Ἁλικάκαβος (Alkekenge), ἔχει καὶ αὐτὸς » Καρπὸν περιφερῆ, πυῤῥὸν, λεῖον, ὡς ῥᾶγα ςαφυλῆς ».

ΣΤΡΩΓΝΌΣ. Ζ. Στρύχνος.

ΣΤΎΜΜΑ. Ζ. Στύφω.

* ΣΤΥΠΤΆΡΙΟΝ. Ζ. Στειφτάρι.

ΣΤΥΠΤΙΚΌΣ. Ζ. Στυφός.

ΣΤΥΦΆΔΑ, Σ. Στυφότης, Ἑλλ. Λέγεται καὶ * Στυφία, (âpreté, acerbité), λέξις ἑλληνικὴ, ἂν καὶ ἀκαταχώριςος εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά.

ΣΤΥΦΑΊΝΩ, Σ. (παράγωγον τοῦ θεματικωτέρου Στύφω), ἀμεταβ. Εἶμαι ἢ γίνομαι ςυφὸς (être ἢ devenir acerbe). 2) Στυφαίνω, Σ. τὸ ἐξηγεῖ μεταφορ. ὡς συνών. τοῦ Τραυλίζω (bégayer). Ὅμοιον τὴν μεταφορ. τοῦ « Φθέγγεσθαι ΣΤΟΜΒΌΝ » τοῦ Ἱπποκράτους (Περὶ νούσ. II, σελ. 147), ὡς ἀνέγνωσεν ὁ Γαληνὸς, ἐξηγῶν « Βαρύηχον, » βαρύφθογγον ». Ἡ διόρθωσις τοῦ Φοεσίου « Φθέγγεσθαι » ΣΤΟΜΦῸΝ » δὲν εἶναι ἀναγκαία. Ἀπὸ δύο συνών. τὸ Στέμβω καὶ Στέμφω παράγεται ὁ Στομβὸς, ἢ Στομφὸς, ἤγουν ὁ ςυφὸς, ὁ ςραγγισμένος τὸ ὑγρὸν (Ζ. Στροφίλια), καὶ ξηρὸς, ὡς εἶπεν ἀλλοῦ ὁ αὐτὸς Ἱπποκράτης (Περὶ ἐλλεβορισμ. σελ. 611, Lind.) « Τοὺς ὑποξήρους τε καὶ ψελλοὺς καὶ τραυλούς ».

ΣΤΥΦΊΖΩ, Σ. Καὶ τοῦτο παράγωγον τοῦ Στύφω. Τὸ ἐξηγεῖ μεταβ. Κάμνω ςυφὸν (rendre acerbe). 2) Συνειθίζεται ὅμως καὶ ἀμεταβ. οἷον Τὸ Μῆλον, ἢ τὸ Ἀπίδιον τοῦτο στυφίζει, ἤγουν εἶναι ςυφόν.

ΣΤΥΦῸΣ, μὲ συνών. Στυφνὸς, Σ. (âpre, acerbe),

Στυφὸν ὀνομάζομεν, ὅ,τι ϛύφει τὴν γλῶσσαν εἰς τὴν γεῦσιν, Στυφὸς, Ἑλλ. ἔτι καὶ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ν Στυφνὸς, Ἑλλ. τὸ ὁποῖον ὁ Σνεϊδέρος ἔταξεν εἰς τὰ ἀμφιβαλλόμενα. Ἔλεγαν ὄχι μόνον Στυφνὸς, ἀλλὰ καὶ Στυφρὸς, καὶ Στρυφνὸς, οὕτως ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Ἀέτιον· « Ὅταν τὸ πλησιάζον τῇ » γλώττῃ σῶμα σφοδρῶς ξηραίνῃ καὶ συνάγῃ καὶ τραχύνῃ » μέχρι βάθους πλείονος αὐτὴν, Στρυφνὸν ἅπαν τὸ τοιοῦ» τον ὀνομάζεται, ὅπερ ἐϛὶν ἐπιτεταμένον αὐϛηρὸν » (παρὰ τῷ Φοεσ. Οἰκονομ. σελ. 592). 2) Συνών. τοῦ Στυπτικὸς, ὅ,τι συνάγει τὰ διαλυμένα ἢ τὰ κολλᾷ (astringent), καὶ τὰ σαρκόνει, ὅθεν ἐξηγεῖται τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Στύψις, κόλλησις »· καὶ τὸ « Κατέϛυψεν, ἐσάρκωσε ».

ΣΤΥΜΜΑ (καὶ ὄχι Στίμμα, ΓΓ.), ῥηματικὸν τοῦ Στύφω, σημαίνει τὸν εἰς χαρτίον, καὶ συνηθέϛερον τὸν εἰς πανίον ἢ φόρεμα διαμένοντα ῥύπον ἀπὸ ϛάξιν μελάνης, οἴνου, ἐλαίου ἢ ἄλλου ὁποιουδήποτε ὑγροῦ, Κηλὶς, Ἑλλ. (tache)· « Κη» λὶς.... ῥύπος, καὶ εἶδος αἰσχρὸν ἐν ἱματίῳ » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΤΥΦΩ, ΓΓ. Στίβγω, Σ. Στήβγω, Δ. μεταβ. ϛρέφω ἢ θλίβω τὸ ὑγρασμένον, διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσω τὴν ὑγρασίαν, νὰ τὸ ξηράνω, οἷον Ἡ πλύϛρια ϛύφει τὰ πλυμένα, πρὶν τὰ ἁπλώσῃ εἰς τὸν ἥλιον, ἢ εἰς τὸν ἀέρα, καὶ Στύφει τὸ νερόν (Ζ. Ζίφω). — 2) Στύφω, ἀμεταβ. (maculer), οἷον Τὸ χαρτίον ϛύφει, μεταφορ. ὅταν πίνῃ τὴν μελάνην, ὥϛε νὰ μαυρίζῃ ἐνταυτῷ καὶ τὰς δύο του ἐπιφανείας, διότι ἀφανίζει πάραυτα τὴν ὑγρασίαν· ἥτις ἐξεναντίας μένει εἰς τὸ ἄϛυφον χαρτίον, ἕως νὰ ξηρανθῇ ἀπὸ τὸν ἀέρα, ἢ νὰ σκονισθῇ μὲ ἄμμον· καὶ σύνθ. Στιβγοχάρτι (γρ. Στυφοχάρτι), ἢ Στίβιον (γρ. Στύφιον) χαρτὶ, Σ. (papier brouillard) τὸ πίνον τὴν μελάνην χαρτίον.

Ὁ Ἱπποκράτης μεταχειρίζεται τὸ Στύφω (Περὶ τῶν ἐντ. παθ. § 15, σελ. 215) ἀντὶ τοῦ ϛραγγίζω, ἤγουν ἐκθλίβω ϛαλαγμηδὸν, ἐπειδὴ λέγει περὶ νεφριτικοῦ τινὸς πάθους, « Οὐρέει πυκνὰ, καὶ ϛύφει κατ' ὀλίγον τὸ οὖρον, καὶ ἅμα » τῷ οὔρῳ προέρχεται ψάμμος ». Ὅτι τοῦτο σημαίνει ἐδῶ τὸ Στύφει, μαρτυρεῖται ἀπὸ ῥῆσιν ἄλλην παράλληλον (Περὶ νούσ. IV, § 29, σελ. 155) τοῦ αὐτοῦ, « Τὸ οὖρον κατ' » ὀλίγον ῥέει, ὥσπερ ϛραγγουρικοῖσι... καὶ ἔϛιν ὅτε διουρέεται » ψάμμος ».

ΣΥΑΚΙΟΝ. Ζ. Ῥόμπος.

ΣΥΓΓΝΩΣΤΟΣ, Σ. Ἐσώθη ἀπαράλλακτος ἡ λέξις εἰς τὴν ἀρχαίαν της σημασίαν, Συγγνωϛὸν ἁμάρτημα (péché véniel, pardonnable) λέγομεν τὸ ἄξιον συγγνώμης ἢ συγχωρήσεως.

ΣΥΓΚΑΘΕΔΡΟΣ, Σ. Ἐσώθη καὶ τοῦτο τοῦ παρακμ. Ἑλλ. οἱ ἀρχαιότεροι τὸν ὠνόμαζαν Πάρεδρον, Ἑλλ. (assesseur), « Πάρεδροι οἱ νῦν Συγκάθεδροι », λέγει ὁ Φρύνιχος (σελ. 210).

ΣΥΓΚΑΤΑΝΕΥΩ. Ζ. Συγκλίνω.

ΣΥΓΚΑΥΜΑ, Σ. σχισμὴ εἰς μόνην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος (gerçure), ἀπὸ φλόγωσιν. Λέξις ἀξία νὰ θησαυρισθῇ καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ, ὅπου εὑρίσκεται τὸ Σύγκαυσις. Ἀπὸ τὸ Συγκαίω (ὡς τὸ συνών. Ἐπίκαυμα ἀπὸ τὸ Ἐπικαίω). Τὸ Σύγκαυμα τοῦτο νοεῖ ὁ Ἱπποκράτης, ὅταν λέγῃ περὶ τοῦ τρίτου ἀῤῥώϛου (Ἐπιδημ. Ι, τμ. 3, σελ. 677) « Διψώδης, γλῶσσα ἐπεκαύθη ». 2) * Σύγκαυμα ἔτι ὀνομάζομεν καὶ τὴν δυσκοιλίαν (constipation), συμβαίνουσαν πολλάκις ἀπὸ σφοδρὰν πέψιν, ἥτις ἐξαμαίξει καὶ καίει τρόπον τινὰ τῆς τροφῆς τὰ λείψανα· ὅθεν εἶπε πάλιν ὁ Ἱπποκρά-

της (Περὶ ἀέρ. ὑδ. τόπ. § XL)· « Κοιλίαι σκληραὶ καὶ ξυγ-» καίειν ἀγαθαί ».

ΣΥΓΚΑΥΜΈΝΟΣ. Ζ. Συγκαύομαι.

ΣΥΓΚΑΎΟΜΑΙ (Συγκαύγομαι, Σ.), Πάσχω συγκαύματα τοῦ δέρματος. 2) Πάσχω δυσκοιλίαν· ὅθεν ἡ μετοχὴ Σύγκαυμένος (Συγκαμμένος, Σ.) ὁ δυσκόλως ἀποβάλλων τὰ περιττώματα τῆς κοιλίας (constipé).

ΣΥΓΚΕΡΝΩ, ΓΓ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ Συγκιρνάω, Ἑλλ. (mêler avec).

ΣΥΓΚΛΑΊΩ, ΓΓ. εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ παλαιοῦ Συγκλαίω, Ἑλλ. (pleurer avec).

ΣΥΓΚΛΊΝΩ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ, ὡς τὸ ἁπλοῦν Κλίνω ἀμεταβ. (s'incliner). 2) * Συγκλίνω μεταφορ. πείθομαι, συγκατανεύω, ὁμογνωμῶ (consentir), οἷον Δὲν συγκλίνω εἰς τοῦτο, Συγκλίνω εἰς ὅσα μὲ λέγεις (Ζ. Κλίνω). Ὁ βάρβαρος ποιητὴς (Ἀπολλων. ἐν Τύρ.) τὸ ἐμεταχειρίσθη και εἰς μέσην διάθεσιν,

Καὶ αὐτὸς, ὡς ἦτο πελελὸς, συγκλίνεται ςὰ λόγια.

Τὸ Πελελὸς ἐξηγήθη πρότερον (Ἄτακτ. II, σελ. 291).

ΣΥΓΚΟΠΉ, Δ. Τῶν Γραικορ. λέξις· τὴν ἐξηγεῖ Opus tesselatum (ouvrage de marqueterie ἢ de mosaïque).

ΣΥΓΚΤΗΣΊΑ καὶ Σύγκτησις, Δ. Συγκτησίαν ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. νομικοὶ τὸν συναθροισμὸν καὶ τὴν ὁλοκληρίαν τῆς οὐσίας (masse, bloc), ἐκ τῆς ὁποίας ἐγίνετο ὁ μερισμὸς εἰς τοὺς κληρονόμους, ἢ ἄλλους ὁπωσδήποτε δίκαιον ἔχοντας τῆς κληρονομίας.

* ΣΥΓΥΡΊΖΩ, βάλλω εἰς τάξιν τὰ περὶ ἐμὲ (arranger). Ἡ πλειοτέρα του χρῆσις εἰς τὴν μέσ. διάθεσιν, Συγυρίζο-

μαι, κυρίως Περιμαζεύω γύρῳ μου, ὅλα τὰ χρήσιμα, ἢ ἀναγκαῖα, εἰς τὴν παροῦσάν μου τύχην, ὥςε νὰ τὰ ἔχω πρόχειρα. Συσκευάζομαι, Ἑλλ. 2) Συγυρίζομαι, βάλλω εἰς τάξιν τὰ μετακομισθέντα ἢ νεωςὶ ἀποκτηθέντα σκεύη (s'emménager).

ΣΥΓΧΑΡΟΣ. Ζ. Σύχαρος.

ΣΥΓΧΙΖΩ, Σ. Δ. ΓΓ. Συγχύζω, ΓΓ. Συγχέω, Ἑλλ. Ταράσσω, θορυβῶ (troubler), οἷον Μή με συγχύζῃς, καὶ Μή μου συγχύζῃς τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ι', 612),

Μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

2) Ἐνοχλῶ, ἢ ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὸ ἔργον του, ὡς εἶπεν ὁ Μάρκος Αὐρήλιος (V, 32), « Διὰ τί συγχέουσιν ἄτεχνοι » καὶ ἀμαθεῖς ψυχαὶ ἔντεχνον καὶ ἐπιςήμονα; ». 3) Συγχίζω, Δ. τὸ Σκανδαλίζω, κατὰ τὴν φερομένην ἀπ' αὐτὸν μαρτυρίαν: « Ἡ ἁμαρτία τοῦ ἱερέως συγχίζει πολλὰ τοὺς λαϊκούς ».

Ὁ τύπος τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος εἶναι Χέω καὶ Χύω. Ἀπὸ τοῦτο ἐπλάσθη τὸ κοινὸν Χύνω (verser), κατὰ τὸ παλαιὸν Δύω καὶ Δύνω. Τὸ διὰ τοῦ ζ σύνθετον Συγχύζω, ἠκολούθησε τὸ Βλύω καὶ Βλύζω.

ΣΥΓΧΩΡΩ, Σ. (pardonner), οἷον Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ! εὐχόμεθα ἔχι μόνον τὸν ζῶντα καὶ ἀδικήσαντα τὶ, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ πάντα νεκρὸν ὁποιονδήποτε. Ὁ ἀόριςος παθητικὸς λαμβάνεται πολλάκις μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἀπέθανε, οἷον Εἶναι δύο μῆνες ἀποῦ ἐσυγχωρήθη.

ΣΥΔΑΥΛΙΖΩ. Ζ. Συνδαυλίζω.

* ΣΥΚΟΚΑΡΥΔΑ, οὐδέτ. πληθ. Σῦκα ξηρὰ μιγμένα μὲ Καρύδια. Ἡ σύνθεσις ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν χρῆσιν, ἐπειδὴ τρώγονται συνήθως ἐντάμα, ὡς ἐσύνθεσε καὶ ὁ παρακμ. ἑλλ. τὰ Ἰσχαδοκάρυα, οἷον «Ἰσχαδοκάρυά τις διαῤῥίπτει τὰ

» παιδία ἁρπάζει » (Ἀῤῥ. Διατριβ. Ἐπικτ. IV, 7, § 22, σελ. 274).

ΣΥΚΟΦΑΣ, Σ. ΓΓ. Συκοφὰς μὲ συνών. ἑλλ. Συκαλὶς, Δ. (bec-figue), ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ Ἀριστοτέλης μὲ διπλοῦν ὄνομα, καὶ Συκαλίδα καὶ Μελαγκόρυφον (Περὶ ζ. ἱστορ. IX, 36, § 3). Τὸ Συκοφὰς εἶναι χυδ. συγκοπὴ τοῦ Συκοφάγος, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐπίθετον, δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ (κοιν. καὶ Ἑλλ.) καὶ εἰς ἄνθρωπον, ὅςις ἀγαπᾷ τὰ σῦκα. Ὁ Μελαγκόρυφος ὀνομάζεται κοιν. Μελανοκέφαλος ἢ Μελανοκεφάλι Δ. ὡς τὸν ἤκουσ' ὀνομαζόμενον ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 11, pag. 29). Ζ. καὶ Ποῦλα.

ΣΥΛΛΗΓΟΥΔΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Σ. μὲ συνών. Κόρακας, ἀρσ. ἑνικ. Σ. Συλληγούδια, μὲ συνών. Συνάγχη, Ἀγχόνη, Δ. Κυνάγχη, Ἑλλ. (esquinancie). Τὸ ἑνικὸν Συλληγοῦδι, Σ. ἢ Συλλιγοῦδι, Δ. ἐσημειώθη (Ἄτακτ. I, σελ. 316) ὡς σημαῖνον τὴν Σαῦραν (lézard). Ἀλλ' ἐδῶ τὸ πληθ. Συλλιγούδια πιθανὸν ὅτι ἐφθάρη ἀπὸ ἄχρηςον ἄλλο τὸ Συλλιγκίδια, σύνθ. τοῦ Λίγκια (Ζ. Λίγκα), καὶ ὑποκορ. Λιγκίδια, Λιγγούδια, Λιγούδια (ὡς τὸ Κουκούδια ἐμορφώθη ἀπὸ τὸ Κοκκίδια). Τὰ Συλλιγκίδια σημαίνουν καὶ τὰ δύο μέρη τοῦ λαιμοῦ (Λίγκια), καὶ τὸ πάθος αὐτῶν, ὡς καὶ τὰ συνών. των παλαιὰ ὀνόματα, Ἀντιάδες καὶ Παρίσθμια, Ἑλλ. ἐσήμαιναν καὶ τοὺς κατέναντα (Ἀντιάδες) πλησίον τοῦ Ἰσθμοῦ (Παρὰ τὸν ἰσθμὸν), ἤγουν τῆς φάρυγγος, δύο ἀδένας (les Amygdales), καὶ τὴν φλεγμονὴν τούτων (Amygdales enflées).

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΕΝΟΣ. Ζ. Στρύδιος, καὶ Σύχαρος.

ΣΥΜΒΑΖΟΜΑΙ, Συβάζομαι, ΓΓ. Σιάνομαι, Σ. Συμφωνῶ, κάμνω συμφωνίαν ἢ συνθήκην, Σ. ῥῆμ. μέσ. Συμβαίνω, καὶ Συμβιβάζομαι, Ἑλλ. (convenir, s'accorder)· « Συμβαί-

» νοντα, συμφωνοῦντα » λέγει ὁ Φώτιος. Ἐσυμβάσθησαν νὰ πράξωσι τὶ, ἤγουν ἐσυμφώνησαν, ὡς ὁ Ἡρόδοτος « (Ι, 82), Συνέβησαν εἰς λόγους συνελθόντες, ὥςε... » ὁκότεροι ἂν περιγένωνται, τουτέων εἶναι τὸν χῶρον ». 2) Παύω νὰ διαφέρωμαι, νὰ μάχωμαι (s'arranger), οἷον Μετὰ πολλὰς διαφορὰς ἐσυμβάσθησαν τελευταῖον· ὡς εἶπε καὶ ὁ Ἀπόςολος (πρὸς Κολοσ. β', 2) « Συμβιβα- » σθέντων ἐν ἀγάπῃ ».

Ἔχομεν καὶ τὸ μεταβ. * Συμβάζω, συγκομμένον ἀπὸ τὸ Συμβιβάζω, Ἑλλ. φέρω τινὰς εἰς ὁμόνοιαν, εἰς συμφωνίαν, τοὺς φιλιόνω (réconcilier, raccommoder). « Συμβιβάζει, εἰς » φιλίαν ἄγει » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

Τὰ συνών. Ἰσάζω, Ἰσάζομαι (χυδ. Σιάνω, Σιάνομαι) ἔχουν τὰς αὐτὰς μεταφορ. σημασίας· νοούμενον τὸ Ἴσον ἐδῶ ὡς συνών. τοῦ Δίκαιον. Λέγοντες λοιπὸν, ὅτι Ἰσάσθησαν δύο τινὲς διαφερόμενοι, σημαίνομεν ὅτι ἔλαβαν καθεὶς τὸ ἴσον καὶ χρεωςούμενον εἰς αὐτὸν δίκαιον, καὶ οὕτως ἐσυμβάσθησαν καὶ ἐφιλιώθησαν. Εἰς τοῦτο ἴσως ἀποβλέπει ὁ Ἡσύχιος λέγων, « Ἰσομοιροῖ, ἰσάζοιτο, μερίζοιτο, ἢ μερί- » ζεται καὶ (γρ. μερίζεται κατ') ἰσότητα, ἐξ ἴσου ἔχει » ὅπου ἐσύγχυσε τὸ εὐκτικὸν μὲ τὸ ὁριςικὸν, ἐπειδὴ τὸ ἀκριβὲς ἔπρεπε νὰ ἦναι « Ἰσομοιροῖ, ἰσάζοιτο, μερίζοιτο, ἢ [Ἰσομοιρεῖ] » μερίζεται κατ' ἰσότητα, ἐξ ἴσου ἔχει ».

Τὰ ῥηματικὰ εἶναι Σύμβασις καὶ Συμβασμὸς, Σ. (accommodement), ὡς καὶ Ἰσασμὸς ἀπὸ τὸ Ἰσάζομαι.

ΣΥΜΒΩ. Ἀπὸ τὸ ἄχρηςον Συμβέω ἢ Συμβάω (ὡς δηλοῖ ὁ ἐκ τούτων χρηςὸς μέλλων Συμβήσομαι, καὶ ὁ παρακείμενος Συμβέβηκα, Ἑλλ.). Τὸ γράφει Συμπῶ, μὲ συνών. Τεριάζω, καὶ ἐξήγησιν Rassomigliare (ressembler), Σ. Συνηθέστερον μεταχειριζόμεθα τὸ τρίτον πρόσωπον, Συμπεῖ, εἰς σημασίαν

τοῦ συμφέρει, ὠφελεῖ, εἶναι πρέπον (convenir), οἷον Δὲν τὸν ἐσύμϐησε (χυδ. ἐσύμπησε) τὸ κλίμα, ὁ ἀὴρ, ἡ χώρα, ἤγουν εἶναι ἐναντία εἰς τὴν ὑγείαν ἢ τὴν κρᾶσίν του.

ΣΥΜΠΑΙΓΝΊΑ, οὐσ. θηλ. Δ. Νομικὴ λέξις τῶν Γραικορ. σημαίνουσα κρυφὴν ἢ δόλιον σύμπνευσιν τινῶν, εἰς βλάϐην ἄλλου (collusion). Κατὰ συμπαιγνίαν (collusoirement). Τὰ Γλ. « Συμπαιγνία, ἀπάτη ».

ΣΎΜΠΛΙΟΝ (près). Ζ. Σύμπλιος.

ΣΎΜΠΛΙΟΣ ΤΟΪΧΟΣ, Σ. Λέγεται καὶ συνθ. οὐδετ. Μεσοτοίχιον καὶ Μεσότοιχον, Σ. καὶ θηλ. * Μεσοτοιχία· Μεσότοιχος καὶ Μεσότοιχον, Ἑλλ. (mur mitoyen). Ἀπὸ τὸ Πελάζω, Πλάζω, τὸ ἐγγίζω, μὲ τὴν πρόθεσιν Συμπελάζω (ἢ Συμπλάζω), Ἑλλ. ἐσχάτως τοπισθὲν εἰς τὸν Θησαυρὸν τοῦ Στεφάνου, ὡς συνών. τοῦ Ἐμπελάζω (s'approcher). Καὶ καθὼς ἀπὸ τοῦτα ὁ Πλησίος (proche, voisin), καὶ « Πλατὰ, προσπελαςὰ » κατὰ τὸν Φώτιον, καὶ « Πλάτις ἡ γυνὴ » (épouse) κατὰ τὸν Ἡσύχιον, καὶ ἐπίρρ. ἀπὸ τὸ Ἐμπελάζω, Ἔμπλην, Ἑλλ. τὸ πλησίον, ὡσαύτως ἄλλο ἐπίρρ. ἄχρηςον ἀπὸ τὸ Συμπελάζω τὸ Σύμπλην (χυδ. Σύμπλιον, Δ.), ὅθεν ὁ Σύμπλιος τοῖχος, ὁ μεταξὺ δύο Συμπελατῶν ἢ Συμπλατῶν, ἤγουν πλησίων ἢ γειτόνων τοῖχος· « Πέλας, γείτων, ἐγγὺς, πλησίον » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

*ΣΥΜΠΟΣΏ, συναθροίζω πολλὰς καὶ διαφόρους ποσότητας εἰς μίαν ὁλικὴν ποσότητα (sommer).

ΣΥΜΠΏ. Ζ. Συμϐῶ.

ΣΥΜΦΈΡΝΩ. Ζ. Συνέρχομαι, καὶ Παραφέρνω.

* ΣΥΜΦΘΆΝΟΜΑΙ, Ἱκανοῦμαι, Ἑλλ. ἔχω τὰ πρὸς ζωὴν ἱκανὰ (avoir de quoi vivre), οἷον Μολονότι κοπιάζω ὅλην τὴν ἡμέραν, δὲν συμφθάνομαι. Ζ. Ἀκανῶ.

ΣΥΜΦΟΓΝΑ (γρ. Συμφώνεια, ἡ Συμφωνία), οὐσ. θηλ. Δ. Τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸν Βελλώνιον (Observat. I, 18, pag. 45), ὅςις ἤκουσε τοὺς Κρητικοὺς ὀνομάζοντας τὸν Τέττιγα, Ἑλλ. (cigale) Symphogna, ὅθεν ἔπλασεν ὁ Δ. τὸ Σύμφογνα. Ἀλλὰ τοῦτο ἀδιςάκτως ἐπροφέρετο Συμφωνία, θηλ. ἡ Συμφωνίας, Συμφωνέας, ἀρσ. ἀπὸ τὸ Συμφωνεὺς, κατὰ μουσικὴν σημασίαν· διότι ἀληθῶς οἱ τέττιγες συνᾴδουν καὶ συμφωνάζουν ἐντάμα, καὶ ὡς λέγει ὁ μῦθος « Μουσικὴν ἀνα-» βάλλονται σύντονον» (Μυθ. Αἰσωπ. συνγωγ. σελ. 75), κατὰ τοὺς μουσικοὺς συμφωνέας (Symphonistes). Εἰς τὴν Κρήτην εἶναι πολλοὶ καὶ πολύφωνοι· ὅθεν ἴσως ἐπλάσθη καὶ ὁ κυριωνυμικῶς μυθευμένος Τέττιξ (Tettix) ὁ Κρὴς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχίου « Τέττιγος ἕδρανον, ἡ Ταίναρος· » Τέττιξ γὰρ, ὁ Κρὴς, Ταίναρον ἔκτισε ».

ΣΥΝΑΓΡΙΔΙ, Σ. οὐδέτ. Συναγρίδιον, ὑποκορ. τοῦ Συν-αγρὶς, Ἑλλ. γένος ἰχθύος. Τὸ ὀνομάζομεν ὅμως καὶ θηλυκῶς Συναγρίδα (dentale). Τὸ Γαλλικὸν Dentale σημαίνει πλέον τὸν Συνόδοντα, Ἑλλ. λεγόμενον ἰχθὺν, παρὰ τὴν Συναγρίδα. Ἀλλὰ καὶ Θεόδωρος ὁ Γαζῆς, μεταφράζων τὸν Ἀριςοτέλην, ἔδωκε τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰ δύω ὄνομα Dentex. Τὰ ἐσύγχυσαν ὁμοίως καὶ τινὲς ἀπὸ τοὺς νεωτέρους ἰθχυολόγους (Ἰδ. τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 102).

ΣΥΝΑΓΧΟΒΗΧΟΝ (Συναχόβηχον, Σ.) toux catarrhale.

* ΣΥΝΑΙΤΙΟΣ, ὁ κοινωνὸς τοῦ αἰτίου (complice). Εὔλογος εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ συνθ. ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ ἁπλοῦν Αἴτιος. Ζ. Συνένοχος.

* ΣΥΝΑΛΙΚΙΑ, ἡ ΣΥΝΑΛΛΟΙΚΙΑ, οὐσ. πληθ. οὐδέτ. Συνδιαγωγὴ, ἡ συναναςροφὴ (commerce, relation), οἷον Δὲν θέλω νὰ ἔχω συναλήκια μὲ τοιοῦτον ἄν-

θρωπον, Μὴν ἔχῃς πολλὰ συναλήκια μὲ τὸν δεῖνα. Κατὰ τὴν πρώτην γραφὴν (Συναλίκια) ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ Συνήλικος (Δωρ. Συνάλικος), τοῦ παρακμ. Ἑλλ. διότι αἱ συναναςροφαὶ τῶν συνηλίκων φυσικὰ εἶναι αἱ συχνότεραι, κατὰ τὸ παροιμιῶδες « Ἧλιξ ἥλικα τέρπει ». Ἐμπορεῖ ἀκόμη νὰ παραχθῇ καὶ ἀπὸ τὸν ἐνεργητικὸν παρακείμενον Συνήλικα τοῦ ῥήματος Συναλίζω, καὶ μέσ. Συναλίζομαι (se réunir). Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν γραφὴν (Συναλλοίκια), εἶναι ἴσως τρισύνθετον ἀπὸ τὸ Σὺν ἄλλοις οἰκεῖν (cohabiter).

* ΣΥΝΑΛΛΗΛΩΣ, ἐπίρρ. παρακμ. ἑλλ. πλασμένον ἀπὸ τὸ Σὺν ἀλλήλοις, ἕνας μὲ τὸν ἄλλον ἀμοιβαίως (réciproquement), ὡς καὶ ἀπὸ τὸ Παρ' ἀλλήλοις, ἐσχημάτισαν τὸ Παραλλήλως (parallèlement).

* ΣΥΝΑΝΘΗΜΑΤΙΚΟΝ. Ζ. Συναπάντημα.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ, Δ. κατὰ τοὺς Γραικορ. ἡ Ἀντισήκωσις, Ἑλλ. (compensation).

ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ, Σ. Τυχηρὰ συνέλευσις ἢ σύμπτωσις προσώπων ἢ πραγμάτων, Συνάντημα, Ἑλλ. (rencontre). 2) *Συναπάντημα καλὸν ἢ κακὸν ὀνομάζουν οἱ δεισιδαίμονες, οἰωνιζόμενοι, τὸν ἀπαντώμενον, ἂν πάθωσι τὶ εὐτύχημα ἢ δυςύχημα μετὰ τὴν ἀπάντησιν. Τοιοῦτον οἰώνισμα νοεῖ εἰς τὸν Ἀριςοφάνην ὁ Χρεμύλος λέγων πρὸς τὸν δοῦλόν του περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος (Πλουτ. 41) « Ὅτῳ ξυναντή-» σαιμι πρῶτον ἐξιών ». Εἶπε καὶ ὁ Λουκιανὸς (Τίμ. § 5) « Ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον καὶ ἀποτρό-» παιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες ». Οἱ Γραικορ. εἶχαν καὶ βιβλίον ἐπιγραφόμενον Συναντηματικὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηγοῦντο ὅλα τὰ καλὰ καὶ κακὰ συναντήματα. Ἴδε Κωνςαντίν. Πορφυρογεννήτ. Ἔκθεσ. τῆς Βασιλ. τάξ. σελ. 467, ἐκδ. 1829.

ΣΥΝΑΧΟΒΗΧΟΝ. Ζ. Συναγχόβηχον.

ΣΥΝΔΑΥΛΙΖΩ (Συδαυλίζω, Σ.), ἀνακινῶ τοὺς δαυλοὺς (tisonner). Ἀπὸ τὸ Δαυλὸς (tison), Δαλὸς καὶ Δαυλὸς, Ἑλλ. « Δαυλὸν... ἡμίφλεκτον ξύλον » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ. Ζ. Συντηρῶ.

ΣΥΝΕΙΚΑΖΩ (Συνικάζω, Σ.). Ὑπονοῶ, Ἑλλ. (présumer, conjecturer). Ζ. καὶ Συνεμπάζομαι.

ΣΥΝΕΚΡΑΤΙΖΩ, μὲ συνών. Λικουτζινεύω, Σ. Τρώγω ἢ μασσῶ κατ' ὀλίγον, ἢ δι' ἀνορεξίαν, ἢ διὰ προσοχὴν εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ διάκρισιν τοῦ μασσωμένου (pignocher). Τὸ Συνεκρατίζω ἐχυδαΐσθη ἢ ἀπὸ τὸ συγκρατίζω, ἢ ἀπὸ τὸ Συνεγκρατίζω, κρατῶ δηλαδὴ εἰς τὸ ςόμα χωρὶς νὰ καταπίω, ὡς οἱ μασσῶντες μαςίχην, ἢ γλύφοντες ἄλλο τι ἕως νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ καταποθῇ, καθὼς οἱ γευόμενοι ζάχαρην, ἢ σκευαςόν τι γλύκασμα, Λείχειν καὶ Ἐκλείχειν, Ἑλλ. (ὅθεν καὶ τῶν Γάλλων τὸ lécher)· καὶ τὰ κρατούμενα, Λεικτὰ ἢ Ἐκλεικτὰ, Ἑλλ. τὰ κοιν. Πινίδια, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐτυμολογήθη καὶ τὸ Γαλλ. pignocher. Περὶ τῶν Πινιδίων (pignons). Ζ. Μαντζούνι.

Ἀπὸ τὸ Λ ε ί χ ω πιθανὸν ὅτι ἐπλάσθη καὶ τὸ τρισβάρβαρον Λ ι κ ο υ τ ζ ι ν ε ύ ω.

ΣΥΝΕΛΑ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. ἀπὸ ἀπαρέμφατον σύναρθρον, τὸ Σ υ ν ε λ ᾷ ν, Ἑλλ. ἤγουν Συνέρχεσθαι, ὅθεν καὶ οὐσ. θηλ. ἡ Σ υ ν έ λ ε υ σ ι ς, ἢ ὡς τὸ ἐξηγεῖ μὲ συνών. ὁ Σ υ γ ε ρ χ ο μ ὸ ς, Σ. (rencontre). Ἴδε τὰ ἀλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 159, II, σελ. 106) σημειωθέντα, περὶ τῶν ἀφῃρημένων τὸ ν̄ ἀπαρεμφάτων τούτων· « Συνήλυσις, συνδρομὴ ἐπὶ τὸ » αὐτὸ » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

* ΣΥΝΕΜΠΑΖΟΜΑΙ. Ὁ Σουΐδας ἐξηγεῖ τὸ ἁπλοῦν « Ἐμπάζεται, ἀναβάλλεται, ἐνθυμεῖται, ἢ ἐντρέπεται, ἢ φρον- » τίζει ». Ὁ δὲ Ἐτυμολόγος (σελ. 335) « Ἐμπάζομαι. . . » ἐπιςρέφομαι, φροντίζω, ἐντίθεμαι, λόγον ποιοῦμαι, κ. » τ. λ. ». Ῥῆμα μέσον Ὁμηρικὸν, τοῦ ὁποίου ἓν μόνον σύνθ. μεταβ. τὸ Κατεμπάζω, σώζεται εἰς τὸν Νίκανδρον (Θηριακ. 695) « Ὁπόταν χρειώ σε κατεμπάζῃ μογέοντα » ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν σχολιαςὴν, « Ὁπόταν χρεία σε καταλαμβάνῃ καὶ » κατεπείγῃ, κάμνοντα ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος ».

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ κοινὴ γλῶσσα ἔσωσε καὶ ἄλλο σύνθ. μέσ. τῆς παλαιᾶς, ἄγνωςον εἰς τοὺς Ἑλληνολεξικογράφους, τὸ * Συνεμπάζομαι, ἤγουν νοῶ, συλλογίζομαι, συνεικάζω (penser, imaginer, réfléchir).

* ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ. Ζ. Ἔνοχος.

ΣΥΝΕΠΤΥΓΜΕΝΩΣ, Σ. Ἐθησαύρισε καὶ ταύτην τὴν λέξιν, σημειώσας ὅμως αὐτὴν ὡς Ἑλληνικὴν, καὶ μὲ κοινὸν συνών. Ἀξεκαθάριςα (implicitement).

ΣΥΝΕΡΓΑ, οὐσ. οὐδέτ. πληθ. Σ. τὸ ἐξηγεῖ ὕλην τεχνίτου (matériaux). Ὀρθότερον τὸ ἐξήγησεν ὁ Δ. ἐργαλεῖα (instrumens, outils), Ὄργανα, Ἐργαλεῖα, Ἑλλ. οἷον Τεχνίτης χωρὶς σύνεργα διαφέρει ὀλίγον ἀπὸ τὸν ἄτεχνον.

ΣΥΝΕΡΓΙΟΝ, Δ. Συνέργιον ὠνόμαζαν τὸν τόπον, ὅπου συνεργάζονται πολλοὶ τεχνῖται, τὸν συνηθέςερον λεγόμενον Ἐργαςήριον (atelier, boutique). Δύναται νὰ ὀνομασθῇ καὶ Ἐργοςάσιον (manufacture). Ζ. Ἐργοςάσιον.

ΣΥΝΕΡΙΖΟΜΑΙ (χυδ. Συνορίζομαι, Σ.) σημαίνει τῶν παλαιῶν τὸ Συνερίζω, Ἁμιλλῶμαι, Ἑλλ. (rivaliser, concourir).

ΣΥΝΕΡΧΟΜΑΙ, μὲ συνών. Συμφέρνω καὶ Ξελιγοθυμῶ, Σ. Τοῦ ἀνωμάλου τούτου οἱ περασμένοι χρόνοι εἶναι Συνῆλθα, Συνέλθω, οἷον Ῥάνε τον μ' ὀλίγον-νερὸν, νὰ συνέλθῃ. Τὸ Συμφέρνω (γρ. Συμφέρω) ἀμετάβ. ἢ μᾶλλον ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ Συμφέρω ἐμαυτόν. Ἴδε τὰ ἀλλοῦ (Ἄτακτ. II, σελ. 337) σημειωθέντα. Ἐλέχθη καὶ σύνθ. Ἀκροσυμφέρω οἷον (Ἀπολλων. ἐν Τύρ.)

Ἀπὴν ἀκροσυνήφερε, ἀνοίγει καὶ τὸ φῶς του.

Τὸ Ξελιγοθυμῶ ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Ἐξολιγοθυμῶ ἤγουν Ἐξέρχομαι ἀπὸ τὴν ὀλιγοθυμίαν (revenir de l'évanouissement).

ΣΥΝΕΡΧΟΜΟΣ. Ζ. Συνέλα.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ, οὐσ. θηλ. μὲ συνών. οὐδέτ. πληθ. τὰ Καταμήνια, Σ. Συνηθεῖα καὶ Σύνηθα, οὐδέτ. πληθ. Δ. Καταμήνια, Ἐπιμήνια, Ἐμμήνια καὶ Ἔμμηνα, Ἑλλ. (menstrues, règles), περιοδικὴ τῶν γυναικῶν αἱμοῤῥαγία. Εἰς τοὺς Ἑβδ. (Γενέσ. λα', 35) λέγει ἡ Ῥαχὴλ « Τὰ κατ' ἐθισμὸν τῶν γυναι-» κῶν μοι ἐςί ». Ἀλλοῦ δὲ (Γενέσ. ιη', 11) τὰ ὠνόμασαν Γυναικεῖα « Ἐξέλιπε δὲ τῇ Σάῤῥᾳ γίνεσθαι τὰ γυναι-» κεῖα ».

ΣΥΝΘΗΚΙΖΩ, Δ. ἔλεγαν οἱ Γραικορ. τὸ συνήθως σήμερον λεγόμενον Στοιχηματίζω (gager, parier). Ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ. 155.

ΣΥΝΙΠΠΙΑ, Δ. κατὰ τοὺς Γραικορ. ἀγέλη ἵππων συντρεφομένων (haras), Ἱπποφόρβιον, Ἑλλ.

ΣΥΝΟΡΙΖΟΜΑΙ. Ζ. Συνερίζομαι.

ΣΥΝΟΨΙΖΩ, Δ. συςέλλω εἰς βραχύτερον τὸ κατὰ πλάτος γραμμένον (abréger), ἀπὸ τὸ καὶ σήμερον σύνηθες εἰς τὴν

γλῶσσαν, * Σύνοψις οὐσ. θηλ. (abrégé), καὶ * Σύνοψις, βιβλίον ἐκκλησιαςικὸν (bréviaire). 2) Συνοψίζω, Δ. ἔλεγαν ἔτι οἱ Γραικορ. εἰς σημασίαν τοῦ Φέρω δύο τινὰς εἰς ὄψιν ἀλλήλων, κάμνω νὰ συνέλθωσιν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον καὶ νὰ συλλαλήσωσι (aboucher).

* ΣΥΝΟΨΙΣ. Ζ. Συνοψίζω.

ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΣ, Σ. Καὶ οἱ Ἰταλοὶ Sinderesi, καὶ οἱ Γάλλοι Syndérèse ἔμβασαν εἰς τὴν γλῶσσάν των τὸ Ἑλλ. Συντήρησις, διὰ νὰ σημάνωσιν ὅ,τι δὲν ἐσήμαινεν εἰς τοὺς παλαιοὺς, « Ἀγκύλωμα τῆς συνειδήσεως » Σ. τὴν προξενουμένην δηλαδὴ ἀπὸ συνείδησιν κακῆς τινὸς πράξεως λύπην τῆς ψυχῆς (remords). Πρῶτος ὁ Ἱερώνυμος (Δυτικὸς ἐκκλησιαστικὸς πατὴρ τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος) ἔμβασε τὴν λέξιν εἰς τὴν ἐκκλησιαςικὴν Λατινικὴν διάλεκτον, καὶ τὴν ὥρισε: Synteresis, pars animæ quæ vitiis adversatur, et sese semper immaculatam cupit a peccatis servare, ἤγουν « Συντήρησις » μέρος ψυχῆς, τὸ ὁποῖον ἐναντιοῦται εἰς τὰς κακίας, κ' ἐπιθυμεῖ » πάντοτε νὰ φυλάσσεται ἀμόλυντον ἀπὸ ἁμαρτίας » (Apud Martin. *Lexic. philologie.* tom. II, pag. 725). Ὁ ὁρισμὸς οὗτος ἁρμόζει πλέον εἰς τὸ Scrupule παρὰ εἰς τὸ Remords τῶν Γάλλων· διότι αὐτὴ ἡ λέξις Συντήρησις, σημαίνει προφυλακὴν, ἢ προσοχὴν εἰς ἀποφυγὴν ἁμαρτίας (a peccatis servare). Ἀλλ' οἱ Σχολαςικοὶ θεολόγοι ἔπειτα ἀλλοίωσαν ὄχι μόνον τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἐξηγήσαντες αὐτὴν ἄλλοι ἄλλως, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν γραφὴν, Sindirisis ἢ Synderesis, ἀντὶ τοῦ Synteresis. Πιθανὸν ὅτι ἡ λέξις ἐπολιτογραφήθη εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν ἀπὸ τοὺς προσηλύτους τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας χριςιανοὺς Γραικοὺς, διδασκομένους ἀπὸ τοὺς ἰδίους των ἱερεῖς. Ὅθεν κἂν ἦλθε, πρέπει νὰ φυλαχθῇ· εἰς τὴν σημασίαν ὅμως τοῦ Γαλλικοῦ Scrupule ἢ Conscience délicate,

καὶ ὄχι τοῦ remords. Τούτου λέξιν ἑρμηνευτικὴν ἔχομεν τὸ * Τύψις συνειδήσεως, ἐπειδὴ λέγομεν συνήθως Μὲ τύπτει ἡ συνείδησις.

* ΣΥΝΤΗΡΩ, σχεδὸν συνών. τοῦ Παρατηρῶ (observer), οἷον (Ἀπολλων. ἐν Τύρ.),

Καὶ τότες τόνε συντηρᾷ περίσσα πρικαμένον,

ἤγουν, Καὶ τότε τὸν συντηρεῖ (ἢ παρατηρεῖ), ὅτι ἦτον ὑπερβολῇ πρικαμένος (κατὰ ςοιχείων μετάθεσιν, ἀντὶ τοῦ πικραμένος). 2) Συντηροῦμαι, μέσ. Ἐνθυμιςὸν ποιοῦμαι, Ἑλλ. (avoir des scrupules, s'en faire un scrupule). Ζ. Συντήρησις.

ΣΥΝΤΟΠΙΤΗΣ. Ζ. Τόπος.

ΣΥΝΤΡΙΒΗ, Σ, Μετάνοια ἑνωμένη μὲ λύπην τοῦ ἁμαρτήσαντος (contrition). Ἡ λέξις μας ἦλθεν ἀπὸ τοὺς Ἑϐδ. (Ἡσαΐου ξε', 14) « Ἀπὸ συντριϐῆς πνεύματος ὑμῶν ὀλο- » λύξετε ». Οἱ αὐτοὶ (ψαλμ. να', 17) εἶπαν καὶ « Πνεῦμα » συντετριμμένον, καὶ καρδίαν συντετριμμένην ». Ζ. Κατάνυξις.

ΣΥΡ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ Dominus (Κύριος δηλαδὴ). Λανθάνεται ὅμως, πρῶτον νομίζων ὅτι οἱ Γραικοὶ τὸ ἔλαϐαν ἀπὸ τὸ Sire τῶν Γάλλων· ἔπειτα καὶ τὸ ἐσύγχυσε μὲ τὸ Σύρε, προστακτικὸν τοῦ Σύρω ῥήματος, σημαῖνον τὸ Ὕπαγε (va, va-t'en), ἐπειδὴ φέρει εἰς μαρτυρίαν τὸν ἑξῆς ςίχον,

Σύρε νὰ φύγῃς ἀποδῶ πλέον, καὶ μὴν ἀργήσῃς.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐτυμολόγους γενεαλογοῦν τὸ Sire ἀπὸ τὸ Κύριος. Ἀπὸ τοῦτο οἱ Γραικορ. ἔπλασαν τὸ Κύρος ἢ Κυρός, ἔπειτα τὸ ἐκολόϐωσαν εἰς τὸ Κὺρ, ὡς μαρτυροῦν

τὰ συχνὰ εἰς αὐτοὺς παραδείγματα, « Τοῦ Κυροῦ Νικολάου » καὶ (ὡς σήμερον ἀκόμη) « Τοῦ κὺρ Νικολάου » (de Sire Nicolas).

ΣΥΡΑΥΛΙΖΩ. Ζ. Συραύλιον.

ΣΥΡΑΥΛΙΟΝ, οὐσ. οὐδέτερ. Δ. Σιραῦλα, καὶ Σιλιαῦρα, θηλ. Σ. ὅςις τὸ ἐξηγεῖ ὡς συνών. τοῦ Πιφάρα (fifre). Καὶ ῥῆμα Συραυλίζω (jouer du fifre).

ΣΥΡΕΜΒΟΛΟΣ. Ζ. Βρωμούμπολος.

ΣΥΡΗΜΗ, ἡ Συρήμα. Ζ. Σύρτης.

ΣΥΡΙ. Ζ. Σίρι.

ΣΥΡΙΖΩ καὶ ΣΦΥΡΙΖΩ, Σ. Συρίζω, Ἑλλ. (siffler). Ἐσημειώθη ἀπὸ τοὺς κριτικοὺς ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Σύρω (tirer, traîner), ἐπειδὴ Σύρει τὴν φωνὴν φυσικὰ, ὅςις σφυρίζει ἢ συρίζει, εἴτε διὰ μόνου τοῦ ςόματος, εἴτε φυσῶν εἰς αὐλὸν ἢ ἄλλο τὶ ἐμπνευςὸν ὄργανον.

Ἡ προσθήκη τοῦ φ εἶναι τοῦ παρακμ. ἑλλ. 2) Μεταφορ. Τὰ αὐτία σφυρίζουν, ἢ βοΐζουν (tinter), ὅταν ἠχῶσιν αὐτομάτως, τὸ ὁποῖον ἡ Σαπφὼ (Ὠδ. II, 9) ἡρμήνευσε διὰ τοῦ « Βομβεῦσιν ἀκοαί μοι » (Ζ. Βοΐζω). Τὸ ῥηματικὸν Συρίςρα ἢ Σφυρίςρα, Σ. Σύριγξ, Ἑλλ. σημαίνει μικρὸν αὐλὸν μουσικὸν, ἢ μονομερῆ (sifflet, pipeau, chalumeau), ἢ σύνθετον ἀπὸ πολλοὺς καλάμους, ὁποία ἦτον ἡ Σύριγξ τοῦ Θεοῦ Πανὸς, ὅςις διὰ τοῦτο ἐπωνομάζετο καὶ Συρικτὴς (Σφυριςὴς ἢ Συριςὴς, Σ.).

ΣΥΡΙΚΙ, οὐδέτ. καὶ ΣΥΡΙΚΟΣ, ἀρσ. Σ. Ἐρυσίβη, Ἑλλ. πάθος φυτῶν (rouille). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Ἐρυσίβη, » νόσος τις ἀέρος, ἐπιγενομένη (γρ. ἐπιγινομένη) τοῖς καρ- » ποῖς καὶ φυτοῖς ». Ὁ δὲ Φώτιος, « Ἐρυσίβη, θηρίδιόν τι » ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν. Τινὲς,

» νόσον ἐπιγιγνομένην τοῖς σπέρμασιν· ἢ ἡ κονιορτώδης φθορὰ » τοῦ σίτου ». Ὁ κονιορτὸς οὗτος, ὡσεπιπολὺ μαῦρος, φέρει ὅμως, κατὰ τὰς νεωτέρας παρατηρήσεις, καὶ διάφορα ἄλλα χρώματα. Ἐρυσίβη, ἡ διὰ τοῦ ϑ (ὡς τὴν ὠνόμαζαν οἱ Ῥόδιοι), Ἐρυθίβη, διὰ τὸ ἐρυθρὸν τοῦ χρώματος, εἶναι ἡ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ὀνομαζομένη ἀπὸ τοὺς Ῥωμ. Rubigo, ὅθεν ἔλαβαν οἱ Γάλλοι τὸ Rouille, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Nigella τὸ Nielle, διὰ τὸ μελαψόν. Μέλερην ὀνομάζομεν σήμερον τὴν Ἐρυσίβην, ἴσως, ὄχι ὡς ἐξηγήθη ἀλλοῦ (Ζ. Μέλερη, καὶ Βωτρίδα, σελ. 70), ἀλλὰ διὰ τὸ μελανὸν χρῶμα.

Τὸ δὲ Συρίκιον ὑποπτεύομαι μὴ ἐδόθη καὶ τοῦτο εἰς τὴν Ἐρυσίβην διὰ τὸ Συρικὸν, ἤγουν, κιτρινωπόν της χρῶμα. Τὸ Συρικὸν, Δ. τοῦτο, οὕτως ὀνομασθὲν, ἢ διότι ἤρχετο ἀπὸ τὴν Συρίαν, ἢ δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, ἐλέγετο καὶ Σάνδυξ, κατὰ τὰ Γλ. « Σάνδυξ λέγεται τὸ Συρικὸν » (Boissonad. *Anecdot.* II, pag. 406), ὁ δὲ Σάνδυξ, κατά τινας, εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὴν λεγομένην Σανδαράχην (sandaraque), κατ' ἄλλους δὲ, ἀρσενικοῦ καὶ θείου μίγμα τὶ, τὸ ἀπὸ τὸν Πλίνιον ὀνομαζόμενον Auripigmentum (Orpiment).

ΣΥ'ΡΜΑ, οὐσ. οὐδέτ. Σ. Δ. τὸ εἰς λεπτὰ καὶ μακρὰ ἐλάσματα συρμένον μέταλλον (fil), οἷον σιδήρου, ἀργύρου, καὶ κατεξαίρετον τοῦ χρυσοῦ (fil d'or), τὸ ὁποῖον καὶ συνθ. Χρυσόσυρμα, Δ. ὠνομάζετο. Ὅθεν καὶ Συρματόνω, Σ. τὸ Κεντῶ διὰ χρυσοῦ ἢ ἀργυροῦ σύρματος· καὶ Συρματηρὸν ἢ Συρμάτινον, Δ. τὸ οὕτω κεντημένον πανίον ἢ φόρεμα (Ἄτακτ. I, σελ. 68). Ζ. Ὀτρά.

ΣΥΡΜΕ'ΝΗ. Ζ. Σύρω.

ΣΥΡΜΗ', οὐσ. θηλ. μὲ συνών. Οἰκοκυρίον (χυδ. Νοικοκυριόν), Σ. Κατασκευὴ, Ἑλλ. (mobilier, ménage).

ΣΥΡΜΌΣ. ΣΥΡΝΟΎΜΕΝΑ. ΣΎΡΝΩ. ΣΥΡΌΓΑΣΤΡΟΝ. Ζ. Σύρω.

ΣΥΡΤΆΡΙΟΝ, Σ. Κιβώτιον περικλεισμένον εἰς μεγαλητέραν κιβωτὸν (tiroir), (Ἄτακτ. I, σελ. 77). 2) Συρτάριον, Δ. καὶ Σύρτης, ἀρσ. Δ. ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου σύρονται καὶ λεπτύνονται τὰ μέταλλα (filière). Ζ. Σύρμα.

ΣΎΡΤΗΣ, Δ. Σύρτι (ἤγουν Σύρτιον) Σ. Συρήμη, θηλ. Σ. Συρήμα, Δ. Γλῶττα, ἡ Ἀναγωγεὺς, Ἑλλ. Λωρίον νὰ σφίγγῃ καὶ νὰ κρατῇ τὸ ὑπόδημα (tirant, oreille). Οἱ Σύρται ὠνομάζοντο καὶ Τζινίκια, Σ. Οἱ Γραικορ. καὶ Καλάμια, πληθ. οὐδετ. Δ. κατὰ τὸν Εὐστάθιον (Ἰλιάδ. ξ', σελ. 995) « Λέγει δὲ ἡ ἱστορία καὶ βλαυτῶν ἀναγωγέας » τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδημάτων ». Ζ. Στρίγγα.

Τὸ Συρήμη, ἡ Συρήμα, πιθανὸν ὅτι ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Σύρμη, ῥηματικὸν (ὡς τὸ Σύρτης) τοῦ Σύρω· πλὴν ἂν ἦναι σύνθ. τοῦ Ῥυμὸς, Ἑλλ. Γερμανιστὶ riemen (courroie), ἀπὸ τὸ Ῥύω τὸ Ἕλκω· ὅθεν καὶ τὸ « Ῥῦμα,... ὁλκὸς » τοῦ Ἡσυχίου, καὶ οἱ « Ῥυτῆρες, χαλινοὶ, ἡνίαι, ἱμάντες » τοῦ Φωτίου. Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ γράφεται Συῤῥύμη, θηλ. ἡ Σύῤῥυμα, οὐδετ. ἤγουν σύνδεσμος ἢ συνολκὴ λωρίου.

ΣΎΡΤΙ. Ζ. Σύρτης.

ΣΎΡΩ, Δ. Σύρνω, Δ. Σ. Εἰς τὰ προσημειωμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 339) προσσημείωσε τὰ ἑξῆς: Ἡ προσθήκη τοῦ ν, ὡς καὶ εἰς τὸ Φύρνω ἀντὶ τοῦ Φύρω, πιθανὸν ὅτι ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν χρείαν νὰ διακρίνεται ὁ παρατατικὸς Ἔσυρνα, Ἔφυρνα, ἀπὸ τὸν ἀόριστον, Ἔσυρα, Ἔφυρα. Τὸ αὐτὸ ἔπαθε καὶ τὸ Δέρω εἰς τὸ Δέρνω, καὶ τὸ Φέρω εἰς τὸ Φέρνω. Σύρω, ἀμεταβ. οἷον Σύρνει ὁ ἄνεμος, Σ. ἀντὶ τοῦ φυσᾷ (le vent

souffle). Λέγομεν ἔτι καὶ Σφυρίζει ὁ ἄνεμος (le vent siffle), Συρίζει, Ἑλλ. ὡς εἶπε καὶ ὁ Αἰσχύλος (Προμ. 125)

——— Αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς
Πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.

Καὶ « Συρμὸς ἀνέμου » Ἑλλ. ἡ τοιαύτη Σύριξις ἡ φύσησις· ὅθεν φαίνεται καὶ ἡ συγγένεια τοῦ Σύρω καὶ τοῦ Συρίζω. — 2) Σύρω, εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. ὡς καὶ σήμερον, ἀντὶ τοῦ Ὑπάγω, πορεύομαι (aller), συνηθέστερον εἰς τὴν προστακτικὴν παρὰ εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, οἷον, Σῦρε εἰς τὴν ἀγορὰν, Σῦρε εἰς τοῦ δεῖνος, καὶ Σῦρε νὰ τὸν εἴπῃς. Καὶ εἰς τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς, Σῦρε εἰς τὸ καλόν! ἤγουν Ἄμε εἰς τὸ καλόν! Οὕτως ἑλλήνιζε, τὴν ἑβδόμην ἑκατονταετηρίδα, ὁ περιβόητος Γεώργιος ὁ Πισίδης,

Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου,

τὸν ὁποῖον οἱ τότε λογιώτατοι ἐπαρέβαλλαν μὲ τὸν Εὐριπίδην! (Ἴδ. Μύθ. Αἰσωπ. συναγωγ. σελ. λά). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ αἱ συνήθεις χυδαϊκαὶ κατάραι, Σῦρε εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ! Σῦρε εἰς τὸν διάβολον! κατὰ τὰ Ἑλληνικὰ, « Βάλλ' εἰς κόρακας! εἰς φθόρον! εἰς μακαρίαν! ». — 3) Μεταβ. Σύρω τὸ κουπί, μὲ συνών. Λάμνω τὸ κουπί, Σ. καὶ Λαμνοκωπῶ, Σ. Κώπην ἐλαύνω, καὶ Κωπηλατῶ, Ἑλλ. (ramer, voguer). Ζ. Λάμνω.—4) Σύρνω τὸν καιρὸν, Σ. ἤγουν ἀναβάλλω τὸν καιρὸν (temporiser)· οἱ παλαιοὶ μὲ συνών. ῥῆμα « Παρέλκειν τὸν χρόνον » Ἑλλ. — 5) Σύρω ἀντὶ τοῦ πάσχω, ὑποφέρω (souffrir, essuyer), οἷον Σύρω πολὺν κόπον, Σ. Ἔσυρα πολλὰ βάσανα Σ. καὶ ἐλλειπτ. Ἔσυρα πολλὰ, Σ. —6) Σύρω εἰς κρίσιν,

Σ. Ἐγκαλῶ, Ἑλλ. (Ζ. Καλῶ). Καὶ *Σύρω εἰς τὴν φυλακὴν*, ὡς εἶπεν ὁ Λουκᾶς (Πράξ. ή, 3) « Σύρων τε ἄνδρας » καὶ γυναῖκας παρεδίδου εἰς φυλακὴν », καὶ (Λουκ. ιβ', 58) « Μήποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν »· καὶ παθ. ὁ Ἐπίκτητος (Διατρ. I, 29, § 16) « Ἀπαχθῇ καὶ συρῇ εἰς » δεσμωτήριον ». — 7) *Σύρω τ' ὄνομά τινος*, Σ. Δ. (décrier, diffamer) Διασύρω, Ἑλλ. ὅθεν καὶ *Γυναῖκα συρμένην*, Σ. ὀνομάζει τὴν κακοφημισμένην (mal famée).

Τὸ μέσ. Σύρομαι, Σ. Κινοῦμαι εἰς τὰ ὀπίσω, ἀναχωρῶ (se retirer). — 2) Τὸ χυδαϊστὶ λεγόμενον Κωλοσύρνομαι, Σ. Δ. (ramper, se traîner sur le ventre). Ζ. Κωλοσύρνω. Ὅθεν καὶ *Συρνούμενα*, Σ. ἢ *Συρόγαστρα*, Δ. τὰ ἐκ φύσεως οὕτω κινούμενα ζῶα (reptiles), Ἑρπετὰ, Ἑλλ. — 3) Μεταφορ. λέγομεν, *Τὸ κακὸν σύρνεται*, Σ. περὶ νόσου ἐπιδημικῆς, ἥτις προβαίνουσα διαδίδεται (courir), ὡς τὸ Θανατικὸν, καὶ ἄλλα παρόμοια. Ὅθεν καὶ *Συρμὸς*, Σ. ἡ ἐπιδημικὴ ἀῤῥωστία, οἷον *Ἡ συνάγχη ἐφέτος εἶναι τοῦ συρμοῦ*. —4) *Σύρνεται*, Σ. ἀντὶ τοῦ συνειθίζεται πρὸς καιρὸν (être à la mode), καὶ *Συρμὸς* αὐτὴ ἡ πρόσκαιρος συνήθεια (mode), οἷον, *Εἶναι τοῦ συρμοῦ*, ἢ *Δὲν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ*.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ, Σ. Συμπύκνωσις τοῦ διαλυμένου, Σύστασις, Ἑλλ. (consistance). Λέξις ἰατρικὴ, μυρεψικὴ καὶ μαγειρικὴ, οἷον « Ἕψε μέχρι μελιτώδους, ἢ κηρώδους συστάσεως » ἤγουν Βράσε το, ἕως νὰ λάβῃ σύστασιν μέλιτος, ἢ καὶ πυκνοτέραν, ὡς τοῦ κηρίου. — 2) Σύστασις, Σ. διαγωγὴ κοσμία καὶ φρόνιμος εἰς τὰς πράξεις καὶ λόγους, ὅθεν καὶ τὸ σύνθ. ἐπίθ. Ἀσύστατος, Σ. (léger, irréfléchi), ὁ ἐναντίας διαγωγῆς ἄνθρωπος (Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 340).

*ΣΥΣΤΕΛΛΟΜΑΙ, ῥημ. μέσ. κρατοῦμαι, δὲν τολμῶ

(se retenir, n'oser), Ὀκνῶ καὶ Συςέλλομαι, Ἑλλ. —2) Σημαίνει ἔτι τὸ Μετριάζω (se modérer). —3) Τὸ Ἐντρέπομαι (se retenir par pudeur). Καὶ ὄνομα οὐσ. θηλ. Συςολή, ΓΓ. ἡ ἐντροπὴ (retenue), καὶ σύνθ. ἐπίθ. * Ἀσύςαλτος, ὁ μὴ ἔχων ἐντροπὴν (impudent).

* ΣΥΣΤΟΛΗ. Ζ. Συςέλλομαι.

* ΣΥΦΑ. Ζ. Βροῦλον.

ΣΥΧΑΙΝΟΜΑΙ. Ζ. Σιχαίνομαι.

ΣΥΧΑΡΟΣ (γρ. Σύγχαρος), μὲ συνών. Καλόκαρδος Σ. Σύχαρος, μὲ συνών. Ἑλλ. Ἱλαρὸς, Φαιδρὸς καὶ Εὔθυμος, Δ. (gai, joyeux), ὁ κοινότερον, Χαιράμενος καὶ Χαρούμενος, Σ. Ἡ πρόθεσις (Σὺν) δὲν εἶναι περιττὴ, ὡς οὐδ' εἰς τὸ ἀντικείμενόν του Σύννους, Ἑλλ. ὁ κοινῶς Συλλογισμένος (pensif). Ζ. Στούδιος.

ΣΥΧΝΑΝΟΙΓΟΣΦΑΛΩ. Ὁ Σ. τὸ γράφει Συχνοσφαλανοίγω (clignoter), Σκαρδαμύττω, Ἑλλ. « Σκαρδαμύττει, » πυκνὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλείει καὶ ἀνοίγει » λέγει ὁ Φώτιος.

ΣΦΑΓΜΟΣ. Ζ. Σφάζω.

ΣΦΑΖΩ, Σ. ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς Σφάζω, Ἑλλ. (égorger). Ὅθεν καὶ τὰ Σφακτὰ (Ζ. Κοπάδι). 2) Μεταφορ. τὸ προξενῶ σφοδρὸν πόνον, ὅςις διὰ τοῦτο καὶ Σφαγμὸς καὶ Σφάκτης ὀνομάζεται (Ἄτακτ. Ι, σελ. 276).

* ΣΦΑΚΑ. Ζ. Φλομόνω.

ΣΦΑΚΕΛΟΝΩ, Σ. σημαίνει σήμερον Δείχνω τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν μὲ τὰ πέντε δάκτυλα ἁπλωμένα καταπρόσωπα τινὸς, εἰς σημεῖον ὕβρεως. Σκιμαλίζω, Ἑλλ. « Σκιμαλίσαι, καταδακτυ» λίσαι ἀσχημόνως » λέγει ὁ Φώτιος. Τί νοεῖ μὲ τὸ Ἀσχημόνως, ἐξηγήθη ἀπὸ τὸν σχολιαςὴν τοῦ Ἀριςοφάνους (Ἀχ. 444).

Εἰς ἄλλο ὅμως δρᾶμα τοῦ Κωμικοῦ (Εἰρ. 549), ὅπου λέγει, « Καὶ τὸν δορυξόον οἷον ἐσκιμάλισεν » φέρεται καὶ δευτέρα ἐξήγησις· « Σκιμαλίσαι γὰρ ἐςὶ κυρίως τὸ τὸν δάκτυ-» λον εἰς τὴν πυγὴν τοῦ ὀρνέου βαλεῖν. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, » ἀλλὰ καὶ ὅταν βουλόμενος ἐφυβρίσαι τινὰ, τὸν ΜΕΣΟΝ » ΔΑΚΤΥΛΟΝ ἐντείνοντες δείξωσιν αὐτῷ ». Ὁ μέσος οὗτος δάκτυλος (ἤγουν ὁ τρίτος ἀπὸ τοῦ μεγάλου) ὠνομάζετο, εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. Σφάκελος, Δ. κατὰ τὸν Σουΐδαν : « Λέγε-» ται δὲ Σφάκελος καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος » καὶ κατὰ συγκοπὴν Σφάκλος, Δ. κατὰ τὴν φερομένην ςιχηρὰν μαρτυρίαν « Σφάκλος ὁ τρίτος δάκτυλος, τέταρτος, ἐπιβάτης ». Δὲν διαφέρει λοιπὸν τὸ σημερινὸν Σφακέλωμα ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν Σκιμαλισμὸν, πλὴν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν δακτύλων.

Λέγομεν συνων. καὶ Τυφλόνω, ἀντὶ τοῦ Σφακελόνω· διότι ἀρτύνουν πολλάκις οἱ χυδαῖοι τὸ Σφακέλωμα μὲ τὴν κατάραν : Τύφλα εἰς τὰ μάτιά σου! Σ. Τυφλωθείης! Ἑλλ.

ΣΦΑΚΤΑ, οὐδετ. πληθ. Ζ. Κοπάδι.

ΣΦΑΚΤΗΣ. Ζ. Σφάζω.

ΣΦΑΛΑΓΓΙ, ουσ. οὐδέτ. καὶ Σφαλαγγίδα, θηλ. Σ. Σφαλάγκη (γρ. Σφαλάγγη), Δ. Φάλαγξ, Φαλάγγιον, Ἑλλ. ἀράχνη φαρμακερά. Κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Φάλαγξ, ζῶον » παραπλήσιον ἀράχνῃ, ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ὑφαίνειν δοκεῖ ». Λέγει καὶ ὁ Φώτιος : « Φάλαγξ... ὁ ἀράχνης, ὃν ἔνιοι Φαλάγ-» γιον » καὶ « Φαλάγγια· ζῶόν τι τῶν δακετῶν ἐςὶ τὸ φα-» λάγγιον ».

* ΣΦΑΛΑΓΓΙΑ, ουσ. οὐδ. πληθ. Ζ. Χελῶναι.

ΣΦΑΛΑΓΚΙ (διὰ τοῦ κ), Δ. ὠνομάζετο, οὐδετ. καὶ Σφάλαγγας (γρ. Σφάλαγκας), ἀρσ. Δ. ὁ Ἀσπάλαξ, Ἑλλ. (taupe),

ὁ καὶ Τυφλοπόντικος καὶ Χαμόρυγας, Σ. λεγόμενος. Ἐκ τούτου συμπεραίνεται, ὅτι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἀσπάλαξ τὸ ᾱ ἐπλεόναζεν, ὡς φέρεται εἰς τὸν Ἡσύχιον: « Σπάλαξ ἡ Ἀσπάλαξ, » εἶδος ἀρουραίου μυὸς, ἐκ γενετῆς τυφλοῦ » ὅθεν καὶ ἡ παροιμία εἰς τὸν αὐτὸν Ἡσύχιον (II, σελ. 1437) « Τυφλό- » τερος ἀσπάλακος ». Ὁ γνωςὸς σήμερον Ἀσπάλαξ δὲν εἶναι τυφλὸς, ἀλλ' ὑπερβολῇ μικρόφθαλμος, ὥςε νὰ νομισθῇ τυφλός. Ἐπαρατήρησαν ὅμως οἱ νεώτεροι ζωολόγοι, ὅτι ὁ τυφλὸς Ἀσπάλαξ τῶν παλαιῶν, τὄνομα μόνον ἔχει κοινὸν μὲ τὸν γνωςὸν Ἀσπάλακα (taupe)· ἀλλ' εἶναι ἄλλο γένος ποντικοῦ, ὁ τυφλὸς μῦς τοῦ Λινναίου Mus typhlus (Rat-taupe, ἢ Zemni), ὅςις τῳόντι τύπους μόνον ὀφθαλμῶν ἀμυδροὺς ἔχει ςερημένους ὁράσεως (Ἴδε *Nouv. Dictionnair. d'Histoir. naturelle*, 2ᵉ *édit.* DÉTERVILLE, tom. XXIX, pag. 81). Ζ. Χαμόρυγας.

ΣΦΑΛΊΖΩ, Σ. Δ. καὶ Σφαλῶ, Σ. Κλείω, Ἑλλ. (fermer), οἷον (Ἀπολλ. ἐν Τύρ.),

> Τότες τὴν ἀσφαλίσασιν, ὅλοι (ἰσ. ὅλην) τὴν ἐγυρήσαν,
> Καί τις καὶ λίγο μὲ ςουππὶ τὴν ἐκαλαφατήσαν.

Ὅθεν φαίνεται ὅτι ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ Ἀσφαλίζω, Ἑλλ. μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ ςοιχείου. Τὸ τετρασύλλαβον ὅμως τοῦτο (Ἀσφαλίζω) ἐσήμαινεν εἰς τοὺς παλαιοὺς Στερεόνω, ςηρίζω, φυλάσσω ἀπὸ κίνδυνον (garantir). Παρόμοια καὶ οἱ Γάλλοι ἀπὸ τὸ Ῥωμ. firmo, τὸ ςηρίζω (affermir), ἔπλασαν τὸ fermer, τὸ κλείω. Εἰς σημασίαν τοῦ Φυλάσσω ἀπὸ κίνδυνον, εἶπεν ὁ εὐαγγελιςὴς (Ματθ. κζ', 64) « Κέλευσον οὖν » ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον... μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐ- » τοῦ νυκτὸς κλέψωσιν αὐτόν ».

Οἱ Γραικορ. ἔλεγαν Σφαλίζω τρισυλλάβως, ἀντὶ τοῦ

Κλείω, « Ὥςε σφαλισθῆναι τὰ δημόσια λουτρὰ » εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς τῆς Βυζαντίδος. Ἀλλὰ τὸ Σφαλίζω τοῦτο εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε τὸ Δένω, ἀπὸ τὸ Σφαλὸς, ὁ δεσμὸς, ἢ μᾶλλον τὸ « Δεσμωτήριον ξύλον » (ceps), ὡς λέγει ὁ Πολυδεύκης, καὶ μαρτυρεῖ ὁ Ἡσύχιος, « Σφαλὸς... ξύλον » ποδῶν δεσμωτήριον » · τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ῥῆμα, εὑρίσκεται πάλιν τετρασύλλαβον (Ἀσφαλίζω) εἰς τὸν εὐαγγελιςὴν Λουκᾶν (Πράξ. ις', 24) « Καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ » ξύλον ».

ΣΦΑΝΤΑΖΩ, καὶ ΣΦΑΝΤΩ, Σ. (avoir belle mine). — 2) Σφαντάζω, μὲ ἐξήγησιν Ἑλλ. « Φαντάζειν, Φανητιᾷν » ἐπικομπάζειν » Δ. (se pavaner).

ΣΦΕΓΓΕΤΙΑ. Ζ. Σπεγγέτια.

ΣΦΕΝΤΑΜΗ, θηλ. οὐσ. Δ. Σφένδαμνος, θηλ. Ἑλλ. (érable). Κατὰ τὸν Βελλώνιον (Observat. I, 1, pag. 40), οἱ Κρητικοὶ τὴν ὀνομάζουν Ἀσφένδαμνος.

ΣΦΕΡΔΟΚΛΟΣ. Ζ. Σβουρδοῦκλος.

* ΣΦΙΓΓΙΑ. Ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ Σφιγκτὸς εἰς σημασίαν τοῦ Ἀκριβὸς κοιν. Φειδωλὸς, Ἑλλ. (Ἄτακτ. II, σελ. 341), συγχωρεῖται νὰ προσλάβωμεν καὶ τὸ Σφιγγία (lésine) τοῦ παρακμ. ἑλλ. ἀντὶ τοῦ Φειδωλία, ὡς εἶπεν ὁ Σειρὰχ (ια', 18), « Ἔςι πλουτῶν ἀπὸ προσοχῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ, κ. τ. λ. ».

ΣΦΙΓΚΤΟΣ, Σφικτὸς, Σ. μὲ συνών. Ἀκριβὸς, Σ. (chiche). Ζ. Σφιγγία.

ΣΦΟΔΡΟΣ, ΓΓ. βίαιος, ὀξὺς (véhément), οἷον Σφοδρὸς ἄνεμος· « Σφοδρὸν, εὔτονον, ἰσχυρὸν, ὀξὺ » κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Δὲν εἶναι σπάνιον εἰς ἡμᾶς οὐδὲ τὸ ῥῆμα * Σφοδρύνω, ἀμεταβ. οἷον Ὁ ἄνεμος ἐσφόδρυνεν (se renforcer).

* ΣΦΟΔΡΎΝΩ. Ζ. Σφοδρός.

ΣΦΎΡΑΙΝΑ, Σ. καὶ κατὰ συγκοπὴν, Σφύρνα, Δ. ὀψάριον, ὀνομαζόμενον καὶ παλαιὰ Σφύραινα, Ἑλλ. (Marteau).

ΣΦΥΡΊΖΩ. Ζ. Συρίζω.

ΣΧΕΔΊΑ, μὲ συνών. Σκιογραφία, Σ. Σκιογραφία, Δ. Σκιαγραφία, Ἑλλ. (dessin, esquisse). Τὸ κοινὸν Σχεδία εἶναι ἐλλειπτ. τοῦ Γ ρ α φ ή. Σχεδία γραφὴ λέγεται ἡ διὰ μόνων γραμμῶν (au trait), καὶ χωρὶς χρώματα ζωγραφία.

ΣΧΕΔΙΆΖΩ, μὲ συνών. Σκιογραφῶ, Ὑποτυπόνω, Σ. (dessiner), Ὑποτυπόω, Ἑλλ.

* ΣΧΊΖΑ. Σχίζαι λέγονται, τὰ χωριςὰ μέρη τοῦ σχισμένου ξύλου (éclats de bois), Σχίζα, Σχίδα και Σχίδαξ, Ἑλλ. 2) Σχίζας ἀκόμη ὀνομάζομεν καὶ τὰ δύο μέρη τοῦ παλαιοῦ ἄρτου, ἐκθεμένα εἰς τὸν ἥλιον, ἢ εἰς φοῦρνον ἀπόπυρον, ν' ἀποξηρανθῶσιν.

ΣΧΊΖΩ, Σ. διαιρῶ μὲ βίαν εἰς δύο ἢ πλειότερα μέρη (fendre, déchirer), οἷον Σ χ ί ζ ω ξ ύ λ α, καὶ Σ χ ί ζ ω τ ὰ φ ο ρ έ μ α τ ά μ ο υ. 2) Σχίζω, ἀμεταϐ. ἀντὶ τοῦ Σ χ ί ζ ο μ α ι, ὡς εἰς τὴν συνήθη κατάραν, Ἡ γ ῆ ν ὰ σ χ ί σ ῃ κ α ὶ ν ὰ μ ὲ κ α τ α π ί ῃ! καθὼς εἶπε καὶ ὁ Ποιητὴς (Ἰλιάδ. δ', 182), « Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών! »

ΣΧΟΛΕΙ͂ΟΝ. Ζ. Σπουδαςήριον.

ΣΧΟΥΡΝΟΎΚΑ, Δ. Ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 53, σελ. 117), ἤκουσεν ἀπὸ ςόμα Γραικῶν, ὀψάριον ὀνομαζόμενον Schurnuca, χωρὶς πληρεςέραν ἐξήγησιν.

ΣΧΩ͂. Ζ. Σκάζω.

ΣΩ͂ΔΙΟΝ, ΓΓ. Οὕτω τὸ γράφει, καὶ τὸ ἐξηγεῖ ὡς συνών. τοῦ Πόρευσις (latrines, garde-robe). Ἀπόπατος καὶ

Ἀφεδρῶν, Ἑλλ. Σόδιον, διὰ τοῦ ὅ, μὲ ἐξήγησιν Κοπρῶν, Δ. Πιθανὸν ὅτι ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Ἐξόδιον (Ἄφοδος Ἑλλ.).

ΣΩΚΑΡΙΟΝ. Ζ. Σῶκος.

ΣΩ͂ΚΟΣ, οὐσ. ἀρσ. Δ. Γραικορ. ὠνομάζετο εἶδος τὶ βρόχου (lacs), μὲ τὸν ὁποῖον ἄγρευαν τοὺς ἐχθροὺς ζῶντας εἰς τὸν πόλεμον· ἄγραν γνωστὴν εἰς τοὺς παλαιούς, καὶ ἔτι σήμερον συνήθη εἰς τὰ βάρβαρα ἢ ἄγρια ἔθνη. Ὁ Ἡρόδοτος (VII, 85), τὸν ὀνομάζει « Σειρὰν πεπλεγμένην, ἐπ' ἄκρῳ βρόχους ἔχουσαν ». Τὸ ὑποκορ. Σωκάριον, Δ. ἐξηγούμενον Σχοινίον, κατεχωρίσθη εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, ὅπου ἀκολούθως μέλλει νὰ καταχωρισθῇ καὶ τὸ θετικόν, ὁ Σῶκος, ἂν καὶ ἡ ἐτυμολογία του μένῃ ἔτι ἄδηλος. Εἰς μόνον τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδ. υ', 72) ὀνομάζεται Σῶκος, ἐπιθ. ὁ Ἑρμῆς, τὸ ὁποῖον ἐξήγησαν ἄλλοι διὰ τοῦ Ἰσχυρός, κραταιός, καὶ ἄλλοι ἄλλως. Τὸ ῥῆμα κἂν Σωκῶ σημαίνει τὸ Ἰσχύω, κατὰ τὸν Φώτιον, καὶ κατὰ τὸν Ἡσύχιον. Ἐὰν τοῦ Θωμᾶ Μαγίστρου (σελ. 830), ἡ παρατήρησις ἀληθεύῃ, ὅτι οἱ Δωριεῖς ἐπρόφεραν τὸ ἐπίθετον διὰ διπλοῦ κ, Σῶκκος, συγχωρεῖται νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ ἀρχαία τῆς λέξεως γραφὴ ἦτο Σῶκρος, κατ' ἀναλογίαν τῶν Δωρικῶν Μικκὸς καὶ Πικκός, ἀντὶ τοῦ Μικρὸς καὶ Πικρός· καὶ τότε ἴσως ὁ Σῶκρος δύναται νὰ σημάνῃ Σῶον κρατῶν, ἤγουν Ζῶντα ἀγρεύων, Ζωγρῶν.

ΣΩΛΗΝΑΡΙΟΝ (tuyau). Ζ. Μασούρι.

ΣΩΜΑΤΕΙ͂ΟΝ, Δ. Σωματεῖα ὠνόμαζαν τὰ τουρκοχυδαϊστὶ λεγόμενα Ῥουφέτια (corps, corporations), οἷον Τὸ σωματεῖον τῶν πραγματευτῶν (le corps des marchands).

ΣΩΜΑΤΟΠΡΑ͂ΤΑΙ, Δ. ὠνομάζοντο ἀπὸ τοὺς Γραικορ. οἱ Σωματέμποροι ἢ Ἀνδραποδοκάπηλοι Ἑλλ (marchands d'esclaves).

ΣΏΝΩ. Ζ. Ἀκανῶ.

ΣΩΣΤΆ. Ζ. Ζά.

Τ.

ΤΑΓΆΡΙ. Ζ. Ταγή.

ΤΑΓΆΡΙΟΝ. Ζ. Ταγή.

ΤΑΓῊ, οὐσ. θηλ. Δ. Ταὴ, Σ. Δ. Ἐκταγὴ, Δ. Σίτησις, Σιτηρέσιον, Ἑλλ. Τροφῆς δόσις ἡμερήσιος ἢ ἐτήσιος (fourniture de vivres), γινομένη ἀπὸ τὸ δημόσιον εἰς κοσμικοὺς (pension), ἢ ἐκκλησιαςικοὺς (prébende ἢ bénéfice).

Ἀπὸ τὸ ῥῆμα Τάσσω· « Ταγὴ, βασιλικὴ δωρεά· καὶ ἡ » σύναξις (γρ. σύνταξις) τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τοιαύτη ταγὴ, παραδείγματος χάριν, ἦτον εἰς τὰς Ἀθήνας « Ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις ». Τοιαύτη καὶ ἡ τοῦ Φαραὼ εἰς τὸν Ἄδερ, κατὰ τοὺς Ἑβδ. (Βασιλ. Γ′, ια′, 18), « Ἔδωκεν αὐτῷ οἶκον, καὶ ἄρτους ΔΙΈΤΑΞΕΝ αὐτῷ ». — 2) Ταγὴ εἰς τὰ Κοινόβια, ἡ ὁριζομένη καθ' ἕκαςον γεῦμα εἰς καθένα τῶν συνδείπνων μερὶς τῆς τροφῆς, ἡ Γαλλιςὶ ὀνομαζομένη Pitance, λέξις ἄλλως ἀπ' ἄλλους ἀπιθάνως ἐτυμολογημένη, τὴν ὁποίαν (ἴσως ὄχι πιθανώτερον) ἐτυμολογῶ ἀπὸ τὸ Ἐπιταγή. — 3) Ταγὴ, ἡ ἡμερήσιος τροφὴ τῶν ςρατιωτῶν (ration). — 4) Ταγὴν ἵππου, ἔλεγαν καὶ τὸ διδόμενον εἰς τὰ ἄλογα κριθάριον, ἢ ἄλλην τινὰ σιτηρὰν τροφήν.

Ἀπὸ τὸ Ταγὴ ἐγεννήθη τὸ σημερινὸν ὑποκορ. Ταγήνιον (pension alimentaire), ὡς τὸ ὀνομάζουν καὶ οἱ Τοῦρκοι (Ταΐν) λαβόντες ἀπὸ τοὺς Γραικορ. Ἀπὸ τὴν Ταγὴν ἔτι καὶ τὸ Τάγηνον, Ἑλλ. τὸ κοινῶς λεγόμενον Τηγάνιον (poêle)· καὶ τὸ Ταγάριον, ἐξηγούμενον, Σάκκον διαβάτου περιέχοντα τροφὰς (havresac), Σ. τὸν ἀπὸ τοὺς Γραικορ. ὀνομαζόμενον

Ταγιςήριον καὶ Τάγιςρον, Δ. Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς σήμερον τὸ Ταγάριον σημαίνει καὶ δοχεῖον ἀνθράκων. Ζ. Τανός.

Ἀπὸ τὸ Ταγὴ καὶ ῥῆμ. μεταβ. Ταγίζω (Ταΐζω, Σ. Δ.), Σιτίζω, Ἑλλ. (donner à manger, nourrir), « Σιτί- » ζειν, ψωμίζειν » καὶ « Σιτήσας, θρέψας » λέγει ὁ Ἡσύχιος (Ἴδε καὶ τὰς εἰς τὸν Ἰσοκράτην σημ. II, σελ. 103).

ΤΑΓΗΝΑΡΙΟΝ. Ζ. Λιβαδοπέρδικα.

ΤΑΓΙΖΩ. ΤΑΓΙΣΤΗΡΙΟΝ. ΤΑΓΙΣΤΡΟΝ. Ζ. Ταγή.

ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΣ. Ζ. Κακόσουρος.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ, Δ. Δύναμις, Ἑλλ. Τάλαντον (talent), ὀνομάζομεν, ὡς καὶ ὁ παρακμ. Ἑλλ. μεταφορ. τὴν ἐξαίρετον εἰς πρᾶξιν τινὰ ἐπιτηδειότητα, φυσικὴν πλέον παρὰ διδακτὴν, λαβόντες ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν περὶ τῶν Ταλάντων παραβολὴν (Ματθ. κε', 15)· « Τάλαντον δὲ παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ ἡ » ἄνωθεν πεμπομένη ἑκάςῳ θεία χάρις » λέγει ὁ Σουΐδας. Οἱ παλαιοὶ τὸ ὠνόμαζαν Δύναμιν, Ἑλλ. ὡς συμπεραίνεται ἀπὸ τὴν ῥῆσιν ταύτην τοῦ Ἰσοκράτους (Παναθ. § 11, σελ 238), « Ἐπειδὴ τὰς ΤΕΧΝΑΣ καὶ τὰς ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ καὶ τὰς » ΔΥΝΑΜΕΙΣ ἀποδοκιμάζω, κ. τ. λ. ». Ἐπιςήμας καὶ τέχνας ὀνομάζει, ὅσας γνώσεις ἐμπορεῖ τις ν' ἀποκτήσῃ διὰ διδασκαλίας, μελέτης καὶ γυμνασίας· Δυνάμεις δὲ, τὰς φυσικὰς ἐπιτηδειότητας, τὰς ὁποίας ἡ διδασκαλία τελειοποιεῖ, ἂν τὰς εὕρῃ χαρισμένας ἀπὸ τὴν φύσιν· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ τὰς δώσῃ, ἂν ἡ φύσις τὰς ἀρνήθη.

ΤΑΛΙΑΓΟΥΡΙ. ΤΑΛΙΕΡΙ. Ζ. Τριγκέ.

ΤΑΜΠΑΚΗΣ, μὲ συνών. Γναφειὰς, Σ. Ταμπάκις, Δ. Βυρσοδέψης, Ἑλλ. (tanneur).

Τὸ Γναφειὰς, Εἶναι ἀπὸ τὸ Γναφεὺς, Ἑλλ. (foulon), πληθ. αἰτ. Γναφέας (ὡς λέγουν χυδαΐζοντες καὶ Βασιλειὰς ὀνομας. ἀπὸ τὴν αἰτιατ. πληθ. Βασιλέας).

Τὸ δὲ Ταμπάκης, λέξις Τουρκικὴ (Ντεϐϐάκ). Ὁ Δ. ἡρμήνευσε τὸ Ταμπάκις, βιϐλιοδέτης (relieur), πλανηθεὶς ἀπὸ κακογραμμένην μαρτυρίαν τὴν ἑξῆς: « Ἔπαρε ἀπὸ τοὺς » ταμπάκιδες, ὁποῦ ΓΡΑΦΟΥΣΙ τὰ πετζὰ καὶ δέρματα τῶν » βοδίων » ἀντὶ τοῦ ΓΝΑΦΟΥΣΙ.

ΤΑΝΟΣ, μὲ συνών. Μαγκάλι, Σ. Τὸ Μαγκάλι εἶναι λέξις Τουρκικὴ (Μαγκάλ). Τὸ δὲ Τανὸς, μία ἴσως ἀπὸ τὰς χρησίμους καὶ εἰς ἑρμηνείαν τῆς παλαιᾶς γλώσσης. Τανὸν ὀνομάζουν οἱ Χῖοι, δοχεῖον καρϐώνων ἀναμμένων (brasier), νὰ πυρόνῃ τοὺς οἴκους, τὸ ἄλλως ὀνομαζόμενον Ταγάριον (Ζ. Ταγή). Ἐνόμισα ἄλλοτε ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ Δανὸς, ὁ ξηρὸς, ὁποῖα πρέπει νὰ ἦναι τὰ καιόμενα ξύλα, κατὰ τὸ (Ὀδυσσ. ο', 322) « Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα δανὰ » κεάσσαι » ἀπὸ τὸ Δαίω ἢ Δάω, τὸ καίω, οἷον (Ἰλιάδ. υ', 316), « Μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται ». Ἀλλὰ τώρα μὲ βάλλει εἰς δισταγμὸν ὁ Ἡσύχιος λέγων « Τανάγρα, » ἀγγεῖον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἤρτυον τὰ κρέα » μὲ τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοὶ ἐπαράϐαλαν διορθώσαντες τὸν Πολυδεύκην: « Τὰ » λεϐητάρια καλοῦσι Ταναγρίδας ». Ἠπόρησαν ὅμως περὶ τοῦ τύπου τῆς συνθέσεως, τί κοινὸν ἔχει ἡ Τανάγρα, μὲ τὸν Λέϐητα ἢ τὸ Λεϐητάριον (chaudière), ἐπειδὴ τὰ εἰς αγρα σύνθετα ὅλα σχεδὸν σημαίνουν ἐνέργειαν (οἷον Κρεάγρα, Ὀδοντάγρα, Ποδάγρα, Πυράγρα). Ὅπως ἂν ἦναι, τοῦτο ἔχει κοινὸν ὁ Τανὸς μὲ τὴν Τανάγραν, ὅτι σημαίνουν καὶ τὰ δύο, ἀγγεῖα μαγειρικά. — 2) Τανὸς, Σ. ἀκόμη λέγεται καὶ ὁ Αἴθρανος, Ἑλλ. (chaufe-pied). Ζ. Ζεσταστῆρι, καὶ Τραπεζοφουγότανον.

ΤΑΝΤΑΝΙΖΩ, μὲ συνών. Ταντουρίζω, Σ. Εἰς τὰ προλεχθέντα (Ἄτακτ. Ι, σελ. 309) πρόσθεσε, ὅτι εὑρίσκεται εἰς τοὺς παλαιοὺς καὶ Τανθαρύζω, καὶ Τανθαλύζω, Ἑλλ. εἰς ση-

μασίαν τοῦ Τρέμω (trembloter). Τῆς αὐτῆς σχεδὸν σημασίας καὶ τὸ Νταντουλίζω, Σ. (dandiner, se branler).

ΤΆΞΙΣ. Ζ. Σειρά.

ΤΑΡΌΚΟΙ, οὐσ. ἀρσ. πληθ. Σ. ΓΓ. Τὸ ἐξηγοῦν καὶ οἱ δύο, συνών. τοῦ Ζατρίκιον (jeu des échecs). Ζ. Ζατρίκιον. Πιθανὸν ὅτι οἱ Ταρόκοι συγγενεύουν μὲ τὸ Γαλλ. Tarots· τοῦτο ὅμως σημαίνει, ὄχι τὸ παίγνιον τοῦ Ζατρικίου, ἀλλὰ τὸ παίγνιον χαρτίων (jeu de cartes), καθόπως παίζονται εἰς τὴν Ἱσπανίαν.

ΤΆΡΠΗ, καὶ Ταρπίον, Δ. Ταρπίον ὠνόμαζαν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐςαθίου (Ὀδυσσ. έ, σελ. 1533) εἶδος τι κοφίνου (corbeille). Φέρει καὶ ὁ Φώτιος « Τάρπη, κόφινος ». Ἡ λέξις (ἂν δὲν ἀπατῶμαι) ἔπαθε μετάθεσιν ςοιχείων ἀντὶ τοῦ Τράπη· κ' ἐσήμαινεν ἰδίως τὸ κοφίνιον (tine) μὲ τὸ ὁποῖον οἱ τρυγηταὶ μετακομίζουν τὰ ςαφύλια εἰς τὸν πάτον· ὅθεν καὶ « Τραπητὸς, ὁ οἶνος » καὶ « Τραπεῖν, ληνοπατεῖν » κατὰ τὸν Ἡσύχιον.

ΤΑΤᾺΣ, μὲ συνών. Πατέρας, Σ. Τατᾶς, Δ. Πατὴρ, Ἑλλ. ἀπὸ τὸ Ὁμηρικὸν Τέττας (Ἰλιάδ. δ', 412), ὅπου ὁ Εὐςάθ. λέγει « Τὸ δὲ Τέττα... προσφώνησίς ἐςι καὶ νῦν φιλ- » εταιρικὴ νέου πρὸς μείζονα ». Οἱ Γραικορ. ὠνόμαζαν καὶ « Τατᾶν τῆς αὐλῆς » Δ. ἕνα τῶν αὐλικῶν, τὸν ἀπὸ τινὰς ἐξηγούμενον Παιδαγωγὸν τῶν τέκνων τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἡ λέξις ὠνοματοποιήθη, ἀπὸ τῶν νηπίων τὴν γλῶσσαν. Τοιαύτην ὀνοματοποιΐαν ἔπαθε καὶ τὸ θηλ. Τατὰ, ἢ χυδαιέςερον Τζάτζα, Σ. ἡ μήτηρ (mère).

ΤΑΧΙΝΉ. Ζ. Βραδινή.

ΤΑΧῪΑ, μὲ συνών. Αὔριον, Σ. (demain). Εἰς τὴν

αὐτὴν σημασίαν τοῦ Αὔριον καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ Ἕως ἢ Ἠώς, Ἑλλ. οἷον (Ἰλιάδ. Θ', 470),

> Ἠοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
> Ὄψεαι————————.

Παρόμοια καὶ ἡ εἰς πολλὰ ἑλληνίζουσα τῶν Γερμανῶν γλῶσσα μεταχειρίζεται τὸ Morgen (πρωΐ), ἀντὶ τοῦ Αὔριον. Αὐτὸ τῶν Γάλλων τὸ σύνθετον Demain, ὡς καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ Dimane, ἐπλάσθη ἀπὸ τὸ Ῥωμ. De mane.

Ταχυὰ Ταχυὰ, διπλόνοντες τὸ ἐπίρρημα, καὶ συνηθέστερον Ταχὺ Ταχὺ, Σ. λέγουν σημαίνοντες τῶν παλαιῶν τὸ ὑπερθετ. Πρωϊαίτατα, ἢ Ὄρθρου βαθέος, Ἑλλ.

ΤΕΚΝΟΓΟΝΩ, ΓΓ. γεννῶ τέκνα, Τεκνογονῶ, Ἑλλ.

ΤΈΛΕΣΜΑ, Δ. Τετελεσμένον, ἢ καὶ Τέλεσμα ἁπλῶς ὠνόμαζαν ἀγαλμάτιον, ἢ ἄλλο τι χειροποίητον εἰκόνιον, ἐγκαινιασμένον μὲ μαγικὰς τελετὰς, εἰς φυλακὴν οἴκου ἢ πόλεως (talisman). Τὰ πολὺ μικρὰ ἐφέροντο ὡς φυλακτήρια (amulettes) εἰς τὸ στῆθος ἢ εἰς τὴν κεφαλήν. Ζ. Στοιχεῖον.

* ΤΕΛΕΣΦΟΡΩ μεταφορ. τελειόνω πρᾶξιν τινὰ ἢ ἐπιχείρησιν εὐτυχῶς (réussir). Ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸ Τελεσφορῶ, Ἑλλ. τὸ κυρίως λεγόμενον περὶ φυτῶν, ὅσα φέρουν τέλειον καὶ ὥριμον τὸν καρπόν.

ΤΈΛΕΤΡΟΝ, Δ. καὶ Δέλετραν, Δ. (foret). Ἐσώζοντο καὶ τὰ δύο εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου. Ἀπὸ τὸ Τέρετρον, Ἑλλ. Παρὰ τὴν συνήθη τροπὴν τοῦ ρ εἰς τὸ λ ἔπαθε καὶ τὴν βάρβαρον τοῦ τ εἰς τὸ δ (ὡς τὸ Ἀδράκτιον ἀπὸ τὸ Ἀτράκτιον, καὶ τὸ Δοξάριον, ἀπὸ τὸ Τοξάριον)· « Τέρετρα, τρύπανα » λέγει ὁ Ἡσύχιος, ἀναφέρων τὴν ἐξήγησιν εἰς τοῦ Ποιητοῦ (Ὀδυσσ. ἑ, 246) τὸ « Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ, » δῖα θεάων ». Καὶ ἡ λέξις δὲν ἐθησαυρίσθη ἀκόμη εἰς τὰ

Ἑλληνικὰ Λεξικά, μ' ὅλον ὅτι εὑρίσκεται εἰς αὐτὰ τὸ ὑποκορ. Τερέτριον.

ΤΕΛΟΣ, καὶ ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ, Σ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 345) πρόσθεσε τοῦ Σοφοκλέους (Αἴαντ. 301), τὸ

Τέλος δ', ὑπάξας διὰ θυρῶν, σκιᾷ τινὶ
Λόγους ἀνέσπα ——————

ἤγουν Τέλος πάντων, πηδήσας ἔξω τῆς θύρας ἐπαραλάλει μὲ σκιάν τινα, κ. τ. λ.

ΤΕΛΩΝΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Ζ. Στοιχεῖον.

* ΤΕΠΕΝΟΝ. Ζ. Κονδυλομάχαιρον.

ΤΕΡΙΑΖΩ, μὲ συνών. Ἰσιάζω (γρ. Ἰσάζω), Σ. Τεριάζω καὶ Τεργιάζω, Δ. κάμνω ἴσα (égaler), Ἰσόω καὶ Ἰσάζω, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Ἑταιριάζω (concilier). — 2) Ὁμοιόνω, κάμνω κατάλληλα (assortir). — 3) Συμβιβάζω τοὺς διαφερομένους ἢ μαχομένους (accorder), οἷον Τοὺς ἑταιρίασα, ἢ Ἑταιρίασα τὰς διαφοράς των. Ζ. Συμβάζομαι.

ΤΕΤΑΡΤΙΑ, οὐσ. θηλ. Δ. Τὸ τέταρτον μέρος τῆς εἰς τέσσαρα διαιρετῆς πόλεως. 2) Ὁποιονδήποτε μέρος τῆς πόλεως (quartier), τὸ καὶ Γειτονία λεγόμενον.

ΤΕΤΑΡΤΙΑΖΩ, Δ. Σ. διαιρῶ εἰς τέσσαρα (séparer en quatre). —2) Τεταρτιάζω (écarteler), ὡς Τεταρτιάζουν οἱ τύραννοι τοὺς καταδίκους μετὰ τὸν θάνατον εἰς τέσσαρα.

ΤΕΤΡΑΓΚΑΘΟΝ. Ζ. Τραγάκανθα.

ΤΕΤΡΑΔΟΝ, Σ. Τετράδιον, Δ. χαρτίον διπλωμένον εἰς τέσσαρα ἢ καὶ πλειότερα μέρη (cahier) « Τετραδεῖον, τὸ » ἐκ τεσσάρων συνεστὸς » λέγει ὁ Σουΐδας. Τὴν αὐτὴν ἐτυμο-

λογίαν ἔδωκεν ὁ Δ. τῆς Γαλλικῆς λέξεως cahier, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. quaternum.

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΑ, οὐδέτ. πληθ. ΓΓ. ἤγουν τὰ τέσσαρα πέρατα ἢ τέλη, αἱ τέσσαρες ἄκραι. Μόνως συνειθίζεται εἰς ταύτην τὴν φράσιν, Εἰς τὰ τετραπέρατα τῆς οἰκουμένης (aux quatre parties du monde).

ΤΖ (τὰ μὴ εὑρισκόμενα εἰς τὸ), Ζ. εἰς τὸ ΤΣ.

ΤΖΑΚΑΛΗΣ, ἀρσ. Σ. Τζακάλη, θηλ. Δ. (chacal), ὄνομα ζώου Τουρκικὸν, ὁμοιάζοντος τὸν λύκον. Νομίζεται ὁ Θὼς, Ἑλλ. τοῦ Ποιητοῦ, (Ἰλιάδ. λ', 474), ἀλλ' ὄχι ἀδιςάκτως. Ὁ Εὐςάθιος (σελ. 856), ἐξηγῶν τὴν λέξιν, λέγει « Τοὺς θῶας λυκοειδῆ ζῶα εἶναί φασιν οἱ παλαιοί· διὸ καὶ » τὴν τῶν Λυκοπανθήρων κλῆσιν ἐντεῦθεν ἴσως εὗρον οἱ πα- » λαιοί ». Ἀλλοῦ δὲ (Ἰλιάδ. ν', σελ. 922), « Ζῶον ὁ θὼς » ὑαίνῃ παραπλήσιον... Πλανώμεθα οὖν οἱ τοὺς ἀγεννεῖς καὶ » καρποφάγους Λυκοπάνθηρας εἰς τοιούτους θῶας νοοῦντες, » οἳ καὶ πρὸς λέοντα θρασύνονται ». Τὰ μικρὰ σχόλια ἐξηγοῦν τοὺς θῶας « Πανθήρια, ἃ καὶ Λυκοπάνθηρες ». Ὁ δὲ Ἡσύχιος, « Θὼς, εἶδος θηρίου λύκῳ ὅμοιον ».

ΤΖΑΚΜΑΚΟΠΕΤΡΑ. Ζ. Πυροβολόπετρα.

ΤΖΑΛΑΒΟΥΤΩ, Σ. βουτῶ εἰς τὰ ἄτζαλα (s'embourber), Τυντλάζω, Ἑλλ. Φέρει ὁ Φώτιος « Τυντλάζειν εἰς » ΣΠΗΛΑΙΟΝ ἐμβαίνειν » καὶ « Τυντλάζειν, ἘΠΙΡΡΑΙ- » ΝΕΙΝ πηλῷ· Τύντλος γὰρ ὁ πηλώδης τόπος ». Μὴν ἔχων τὴν νέαν ἔκδοσιν τοῦ Φωτίου, δὲν ἐξεύρω ἂν ἐδιωρθώθησαν, ὡς αὐτὸς νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφωνται, ΠΗΛΟΝ, καὶ ἘΠΙΒΑΙΝΕΙΝ. Ζ. Βουτίζω, καὶ Τζάλακον.

ΤΖΑΛΑΚΟΝ, οὐσ. οὐδετ. Σ. Τζάλακον ΓΓ. Κάρφος, Ἑλλ. (Προφέρεται συνηθέστερον διὰ τοῦ χ Τζάλαχον). Τὸ ἐξηγοῦν καὶ οἱ δύο Ἀκαθαρσίαν ἐμπίπτουσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς

(ordure entrée dans l'œil). 2) Τὸ πληθ. Τσάλαχα, σημαίνει γενικῶς πᾶσαν ἀκαθαρσίαν (ordures, balayures). Πιθανὸν ὅτι παράγεται ἀπὸ τὴν Ἀττάλην μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ α στοιχείου, τὸ ὁποῖον ἐφυλάχθη εἰς τὸ οὐσ. θηλ. Ἀτσαλία (ordure), καὶ εἰς τὸ ἐπίθ. ἀρσ. Ἄτσαλος (sale). Ἴδε Ἄτακτ. Ι, Πίνακ. λέξ. Ἄτσαλα.

ΤΖΑΜΠΟΥΝΙΖΩ, Σ. Δ. Φλυαρῶ, Ληρῶ, Ἑλλ. (dire des sottises), ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Zampognare, τὸ σημαῖνον κυρ. Σουραυλίζω (Ζ. Συραυλίζω), καὶ μεταφορ. τὸ φωνάζω ἀτάκτως (criailler). Φέρει ὁ Δ. καὶ τὸν ἑξῆς στίχον,

Τί τζαμπουνίζεις, γάδαρε, καὶ τί Στραβοκολίζεις;

ὅπου, πλανηθεὶς, ἐνόμισε καὶ τὸ Στραβοκολίζεις συνώνυμον καὶ ταυτόσημον τοῦ Τζαμπουνίζεις. Ζ. Στραβοκολίζω.

ΤΖΑΜΠΟΥΡΝΑ, Σ. Δ. ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Zampogna, ὅθεν καὶ τὸ Τζαμπουρνίζω (jouer du fifre). Τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ρ Τζαμπουνίζω, τὸ φλυαρῶ. Ζ. Τζαμπουνίζω.

ΤΖΑΝΑΚΙ. Ζ. Τσανάκια.

* ΤΖΑΝΕΡΑ, οὐδέτ. πληθ. Οὕτως ὀνομάζομεν σήμερον γένος τι Προύνων ἢ Δαμασκηνῶν, μὲ λέξιν Τουρκικὴν, ἢ Ταταρικὴν, σύνθ. ἀπὸ τὸ Ἐρὶκ (prune), καὶ τὸ Δσχὰν, κατὰ τὸν Πάλλαν (Pallas, 2e *Voyag.* tom. IV, pag. 196). Εἶναι τῶν Γάλλων la grande brignole violette. Τὸ Δσχὰν, ὡς τὸ γράφει ὁ Πάλλας (Dschan erik), πιθανὸν ὅτι σημαίνει τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ γνωστὸν Χὰν, ἐπώνυμον τῶν ἡγεμόνων τῆς Σκυθίας, καὶ ἐδόθη εἰς τὸ Προῦνον, ὡς δηλωτικὸν τῆς ὑπεροχῆς του, Προῦνον βασιλικὸν δηλαδή· ὡς ἄλλοτε ἐλέγοντο καὶ εἰς τοὺς Γάλλους, la prune impériale, la prune dauphine, ὀνόματα ἀπαρχαιωμένα, ἀφοῦ ἔδειξεν ἡ πεῖρα, ὅτι πολλοὶ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες δὲν ἀξίζουν οὐδ' ἑνὸς καλοῦ Προύνου τὴν ἡδύτητα.

ΤΖΑΞΥΡΙΟΝ. Ζ. Σαλβάριον.

ΤΖΑΡΟΥΚΑΣ, προπαροξύτ. ΓΓ. Τζαρούκας, παροξύτ. μὲ ἐξήγησιν Γαργαρεῶν, Ἑλλ. Δ. (gosier), ἴσως ἀπὸ τὸ Φάρυγξ, Ἑλλ.

* ΤΖΑΡΟΥΧΙΟΝ. Ζ. Τσαρούχιον.

ΤΖΑΤΖΑ. Ζ. Τατάς.

ΤΖΕΜΠΕΡΙ. Ζ. Φακιώλι.

ΤΖΕΠΗ. Ζ. Μπόγος.

ΤΖΕΠΡΑ. Ζ. Φάσκελα.

ΤΖΕΡΒΟΥΛΙΑ, οὐδ. πληθ. Σ. ΓΓ. Σέρβουλα, Δ. (guêtres), ἀπὸ τὸ ἐθνικὸν Σέρβος, ὁ Ἑλλ. ὀνομαζόμενος Τριβαλλός. Λέγει Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος (Δ. σελ 1355) « Σέρβλιοι (ἴσ. Σέρβιλοι) δὲ τῇ τῶν Ῥωμαίων διαλέκτῳ » δοῦλοι προσαγορεύονται· ὅθεν καὶ Σέρβουλα ἡ κοινὴ συν» ήθεια τὰ δουλικά φησιν ὑποδήματα, καὶ Τζερβουλια» νούς, τοὺς εὐτελῆ καὶ πενιχρὰ ὑποδήματα φοροῦντας ». Ζ. Χανί.

ΤΖΕΡΤΖΕΒΕΣ. Ζ. Σταμένια.

ΤΖΗΚΟΥΡΙ, Δ. Τζικούρι μὲ συνών. Ἀξίνη, Σ. Τζεκούρι, ΓΓ. Δ. Ἀξίνη, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Securis (hache, cognée).

ΤΖΙΒΕΡΑ, οὐσ. θηλ. Σ. Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν ταυτόσημον Civière. Συγχωρεῖται ἴσως νὰ τὸ ὀνομάσωμεν * Ἀνάφορον, Ἑλλ. Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους (Βάτρ. 8) λέγει « Τὸ » Ἀνάφορον δὲ ξύλον ἀμφίκοιλον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτήσαν» τες οἱ ἐργάται βαστάζουσιν ».

ΤΖΙΓΓΑΝΟΣ. Ζ. Ἀτζίγγανος.

ΤΖΙΓΚΡΙΣΜΕΝΟΣ. Ζ. Ἀγγρίζω.

ΤΖΙΚΝΙΔΑ. Ζ. Τσικρίκι.

* ΤΖΙΚΡΙΚΙ, Τζικρίκιον (rouet), ἐργαλεῖον τροχοειδές. Ἀπὸ τὸ Κρικίον, ὑποκορ. τοῦ Κρίκου, Ἑλλ. (anneau), καὶ μὲ χυδ. προσθήκην συλλαβῆς, Κικρίκιον καὶ Τζικρίκιον, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ Κνίδη, Ἑλλ. ἐπλάσθη ἡ Κικνίδα καὶ Τζικνίδα, Σ. (ortie).

ΤΖΙΜΠΛΑ καὶ ΤΖΙΠΛΙΑ, Σ. Δ. Τζύμβλα, Δ. καὶ Τζίβλα, Δ. οὐσ. θηλ. Λήμη, Ἑλλ. (chassie). Τῆς αὐτῆς γενεᾶς καὶ τὸ κατωτέρω Τζίπα (Ζ. Τζίπα). Ἀπὸ τὸ Σίπα εἶχαν οἱ παλαιοὶ παράγωγον ἐπίθ. τὸ Σιπαλὸς, Ἑλλ. Τούτου τὸ θηλ. ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχιος « Σιπαλὴ, ἐπάργεμος... τουτέςι λεύκας ἐπὶ τῶν » ὀφθαλμῶν ἔχουσα ». Ἀλλοῦ δὲ λέγει περὶ τῆς δευτέρας λέξεως « Ἐπάργεμα λέγεται τὰ ὄμματα, ὅταν ᾖ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκω- » μάτων, κ. τ. λ. ». Τὸ δὲ ἀρσ. ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 714) « Σίπαλος, ὁ εἰδεχθὴς καὶ ἄμορφος » ἀλλ' ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀμέσως ἐπιφέρει ςίχον ἀδήλου ποιητοῦ εἰς μαρτυρίαν « Ἀλλὰ σὺ μὲν σίπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος » φαίνεται ὅτι ἀμορφίαν ἐνόει εἰδικῶς τὴν ἀμορφίαν τῶν ὀφθαλμῶν, ὁποίαν προξενεῖ ἡ Τσίμπλα, σχηματισθεῖσα ἀπὸ τὸ συγκομμένον Σιπαλὴ εἰς τὸ Σιπλὴ καὶ Σιφλὴ, ὡς φαίνεται πάλιν ἀπὸ τὸν αὐτὸν Ἐτυμολόγον (αὐτόθ.) « Σιφλὸς... κυρίως ὁ ἐσινωμένος » τοὺς ὀφθαλμούς κ. τ. λ. » ἤγουν ὁ κοινῶς λεγόμενος Τζίμβλος, Δ. ἡ Τζιμπλιάρης, Σ. Δ. Γλάμων καὶ Γλαμυρὸς, Ἑλλ. Τὸ θηλ. εἶναι Τζιμπλιάρα, Τζίμβλα καὶ Τζίμπλα (Σιφλὴ καὶ Γλαμυρὰ, Ἑλλ.). Ὡς ἀπὸ τὸ Σιφλὸς ἐσχημάτισεν ἡ κοινὴ γλῶσσα τὸ ἐπίθ. Τζίμβλος ἡ Τζίμπλος, παρόμοια ἡ παλαιὰ ἔπλασεν οὐσ. ἀρσ. τὸν Σίμβλον, καὶ θηλ. τὴν Σίμβλην, Ἑλλ. (ruche), ὄνομα διαφόρου σημασίας, ἀλλ' ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν γεννημένον, τὸ Σίπα, Σίφα, ἡ Κύπη. Ζ. Τζίπα.

Ὁ Δ. φέρει καὶ παροιμίαν : « Ποῖος παινᾷ τὴν νύφη μας ,

» παρὰ ἡ τζίμπλα ἡ πάνα (γρ. μάνα) της; » ὡς ἀπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ γαμβροῦ τάχα λεγομένην, ἤγουν Τίς ἐπαινεῖ τὴν ἄμορφον ἡμῶν νύμφην πλὴν τῆς τζίμβλας μητρός της; (qui loue notre [laide] bru, si ce n'est sa mère chassieuse?)

Τὸ ῥῆμα Τζιμπλιάζω Σ. Δ. ἐλέγετο καὶ Τζιμπλῶ, Δ. ἔτι δὲ καὶ Τζιμπλώττω, Δ. πιθανὸν ὅτι ἀπὸ παλαιὸν ἄχρηστον τὸ Σιφλώττω, Ἑλλ. κατὰ τὸν τύπον τοῦ Ἀμβλυώττω. Εἰς τὸν Ἱπποκράτην (Περὶ γυναικ. ΙΙ, § 9, σελ. 537) φέρεται « Γλαμυροὶ οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ ἀμβλυώσσοντες » ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Γαληνὸν, « Γλαμυροὶ, γλημώδεις καὶ ὑγροί ».

TZÍNA, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ « Fraus, δέλεαρ, δόλος, ἀπάτη » ἀπὸ μεταφορᾶς δηλαδὴ τῆς εἰς τὰς παγίδας χρησίμου Τζίνας. Ζ. Τζινόπλακα.

TZÍNI, Σ. Εἶδος ἀγγείου πηλίνου. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Ῥωμ. tina καὶ ὑποκορ. tinium. Ὁ Φῆστος ἐξηγεῖ τὸ πληθ. Ἀγγεῖα οἴνου· « Tinia, vasa vinaria » Τὰ δὲ Γλ. ἑνικ. θηλ. « Tinia, πυτίνη ». Ἡ Πυτίνη, Ἑλλ. κατὰ τὸν Ἡσύχιον, εἶναι « Πλεκτὴ λάγυνος οἴνου » (Ζ. Πουτίνα). Ἀπὸ τὸ Tina ἐγεννήθη καὶ ἡ tine ἡ tinette τῶν Γάλλων, ἀγγεῖον χρήσιμον εἰς μετακομιδὴν τοῦ τρυγητοῦ. Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς (ἰατρὸς τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος), ἐξηγεῖ τὴν λέξιν, σκάφην λουτροῦ (baignoire) « Σκαφολουτρεῖν, ὃ » ἐστι παρὰ Ῥωμαίοις εἰς TÍNAN ἐμβαλεῖν » (XII, σελ. 696)· ὅθεν διόρθονε ἄλλο μέρος τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου (X, σελ. 570) « Εἴτε... ἐγκαθήμενοι εἰς τὴν σκάφην, εἴτε ἐμ- » βιβάζεσθαι εἰς τὰς καλουμένας ΤΙΤÍΔΑΣ δύνανται » γράφων ΤΙΝÍΔΑΣ. Ἀπὸ τὸ Τίνα ἀκόμη παράγεται καὶ τῶν Γάλλων τὸ tonne καὶ τὸ tonneau.

TZINÍKIA. Ζ. Σύρτης καὶ Ζινίχιον.

ΤΖΙΝΊΧΙ. Ζ. Ζινίχιον.

ΤΖΙΝΌΠΛΑΚΑ καὶ ΤΖΟΥΝΌΠΛΑΚΑ, Σ. εἶδος παγίδος (trébuchet), σύνθ. ἀπὸ τὸ Πλάκα, καὶ τὸ Τζίνα, ὡς καὶ οἱ Γάλλοι τὸ Tonnelle (εἶδος παγίδος) ἀπὸ τὸ tonne (Ζ. Τζίνι). Ἡ Τζίνα σημαίνει ὄρυγμα, λάκκον ἢ δοχεῖον· ἡ δὲ Πλάκα, τὸ ἐπιβαλλόμενον σκέπασμα εἰς ἀπάτην τοῦ ἀγρευομένου.

ΤΖΊΠΑ, θηλ. μὲ συνών. Ἀτζίπα, Σ. Τζήπα, Τζίππα, καὶ Τζύπα, Δ. Ὑμὴν, Ἑλλ. (membrane, pellicule). Λέγεται Τζίπα τοῦ αὐγοῦ, τὸ μεταξὺ τοῦ ὀςράκου καὶ τοῦ λευκοῦ λεπτὸν δερμάτιον. 2) Τζίπα τοῦ γάλακτος, ἡ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὀνομαζομένη Γραῦς ἢ Ἐπίπαγος, Ἑλλ. (crême). 3) Τζίπα τοῦ δικτύου ἢ ἄλλου τινὸς δικτυωτοῦ πλέγματος, τὸ δακτυλίδιον, ἤγουν τὸ κενὸν, ἢ ἡ τρύπα (maille) ἡ ἀπὸ τὸν Ὅμηρον ὀνομαζομένη (Ἰλιάδ. έ, 487), Ἀψὶς, Ἑλλ. 4) Τὸ διὰ διπλοῦ π, Τζίππα, τοῦ Δ. ἐξηγεῖται « Τὰ πονήματα ὁποῦ » ἔρχονται ὑποκάτω τοῦ λευκοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ ». Δὲν ἐξεύρω, ἂν νοῇ τὸ πάθος τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἰατροὺς ὀνομαζόμενον Ὑπόχυμα, Ἑλλ. ἀπὸ δὲ τοὺς νεωτέρους Καταῤῥάκτης (Cataracte), ὅςις σκεπάζει καὶ αὐτὸς τὸν ὀφθαλμὸν, ὡς καὶ πᾶσ' ἄλλη τζίπα.

Ἡ Τζίπα ἴσως ἔχει τινὰ συγγένειαν μὲ τὴν Σιπύην ἢ Σιπυΐδα τῶν παλαιῶν. Ὁ Ἡσύχιος λέγει, « Σιπύη, σιτηρὸν » ἀγγεῖον, ἀρτοθήκη, κ. τ. λ. ». Ὁ δὲ Γαληνὸς τὸ ὑποκορ. « Σιπυΐδα, πυξίδα· δηλοῖ δὲ ἄλλως τοὔνομα καὶ κεραμεοῦν τι » σκεῦος, εἰς ὃ ἄλφιτον ἐμβάλλεται ». Ἡ Πυξὶς σημαίνει τὸ κοινῶς λεγόμενον Κουτίον (boîte). Ἐκ τούτων συμπεραίνεται, ὅτι τῆς Συπύης ἡ γενικὴ καὶ πρώτη σημασία ἦτο δοχεῖον (ὡς καὶ ἡ Τζίπα), ἤγουν σκεῦος τι, φυσικὸν ἢ τεχνη-

τὸν, χωρητικὸν ἄλλου τινὸς σώματος, ὡς λέγει πάλιν ὁ Ἡσύχιος·, διὰ τοῦ φ, « Σίφα, χωρία » νοῶν ἴσως τὸ χόριον ἢ χωρεῖον (chorion) τὸ περιέχον τὸ ἔμβρυον εἰς τὴν μήτραν, ἀνάλογον τῆς Τζίπας τοῦ αὐγοῦ.

Προσθέτω ὅτι cippus ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς Ῥωμ. τὸ βασανιστήριον ὅπου ἐμβάλλοντο τὰ ποδάρια τοῦ κολαζομένου (les ceps). Τὰ Γλ. φέρουν « Cippus, Ποδοκάκη »· ὁ δὲ Φώτιος τὸ ἐξηγεῖ « Ποδοκάκη, ξύλον ᾧ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας » ἐμβάλλοντες συνέχουσιν· ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Κύππος λέγεται ». Ἀπὸ τοὺς Ῥωμ. γραμματικούς τινὲς ἐτυμολόγησαν τὸ Cippus ἀπὸ τὸ Capio τὸ Χωρῶ· πιθανώτερον ἴσως ὅτι συγγενεύει μὲ τὸ Σίφα ἢ Σίπα τῶν Ἑλλήνων, ἢ μᾶλλον μὲ τὸ Κύπη, ὅθεν τὸ Κύπαρος, Ἑλλ. τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Ἡσύχιος λέγει « Κυπά- » ρους τὰ κοῖλα ἔλεγον ἀγγεῖα καὶ χωρητικά, καὶ τὰς τῶν » σφηκῶν κατατρήσεις, καὶ τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους, » κ. τ. λ. ». Ὅπως ἂν ἦναι, τὸ Τζίπα συγγενεύει μὲ τὸ ἀνωτέρω Τζίμπλα (Ζ. Τζίμβλα), καὶ εἶναι ἀδιάφορον, εἴτε ἀπὸ τὸ Σίπα, εἴτ' ἀπὸ τὸ Κύπη τὸ ἐτυμολογήσῃς, εἴτε καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ Σύφαρ ἢ Σύπφαρ, Ἑλλ. ὡς δηλοῖ ἡ διὰ τοῦ υ γραφὴ Τζύπα, Δ. ἐπειδὴ καὶ τοῦτο σημαίνει καὶ τὴν Τζίπαν τοῦ γάλακτος, καὶ προσέτι τὸ ἔκδυμα τῆς ἐπιδερμίδος τῶν ὄφεων καὶ ἄλλων ἑρπετῶν, κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Σύφαρ, γῆρας τὸ ὑπέρτατον, οἱ δὲ, τὸ τοῦ ὄφεως... καὶ τὸ » ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες ».

Ἀπὸ τὸ Τζίπα ἔχομεν ἐπίθ. τὸ Ἀτζίπωτος, ὁ ἀναίσχυντος, καὶ δύο μέσ. ῥήμ. συνών. Ἀποτζιπόνομαι καὶ Ξετζιπόνομαι, τὸ Ἀπαναισχυντέω, Ἑλλ. Αἱ μετοχαί, Ἀποτζιπωμένος καὶ Ξετζιπωμένος, ὡς καὶ τὰ ῥηματικὰ Ἀποτζίπωτος καὶ Ξετζίπωτος σημαίνουν μεταφορ. τὸν διόλου ἀναίσχυντον (effronté, dévergondé), τὸν ἐκδυρμένον δηλαδὴ τὴν

τζίπαν ἢ ἐπιδερμίδα, ἐπάνω τῆς ὁποίας φαίνεται φυσικὰ τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα.

ΤΖΙΡΕ΄ΜΒΟΛΟΣ. Ζ. Βρωμούμπολος.

ΤΖΙ΄ΡΟΣ. Ζ. Μουζίθρα, καὶ Χουμᾶς.

* ΤΖΙΤΖΙ΄ΜΒΟΛΑ. Ζ. Χρυσάνθεμον.

ΤΖΙΤΩ΄ΝΩ, μὲ συνών. Στήνω, Σ. (tendre, bander). Ἀπὸ τὸ Τιταίνω, Ἑλλ. « Τιταίνειν, τείνειν, ἕλκειν » κατὰ τὸν Ἡσύχιον. — 2) Τζιτώνω, Σ. τὸ ἀλείφω τοῖχον μὲ ἄσβεςον (crépir). Ἀπὸ τὸ Τιτανόω, Ἑλλ. « Τιτανωμένας, γεγυψω- » μένας » λέγει ὁ Ἡσύχιος. — 3) Τζιτώνω, Σ. μεταφορ. τὸ Καλλωπίζω (embellir). Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν ἡ μεταφορὰ δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἀδιαφόρως εἴτε ἀπὸ τὸ Τζιτόνω τὸ Τιτανόω, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες, ἢ οἱ γυναικιζόμενοι, καλλωπίζονται καὶ μὲ ἀλοιφάς· εἴτε ἀπὸ τὸ Τζιτόνω, τὸ ἕλκω, ἀνάλογον μὲ τὴν Γαλλικὴν μεταφορ. φράσιν, tiré à quatre épingles, σημαίνουσαν τὸν περιέργως καλλωπιζόμενον.

ΤΖΙ΄ΦΝΑ, μὲ συνών. Κόριντζα, Σ. Τὸ Κόριντζα ἐξηγήθη (Ἄτακτ. Ι, σελ. 301) ἀπὸ τὸ Κόρυζα, Ἑλλ. Τὸ δὲ Τζίφνα, πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ ἄχρηςον Σίφνα ἢ Σίφνυσις, συγγενὲς μὲ τὸ Σιφώνισις, ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα Σιφωνίζω, ἐλέγετο καὶ Σιφάω καὶ Σιφνύω (Ζ. Σιφουνίζω), διὰ τὸν ἦχον δηλαδὴ τῆς μύτης τοῦ πάσχοντος κόρυζαν.

ΤΖΟ΄ΚΑΡΟΝ, Δ. Τζόκαρον, μὲ συνών. Ξυλοκάλιγον, καὶ Γαλέντζα, Σ. Τζόκαρον ἀπὸ τὸ ἄχρηςον Σύκχαρον, ἢ Συκχάριον, ὑποκορ. τοῦ Σύκχος, Ἑλλ. (Ζ. Τζόκος). Τὸ ξυλοκάλιγον, σημαίνει ξύλινον Καλίγιον (Ἄτακτ. Ι, σελ. 169). Τὸ Γαλέντζα, ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν galoche.

ΤΖΟ΄ΚΟΣ, μὲ ἐξήγησιν stipes, truncus, καὶ μὲ παραγωγὴν ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Zocco, Δ. τὸ κοινῶς λεγόμενον

κούτσουρον, Κορμὸς, καὶ Στύπος, Ἑλλ. (bûche, tronc). Ἐκ τούτου παράγει καὶ τὸ Τζόκαρον (ξύλινον ὑπόδημα), προσθέτων καὶ τὸ Ῥωμ. soccus, Δ. τὸ ὁποῖον ἐσήμαινεν ἄλλο τι εἶδος (brodequin) ὑποδήματος, ἴδιον εἰς τοὺς κωμικοὺς τῆς σκηνῆς. Τὰ Γλ. φέρουν « Soccus, ἐπικρατὶς, » ἐμβὰς, κρηπὶς, ὑπόδεσις ἀγροικικὴ » καὶ τὸ ὑποκορ. « Socculus, ἐμβάδιον » ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπλάσθη τῆς γλώσσης μας τὸ Τζόκαρον (sabot), ὡς καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ Zoccolo· ὅθεν καὶ οἱ Zoccolanti (Récolets), τάγμα Μοναχῶν τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας, οὕτως ἐπονομασθέντες διὰ τὰ τζόκαρά των.

Τὸ Ῥωμ. Soccus εἶναι, ὡς ἐσημειώθη καὶ ἀπ' ἄλλους, τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Σύκχος· « Σύκχοι, ὑποδήματα » Φρύγια » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΤΖΟΝΝΙΖΩ, Σ. τὸ ἐξηγεῖ Schizzare (sourdre, jaillir), Πηδύω, Πιδύω, Πηγάζω, Ἀναβλύω, Ἑλλ. ὡς κάμνουν τὰ Βιαίως ἀναβλύοντα νερὰ ἀπὸ φυσικὴν ἢ τεχνητὴν πηγήν. Ὁ δὲ Δ. Τζοννίζω, μὲ ἑλληνικὴν ἐξήγησιν « Τὸ σίφωνι » ψεκάζειν » (épancher de l'eau avec un siphon), ὡς κάμνουν οἱ κηπουροὶ βρέχοντες τὰ φυτὰ μὲ τὸ ποτιστήριον, Σ. τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς λεγόμενον Ἀρδάνιον, Ἑλλ. (arrosoir). Ἐχυδαΐσθη λοιπὸν καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ Συφνύω, Ἑλλ. (Ζ. Τζίφνα).

ΤΖΟΥΚΑΡΙΣΤΟΝ. Ζ. Ῥοκέτο.

ΤΖΟΥΡΜΑ. Ζ. Δρογγεύω.

ΤΗΓΑΝΙΟΝ. Ζ. Ταγή.

ΤΗΚΟΛΙΘΟΣ (Τικόλιθος, Δ.). Φέρει μαρτυρίαν ἀπὸ τὸν Ἀέτιον τὴν ἑξῆς: « Ὁ δὲ Ἰουδαϊκὸς καλούμενος [λίθος] » τῶν ἐν νεφροῖς λίθων ἐστὶ θρυπτικὸς (γρ. θρυπτικὸς)· ὅθεν » καὶ Τικόλιθον (γρ. Τηκόλιθον) αὐτὸν οἱ νεώτεροι προσ-

» αγορεύουσι ». Τηκόλιθον τὸν γράφει καὶ ὁ Πλίνιος (XXXVII, 10, § 68), παρομοιάζων αὐτὸν μὲ τῆς ἐλαίας τὸ ἔσω κοκκίδιον : Tecolithos oleæ nucleus videtur, etc. Ἰουδαϊκὸν τὸν ἐπονομάζει καὶ ὁ Διοσκορίδης (V, 155). Ἦτον ἓν ἀπὸ τὰ νομιζόμενα Λιθοθρυπτικὰ ἢ Λιθοτριπτικὰ (Lithontriptiques) ἰατρικά.-Οἱ νεώτεροι Τηκολίθους ἢ Λίθους Ἰουδαϊκοὺς (pierres de Judée), ὀνομάζουν τὰ κέντρα τῶν ὀρυκτῶν ἐχίνων (pointes d'oursins fossiles).

ΤΙΆΦΙ. Ζ. Θειάφι.

ΤΊΓΚΑ, Θηλ. Σ. Δ. Ὀψάριον λιμναῖον, τοῦ γένους τῶν Κυπρίνων. Ἀπὸ τοῦ παρακμ. Ῥωμ. τὸ Tinca (Tanche) ἐσχηματίσθη ἡ Τίγκα, ὡς καὶ τῶν Γάλλων ἡ Tanche. Νομίζεται ἡ αὐτὴ καὶ ὁ Τίλων ἢ Τίλλων, Ἑλλ. τοῦ Ἡροδότου (V, 16) καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἱστορ. VI, 13 καὶ VIII, 20).

ΤΊΚΑΙ. Ζ. Τίς.

ΤΙΛΟΓΗ͂Σ, ἐπίῤῥ. (Τί λογῆς, Σ.) συνών. τοῦ Πῶς, Τίνα τρόπον (comment, de quelle manière). Ἐσυγκόπη ἀπὸ τὸ Τίνος λογῆς, ὡς μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸ Μιᾶς λογῆς, Ἄλλης λογῆς, Πολλῶν λογῶν, καὶ τὰ παρόμοια.

ΤΙΜΑΡΕΎΩ, Σ. ξύω, καθαρίζω ἢ λούω τὸ ἄλογον (étriller, panser), Ψήχω, Ἑλλ. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Τιμάριον (Ἄτακτ. II, σελ. 190). Ἐπειδὴ οἱ Τιμαριῶται (seigneurs féodaux) ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ χορηγῶσιν ἱππικὸν εἰς τοὺς πολέμους, ἀκολούθως τὸ Τιμαρεύω ἐσήμαινε κυρ. Ἱπποτροφῶ, Ἑλλ. καὶ μεταφορ. Ἐπιμελοῦμαι ἵππον.

ΤΊΝΑ. Ζ. Τζίνα.

ΤΙΠΟΔΕΎΩ. Ζ. Τοποθέκω.

ΤΊΠΟΤΕ, καὶ Τίποτα, Σ. (quelque chose). Ἕνα τίποτα, Σ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 274) πρόσθεσε ὅτι τὸ Τίποτε δὲν σημαίνει σχεδὸν τὶ πλέον παρὰ τὸ ἁπλοῦν Τὶ, ὡς καὶ εἰς τῶν παλαιῶν τὸ Τί ποτε, τὸ χρονικὸν ἐπίῤῥ. ηὔξανε μόνον τὴν ἀοριςίαν· οἷον « Οἰκοδομεῖ τί ποτε, » εἶτα καταςρέφει » (Ἐπικτ. Διατρ. III, 13, § 18), « Δεῖν... τί ποτε δοῦσαν ἀντ' αὐτοῦ, λαβεῖν αὐτὸν » (Ἀπολλοδώρ. Βιβλιοθήκ. II, 6, § 4). Εἰς τὰς ἀποκρίσεις γίνεται ἀρνητικὸν, συνών. τοῦ Οὐδὲν, Ἑλλ. οἷον πρὸς τὴν ἐρώτησιν ;Ἔφερες τίποτε; ἀποκρίνεται, ὁ ἐρωτώμενος, ἂν ἔρχεται κενὸς, Τίποτε, ἤγουν Οὐδετίποτε.

ΤΊΣ, ἀρσ. καὶ θηλ. ΤΊ, οὐδέτ. (qui, quelle, quel, que), οἷον « Τίς τὸ εἶπε; Τί λέγεις; εἰς τὸ θηλυκὸν ὅμως συνηθέςερον λέγεται ;Ποία τὸ εἶπε;

Εἰς τὰ ἀλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ 299, II, σελ 164) σημειωμένα πρόσθεσε, ὅτι μεταχειριζόμεθα τὸ οὐδέτ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ὡς θαυμαςικοῦ, ἢ Λίαν ἐπιτατικοῦ, τῶν παλαιῶν, οἷον Τί καλὸς ἄνθρωπος! Τί παράξενος εἶσαι! Οὕτω τὸ ἐξηγεῖ ὁ Σουΐδας : « Τί καλὴ ἡ τάξις, ἀντὶ τοῦ Λίαν ».

Τίκαι; Σ. λέγομεν ἀποκρινόμενοι εἰς ἐρωτῶντα, προστάσσοντα ἢ καλοῦντα, ἤγουν ;Τί θέλεις; ;Τί ζητεῖς; (que vous plaît-il).

Πιθανὸν ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ ἄχρηςον Τίχι, ὡς ἔλεγαν καὶ Ναίχι (σήμερον Ναῖσκε), ἀντὶ τοῦ Ναὶ, καὶ Οὐχὶ (σήμερον Ὄχι, Ὄγεσκε, Σ. ἢ * Ὄχεσκε), ἀντὶ τοῦ Οὐ, καὶ Μήχι (Bekker, *Anecd. Græc.* pag. 108), ἀντὶ τοῦ Μή. Ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε καὶ τὸ Νήχι, ἀντὶ τοῦ « Ναὶ » μήν ».

Ἐτρέψαμεν τὸ χ εἰς τὸ κ ὡς τὸ ἔτρεψαν καὶ οἱ παλαιοὶ εἰς τὸ Μηκέτι, ἀντὶ τοῦ Μηχέτι (ἀπὸ τὸ Μήχι).

ΤὈ, ἀντὶ τοῦ Ὁ, Ἑλλ. Ζ. Ὅτις.

ΤΟΙΧΟΒΆΤΗΣ. Ζ. Σαμιαμίδιν.

ΤΟΜΆΡΙ, Σ. Τομάριον, Δ. ὑποκορ. τοῦ Τόμος (ἀπὸ τὸ Τέμνω). Οἱ Γραικορ. τὸ ἐμεταχειρίζοντο ὡς συνών. τοῦ Βιβλίον, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς ὀνομάζομεν Τόμον (tome, volume), Σ. μέρος βιβλίου διαιρετοῦ εἰς πολλά, χωριςὰ τμήματα· « Τόμος ὁ τεμνόμενος χάρτης » λέγει ὁ Ἀμμώνιος καὶ « Τόμος, χάρτης » ὁ Ἡσύχιος. Τὰ δὲ Γλ. φέρουν : « Scapus, τόμος βιβλίων, χάρτης » καὶ « Scapi, κανόνες γερ-» διακοί, καὶ χάρτου τόμοι » Κανόνα γερδιακὸν, Ἑλλ. νοοῦν τὴν Κερκίδα, Ἑλλ. (navette) τοῦ ὑφάντου, τὴν κοινότερον λεγομένην Σαγίτταν (Σαΐτα, Σ.) ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Sagitta (τὸ τόξον), ἐπειδὴ « Γερδιὸς, ὑφάντης » κατὰ τὸν Ἡσύχιον.

Τὸ δὲ ὑποκορ. Τομάριον, εἰς ἡμᾶς σήμερον ἔγινε συνών. τοῦ Δέρμα (peau), μεταφορ. δηλαδὴ, ἀπὸ τῶν τομαρίων τοῦ χάρτου, ἐπειδὴ καὶ οἱ χάρται τῶν παλαιῶν ἦσαν ἀπὸ δέρματα.

Ὁ Σ. ὅμως ἐξηγεῖ, τὸ Τομάριον, εἶδος δέρματος τοῦ Γαλλιςὶ λεγομένου Cordouan, ἀπὸ τὴν Κορδύβην (Cordoue) πόλιν Ἰσπανικήν.

ΤΌΜΟΣ. Ζ. Τομάριον.

ΤΌΝΟΙ. Τόνων μετάθεσις. Ζ. Ζέστα καὶ Φοβέρα.

ΤΟΞΙΚῊ, Δ. Τοξικὰς (meurtrières) ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὰς τρύπας ἢ θυρίδας τοῦ τείχους, διὰ τῶν ὁποίων ἐτόξευαν ἀσφαλῶς κατὰ τῶν ἐναντίων.

ΤΌΞΟΝ. Ζ. Κυαρασελένη.

ΤΟΠΆΖΙ, Σ. Δ. λίθος τίμιος, Τοπάζιον καὶ Τόπαζος, Ἑλλ. (Topaze). Ἡ λέξις εἶναι Ἀσιανὴ, ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου

ἐμεταλλεύετο. Ὁ Ἐθνογράφος Στέφανος λέγει : « Τοπάζιος, » νῆσος Ἰνδική... καὶ ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ λίθον » ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, κ. τ. λ. ». Ὀφιώδη Νῆσον τὴν ὀνομάζει ὁ Στράβων (XVI, σελ. 770) ἱστορῶν καὶ τὰ Τοπάζια, καὶ τὸν τρόπον ὅπως τὰ ἀνέσκαπταν. Ἐλέγετο καὶ τρισυλλάβως Πάζιον, ὡς λέγει ὁ Ἡσύχιος: « Πάζιον, ἢ Τοπάζιον, » λίθος πολύτιμος » καὶ βεβαιόνεται ἀπὸ τοὺς Ἑβδ. οἱ ὁποῖοι εἰς ταύτην τοῦ Δαυὶδ (ριθ', 127) τὴν ῥῆσιν « Ἠγάπησα τὰς » ἐντολάς σου ὑπὲρ χρυσίον καὶ τοπάζιον » ἡρμήνευσαν τὸ Ἑβραϊκὸν פָּז (ΠΑΖ) διὰ τοῦ ΤΟΠΑΖΙΟΝ.

ΤΟΠΑΚΑΣ, Σ. μικρὸν δρέπανον χρήσιμον εἰς κλάδευσιν δένδρων (serpe). Ἀπὸ τὸ ἄχρηστον Τύπαξ, Ἑλλ. Τόπαξ καὶ Τόπακας (ὡς λέγεται καὶ Ὀγρὸς, ὁ Ὑγρὸς)· «Τυπάζειν, κόπτειν» καὶ « Τυπαῖς, πληγαῖς » καὶ « Τυπάδι, σφυρᾷ » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΤΟΠΟΘΕΚΩ, μὲ συνών. Τοποθεύω καὶ Καλοθέκω, Σ. Τοποτένω (γρ. Τοποθένω), Δ. θέτω εἰς τόπον (placer bien). Ἀπὸ τὸ Θέω (πρωτότυπον τοῦ Τίθημι), Θέκω καὶ Θένω (ὡς Στέκω καὶ Στένω) καὶ Θεύω (κατὰ τὸ Χέω καὶ Χεύω, Ἀθλέω καὶ Ἀθλεύω, Ἑλλ.).

Ἴσως ἐδῶ ἀνήκει καὶ τὸ Τιποδεύω, Σ. Τὸ Τιποδεύομαι, μέσ. σημαίνει στολίζομαι περιέργως (s'étaler), φθαρμένον (ὡς τὸ Τοποθεύω) ἀπὸ τὸ Τοποθέκω· διότι ὁ Τιποδευόμενος τοῦτο μάλιστα φροντίζει, νὰ θέτῃ εἰς τὸν ἁρμόδιον τόπον τοῦ σώματος καθὲν μέρος στολισμοῦ. Πλὴν ἂν ἐγεννήθη κατὰ χυδαϊκὴν μετάθεσιν καὶ γραμμάτων ἀλλοίωσιν ἀπὸ τὸ Ἐπιτηδεύω, Ἑλλ.

ΤΟΠΟΣ, Σ. (lieu), μέρος διαστήματος κατεχόμενον ἀπὸ σῶμα. 2) Τόπος, πόλις, κώμη ἢ χωρίον, ὅπου τὶς ἐγεννήθη (pays), οἷον ὅταν, εὐχόμενοι τινὰ ξένον, λέγωμεν, Εἰς τὸν

τόπον σου μὲ τὸ καλόν! ἢ παρακαλοῦντες νὰ πράξῃ τί, Νὰ ἴδῃς τὸν τόπον σου! καταχρηστικῶς δηλαδὴ, ἀντὶ τοῦ Πατρίδα. Οὕτως εἶπαν οἱ Ἑϐδ. (Γενέσ. κθ', 26) « Οὐκ ἔστιν οὕτω ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν » Δὲν εἶναι τοιαύτη τοῦ τόπου μας ἡ συνήθεια· καὶ (Αὐτόθ. λ', 25), « Ἀπόστειλόν με, » ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου ». Ὅθεν λέγονται καὶ Συντοπῖται οἱ γεννημένοι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον (compatriotes). 3) Τόπος, καιρὸς πρέπων νὰ πραχθῇ ἢ νὰ λεχθῇ τί, οἷον Ἔχει τόπον, ἢ Δὲν ἔχει τόπον ὁ λόγος σου, ἤγουν εὐλόγως ἢ ἀλόγως ἐλάλησες. Ὅθεν τὸ στερητικὸν Ἄτοπος (déplacé), οἷον Ἄτοπος εἶναι ὁ λόγος σου, ἢ Ἄτοπα ἐλάλησες. Ἐκ τούτου ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ καὶ τὸ ἑξῆς τοῦ Πλάτωνος, ὅπου, ἀφοῦ ὁ Σωκράτης ἐξήγησε τὴν γένεσιν τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς λύπης, ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν ὁ Πρώταρχος (Φιληϐ. σελ. 32), « Ἔστω· δοκεῖ γάρ μοι » ΤΎΠΟΝ γέ τινα ἔχειν » μεταγραφόμενον ΤΌΠΟΝ.

Παροιμιώδεις φράσεις φέρει ὁ Σ. τὸ Τόπος καὶ νόμος, Τόπος καὶ τάξις, Κατὰ τὸν τόπον ὅπου πᾶς, ἔτζι νὰ περνᾷς, καὶ τετάρτην κομψοτέραν, Τόπος καὶ τύπος, ἤγουν, καθὲν ἔθνος ἔχει ἰδίους νόμους, ἰδίας τάξεις, ἰδίους τύπους, ἴδια ἔθιμα, κατὰ τὰ ὁποῖα ζῇ καὶ διάγει· καὶ ἀκολούθως ἄτοπος καὶ παράξενος λογίζεται, ὅστις ἰσχυρίζεται νὰ ζῇ εἰς ξένον τόπον μὲ τοὺς νόμους τῆς ἰδίας του πατρίδος· ὅθεν καὶ πέμπτη ἄλλη παροιμία * Τόπου συνήθεια, νόμου κεφάλαιον.

ΤΌΡΑ, οὐσ. θηλ. μὲ συνών. Πινακίδα, Σ. Τόρα μὲ ἐξήγησιν, « Ἄϐαξ, Πινακὶς », Ἑλλ. Δ. Σανίδιον ὅπου γράφεται ἢ χαράσσεται τὸ ἀλφάϐητον, εἰς χρῆσιν τῶν διδασκομένων τὰ γράμματα παιδαρίων.

Ἴσως ἀπὸ τὸ Θύρα, ἥτις σημαίνει γενικῶς σανίδα, καὶ

εἰδικώτερον, καθεμίαν ἀπὸ τὰς σανίδας (battans), διὰ τῶν ὁποίων ἀνοιγομένων γίνεται ἡ ἔμβασις (Ζ. Κανάτι), Πτὺξ, Ἑλλ. καὶ μετωνυμικῶς ἡ ὅλη θύρα, Γερμανιςὶ thür (porte)· « Σανίδες, θύραι » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ἡ συνωνυμία δείχνεται ἀκόμη ἀπὸ τὸ Θυρεὸς, Ἑλλ. ἡ μακρὰ ἀσπὶς, καὶ τὸ « Θυρηβόλος, ὁ τέκτων » τοῦ Σουΐδα.

ΤΟΡΆΣ, οὐσ. ἀρσ. μὲ συνών. Θέσις, Σ. καὶ φέρει φράσεις, Τορὰς τοῦ φουγλάρου (manteau de cheminée), Τορὰς διὰ χαρτία (tablette) ἢ ἄλλα διάφορα πράγματα, συνών. τοῦ Τουρκοχυδαϊκῶς λεγομένου * Ῥάφι, τὸ ἐναρμοσμένον εἰς τὸν τοῖχον σανίδιον, ὅπου θέτονται παντὸς εἴδους σκεύη. Ἂν φέρῃ σκουτέλια τοῦ μαγειρείου, λέγεται συνθέτως * Σκουτελοθήκη. Ζ. Θέσις.

Ἂν ἡ προσημειωθεῖσα ἐτυμολογία τοῦ θηλ. Τόρα (τὸ Σανίδιον) ἦν' ὀρθὴ, τὴν αὐτὴν ἀναμφιβόλως ἔχει καὶ ὁ Τοράς.

ΤΟΡΔΕΙΛΟΝ, μὲ συνών. Κρητικὸν σέσελι, Δ. Τορδύλιον, Ἑλλ. (tordyle, séséli de Crète). Τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα δίδει καὶ ὁ Διοσκορίδης (III, 63) εἰς τὸ φυτόν. Εἰς τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, lxxxvii) ὀνομάζεται Καυκαλίδα, ἥτις δὲν πρέπει νὰ συγχυθῇ μὲ τὴν Καυκαλίδα, Ἑλλ. τοῦ Διοσκορίδου (II, 169), τὴν ὁποίαν καὶ ταύτην Καυκαλίδα ὁμωνύμως σήμερον ὀνομάζουν οἱ Γραικοὶ, κατὰ τὸν αὐτὸν Ἄγγλον ἐκδότην (lxxvii), κατὰ δὲ τὸν Βελλώνιον (Observat. III, 49) Κασκαλίτραν (cascalitra), καὶ τὴν τρώγουν (λέγει) ὠμὴν, ὡς καὶ τὰ μαρούλια (ils la mangent crue en salade).

ΤΟΥΒΊΝ. Ζ. Φιτρί.

ΤΟΎΒΛΟΝ. Ζ. Μάζα.

* ΤΟΥΛΟΎΠΑ, Σ. Καὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν σημασίαν ἀπὸ τὸ Τολύπη, Ἑλλ. μαλλίον ξαμένον διὰ νὰ νεσθῇ (pelote de

laine ἢ *loquette*). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Τολύπη, τὸ » κατασκευαστὸν ἔριον... Ἀγαθίδιον στήμονος ἢ ῥοδάνης ». Λέγει καὶ ὁ Φώτιος « Τολύπευμα, τὸ κατασκευαστὸν καὶ πεφι» λοκαλημένον ἔριον ». Μόνην τὴν μεταφορ. σημασίαν « Τουλούπα χιόνι, Στουπὶ χιόνι » φέρει ὁ Σ. περὶ τῆς ὁποίας παράβαλε τὰ ἄλλου (Ἄτακτ. I, σελ. 50) σημειωθέντα.

ΤΟΥΡΛΑ, Σ. Δ. Τροῦλλα Δ. (le comble). Ἴδε τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 251).

ΤΟΥΡΜΑ. Ζ. Δρογγεύω.

ΤΟΥΦΛΑ. Ζ. Σκοτεινάδα.

ΤΡΑ. Ζ. Ὀτρά, καὶ Λάμνω.

ΤΡΑΒΑΚΑ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Στέγην οἴκου (toit), Στέγος καὶ Τέγος οὐδέτ. Ἑλλ. Ὁ δὲ Δ. « Τραμπούκα, μηχανῆς » πολεμικῆς εἶδος ». Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. trabs (poutre), ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ τὸ Ῥωμ. Trabica, εἶδος πλοίου, καὶ τῶν Ἰταλῶν τὸ Trabacca (baraque). Ἐκ τούτου καὶ * Τραβάκον ἢ Τραμπάκον, εἶδος πλοίου. Ὁ Ἡσύχιος φέρει, « Τράμπις, » ναῦς, ἄκατος, πορθμίς. Τινὲς, Πλοῖα βαρβαρικά ». Τοῦτα ὀνομάζονται ἀπὸ τὸν Ἀῤῥιανὸν (Περιπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. ἐκδ. Nicol. Blanc. σελ. 167) ΤΡΑΠΠΑΓΑ· « Πληρώμασι μακρῶν πλοίων, ἃ λέγεται Τράππαγα ».

ΤΡΑΓΑΚΑΝΘΑ, οὐσ. θηλ. Σ. Τετράγκανθον, οὐδέτ. Δ. Τραγάκανθα, Ἑλλ (Διοσκορίδ. III, 23). Τραγάκανθα ὁμοίως λέγεται καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς δάκρυον ἢ κομμίδιον. Λέγεται καὶ χυδ. * Ἀδράγαντος (gomme adragant). Οἱ Γραικορ. τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος τὴν ὠνόμαζαν βαρβάρως καὶ Τετράγκανθον, Δ. ὅθεν νοεῖται ἄλλη γλῶσσα τοῦ Δ. (App. pag. 102) « Κιταράκ, τὸ τετράγκανθον ». Τὸ Κιταρὰκ εἶναι ὁ καὶ ἀπὸ Τουρκοχυδαΐζοντας τινὰς λεγόμενος· * Κιτρές· Κιτρὲ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἡ Τραγάκανθα.

ΤΡΑΓΙΑ, μὲ συνών. Τραγόβρομος (γρ. Τραγόβρωμος), Σ. ἡ ἀπὸ τοὺς τράγους δυσωδία, Κινάβρα, Ἑλλ. Πιθανὸν ὅτι καὶ παλαιὰ Τραγίαν, Ἑλλ. ὠνόμαζαν τὴν τοιαύτην ὀσμὴν ἀπὸ τὸ Τράγος, ὡς σημαίνουσαν πάθος τοῦ ζώου, καθὼς ἔλεγαν ἀπὸ τὸ Ὀφθαλμὸς, Ὀφθαλμίαν, τὸν κοινῶς Πονόμματον.

ΤΡΑΓΟΒΡΟΜΗΣ (γρ. Τραγοβρώμης), Σ. Γράσων καὶ Τραγομάσχαλος, Ἑλλ. ὁ τοῦ ὁποίου αἱ μασχάλαι βρωμοῦν. Ἡ λέξις εἶναι τοῦ Ἀριστοφάνους (Εἰρ. 812) « Γραοσόβαι, μιαροὶ, » Τραγομάσχαλοι » ἀπὸ τῶν μασχαλῶν τὴν δυσωδίαν. Ὁ ἐπιθετικῶς καὶ σκωπτικῶς λεγόμενος Γ ρ ά σ ω ν (ὅθεν τῶν Γάλλων τὸ crasseux), παράγεται ἀπὸ τὸ Γ ρ ά σ ο ς, οὐσ. « Γρά- » σος, ἡ τῶν ἀνθρώπων δυσωδία· Κινάβρα δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ » τράγων » (Bekker. *Anecdot.* pag 33), καὶ πάλιν : « Οὔ φασι δεῖν λέγειν, Ἀ π ό ζ ε ι ν γ ρ ά σ ο υ, ἀλλὰ τ ρ ά γ ο υ » (Id. *ibid.* pag. 87).

ΤΡΑΓΟΒΡΟΜΩ (γρ. Τραγοβρωμῶ) μὲ συνών. Χνοτῶ Τραγίας, Σ. Ἀπόζειν τράγου, Ἑλλ. Ζ. καὶ Χνῶτος.

ΤΡΑΛΙΖΩ. Ζ. Σκοτίζω.

ΤΡΑΜΠΑΚΟΝ. ΤΡΑΜΠΟΥΚΑ. Ζ. Τραβάκα.

ΤΡΑΝΤΑΖΩ, μὲ συνών. Σειῶ, Σ. (branler ἢ s'ébranler), καὶ ἐξηγεῖ τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ συνων. (Σείει) Κ ά μ ν ε ι σ ε ι σ μ ὸ ν, Σ. (la terre tremble)· οἷον Ἡ γ ῆ ἐ τ ρ ά ν τ α ξ ε ν ἀπὸ τὰς φ ω ν ὰ ς τ ο ῦ λ α ο ῦ, κατὰ τὸ « Ἐῤῥάγη ἡ γῆ ἐν τῇ φωνῇ αὐτῶν » τῶν Ἑβδ. (Γ', Βασιλ. ά, 40).

Σημείωσε τὸ Σ ε ί ε ι ἀμεταβ. καὶ ἀπροσώπως (κατὰ τὸ Βρέχει, Χιονίζει). — 2) Ἀντὶ τοῦ μέσ. Σ ε ί ο μ α ι, οἷον τὸ « Γῆ ἐσείσθη » τῶν Ἑβδ. (Ψαλψ. ξή, 8). Λέγομεν

καὶ Σεῖ κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τὸ Σείει, ἢ ἀπὸ τὸ Σειέει, ὡς ἔλεγαν Πιέζει καὶ Πιεζέει, Ῥίπτει καὶ Ῥιπτέει, Ἑλλ.

Τὸ Τραντάζω εἶναι λέξις ὀνοματοποιημένη, ὡς καὶ τὸ Branler τῶν Γάλλων.

ΤΡΑΠΕΖΑΡΕΙ͂ΟΝ, Δ. τὸ μέρος τοῦ μοναστηρίου ἢ ἡ καμάρα, ὅπου συνερχόμενοι γεύονται οἱ Μοναχοὶ, Ἑστιατόριον, ἢ μᾶλλον Ἑστιατήριον Ἑλλ. (réfectoire).

ΤΡΑΠΕΖΆΡΗΣ, Σ. Δ. ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τραπέζης, Τραπεζοκόμος, καὶ Τραπεζοποιὸς, Ἑλλ. (major-dome, maître-d'hôtel). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον, « Τραπεζο-» ποιὸς, οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πάσης περὶ τὰ συμπόσια » παρασκευῆς ἐπιμελούμενος ». Ὁ Σ. τὸ ἐξηγεῖ, ὁ κόπτων τὰ κρέα εἰς τὴν τράπεζαν ὑπηρέτης (écuyer tranchant). Ὁ δὲ Δ. τὸν εἰς τὰ κοινόβια τῶν Μοναχῶν ἐπιμελούμενον τῆς τραπέζης (dépensier).

ΤΡΑΠΕΖΟΓΊΓΑΣ, Δ. Τραπεζολοιχὸς, Ἀδηφάγος, Λαφύκτης, Ἑλλ. (glouton, vorace). Ὡραία κωμικὴ λέξις ὁ Τραπεζογίγας, σημαίνουσα τὸν ὑπερβολῇ φάγον, τὸν κατατρώγοντα δηλαδὴ τόσα, ὅσων ἔχει χρείαν νὰ τραφῇ γίγας.

*ΤΡΑΠΕΖΌΤΑΝΟΣ, ἀρσ. ἢ Τραπεζότανον, οὐδέτ. Ζ. Τραπεζοφουγότανον.

ΤΡΑΠΕΖΟΦΟΥΓΌΤΑΝΟΝ, Σ. Λέξις βαρβαροσύνθετος ἀπὸ τὸ Τράπεζα, τὸ Ἰταλικὸν Fuoco (feu), καὶ τὸ Τανὸς (réchauffoir), μικρὸς τανὸς μὲ ἀναμμένους ἄνθρακας, θεμένος εἰς τὴν τράπεζαν, νὰ κρατῇ θερμὰ τὰ φερόμενα φαγητά. Ἐπειδὴ μᾶς εἶναι χρήσιμος ἡ λέξις, συγχωρεῖται νὰ τὴν καλλωπίσωμεν τρέποντες εἰς τὸ *Τραπεζότανος. Ζ. Τανός.

ΤΡΆΠΠΑΓΟΝ. Ζ. Τραβάκα.

ΤΡΑΥΑΊΖΩ. Ζ. Στυφαίνω.

ΤΡΆΦΟΣ, μὲ συνών. Φράκτη; ἀπὸ βάτους, Σ. Φράκτα, καὶ Φράχτη, θηλ. καὶ Φράχτης, ἀρσ. Δ. Φρακτὴρ ἢ Φραγμὸς, Ἑλλ.

Ἀπὸ τὸ Φράκτη τοῦτο ἐτυμολογήθη τῶν Ἰταλῶν τὸ Fratta (buisson, haie). Ὁ δὲ Τράφος συνωνυμεῖ μὲ τὸ κατὰ ςοιχείων μετάθεσιν, οὐδέτ. Τάρφος, Ἑλλ. τὸ σημαῖνον πυκνότητα ἢ δασύτητα φυτῶν, κατὰ τὸ (Ἰλιάδ. ό, 606), « Βαθέης ἐν » τάρφεσιν ὕλης » τὸν κοιν. Λόγγον. —2) Μὲ συνών. Βόθυνος, Δ. Βόθυνον νοῶν τὸ σκαπτόμενον μέρος τῆς γῆς γύρῳ τῶν τειχῶν (fossé), τὸ περιχαράκωμα (palissade). Εἶναι συνών. τοῦ Τράφηξ, Ἑλλ. « Τράφηξ, χάραξ, σκόλοψ » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Τράφος, τάφος », τὸ ὁποῖον γράφει καὶ διὰ τοῦ ο Τρόφηξ ἢ Τρόφης, καὶ τοῦτο κατὰ ςοιχείων μετάθεσιν ἀπὸ τὸ Τάφρος, Ἑλλ. « Τάφρος, τὸ περὶ τὸ » τεῖχος ὄρυγμα » κατὰ τὸν Φώτιον. Ὁ Ἡρόδοτος (IV, 201) τὸν ὀνομάζει Τάφρον, ἀρσ. καὶ Τάφρην, θηλ. εἰς σημασίαν τοῦ Λάκκος. Ζ. Λόγγος.

* ΤΡΆΨΑΛΟΣ. Ζ. Θραύσαλος.

ΤΡΕΚΛΌΣ, ἐπίθ. ἀρσ. μὲ ἐξήγησιν Incurvo (courbé, cambré), Σ. Κυρτὸς, Κυφὸς, Ἑλλ. —2) Τρεκλὸς, μὲ ἐξήγησιν Mutilus, Mancus (mutilé, estropié, manchot), Δ. Πηρὸς, Ἑλλ. Δὲν συμφωνοῦν κατὰ πάντα αἱ δύο ἐξηγήσεις. Κατὰ τοῦ Σ. τὴν ἐξήγησιν, ἴσως ἐχυδαΐσθη ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Τραχαλὸς, ἢ Τροχηλὸς, κατὰ συγκοπὴν Τροχλὸς, Τροκλὸς καὶ Τρεκλός. Εἰς τὸν Ἡσίοδον (Ἔργ. καὶ ἡμ. 518), τὸ Τραχαλὸν ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν σχολιαστὴν « Κεκυ- » φότα ».

ΤΡΕΜΕΝΤΊΝΑ, μὲ συνών. Τριμίθι, Σ. Τρεμεντίνη, Δ.

ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν trementina (térébenthine), ἐκ τοῦ Τερεβινθίνη καὶ Τερμινθίνη, Ἑλλ. Ῥητίνη δένδρου τοῦ ὀνομαζομένου Τερέβινθος, Τερέμινθος καὶ Τέρμινθος, Ἑλλ. Τὸ συνών. Τριμίδι ἴσως ἐξεχυδαΐσθη ἀπὸ χυδ. ἄλλην λέξιν Τερμίθι, (ἀπὸ τὸ Τέρμινθος, Ἑλλ.).

ΤΡΕΜΟΥΛΑ, μὲ συνών. Τρέμουσα, Σ. Πέταλον ἢ ἔλασμα μετάλλου τόσον λεπτὸν, ὥςε νὰ σείεται ἀπὸ τὸν ἀέρα, καὶ νὰ τρέμῃ μὲ ἦχον (clinquant). Ἐσημειώθη ἀπ' ἄλλους ὅτι καὶ τὸ Γαλλικὸν Clinquant συγγενεύει μὲ τὸ Κλάγγω, Ἑλλ. καὶ μὲ τὸ Γερμανικὸν Klingen. Ἡ δὲ προπερισπ. Τρεμοῦλα σημαίνει ἔτι καὶ τὸν πηγμένον εἰς σύςασιν κόλλας χυλὸν (gelée) κρεάτων ἢ καρπῶν. Ἂν ὁ χυλὸς ἦναι ἀπὸ βρασμένα ὀψάρια, λέγεται Πηκτὴ, οὐσ. θηλ. Σ. Δ.

ΤΡΕΣΑ, καὶ ΤΡΕΤΑ. Ζ. Στάγκα.

ΤΡΕΣΠΙ. Ζ. Τρίποδον.

ΤΡΕΦΩ καὶ Θρέφω, Σ. Τρέφω, Ἑλλ. (nourrir). Μεταφορ. ἐπιμελοῦμαι τὴν ζωὴν ἢ τὴν αὔξησιν, οἷον Τρέφω τὰ μαλλία, Σ. ὡς οἱ παλαιοὶ « Τρέφειν κόμην ». Εἰς τὰ χέριά μου ἐτράφη, ἢ Τὰ χέριά μου τὸν ἔθρεψαν, ἤγουν τὸν ἀνέθρεψαν (élever), ὡς εἶπε καὶ ὁ Εὐριπίδης (Ἡρακλειδ. 578,

Σοὶ παῖδες ἰσμὲν· σαῖν χεροῖν τεθρέμμεθα.

* ΤΡΕΧΕΤΥΧΟΣ. Ζ. Τρέχω.

ΤΡΕΧΩ, Σ. Τρέχω; Ἑλλ. (courir), οἷον Τρέχω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Σ. καὶ Τρέχω ἐπάνω κάτω. — 2) Μεταφορ. περὶ ὀνόματος ἢ λέξεως, τὴν ὁποίαν πασχίζομεν νὰ ἐνθυμηθῶμεν, οἷον Εἰς τὴν γλῶσσάν μου τρέχει (l'avoir sur le bout de la langue). — 3) Τρέχω κίνδυνον, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Κινδυνεύω. — 4) Τρέχω, ἀντὶ τοῦ ῥέω; οἷον Ὁ ποταμὸς

τρέχει, Τὰ νερά, Τὰ δάκρυα τρέχουν, Αἱ μύξαι του τρέχουν. — 5) Τρέχει (εἰς τρίτον πρόσωπον), ἀντὶ τοῦ Συμβαίνει ἢ γίνεται, οἷον Τί τρέχει; ἤγουν τί νέον ἔγινεν ἢ ἐσυνέβη, Εἰπέ με ὅσα ἔτρεξαν, ἤγουν ὅσα ἐσυνέβησαν.— 6) Τρέχει λόγος, ἀντὶ τοῦ διαδίδοται ἀπὸ στόμα εἰς στόμα (un bruit, une nouvelle court), ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν « Διατρέχει φήμη », ἀκόμη καὶ « Ἐντρέχει » οἷον (Ἄρατ. Φαινομ. 100), « Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος ». Τῆς μετοχ. τὴν γενικὴν μεταχειρίζονται συνήθως οἱ ἔμποροί μας εἰς τὰς μηνολογίας τῶν ἐπιστολῶν, οἷον Εἰς τὰς τόσας τοῦ τρέχοντος (ἐλλειπτ. Μηνός)· εὐλογώτερον εἶναι τὰ Παρόντος.

Οἱ παλαιοὶ εἶχαν σύνθ. ἀρσ. κωμικὸν, τὸ Τρεχέδειπνος, Ἑλλ. σημαίνοντες τὸν ἀναίσχυντον παράσιτον, ὅστις τρέχει εἰς τὰ δεῖπνα τῶν ἄλλων ἀκάλεστος, ἢ διὰ πλεονεξίαν, ἢ διότι δὲν ἔχει πῶς ἄλλως νὰ θρέψῃ τὴν ἀργίαν του. Ἀνάλογον ὄνομα συγχωρεῖται νὰ πλάσωμεν τὸν †Τρεχέτυχον, διὰ νὰ σημάνωμεν τὸν ἀπὸ τοὺς Γάλλους ὀνομαζόμενον Aventurier.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ. Ζ. Ῥοδαρία, καὶ Ῥόδον.

ΤΡΙΒΗ. Ζ. Θρύβη.

ΤΡΙΒΟΛΙ καὶ Ἀτρίβολον, οὐσ. οὐδέτ. Σ. ὑποκορ. τοῦ ἀρσ. Τρίβολος, Ἑλλ. φυτὸν ἀκανθῶδες. Δύο γένη τριβόλων ἱστορεῖ ὁ Διοσκορίδης (IV, 15), Τρίβολον χερσαῖον (herse), καὶ Τρίβολον ἔνυδρον (macre ἢ truffe d'eau).

Τοῦ Ἀποστόλου (Πρὸς Ἑβρ. ϛ', 8) τὸ « Γῆ ἐκφέρουσα » ἀκάνθας καὶ τριβόλους κ. τ. λ. » ἀναφερόμενον εἰς τὴν Μωσαϊκὴν ῥῆσιν (Γεν. γ', 18), σημαίνει τοὺς χερσαίους τριβόλους.

ΤΡΙΒΌΛΙΟΝ, Δ. Τρίβολος, ἀρσ. καὶ Τρίβολον, οὐδετ. Ἑλλ. Ἀπὸ τὸν φυσικὸν Τρίβολον ἐμεταφέρθη ἡ λέξις εἰς σημασίαν τοῦ σιδηροῦ τεχνητοῦ τριβόλου (chausse-trappe), ὁποῖα σπείρουν οἱ πολεμοῦντες κατὰ τοῦ ἱππικοῦ τῶν ἐναντίων (Ἴδ. Πολυαίν. Στρατηγήμ. (σελ. 27 καὶ 118).

ΤΡΙΒΟΛΟΚΡΆΤΗΛΑ, οὐδ. πληθ. Δ. μὲ ἐξήγησιν ἀπίθανον, Σκληρὰ (durs). Ἡ λέξις φαίνεται σύνθετος ἀπὸ τὸ Τρίβολον καὶ τὸ Κρατῶ. Ὑποπτεύομαι ὅμως μὴν ἐγεννήθη ἀπὸ ἄγνοιαν ὄχι τοῦ Δ. ἀλλὰ τοῦ πρώτου πλάσαντος τὴν λέξιν. Εἰς τὸν Διοσκορίδην (IV, 15) ὁ προσθέσας τὰ χυδαῖα χυδαῖος συνών, καταριθμεῖ περὶ τοῦ Τριβόλου ταῦτα· « Οἱ δὲ, » Βουκέφαλος, οἱ δὲ, Ταυρόκερως, Ῥωμαῖοι, ΤΡΊΒΟΛΟΥΜ » ἈΚΡΆΤΙΚΟΥΜ ». Πιθανὸν ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο, διὰ νὰ εἰκονίζῃ Ῥωμαϊκὸν ὄνομα, ἔπρεπε νὰ γράφεται ΤΡΊΒΟΛΟΥΜ ἈΚΟΥΆΤΙΚΟΥΜ, tribulum aquaticum, (ἤγουν Τρίβολον ἔνυδρον) ὡς τὸ ἐδιώρθωσεν ὁ τελευταῖος τοῦ Διοσκορίδου ἐκδότης (Sprengel, I, σελ. 517). Ἀπὸ τὴν χυδ. γραφὴν, Τρίβολουμ Ἀκράτικουμ ἐγεννήθη ἄλλη χυδαιεστέρα ἡ Τριβολοκρατήλα, θηλ. (ὄχι Τριβολοκράτηλα, οὐδετ.), σημαίνουσα τὸν « Ἔνυδρον τρίβολον » τοῦ Διοσκορίδου.

ΤΡΙΓΚΈ, Ταλιαγούρι, Ταλιέρι, Σ. ξύλον πλατὺ καὶ ϛρογγύλον ἐπάνω τοῦ ὁποίου κόπτονται κρέατα. Ἐπλάσθησαν αἱ λέξεις ἀπὸ τὰς Γαλλικὰς, tranchoir, καὶ tailloir. Ἀντὶ τούτων μᾶς συγχωρεῖται νὰ λέγωμεν * Ξυλόδισκος.

ΤΡΙΓΛΑΪ, Σ. γένος ὀψαρίου Τριγλίον, ὑποκορ. τοῦ θηλ. Τρίγλη, Ἑλλ. (surmulet). Ἴδ. τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημειώσεις, σελ. 103-105.

ΤΡΊΓΥΡΑ. ΤΡΙΓΥΡΊΖΩ. Ζ. Τριγύρου.

ΤΡΙΓΎΡΟΥ, ἐπίρρ. Σ. Κύκλῳ καὶ Περικύκλῳ, Ἑλλ. Εἰς

τὰ προλεχθέντα (Ἄτακτ. II, σελ. 357) πρόσθεσε τὴν συνήθη φράσιν: Τ ί τ ὰ φ έ ρ ε ι ς τ ρ ι γ ύ ρ ο υ; ἤγουν Διὰ τί δὲν λέγεις ἢ πράσσεις τὰ ἀληθῆ καὶ χρειώδη, ἀλλὰ προφέρεις δισταγμοὺς ἢ προφάσεις; ὡς ἔλεγεν ἡ Ἑκάβη, μὴ τολμῶσα νὰ φανερώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα (Εὐριπ. Ἑκ. 750) « Τί στρέφω τάδε; Τολμᾶν ἀνάγκη ». Λέγεται καὶ Τριγύρῳ καὶ Τρίγυρα. Καὶ ῥῆμα ἐκ τούτου τὸ Τριγυρίζω, Περικυκλόω, Ἑλλ.

ΤΡΙΔΙΠΛΟΣ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ « Τρεῖς φοραῖς διπλὸς » ἤγουν Ἑξαπλοῦς, Ἑλλ. (sextuple). Τοῦτο μόνον ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ· ἀλλὰ τὸ μεταχειριζόμεθα καταχρηστικῶς καὶ ἀντὶ τοῦ Τριπλὸς, Τριπλοῦς, Ἑλλ. (triple). Τοιαῦται καταχρήσεις ἀπαντῶνται καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς, ὡς εἶναι τὸ Ζ ε ῦ γ ο ς· κατὰ τὸν Ἡσύχιον « Ζεῦγος, πᾶν τὸ ἐζευγμένον, καὶ ὄχημα. » Καὶ ἐπὶ τριῶν, καὶ τεσσάρων ἔτασσον ».

ΤΡΙΖΙΜΙΖΕΙ (τρίτον πρόσωπ. ῥήματ. ἀμεταβ. τοῦ Τριζιμίζω), Σ. Κατὰ τὴν ἐξήγησίν του, Τ ρ ι ζ ι μ ί ζ ε ι (λέγεται) ὁ ἄ ῤ ῥ ω σ τ ο ς, ὅστις ἡμέραν παρ' ἡμέραν εἶναι καλήτερα ἢ χειρότερα, ἤγουν ἔχει μίαν ἡμέραν ἐλαφροτέραν ἢ βαρυτέραν τῆς ἄλλης. Δὲν ἐξεύρω ἂν τὸ ἐνόησεν ἁπλοῦν, ἢ σύνθετον ἀπὸ δύο ῥήματα Σ. Τὸ ἤκουσα πάντοτε διαιρετὸν, καὶ εἰς τρίτον πρόσωπον, Τ ρ ί ζ ε ι μ ύ ζ ε ι (ἐλλειπτ. δηλαδὴ, ἀντὶ τοῦ Τ ρ ί ζ ε ι κ α ὶ μ ύ ζ ε ι), λεγόμενον συνήθως περὶ ἀῤῥώστου κινδυνεύοντος νὰ ἀποθάνῃ.

Τὸ Τ ρ ί ζ ω ἐσήμαινεν εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. σιμὰ τῶν ἄλλων, ὡς καὶ σήμερον ἀκόμη, ὅ,τι οἱ ἀρχαιότεροι ἔλεγαν Π ρ ί ω ἢ Π ρ ί ζ ω, Ἑλλ. καὶ Β ρ ύ χ ω Ἑλλ. (grincer), οἷον ἀντὶ τοῦ « Πρίζει ἢ Βρύχει τοὺς ὀδόντας » ἡμεῖς σήμερον λέγομεν, Τ ρ ί ζ ε ι τ ὰ ὀ δ ό ν τ ι ά τ ο υ, ὡς εἶπε καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς (Μάρκ. Θ',

18) « Ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ». Ἀπὸ τὸ Τρίζω παράγεται ὁ Τριγμὸς, ὡς ἀπὸ τὸ Βρύχω ὁ « Βρυγ- » μὸς τῶν ὀδόντων » (Ματθ. ή, 12).

Ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τὸ Τρίζω, τὸ Μύζω (ὄχι Μίζω), ἐπειδὴ ἄσημον φωνὴν ὀνοματοποιημένην σημαίνει καὶ τοῦτο. Ὅθεν καὶ τὰ ἔνωσεν ὁ Ἀριστοτέλης (Περὶ ζ. ἱστορ. IV, 9, § 4), « Ἀφίησι δὲ καὶ ὁ δελφὶς τριγμὸν καὶ μύζει » ἤγουν, ὡς λέγει ἡ κοινὴ γλῶσσα, Τρίζει μύζει· « Μυγμὸς ὁ στε- » ναγμὸς » κατὰ τὸν Σουΐδαν. « ΜΥΞΕΙ καὶ οἰμώζει » εἶπεν ὁ Ἐπίκουρος (παρὰ Διογ. Λαερτ. X, 118), ὅπου ὁ Κασωβῶν ἐδιώρθονεν ΙΥΞΕΙ, χωρὶς ἀνάγκην, ἐπειδὴ καὶ τὸ Μύζει ἀρκεῖ νὰ σημάνῃ τὴν ἄσημον φωνὴν τῶν στεναζόντων ἢ οἰμωζόντων, ὡς καὶ τὸ χυδ. λεγόμενον Μουγκρίζω. Ὁμοίως ἐνωμένα εὑρίσκονται τὰ δύο ῥήματα καὶ εἰς τὸν Ἱπποκράτην (Περὶ νούσ. II, § 53, σελ. 79), ὅπου ἱστορεῖ τὴν νόσον τὴν ὀνομαζομένην Ἐρυσίπελας ἐν πλεύμονι· « Ὅταν τι φάγῃ, » ἐπὶ τοῖσι σπλάγχνοισι ΜΥΖΕΙ, καὶ ἐρεύγεται ὀξὺ, καὶ ἡ » κοιλίη ΤΡΙΖΕΙ ». Κατὰ τὴν αὐτὴν ὀνοματοποιΐαν, λέγομεν καὶ Τρίζει ἡ θύρα (crier, craquer), ὅταν, διὰ ξηρότητα ἢ παλαιότητα τῶν σανιδίων, ψοφῇ ἀσήμως.

ΤΡΙΚΟΜΠΙ, οὐσ. οὐδ. Σ. Ἰνίον, καὶ Κοτὶς, Ἑλλ. (nuque). Τὸ Τρικόμπι ἀναμφιβόλως ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Τρικόμβιον (Γαλλιστὶ trinœud, ἂν συγχωρῆται νὰ πλάσσω Γαλλικὴν λέξιν) ἤγουν τρεῖς κόμβους ἢ δεσμοὺς ἔχον. Οὕτως ὠνομάσθη ἴσως διὰ τοὺς τρεῖς πρώτους τῶν ἑπτὰ τοῦ τραχήλου σπονδύλων. Τῶν τριῶν ὁ πρῶτος, ὁ ὑποστηρίζων ἀμέσως τὴν κεφαλὴν, ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Ἐπιστροφεὺς (vertèbre supérieure)· οἱ νεώτεροι τὸν ὠνόμασαν Ἄτλαντα (Atlas), ἂν καὶ τοῦτο τὄνομα ἐδίδετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς εὐλογώτερα εἰς τὸν ἕβδομον καὶ τελευταῖον

σπόνδυλον. Μὲ τὸν Ἐπιςροφέα συνέχεται ὁ δεύτερος, ὀνομαζόμενος Ἄξων (essieu)· ἀπὸ δὲ τὸν Ἱπποκράτην Ὀδοὺς (dent), καὶ Μέγας σφόνδυλος (la grosse vertèbre), τὸν ὁποῖον διαδέχεται ὁ τρίτος. Ἐνδέχεται ὅμως νὰ ὠνομάσθη Τρικόμβιον καὶ διὰ τὴν συνάρθρωσιν τὴν ὀνομαζομένην Γαλλιςὶ Occipito-axoïdienne (ἤγουν Ἰνιαξωνοειδῆ), ἥτις συνέχεται τῳόντι ἀπὸ τρεῖς ἰσχυροὺς δεσμούς. Ὅπως ἂν ἔχῃ, τὄνομα Τρίκομβον ἢ Τρικόμβιον δὲν εἶναι βάρβαρον.

ΤΡΙΚΡΙΑΝΙ. Ζ. Θρινάκι.

ΤΡΙΜΙΔΙ. Ζ. Τρεμεντίνα.

ΤΡΙΠΛΟΣ. Ζ. Τρίδιπλος.

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ, Σ. ὁ πολλῶν καταρῶν ἄξιος, ὡς εἶπε καὶ ὁ Λουκιανὸς (Ἀλεξ. ἢ ψευδομ. § 31) « Ἀλλὰ καὶ » μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, κ. τ. λ. ».

ΤΡΙΣΜΟΣ, μὲ συνών. Βρυγμὸς, Σ. Ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὰ δύο, Τριγμὸς καὶ Τρισμὸς, Ἑλλ. ἐφυλάξαμεν τὸ δεύτερον. Ζ. Τριζιμίζει.

* ΤΡΙΤΑ. Ζ. Ἐννατα.

ΤΡΙΦΥΛΛΟΝ, Σ. Ἂν νοῇ τὸ Τρίφυλλον τοῦ Διοσκορίδου (III, 123), εἶναι ἡ Psoralea bituminosa (trèfle bitumineux) τῶν φυτολόγων. Πιθανώτερον, ὅτι σημαίνει τὴν Μηδικὴν, Ἑλλ. τοῦ αὐτοῦ (II, 177), περὶ τῆς ὁποίας λέγει « Ἔοικε μὲν ἄρτι φυομένῃ τριφύλλῳ ». Αὕτη εἶναι τὸ κοινῶς Τρίφυλλον (καὶ κοινότερον Τριφύλλι), τὸ λεγόμενον medicago sativa (Luzerne cultivée), χρήσιμον εἰς βοσκὴν κτηνῶν. Ταύτην νοεῖ καὶ ὁ Ἀριςοφάνης ἀςειευόμενος περὶ τῶν Ἀττικῶν ἵππων (Ἱππ. 606), ὅτι ἀποβαίνοντες εἰς τὴν Κόρινθον, « Ἤσθιον » τοὺς παγούρους ἀντὶ πόας Μηδικῆς ». Μηδικὴ ὠνομάσθη, διότι ἦλθεν ἀπὸ τὴν Μηδίαν. Οἱ Γραικορ. τὴν ὠνόμαζαν Μη-

δικάριον, Δ. Ἴσως τὴν Μηδικὴν σημαίνει καὶ ὁ Λωτὸς τοῦ Ὁμήρου, τροφὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἵππων, (Ἰλιάδ. β', 776), « Λωτὸν ἐρεπτόμενοι ».

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν « Ζῆσε, Μαῦρέ μου, νὰ φᾷς τρι» φύλλι » Μαῦρον ὀνομάζοντες τὸν Γάδαρον (âne), πιθανὸν ὅτι διὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ζώου, τὴν ἐπὶ τῆς ῥάχης λέγω ςαυροειδῆ μαύρην γραμμὴν, ἢ διότι καὶ ὅλον τὸ χρῶμα τοῦ ζώου εἶναι ὡσεπιπολὺ μαῦρον ἢ σύνεγγυς τοῦ μαύρου.

ΤΡΙΧΙΆ, Σ. κόσκινον ἀπὸ τρίχας ἀλόγων πλεγμένον (sas de crin). — 2) Τριχιὰ, Σ. συνών. τοῦ Κιλίκιον (cilice), Ζ. Κιλίκιον.

ΤΡΙΏΝΙ, οὐσ. οὐδέτ. τὸ ἀπὸ ἓξ, ἢ ἑπτὰ ἀςέρας σύνθετον ἁμαξοειδὲς ἄςρον εἰς τὸ ἀρκτικὸν τοῦ οὐρανοῦ μέρος, Σ. (le petit chariot, la petite ourse). Πλειάδες, καὶ Ἄρκτος ἢ Ἅμαξα, Ἑλλ. κατὰ τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδ. σ', 486),

Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Ἡ λέξις Τριώνι εἶναι τὸ ἥμισυ κόμμα τοῦ Ῥωμ. συνθέτ. Septemtriones (septentrion), ἤγουν Ἑπτὰ βώδια, κατὰ τὰ Γλ. « Triones, ἅμαξαι, βόες, ἀρχαίως, βόες ἀρόσιμοι ».

Ἐμποροῦμεν νὰ τὸ ὀνομάζωμεν, Ἁμάξιον, ἀκολουθοῦντες τὸν Ὅμηρον, ἢ καὶ Ἑπτάςερον ὡς ὠνόμασαν ἄλλοι ἐπιθετ. τὰς Πλειάδας, τὰς καὶ αὐτὰς χυδαϊσθείσας εἰς τὴν Πουλίαν, Δ. Σ. Οἱ Γραικορ. τὰς ὠνόμαζαν Ἑξάςερον, κατὰ τὴν εἰς τὸν Δ. μαρτυρίαν, « Αἵτινες εἰσὶ τὸ λεγόμενον » Ἑξάςερον, ὅπερ λέγεται καὶ Πλειὰς, ὃ καὶ βαρβαρί» ζοντες οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι λέγουσι Πουλίαν ».

ΤΡΟΜΆΖΩ, Ζ. Σκαμπάζω.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ ἀναπαύσιμα. Ζ. Ἀναπαύομαι.

ΤΡΟΠΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ, ἡ μὴ ἀληθῶς, ἀλλὰ κατ' οἰκονομίαν, ἢ κατὰ δόλον γινομένη πώλησις (vente simulée)· « Τροπικώτερον· μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ζ. Τύπος.

ΤΡΟΠΟΔΕΜΕΝΟΣ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ, Πανοῦργος, πολύτροπος, παράβουλος » (rusé, maniéré).

ΤΡΟΠΟΝΩ, μὲ συνών. Τροπoραύγω. Ζ. Παραράπτω.

ΤΡΟΥΛΛΑ. Ζ. Τοῦρλα.

ΤΡΟΥΤΑ, Σ. γένος ὀψαρίου. Ὁ παρακμ. Λατιν. τὸ γράφει Trocta, Truçta καὶ Trutta (Truite). Ἀπὸ τὸ Τρώκτης, Ἑλλ. ὄνομα ὀψαρίου, κατὰ τὸν Αἰλιανὸν (I, 5), τῆς ἄλλως λεγομένης, θηλ. Ἀμίας, Ἑλλ. (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 76). Τὰ Γλ. ὅμως φέρουν « Τρώκτης, » Tructa piscis ».

ΤΡΟΧΑΛΑ, οὐσ. θηλ. ΓΓ. Τροχαλὸς ἀρσ. (γρ. Τρόχαλος), μὲ ἐξήγησιν « Θαλάσσιος ἢ ποτάμιος λίθος » Δ. Τρόχαλος, Τρόχμαλος (προπαροξυτ.) καὶ Ψῆφος, Ἑλλ. (caillou, galet), ἀπὸ τὸ Τροχὸς, Ἑλλ. ὁ Τροχαλὸς, Ἑλλ. ἤγουν ϛρογγύλος εἰς σχῆμα τροχοῦ ἢ κυρτὸς, καὶ μὲ τὴν ἀνάβασιν τοῦ τόνου, Τρόχαλος, οὐσ. Ζ. Ξεροτρόχαλος.

ΤΡΟΧΑΡΙΔΙ, Σ. τὸ ἀπὸ ξύλον ἢ μέταλλον ἔμφραγμα τῶν οἰνοδόχων ἀγγείων (bondon). Καὶ τοῦτο διὰ τὸ τροχικὸν καὶ στρογγύλον του σχῆμα.

ΤΡΟΧΙΖΩ, Σ. ἀκονῶ εἰς τροχὸν (rémouler). — 2) Τροχίζω, Δ. βασανίζω εἰς τροχὸν (rouer), Τροχίζω, Ἑλλ. « Τροχισθεῖσα, Βασανισθεῖσα, ἀπὸ (γρ. ἐπὶ) τοῦ » τροχοῦ, ὅπερ ἐϛιν ὄργανον βασανιϛικὸν, διατεῖνον τὰ σώ-

δικάριον, Δ. Ἴσως τὴν Μηδικὴν σημαίνει καὶ ὁ Λωτὸς τοῦ Ὁμήρου, τροφὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἵππων, (Ἰλιάδ. β', 776), « Λωτὸν ἐρεπτόμενοι ».

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν « Ζῆσε, Μαῦρέ μου, νὰ φᾶς τρι- » φύλλι » Μαῦρον ὀνομάζοντες τὸν Γάδαρον (âne), πιθανὸν ὅτι διὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ζώου, τὴν ἐπὶ τῆς ῥάχης λέγω ϛαυροειδῆ μαύρην γραμμὴν, ἢ διότι καὶ ὅλον τὸ χρῶμα τοῦ ζώου εἶναι ὡσεπιτοπολὺ μαῦρον ἢ σύνεγγυς τοῦ μαύρου.

ΤΡΙΧΙΆ, Σ. κόσκινον ἀπὸ τρίχας ἀλόγων πλεγμένον (sas de crin). — 2) Τριχιὰ, Σ. συνών. τοῦ Κιλίκιον (cilice), Ζ. Κιλίκιον.

ΤΡΙΏΝΙ, οὐσ. οὐδέτ. τὸ ἀπὸ ἓξ, ἢ ἑπτὰ ἀϛέρας σύνθετον ἁμαξοειδὲς ἄϛρον εἰς τὸ ἀρκτικὸν τοῦ οὐρανοῦ μέρος, Σ. (le petit chariot, la petite ourse). Πλειάδες, καὶ Ἄρκτος ἢ Ἅμαξα, Ἑλλ. κατὰ τὸν Ὅμηρον (Ἰλιάδ. σ', 486),

Πληϊάδας θ', Ὑάδας τε, τό τε σθένος Ὠρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Ἡ λέξις Τριώνι εἶναι τὸ ἥμισυ κόμμα τοῦ Ῥωμ. συνθέτ. Septemtriones (septentrion), ἤγουν Ἑπτὰ βόδια, κατὰ τὰ Γλ. « Triones, ἅμαξαι, βόες, ἀρχαίως, βόες ἀρόσιμοι ».

Ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ὀνομάζωμεν, Ἁμάξιον, ἀκολουθοῦντες τὸν Ὅμηρον, ἢ καὶ Ἑπτάϛερον ὡς ὠνόμασαν ἄλλοι ἐπιθετ. τὰς Πλειάδας, τὰς καὶ αὐτὰς χυδαϊσθείσας εἰς τὴν Πουλίαν, Δ. Σ. Οἱ Γραικορ. τὰς ὠνόμαζαν Ἑξάϛερον, κατὰ τὴν εἰς τὸν Δ. μαρτυρίαν, « Αἵτινες εἰσὶ τὸ λεγόμενον » Ἑξάϛερον, ὅπερ λέγεται καὶ Πλειὰς, ὃ καὶ βαρβαρί- » ζοντες οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι λέγουσι Πουλίαν ».

ΤΡΟΜΆΖΩ, Ζ. Σκαμπάζω.

ΤΡΟΠΑΡΙΑ ἀναπαύσιμα. Ζ. Ἀναπαύομαι.

ΤΡΟΠΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ, ἡ μὴ ἀληθῶς, ἀλλὰ κατ' οἰκονομίαν, ἡ κατὰ δόλον γινομένη πώλησις (vente simulée)· « Τροπικώτερον· μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ζ. Τύπος.

ΤΡΟΠΟΔΕΜΕΝΟΣ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ, Πανοῦργος, πολύτροπος, παράβουλος » (rusé, maniéré).

ΤΡΟΠΟΝΩ, μὲ συνών. Τροπεραύγω. Ζ. Παραράπτω.

ΤΡΟΥΛΛΑ. Ζ. Τούρλα.

ΤΡΟΥΤΑ, Σ. γένος ὀψαρίου. Ὁ παρακμ. Λατιν. τὸ γράφει Trocta, Tructa καὶ Trutta (Truite). Ἀπὸ τὸ Τρώκτης, Ἑλλ. ὄνομα ὀψαρίου, κατὰ τὸν Αἰλιανὸν (I, 5), τῆς ἄλλως λεγομένης, Θηλ. Ἀμίας, Ἑλλ. (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 76). Τὰ Γλ. ὅμως φέρουν « Τρώκτης, » Tructa piscis ».

ΤΡΟΧΑΛΑ, οὐσ. Θηλ. ΓΓ. Τροχαλὸς ἀρσ. (γρ. Τρόχαλος), μὲ ἐξήγησιν « Θαλάσσιος ἢ ποτάμιος λίθος » Δ. Τρόχαλος, Τρόχμαλος (προπαροξυτ.) καὶ Ψῆφος, Ἑλλ. (caillou, galet), ἀπὸ τὸ Τροχὸς, Ἑλλ. ὁ Τροχαλὸς, Ἑλλ. ἤγουν ϛρογγύλος εἰς σχῆμα τροχοῦ ἢ κυρτὸς, καὶ μὲ τὴν ἀνάβασιν τοῦ τόνου, Τρόχαλος, οὐσ. Ζ. Ξεροτρόχαλος.

ΤΡΟΧΑΡΙΔΙ, Σ. τὸ ἀπὸ ξύλον ἢ μέταλλον ἔμφραγμα τῶν οἰνοδόχων ἀγγείων (bondon). Καὶ τοῦτο διὰ τὸ τροχικὸν καὶ στρογγύλον του σχῆμα.

ΤΡΟΧΙΖΩ, Σ. ἀκονῶ εἰς τροχὸν (rémouler). — 2) Τροχίζω, Δ. βασανίζω εἰς τροχὸν (rouer), Τροχίζω, Ἑλλ. « Τροχισθεῖσα, Βασανισθεῖσα, ἀπὸ (γρ. ἐπὶ) τοῦ » τροχοῦ, ὅπερ ἐϛιν ὄργανον βασανιϛικὸν, διατεῖνον τὰ σώ-

» *ματα* » λέγει ὁ Φώτιος. Τοῦ τροχοῦ ἡ βάσανος εἶναι παλαιὸν εὕρημα τῶν τυράννων, « Ἐπὶ τροχοῦ ϛρεϐλούμενον » (Ἀριϛοφάν. Λυσιϛρ. 846). Οἱ ἐλεύθεροι ὅμως ἀπὸ τυράννους Ἕλληνες ἐτρόχιζαν καὶ αὐτοὶ, ἀπολογούμενοι γελοίως ὅτι δὲν ἐτρόχιζαν πλὴν τοὺς δούλους των (Ἀριϛοφ. Εἰρ. 451),

> Ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος
> Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαϛιγούμενος.

ΤΡΟΧΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. μὲ συνών. Γληκοῦνι, Σ. τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ Φλισκοῦνι, Σ. Φλισκούνιον, Δ. (pouliot), Βλήχων καὶ Γλήχων, Ἑλλ. (Ἴδ. Ἄτακτ. I, σελ. 316).

ΤΡΟΧΟΣ. Ζ. Ῥόδα.

ΤΡΥΓΟΠΑΤΩ, Σ. Ληνοπατῶ, Ἑλλ. Ζ. Πατῶ.

ΤΡΥΠΟΚΑΡΥΔΗΣ. Ζ. Μαλαθρίτης.

* ΤΡΥΠΟΝΩ. Ζ. Παραράπτω.

ΤΡΥΠΟΠΕΤΡΑ, Σ. Φυτὸν ὀνομαζόμενον ἀπὸ τὸν Πλίνιον (XXI, 30) μὲ ταυτόσημον Ῥωμ. ὄνομα, Saxifragum (Saxifrage), διότι ἐπιϛεύετο δυνατὸν νὰ τρυπᾷ καὶ νὰ συντρίϐῃ τοὺς λίθους τῆς φούσκας.

* ΤΡΥΦΕΡΑΙΝΟΜΑΙ (Τρυφερώνομαι, Σ.), κυρ. Μαλακύνομαι (être amolli), μεταφορ. δὲ, καὶ ἐξασθενῶ ἀπὸ τὴν τρυφὴν (s'amollir). Λέγεται καὶ Τρυφερεύομαι κατὰ τὸν Ἡσύχιον (Λέξ. Περιπρωκτῶσα). Ὁ ἀρχαιότερος τύπος ἦτο Τρυφεραίνομαι (Ἀριϛοφάν. Σφ. 688), « Διακινηθεὶς τῷ » σώματι, καὶ τρυφερανθεὶς ». Μὲ τὸ Τρυφεραίνομαι ἢ Τρυφερεύομαι, μᾶς συγχωρεῖται νὰ ἑρμηνεύωμεν καὶ τὸ Coqueter, τῶν Γάλλων, περὶ γυναικῶν λεγόμενον.

ΤΡΥΦΗ. ΤΡΥΦΩ. Ζ. Ἡδυπαθαίνω.

ΤΡΩΓΑ, οὐσ. θηλ. Σ. σκώληξ τρώγων τὰ σιτάρια ἢ τὰ

ὄσπρια, Τρὼξ, Ἑλλ. « Τρῶγες, θηρία τὰ ἐν τοῖς ὀσπρίοις » λέγει ὁ Φώτιος. Τὰ δὲ Γλ. « Τρὼξ, curculio ». Ὡς ἀπὸ τὸ Ῥὼξ ἐσχηματίσθη ἡ Ῥῶγα (Ζ. Γῶγα), ὁμοίως καὶ ἀπὸ τὸ Τρὼξ, ἡ Τρῶγα, πιθανὸν ὅτι ἡ αὐτὴ καὶ τῶν παλαιῶν ἡ Τρωξαλλὶς, Ἑλλ. Ζ. Βωτρίδα καὶ Γρύλλος.

ΤΡΩΓΙΖΟΜΑΙ, μὲ συνών. Κατατρώγομαι, Λιγόνομαι, Σκῶ, Σ. Λέγομεν ὅμως εἰς τὴν αὐτὴν μεταφορ. σημασίαν, καὶ Τρώγομαι (Ἴδε Ἄτακτ. II, σελ. 358-361). Τὸ Λιγόνομαι εἶναι τὸ Ὀλιγόομαι, Ἑλλ. (Αὐτόθ. σελ. 270)· ἐδῶ σημαίνει τὸ δαπανῶμαι (se consumer). Ζ. καὶ Σκῶ.

ΤΡΩΓΛΙΤΗΣ, Δ. ὁ καὶ Στρουγλίτης, Δ. συνών. τοῦ Σπουργίτης. Ζ. Σπουργίτης.

ΤΡΩΓΟΜΑΙ. Ζ. Τρωγίζομαι.

ΤΣ (τὰ μὴ εὑρισκόμενα εἰς τὸ), Ζ. εἰς τὸ ΤΖ.

* ΤΣΑΝΑΚΙΑ, οὐδ. πληθ. ὀνομάζομεν ἀγγεῖα τινὰ βρωμάτων βαθυλὰ, Σ. (écuelles). Ἡ λέξις εἶναι Τουρκικὴ (Τσανὰκ), ἢ μᾶλλον Περσικὴ, τὴν ὁποίαν ἐμεταχειρίσθησαν καὶ οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ, σχηματίσαντές την εἰς τὸ Σαννάκια, Ἑλλ. ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν Ἀθήναιον (XI, σελ. 497), ὅςις τὰ ἐξηγεῖ ἐκπώματα Περσικὰ, φέρων μάρτυρα τὸν κωμικὸν Φιλήμονα,

Σαννάκι', ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια.

* ΤΣΑΡΟΥΧΙΟΝ. Ζ. Τζερβούλια, καὶ Χανί.

ΤΣΙΜΟΥΣΑ. Ζ. Σίμουσα.

ΤΣΟΥΡΜΑ. Ζ. Δρογγεύω.

ΤΣΥΚΛΑΜΕΑ. Ζ. Λαγόψωμον.

ΤΥΛΙΓΑΔΙΑΖΩ. Ζ. Ἀνελῶ.

ΤΥΠΙΚΟΝ. Ζ. Τύπος.

ΤΥΠΟΣ, μὲ συνών. Εἰκόνα, Σ. Εἰκὼν, Τύπος, Ἑλλ.

(image, estampe), ὡς τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Τύ-
» πος, χαρακτὴρ, εἰκὼν ». — 2) Τύπος δύναται νὰ λεχθῇ καὶ τὸ προκείμενον εἰς μίμησιν εἰκόνισμα (Ζ. Ἐξόμπλιον, καὶ Προκέντημα).—3) Τύπος, μεταφορ. τὸ παράδειγμα τῆς ἠθικῆς διαγωγῆς, ὡς εἶπεν ὁ Ἀπόστολος (Β', Θεσσαλ. γ', 9) « Ἵνα
» ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν, εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς » — 4) Τύπους, Δ. ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὰς αὐτοκρατορικὰς ἐγγράφους διαταγὰς (décrets), καὶ « Πραγματικοὺς τύπους » (Pragmatiques, ἢ Sanctions pragmatiques), Δ. καὶ
» Θείους τύπους ». Δ. — 5) Τύπους καὶ Τυπικὰ, οἱ Μοναχοὶ τοὺς ἐγγράφους κανόνας (rituels), κατὰ τοὺς ὁποίους ἐχρεωστοῦσαν νὰ νηστεύωσι, νὰ προσεύχωνται, καὶ ἁπλῶς νὰ διάγωσι μ' ἀλλήλους. Καθὲν μοναστήριον εἶχεν ἴδιον Τύπον ἢ Τυπικὸν, ὀνομαζόμενον καὶ Κτητορικὸν τυπικὸν, ἐὰν ἦτο συνταγμένον ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀρχηγὸν καὶ κτίστην τοῦ μοναστηρίου (Ἄτακτ. Ι, σελ. 277). — 6) Τύπον ἁπλῶς τὰ ἔθιμα ἑκάστου τόπου, χώρας ἢ πόλεως (les usages et coutumes). Ζ. Τόπος.— 7) Τύπον ἐμποροῦμεν νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὴν λεγομένην τῶν Γάλλων étiquette, ἤγουν τὰ ἔθιμα, μάλιστα τὰ εἰς τῶν ἡγεμόνων τὰς αὐλὰς φυλασσόμενα, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ αὐλικοὶ χρεωστοῦν νὰ διάγωσι πρὸς τὸν ἡγεμόνα καὶ πρὸς ἀλλήλους. Οἱ Γραικορ. τὴν ὠνόμαζαν « Βασίλειον
» τάξιν » (le Cérémonial de la cour), περὶ τῆς ὁποίας ἔγραψε βιβλίον ὁλόκληρον ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος. Εὐλογώτερον ἴσως ἦτο νὰ τὴν ὀνομάσωμεν διὰ μιᾶς λέξεως νέας *Αὐλοτυπικὴν, ἢ, ὡς τὴν ὀνομάζουν καὶ οἱ Γερμανοὶ Hofsitte, Αὐλεθικὴν ἢ Αὐληθικήν. Καὶ αὐτὴ ἡ Γαλλικὴ λέξις étiquette, ἢ μᾶλλον éthiquette, τὸ Ἐθικὴ ἢ Ἠθικὴ εἰκονίζει, καὶ ὄχι τὸ Στίχος, ὡς τὸ ἐτυμολόγησαν τινές. Καὶ τὸ εἰκονίζει ἀστείως μὲ ὑποκορισμὸν,

διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν εἶναι ἀληθινὴ Ἠθικὴ (Éthique), ἀλλ' Ἠθικίσκη (Éthiquette), ἢ Ἠθικισμὸς, ἤγουν γελοῖον εἴδωλον καὶ πιθηκισμὸς τῆς Ἠθικῆς.

Τυπικὴν ἢ Εἰκονικὴν πώλησιν ἔλεγαν, τὴν μὴ ἀληθῶς, ἀλλὰ κατὰ τὸ φαινόμενον γινομένην πώλησιν (vente simulée). Κατὰ τὰ Γλ. « Εἰκονικὴ πρᾶσις ἐςὶν, ἡ ἐσχηματισμένη καὶ οὐκ ἀληθῶς γινομένη ». (Ζ. καὶ Τροπικὴ). Τοιοῦτον τί σημαίνει τὸ Διὰ τὸν τύπον (par manière d'acquit) τῆς κοιν. γλώσσης, ἤγουν ἀμελῶς καὶ παρέργως, ἢ καὶ προσποιητῶς, καὶ ὄχι προαιρετῶς, ἢ κατὰ πρόθεσιν, οἷον Τὸ εἶπα, Τὸ ἔπραξα διὰ τὸν τύπον, ἢ ὅσον διὰ τὸν τύπον. Ζ. Λόγος.

ΤΥΠΤΩ. Τὸ τρίτον μόνον πρόσωπον τοῦ ἐνεςῶτος καὶ τοῦ περασμένου χρόνου εἶναι εἰς χρῆσιν σήμερον, καὶ τοῦτο μεταφορ. οἷον, Τὸν τύπτει ἡ συνείδησις (avoir des remords), Δὲν τὸν ἔτυψεν ἡ συνείδησις. Συνειθίζεται καὶ τὸ ῥηματικὸν, Τύψις συνειδήσεως (remords).

ΤΥΡΑΝΝΩ. ΤΥΡΑΝΝΕΥΩ καὶ ΤΥΡΑΝΝΙΖΩ, Σ. Καὶ οἱ τρεῖς τύποι χρηςοὶ, ὡς καὶ εἰς τοὺς παλαιούς. Οἱ δύο πρῶτοι εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν, κατὰ τὸν Φώτιον, « Τυραννεύσασαν, οὐ μόνον τυραννήσασαν· καὶ Πλάτων, καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν ». Τὸν τρίτον (Τυραννίζω) ἐμεταχειρίσθη ὁ Δημοσθένης (Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρ. συνθηκ. σελ. 213), ἀλλ' εἰς σημασίαν τοῦ Βοηθῶ τοὺς τυράννους, ἢ Φρονῶ τὰ τῶν τυράννων. Οἱ χυδαῖοι λέγουν καὶ Τυραγνῶ καὶ Τυραγνίζω, Δ. τρέποντες τὸ πρῶτον ν εἰς τὸ γ, ὡς προφέρουν καὶ Ἔγνοια, Σ. τὸ Ἔννοια, (souci).

ΤΥΡΟΒΟΛΙ, Σ. ἤγουν Τυροβόλιον. Τάλαρος καὶ Τυρο-

βόλιον, Ἑλλ. πλέγμα ἀπὸ λύγους ἢ καλάμια, εἰς τὸ ὁποῖον τυπόνεται καὶ συμπήγεται τὸ τυρίον (éclisse à fromage)· « Τάλαροι... ἐν οἷς οἱ τυροὶ πήγνυνται » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΤΥΡΟΓΑΛΑ. Ζ. Μουζίθρα.

ΤΥΡΟΞΥΣΤΡΑ (Τυροξύστρια, Σ.) Τυροτρίπτης, Δ. Τυρόκνηστις, Ἑλλ. (râpe à fromage).

* ΤΥΡΟΠΙΤΤΑ, Πίττα κατασκευασμένη μὲ τυρίον, Τυροῦς, καὶ Πάστη, ἢ Πάστα, Ἑλλ. Ζ. Παστέλι.

ΤΥΦΛΑ. Ζ. Σφακελόνω.

ΤΥΦΛΑΓΡΑ. Ζ. Ἀμελάγρα.

* ΤΥΦΛΟΜΥΑ, ἀπὸ τὸ Μύω, Ἑλλ. (fermer les yeux). Ζ. Πασπατεύω.

ΤΥΦΛΟΝΩ. Ζ. Ξετυφλόνω.

* ΤΥΦΛΟΝΩ. Ζ. Σφακελόνω.

ΤΥΦΛΟΠΟΝΤΙΚΟΣ. Ζ. Σφαλάγκι, καὶ Χαμόρυγας.

ΤΥΧΗΡΟΣ, Σ. Τυχαρὸς, Δ. (fortuit, casuel).

ΤΥΨΙΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ. Ζ. Τύπτω, καὶ Συντήρησις.

Υ.

ΥΑΙΝΑ, Σ. ζῶον τετράποδον, Ὕαινα, Ἑλλ. (Hyène). « Ὕαινα, τετράπουν ζῶον, καὶ ἰχθὺς » λέγει ὁ Ἡσύχιος· Περὶ τοῦ τετράποδος ζώου ἴδε τὸν Ἀριστοτέλην. (Περὶ ζ. ἱστορ. VI, 28, § 2, σελ. 311, Schneider). — 2) Ὕαιναν, ἀκόμη ὠνόμαζαν οἱ Ἕλληνες καὶ γένος τι ὀψαρίου (Ἴδ. Αἰλιαν. Περὶ ζ. ἰδιότ. IX, 49, XIII, 27), ὄχι ἀκόμη γνωρισμένον ἀκριβῶς. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἀλιευτ. I, 372) εἰς τὸ « Ἀπαίσιον ἄχθος ὑαίνης » ἐξηγεῖ τὸ Ὑαίνης μὲ τῆς κοινῆς γλώσσης τὸ Ὕσκας· ἀλλὰ ποῖον ὀψάριον εἶναι ἡ Ὕσκα (γραφόμενον ἀπ' ἄλλους καὶ Ἴσκα καὶ Ἴσχα); Ὁ Σουΐδας δὲν

μας βοηθεῖ πολὺ, λέγων « Ὕσκα ὀψάριον· καὶ ξύλον ἐν ᾧ » ἅπτεται πῦρ ». Ὁ Σνεϊδέρος εἰκάζει ὅτι εἶν' ἓν ἀπὸ τοὺς Πλευρονήκτας (Pleuronectes) ὀνομαζομένους ἰχθῦς. Ὁ Βελλώνιος (*De aquatib.* I, pag. 105, et *Observat.* I, pag. 125) νομίζει τὴν Ὕαιναν (ὀψάριον) τὴν αὐτὴν μὲ τὸ ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Γλανὶς ἢ Γλάνις, Ἑλλ. ἀπὸ δὲ τοὺς νέους Βυζαντίους (ὡς λέγει), Γλάνος (glanus). Ἴσως, ἐπειδὴ καὶ τὸ χερσαῖον θηρίον ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (Περὶ ζ. ἱστορ. VII, 7, σελ. 360, Schneider), καὶ Ὕαινα καὶ Γλάνος, ἡ αὐτὴ διττωνυμία ἐδόθη καὶ εἰς τὸ ὀψάριον.

ΥΆΛΙΑ. Ζ. Γυαλιά.

ΥΓΕΊΑ, Σ. Παρὰ τὴν γνωστὴν εἰς ὅλους σημασίαν καὶ χρῆσιν τῆς λέξεως, τὸ μεταχειριζόμεθα εἰς τοὺς χαιρετισμούς. Λέγει συνήθως ὁ ἀπολυόμενος πρὸς τὸν ἀπολύοντα φίλον, Ἔχε ὑγείαν! ἢ Σ' ἀφίνω ὑγείαν! (Adieu), ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ (Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 477), « Ἀλλ' εἶμι· σὺ » δ' ὑγίαινε! » ἤγουν, Ὑπάγω· ἔχε ὑγείαν! Ὁ δὲ ἔξωθεν ἐρχόμενος πρὸς τοὺς ὑποδεχομένους, Ὑγεία σας! οἱ δὲ χωρικοὶ καὶ μὲ προσθήκην Ὑγεία καὶ χαρά σας! (χυδ. Γιὰ καὶ χαρά σας). Τὸ βάλλουν καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν ἐπιστολῶν, αἱ γυναῖκες μάλιστα, ὡς οἱ παλαιοὶ τὸ Ὑγιαίνειν. Πολλαὶ γυναικῶν νησιωτῶν ἐπιστολαὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ « Ὑγίαις καὶ » χαιρετίσματα ἀπὸ ἐμένα... εἰς ἐσένα κ. τ. λ. ».

Τῆς Ὑγείας τοὔνομα ἐγράφετο καὶ εἰς τὸ σχῆμα τὸ λεγόμενον Πεντάλφα ἀπὸ τοὺς γόητας, ὡς χρήσιμον εἰς ἐπῳδὰς καὶ φυλακτήρια. Ζ. Πεντάλφα.

ΥΓΡΆΔΑ, Σ. Ὑγρία καὶ Ὑγρηδὼν, Ἑλλ. (humidité). Ἀπὸ τὸ ἄχρηστον, Ὑγρὰς ἄδος.

ὙΔΡΟΜΥΛΗ, ὙΔΡΟΜΥΛΟΣ καὶ ὙΔΡΟΜΥΛΙΟΝ. Ζ. Νερόμυλος.

ὙΔΡΟΠΙΠΕΡΟΝ, μὲ συνών. Περσικάρια, Δ. Ὑδροπέπερι, Ἑλλ. ὡς τὸ ὀνομάζει ὁ Διοσκορίδης (II, 191). Τῶν φυτολόγων τὸ Polygonum hydropiper (persicaire). Οἱ περιηγηταὶ (Ἴδ. Θεόφρασ. ἐκδ. Stackhouse, pag. lxxxiv) τὸ ἤκουσαν ἀπὸ Γραικοὺς προφερόμενον ἌΓΡΙΑ ΠΙΚΟΥΡΙΑ. Πιθανὸν ὅτι τὸ ἤκουσαν κακὰ, ἀντὶ τοῦ ἈΓΡΙΟΠΙΠΕΡΙΑ.

* ὙΔΡΟΣΤΑΘΜΗ. Ζ. Κάστελλος.

ὙΔΡΟΣΤΑΣΙΟΝ, μὲ ἐξήγησιν Stagnum, lacus (étang, lac), Δ. « Ὑδροστάσιον, λίμνη μικρὰ » λέγει ὁ Σουίδας.

* ὙΔΡΟΣΤΑΤΗΣ. Ζ. Κάστελλος.

ὙΙΖΩ, ῥῆμ. καὶ ὙΙΣΜΟΣ, ὄν. οὐσ. ἀρσ. Σ. Τὸ ἐξηγεῖ μίμησιν φωνῆς τῆς Κουκουβάγης (chouette). Εὐλογώτερον ἤθελε σημαίνειν τὴν φωνὴν τοῦ Γουρουνίου, κατὰ τὸ παλαιὸν, Ὑΐζω, Ἑλλ. συνών. τοῦ Γρυλλίζω, Ἑλλ. (grogner), καὶ Ὑϊσμὸς, συνών. τοῦ Γρύλλη, Ἑλλ. (grognement). Ζ. Γουροῦνι.

ὙΚΝΑΙΣ, θηλ. πληθ. οὐσ. Τὸ ἑνικ. ὙΚΝΗ, μὲ ἐξήγησιν Tartufo (truffe), Σ. Ὕδνον, Ἑλλ. Οὕτως ἤκουσαν ὀνομαζόμενα Ὕδνος καὶ Ἴκνος (γρ. Ὕκνος) τὰ Ὕδνα τῶν παλαιῶν οἱ περιηγηταὶ, ὡς ἐσημείωσεν ὁ Σνεῖδερος εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Πίνακα (λέξ. Ὕδνον) τοῦ Θεοφράστου. Συνών. τοῦ Ὕδνου, ἴσως καὶ Βολβὸς, ἐπειδὴ οἱ Σχολιασταὶ τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 188) ἐξηγοῦν τοὺς Βολβοὺς « Τὰ λεγόμενα Ὕδνα, » ἅτινα τὴν γῆν σκάπτοντες εὑρίσκουσιν οἱ ἄνθρωποι ». Ζ. Χοιρόχορτον.

ὙΚΝΗ. Ζ. Ὕκναις.

ΥΝΝΙ, Σ. Υννίον, Ύννις καὶ Ύνις, Ἑλλ. (soc de charrue).

ΥΠΑΓΩ, Πάγω καὶ Παγαίνω, Σ. (aller, s'en aller, partir), Εἶμι καὶ Ἀπέρχομαι, Ἑλλ. (Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 145, II, σελ. 52 καὶ 285). Ἡ σημασία τοῦ ἀμεταβ. Ὑπάγω εἶναι συχνοτέρα εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. Εὑρίσκονται ὅμως καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς παραδείγματα τῆς χρήσεως ταύτης, ὁποῖον εἶναι τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 1398), « Ὕπαγε » τί μέλλεις;» καὶ τοῦ Θεόγνιδος (Παραιν. 901), « Ὑπάγω » φρένα τέρψας ». Τὸ μεταχειριζόμεθα καὶ μεταβ. οἷον· Ποῦ με ὑπάγεις; Σὲ ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον, ὡς καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ Ὑπάγω καὶ τὸ ἁπλοῦν Ἄγω, οἷον « Ἤγαγέ με » καὶ « Ὑπήγαγέ με ». 2) Ὑπάγει (χυδ. Πάγει) ἀντὶ τοῦ Πρέπει ἢ Ἁρμόζει οἷον Τὸ φέρεμα δέν σου ὑπάγει καλά. 3) Ἀντὶ τοῦ Ἐξαρκεῖ, οἷον Τὰ ὑποδήματα δέν μου ὑπάγουν, ἤγουν εἶναι στενότερα ἢ μικρότερα τῆς χρείας. Τὸ Ὑπαγαίνω ἐξηγήθη ἀλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 145).

ΥΠΑΡΧΩ. Ζ. Εστήκω.

ΥΠΕΡ, Σ. Σπάνιος εἶναι ἡ χρῆσις τῆς προθέσεως ταύτης εἰς τὴν σύνταξιν, ὡς λέγομεν, Ὑπὲρ πίστεως καὶ ὑπὲρ πατρίδος. Ἔχομεν ὅμως πολλὰ σύνθετα ἐξ αὐτῆς, οἷον:

ΥΠΕΡΑΠΑΙΤΗΣΙΣ. Ζ. Περισσοπραξία.

* ΥΠΕΡΒΟΛΗ, Καθ' ὑπερβολὴν, Ὑπερβολάδην, Ἄγαν, Ἑλλ. Συγχωρεῖται νὰ τὸ λαμβάνωμεν ὡς ἐπίρρ. οἷον Ὑπερβολῆ κακὸς ἄνθρωπος, ὡς μεταχειριζόμεθα τὸ Φύσει, οἷον Φύσει κακὸς ἄνθρωπος.

* ΥΠΕΡΓΗΡΟΣ ὁ καὶ ἐσχατόγηρως λεγόμενος (fort âgé).

ΥΠΕΡΕΠΙΘΥΜΙΑ, μὲ συνών. Λακτάρα, Σ. Πόθος, Ἱμε-

ρος, Ἐπιπόθησις, Ἑλλ. (envie, convoitise). Τὸ Ὑ π ε ρ-ε π ι θ υ μ ί α ἄξιον νὰ καταχωρισθῇ καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ, ὅπου εὑρίσκεται ἤδη τὸ ῥῆμα Ὑπερεπιθυμῶ. Τὸ Λ α κ τ ά ρ α δὲν ἔχω πῶς νὰ τὸ ἐτυμολογήσω, πλὴν ἂν ἐτράπη τὸ π̄ εἰς τὸ κ̄, αἰολικῶς, Λ α π τ ά ρ α, ἀπὸ τὸ Λάπτω (laper) τὸ σημαῖνον μεταφορ. καταπίνω μὲ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν. Ἴσως ἐδῶ ἔχει χώραν τὸ ἀκόμη ἄπορον τοῦ Ἡσυχίου : « Λακέμεναι, » φαγέσθαι ».

ὙΠΕΡΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ, Δ. Γραικορ. λέξις νομικὴ (Πλειστηριασμὸς, Ἑλλ.), ἀναγκαία νὰ ἑρμηνεύωμεν τὸ Licitation τῶν Γάλλων· « Πρᾶσιν κατὰ ὑπερθεματισμὸν » (encan) ὠνόμαζαν τὴν πώλησιν τὴν γινομένην διὰ κήρυκος πρὸς πολλοὺς ἀγοραστὰς παρόντας καὶ συνεριζομένους περὶ τῆς ἀγορασίας.

ὙΠΕΡΠΕΡΙΣΣΕΥΩ, Σ. ἔχω πλέον τοῦ περισσοῦ (surabonder). Λέξις τοῦ παρακμ. Ἑλλ. (Πρὸς Ῥωμ. ε', 20).

* ὙΠΈΡΠΛΟΥΓΟΣ, Ὑπέρπλουτος καὶ Πλούταξ, Ἑλλ. (richard).

ὙΠΕΥΧΙΟΝ. Ζ. Ἐπεύχιον.

ὙΠΝΊΑ. Ζ. Νυστάγρα.

ὙΠΌΒΟΛΟΝ, Δ. Λέξις νομικὴ τῶν Γραικορ. σημαίνουσα τὸ douaire τῶν Γάλλων. Οἱ παλαιοὶ Ὑ π ό β ο λ ο ν, Ἑλλ. ἔλεγαν τὸ ἐνέχυρον (gage) « Ὑπόβολον, ὑποκείμενον πρὸς » δάνειον καὶ τόκον » λέγει ὁ Φώτιος.

ὙΠΟΓΡΆΦΩ, μεταφορ. ὁμοφωνῶ, συνομολογῶ, Συναπογράφομαι, Ἑλλ. (souscrire), οἷον Πράσσω ὅ,τι ἄλλο ἀ γ α π ᾷ ς· ε ἰ ς τ ο ῦ τ ο ὅ μ ω ς δὲν ὑ π ο γ ρ ά φ ω. Εἰς τὸν Ἀθήναιον (IX, σελ. 385) φέρεται, « Καὶ ὁ Μυρτίλος ἡδέως » πως ΣΥΝΑΠΟΓΡΑΦΟΜΕΝΟΣ αὐτῷ... ἔφη », τὸ

ὁποῖον ὁ Σνεϊδέρος ἐσυναρίθμησε μὲ τὰ ὕποπτα. Ἴσως ἦτο ΣΥΝΥΠΟΓΡΑΦΟΜΕΝΟΣ· καὶ μὲ τὴν Ἀπὸ ὅμως τὸ αὐτὸ σημαίνει.

* ΥΠΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, ὁ δεύτερος μετὰ τὸν διδάσκαλον (sous-maître), Ὑποδιδάσκαλος, Ἑλλ. καὶ εἰς τοὺς παλαιούς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ, Ἐξυποθέσεως, ἐπίῤῥ. Σ. (supposé que). Λέγομεν καὶ Καθ' ὑπόθεσιν (par supposition), ὡς ὁ παρακμ. ἑλλ. (Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 366).

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ, Δ. λέξις νομικὴ, χρήσιμος εἰς ἑρμηνείαν τοῦ Γαλλικοῦ Substitution, ὡς καὶ τὸ Ὑποκατάστατος, τοῦ substitut.

ΥΠΟΠΤΟΣ, ὁ εὔκολα ὑποπτεύων ἄλλους, Σ. Ὕποπτος, Ἑλλ. (soupçonneux), Ζ. Φωρασιάρης. — 2) * Ὕποπτον ὅμως λέγομεν καὶ εἰς παθητικὴν σημασίαν τὸν ἀπ' ἄλλους ὑποπτευόμενον, Ὕποπτος, Ἑλλ. (suspect).

ΥΠΟΡΘΩΜΑΤΑ, Δ. στηρίγματα τῶν ἀμπέλων, Χάρακες, Ἑλλ. (échalas). Ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ Ὀρθός, κατάλληλον εἶναι καὶ τὸ Ὑπόρθωμα.

ΥΠΟΣΚΕΛΙΖΩ. Ζ. Στροβίλα.

ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. μὲ συνών. θηλ. Ἐξοχὴ, Σ. Ὑπόστασιν ὠνόμαζεν ὁ παρακμ. ἑλλ. τὰ κτήματα, ὡς ἑρμήνευσαν οἱ Ἑβδ. (Δευτερονομ. ια', 6) τὸ ἑβρ. ὄνομα יְקוּם (Ἰεκοὺμ) « Ἀνοίξασα ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς κατέπιεν αὐτοὺς, » καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ τὴν μετ' αὐτῶν ». Ἀλλ' ἐξαιρέτως σημαίνει ἡ Ὑπόστασις ὡς καὶ τὰ ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΑ (ἐλλειπτ. τοῦ κτήματα) τὴν γῆν, τοὺς ἀγροὺς (fonds, biens de campagne), ὡς τὸ σταθερώτατον καὶ μονιμώτατον ὅλων τῶν κτημάτων, οἷον Ἔχω δύο ὑποστατικά, Ἔρχομαι ἀπὸ τὸ ὑποστατικόν μου. Διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν καὶ Στεκό-

μενα (χυδ. Στεκούμενα, Σ.). Ἀλλὰ τοῦτο λέγεται κοινῶς καὶ διὰ τοὺς οἴκους, καὶ ἄλλα ὁποιαδήποτε κτήματα ἀκίνητα (biens immeubles).

Τὸ συνών. Ἐξοχὴ (campagne) δηλοῖ τὴν ἔξω θέσιν τῶν Ὑποςατικῶν, ὡς ἐξεχόντων ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅθεν ὠνομάζοντο καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς, Ἐσχατιὰ, Ἑλλ. ὡς τὴν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης μὲ συνών. Χωρίον (Πρὸς Φαίνιππ. σελ. 1040). Φέρει καὶ ὁ Λουκιανὸς (Τίμ. ἢ Μισάνθρ. § 6), τὸν Τίμωνα λέγοντα, « Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, » ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν ».

ὙΠΟΤΑΚΤΙΚΌΣ, Σ. τὸ ἐξηγεῖ ὡς ταυτόσημον τῆς Γαλλικῆς λέξεως Vassal, ἤγουν Τιμαριώτης ὑποκείμενος εἰς ἀνώτερον Τιμαριώτην. Ἐθελόδουλον, Δ. τὸν ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. Ἀλλὰ τοῦτο πιθανὸν ὅτι ἐσήμαινε πλέον τὸν Serf τῶν Γάλλων, εἰς διάκρισιν τοῦ δούλου, esclave. — 2) * Ὑποτακτικὸς ἀκόμη ὀνομάζεται τοῦ Ἡγουμένου ἢ ἄλλου Μοναχοῦ ἀνωτέρου Μοναχὸς ὑπηρέτης. Οἱ Ἀπόςολοι δὲν εἶχαν Ὑποτακτικούς· ὁ δὲ Παῦλος κ' ἐκαυχᾶτο, ὅτι ἐγίνετο πολλάκις ἄλλων Ὑποτακτικὸς αὐτός· « Ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι » μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται » (Πράξ. κ', 34).

ὙΠΌΤΑΞΙΣ. ὙΠΟΤΆΣΣΩ. Ζ. Ἐπίτευξις.

ὙΠΟΤΥΠΌΝΩ, μὲ συνών. Σκιογραφίζω καὶ Σχεδιάζω, Σ. (dessiner), Ὑποτυπόω, Ἑλλ. Καὶ ὄν. οὐσ. ὙΠΟΤΎΠΩΣΙΣ, μὲ συνών. Σκιογραφία, Σ. (dessin). Ζ. Σκιογραφῶ.

ὙΠΟΨΊΑ. Ζ. Φωρασία.

ὙΣΚΑ, Δ. Ἧσκα, Σ. ὕλη χρήσιμος εἰς πυρὸς ἄναψιν, σκευαζομένη ὡσεπιπολὺ ἀπὸ Ἀμανίτας, ὅθεν καὶ τὸ Γαλλικὸν αὐτῆς ὄνομα, amadou. Οἱ Γραικορ. διὰ τοῦ ῦ « Ὕσκα... » ξύλον ἐν ᾧ ἅπτεται πῦρ » ὡς λέγει ὁ Σουΐδας. Ἡ παραγωγὴ

του εἶναι ἄδηλος. Ἀν ἡ τοῦ Σ. γραφὴ διὰ τοῦ η ἦν' ὀρθὴ, ἐγεννήθη ἴσως ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Esca, τροφὴ, καὶ μεταφορ. ὅ,τι δύναται νὰ ζωοποιήσῃ, νὰ ἐξάψῃ. Ὁ Τίτος Λίβιος (XXV, 39) ὠνόμασε τὰ ξηρὰ χορτάρια Ignis escas, πυρὸς τροφάς. — 2) Ὕσκα, ὀψαρίου γένος. Ζ. Ὕαινα.

ὝΣΩΠΟΣ, ἀρσ. Σ. (hyssope), Ὕσσωπος, θηλ. Ἑλλ. Ἀκόμη καὶ Ὕσσωπον, οὐδετ. εἰς τὸν Ἱπποκράτην (Περὶ διαιτ. II, § 25, σελ. 226, Lind.) « Ὕσσωπον, θερμὸν, » καὶ φλεγματώδεα ἄγει » ὡς συμβαίνει εἰς τὰ ξένα ὀνόματα· διότι τὸ Ὕσσωπος ἐπλάσθη ἑλληνικῶς ἀπὸ τὸ Αἰγυπτιακὸν ἢ Ἑβραϊκὸν אזוב (Ἐζὸβ).

Τῶν Ἑλλήνων τὸ Ὕσσωπον ἦτο Πόα, ὡς λέγει ὁ Διοσκορίδης (III, 30). Καὶ τούτου τὰ κλωνία συνδέοντες οἱ Ἑβραῖοι ἐμεταχειρίζοντο ὡς περιῤῥαντήριον (aspersoir), ὅθεν ἐξηγεῖται τὸ « Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι » τοῦ Δαυΐδ (ψαλμ. νά, 7). Ἀλλ' εἰς τὴν Παλαιςίνην βλαςάνει καὶ ἄλλο γένος ὑσσώπου, ὄχι πόα (herbe), ἀλλὰ θάμνος (arbrisseau), τοῦ ὁποίου οἱ καυλοὶ ἀναβαίνουν ὡς καλάμια. Καὶ τοῦτο τὸ ὕσσωπον νοοῦν οἱ Εὐαγγελιςαὶ, ὅταν ὁ μὲν (Ἰωάνν. ιθ', 29) λέγῃ « ΥΣΣΩΠΩ περιθέντες προσήνεγκαν « αὐτῷ » ὁ δὲ (Ματθ. κζ', 48) « Περιθεὶς ΚΑ- » ΛΑΜΩ ἐπότιζεν αὐτόν ».

ὙΦΑΔΙΟΝ. Ζ. Μίτος.

ὙΦΟΡΩΜΑΙ. Ζ. Φωροῦμαι.

ὙΧΙ. ὙΧΙΤΑΣ. Ζ. Ἴχι καὶ Ἴχιτας.

ὙΨΟΣ. Ζ. Γύψος.

Φ.

* ΦΑΓΑΝΘΡΩΠΟΣ. Ἡ λέξις εἶναι Ἑλλ. « Φαγανθρώπων, » ἀτιμοτάτων » λέγουν ὁ Ἡσύχιος καὶ ὁ Φώτιος. Δὲν τὴν

ἐπρόσθεσα, πλὴν νὰ τὴν διακρίνω ἀπὸ τὸ συνών. καὶ κοιν. εἰς τοὺς παλαιοὺς καὶ εἰς τοὺς σημερινοὺς Ἕλληνας Ἀνθρωποφάγος. Μὲ τοῦτο, πιθανὸν ὅτι ἐσήμαιναν κυρ. τὸν τρώγοντα σάρκας ἀνθρωπίνας (Anthropophage), ὡς πράσσουν πολλὰ ἄγρια ἔθνη· μὲ δὲ τὸ Φαγάνθρωπος, τὸν θηριώδη ἄνθρωπον (cannibale), τὸν ὀλίγον διαφέροντα τὰ ἤθη ἀπὸ τοὺς ἀγρίους.

ΦΑΓΑΝΟΣ καὶ ΦΑΓΑΣ, Σ. ΦΑΓΑ͂Σ, περισπ. μὲ συνών. Φάγος, Ἀδδηφάγος, Λαίμαργος, Ἑλλ. Δ. Τὸ Φάγος εἶναι τοῦ παρακμ. ἑλλ. « Ἰδοὺ ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης » (Ματθ. ιά, 19), ἀπὸ τὴν μετοχ. Φαγὼν, μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἐπίθ. ὄνομα (Ἄτακτ. I, σελ. 52), καθὼς καὶ τὸ θηλ. τῆς αὐτῆς μετοχ. Φαγοῦσα, ἐγέννησε τὸ προπαροξ. Φάγουσα (chancre), ὄνομα πάθους τοῦ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὀνομαζομένου Φάγαινα καὶ Φαγέδαινα, Ἑλλ. Ἀπὸ τὴν αὐτὴν μετοχ. Φαγὼν ἐπλάσθη ἀκόμη χυδ. ὁ Φαγώνας ἢ Φάγωνας, καὶ χυδαιέστερον Φαγάνος (gluton) καὶ τὸ θηλ. Φαγάνα, Σ. μαρτυρούμενον ἀπὸ τὸν Σουΐδαν, ὅστις ἐφύλαξε τὴν αἰτιατικὴν, « Φαγόνα... ἄπληστον ». Φέρει καὶ ὁ Ἡσύχιος « Φαγόνες, » σιαγόνες, γνάθοι ». Ἔλεγαν καὶ οἱ Ῥωμ. phago onis (gluton), πλασμένον ὁμοίως ἀπὸ τὴν ἑλλ. μετοχ. Φαγὼν, οντος, κατὰ τὸ Τύχων, ονος, ὄν. κύρ. ἀπὸ τὴν μετοχὴν Τυχὼν, οντος. Τὸ Φαγὰς ἢ Φαγᾶς ἦτο χρηστὸν καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς, ἀκόμη καὶ τὸ ἐπιτατικώτερον σύνθ. Καταφαγὰς, ἂν καὶ καταδικάζεται ὡς ἀνάττικον ἀπὸ τοὺς γραμματικούς.

ΦΑΓΚΡΙ, Δ. ὀψαρίου γένος (pagre), ἀπὸ τὸ Φαγρίον, ὑποκορ. τοῦ Φάγρος, Ἑλλ. (Ἴδ. Πίνακ. Ξενοκράτ. λέξ. Φάγρος, καὶ Πάγρος). Φάγρον, Ἑλλ. ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ Κρῆτες καὶ τὴν Ἀκόνην (pierre à aiguiser). (Ἴδε Ἀθην. VII, σελ. 327).

ΦΑΓΟΠΌΤΙ, Σ. Φαγοπότιον, Δ. Φαγησιπόσιον, Ἑλλ. (banquet, festin).

ΦΑΓΟΫ́ΡΑ. Ζ. Ξυσμάρα.

ΦΆΓΟΥΣΑ. Ζ. Πλάκα, καὶ Φαγάνος.

ΦΆΔΑ, μὲ ἐξήγησιν Bastinella, Σ. (Ὁ ΓΓ. τὸ ἀμέλησε, ἴσως διότι δὲν τὸ ἐκατάλαβε). Ἴσως διὰ τοῦ Bastinella νοεῖ τὸ κοινῶς λεγόμενον Σαγμάριον (bât), ὡς τὸ ἐξηγεῖ εἰς τὸ Ἰταλογραικικὸν Λεξικόν του « Bastinella, σαμάρι » Σ. Ἐκεῖ ὅμως προσθέτει καὶ « Bastinella φάδα ». Ὁ Ἡσύχιος φέρει « Φαδάσαι, γνάψαι » ἀπὸ τὸ Φαδάω ἢ Φαδάζω. Ἐπειδὴ τὸ Γνάπτω, ἢ μᾶλλον Γνάμπτω, σημαίνει καὶ τὸ Κυρτόω, Ἑλλ. (courber), πιθανὸν ὅτι Φάδα ὠνομάσθη καὶ τὸ Σαγμάριον, διὰ τὴν κύρτωσίν του.

ΦΆΔΙ. Ζ. Μίτος.

ΦΆΚΑ, οὐσ. θηλ. Σ. τὸ ἐξηγεῖ ὡς συνών. τοῦ Τζινόπλακα· εἶδος παγίδος (Ζ. Τζινόπλακα), πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Φακὸς, τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε τὴν λεγομένην Τίναν καὶ ἁπλῶς πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον. Λέγει ὁ Γαληνὸς (Ἐξηγ. τῶν Ἱπποκρ. λέξ.) « Ἀσκοὺς, κεράμους, οὓς καὶ Πυριατῆρας, καὶ Φακοὺς » ὀνομάζουσιν ». Ὁ Πυριατὴρ (ἢ ὡς οἱ μεταγενέστεροι, Ἡ Πυρία) ἐλέγετο ἀρχαιότερα Πύελος, ἤγουν σκάφη λουτροῦ. Ζ. Τίνα. Φέρει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « ΦΆΚΤΑΙ, ληνοὶ, σιπύαι, » πύελοι. », ὅπου οἱ κριτικοὶ εἴκασαν ὅτι σημαίνει (κατὰ διάλεκτον) τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Φράκται. Διστάζω ἂν κάνεις ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας εἶπε ποτὲ Φάκτην τὸν Φράκτην. Ἴσως ἔπρεπε νὰ μεταγραφῇ ἡ λέξις εἰς τὸ ΦΆΚΑΙ, θηλ. πληθ. τοῦ ὁποίου τὸ ἑνικ. Φάκα ἔσωσεν ἡ κοινή μας γλῶσσα.

ΦΑΚΙΏΛΙ, Σ. Φακιώλιον, Φακιόλιον, Φακεόλιον, οὐδετ. καὶ Φακεωλὶς, θηλ. Δ. Κεκρύφαλος Ἑλλ. περικάλυμμα ἢ περιτύλιγμα τῆς κεφαλῆς (bandeau), τῶν μὲν γυναικῶν

ὀνομαζόμενον Τουρκοχυδ. Τζεμπέρι, Σ. τῶν ἀνδρῶν δὲ (πάλιν Τουρκοχυδ.), Σαρίκι, Σ. (turban).

Τὸ πρῶτον (Τζεμπέρι), συγγενεύει μὲ τὸ ἑβραϊκὸν צְפִירָה (τσεφιρὰ), τὸ ὁποῖον ὁ Σύμμαχος (Ἡσαΐου κή, 5) ἐμετάφρασε Κίδαριν. Τὸ δεύτερον (Σαρίκι) μὲ τὸ סַרְוָּה (σαρουχὰ), μεταφρασμένον ἀπὸ τοὺς Ἑβδ. (Ἰεζεκ. κγ', 15) διὰ τοῦ Τιάραι. Τιάραν ὠνόμαζαν οἱ Ἕλληνες, τὸ διάδημα τῶν βασιλέων τῆς Περσίας (bandeau royal), καὶ Κίδαριν, Ἑλλ. (ἐξελληνίσαντες τὸ Περσικὸν ὄνομα), αὐτὴν τὴν Σκούφιαν, περὶ τὴν ὁποίαν ἐτυλίσσετο τὸ διάδημα, τὸ ἀπὸ τὸν Πολύαινον (Στρατηγημ. VII, 11, § 2, σελ. 222), ὀνομαζόμενον Τιαρόδεσμον.

Τὸ Φακιόλιον, εἶναι λέξις τοῦ παρακμ. Ἑλλ. ἀπὸ τὸ ἀρχαιότερον Φάκελλος, Ἑλλ. ὅθεν τῶν Ῥωμαίων τὸ Fasciola (bandelette), ὑποκορ. τοῦ Fascia (bande, cordon). Τα Γλ. φέρουν: « Fasciola, ἐπιδέσμιον » ὁ δὲ Σουΐδας: « Φάκελλος, τὸ τῆς κεφαλῆς φόρεμα, ὃ καὶ Φακιόλιον » λέγεται. Λέγεται δὲ καὶ ὁ δεσμὸς τῶν καλάμων ». Καὶ πάλιν ὁ αὐτός: «Φακιόλιον. Κρέων... Κορδύλην φησὶ καλεῖσθαι » παρὰ Κυπρίοις τὸ [τῆς] κεφαλῆς περιείλημα, ὃ δὴ παρ' » Ἀθηναίοις καλεῖται Κρώβυλον (ἴσ. Κρώβυλος), παρὰ δὲ » Πέρσαις Νιδάριον (γρ. Κιδάριον) » (Ζ. Κορδέλα). Δέσμην καλάμων νοεῖ, ὄχι μόνον καλαμίων, ἀλλὰ παντὸς γένους ξύλων σύνδεσμον, τὸν Ῥωμ. fascis, fasciculus (faisceau, fagot). Τὰ Γλ. φέρουν: « Fasciculum, δέσμη ξύλων ἢ ῥάβδων.

Ἴσως μὲ τὸν Φάκελλον συγγενεύει καὶ τὸ facula τῶν Ῥωμ. Ζ. Φακούρα.

ΦΑΚΟΣ. Ζ. Φασκομηλία.

ΦΑΚΟΥΡΑ, οὐσ. θηλ. μὲ συνών. Καντῆλα, Σ. Φάνιον, Δ. Τὸ Φακούρα, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Facula, Γερμανιςὶ Fackel

(brandon), σημαίνει σχίζαν ξύλου εἰς καῦσιν ἐπιτήδειον, καὶ αὐτὴν τὴν ἀναμμένην σχίζαν ἁπλῆν, ἢ συνδεμένην μὲ σχίζας ἄλλας (flambeau). Τὰ Γλ. φέρουν: « Facula, λαμπὰς, λαμπάδιον, δαδίον » καὶ οἱ Λατινογραμματικοὶ ἔκριναν τὸ Facula ὡς ὑποκορ. τοῦ Fax (λαμπάς). Ἐνδέχεται ὅμως νὰ παράγεται (ὡς καὶ τὸ Φακιόλιον) ἀπὸ τὸ Φάκελλος· διότι ἡ Φακούρα ὡς καὶ ἡ Facula, σημαίνει κυρ. τὸν ἀπὸ δαδία φανὸν, τὸν Τουρκοχυδ. ὀνομαζόμενον Μασαλᾶν (torche), Γράβιον, ἢ Γράβδυς, Ἑλλ. « Γράβδυς, ἡ διεσχισμένη λαμπὰς » (Bekker, *Anecdot. Græc.*, pag. 789).

Περὶ τῆς Καντήλας ἢ Κανδήλας (chandelle), ἴδε Ατακτ. I, σελ. 240. Τὸ δὲ Φάνιον, Δ. εἶν' ὑποκορ. τοῦ Φανὸς, Ἑλλ. καὶ κοιν. Ζ. Φανός.

ΦΑΚΩΔΙΆΡΗΣ, ΓΓ. Φάκοψις, Δ. Φακώδης καὶ Φάκοψις, Ἑλλ. (marqué de taches de rousseur) τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα φέρει κηλῖδας παρομοίας σχῆμα καὶ χρῶμα τῆς φακῆς. Τὰ Γλ. φέρουν: « Φακὸς προσώπου, Nævus » καὶ « Φάκοψις, Lentiginosus ». Τὸ Φακωδιάρης εἶναι καθαρὸς χυδ. τοῦ Φακώδης, Ἑλλ. Φακώδεας καὶ Ὑποφακώδεας ὀνομάζει τοὺς τοιούτους ὁ Ἱπποκράτης.

ΦΆΛΑΓΓΑΣ, (Φάλαγκας, Σ.) οὐσ. ἑνικ. Τὸ πληθ. Φάλαγγες, Δ. Φάλαγγαν ὀνομάζομεν τὸ ξύλον εἰς τὸ ὁποῖον δέρουν συνδένοντες τοὺς πόδας τῶν καταδίκων· εἶδος κολάσεως συνηθέστατον εἰς τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ὁμοίους τῶν Τούρκων τυράννους. Φάλαγγας ἢ Φαλάγγια ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ (ὡς τὰ ὀνομάζομεν ἔτι καὶ σήμερον, οὐδετ. καὶ ὑποκορ. * Φαλάγγια) (chantier), τὰ ξύλα, ἐπάνω τῶν ὁποίων κτίζονται, καὶ ὅθεν κυλίονται εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα « Φάλαγγες... νεῶν ὑπερείσματα » λέγει ὁ Ἡσύχιος· καὶ

τοῦ Θεοφράστου (STACKHOUSE, pag. lxxxiv), Ψ α σ σ ό-χ ο ρ τ ο ν. Οἱ Τοῦρκοι τὸ ὀνομάζουν Φ α ρ α ς ο ύ ν.

Τὸ συνηθέστατον ὅμως εἰς ἡμᾶς σήμερον λεγόμενον Φ α ρ ά-σ ι ο ν σημαίνει σκεῦος ξύλινον συμπηγμένον ἀπὸ σανίδια, στενὸν κάτωθεν καὶ πλατυνόμενον πρὸς τὰ ἄνω, εἰς σχῆμα τῆς ὀνομαζομένης Γαλλιστὶ hotte (ἀχθοφορικοῦ πλεκτοῦ σκεύους). Εἰς αὐτὸ συρόμενα καὶ συναθροιζόμενα διὰ τῆς φιλοκαλίας ἐμβάλλονται τὰ σαρώματα (χυδ. φρόκαλα). Ἐνδεχόμενον ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Π ρ ά σ ι ο ν, τὸ φυτὸν, τὸ χυδαϊσθὲν εἰς τὸ Φ α ρ ά σ ι ο ν, νὰ ὠνομάσθη πρῶτον ἡ φιλοκαλία (Σάρωτρον, Ἑλλ.), ἔπειτα καὶ αὐτὸ τῶν σαρωμάτων τὸ δοχεῖον, Φαράσιον, ὄχι μόνον διότι ὅλα τὰ θαμνώδη χρησιμεύουν εἰς φιλοκαλίας, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ Πράσιον, ἢ γένος τὶ Πρασίου, τὸ **Marrubium peregrinum** τῶν φυτολόγων, ὀνομάζεται σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα Σ ά ρ ο μ α (γρ. Σ ά ρ ω μ α), κατὰ τὸν αὐτὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (pag. lxxxii). Αὐτὸς ὁ Πλίνιος (XX, 22, § 89) ὀνομάζει Scopas marrubii (Πρασίου σάρωτρα) τὰ κλωνία τοῦ φυτοῦ. Καὶ ἐκ τούτου ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ καὶ τὸ φερόμενον ὡς συνών. τοῦ Πρασίου, *Philochares* εἰς τὸν αὐτὸν Πλίνιον (*ibid.*), εἰς δὲ τοῦ Διοσκορίδου (σελ. 457-458) τὰ συνώνυμα, Φ υ λ λ ό φ α ρ ε ς καὶ Φ ι λ ό φ α ρ ε ς, μετατρεπόμενον εἰς τὸ *Philocales* ἤγουν Φ ι-λ ο κ α λ ὲ ς ἢ Φ ι λ ό κ α λ ο ν, ὄνομα συγγενὲς τῆς κοιν. λεγομένης Φ ι λ ο κ α λ ί α ς καὶ χυδαιέστερον Φροκαλίας (balai). Ὁ δὲ Βελλώνιος (*Observ.* I, 26, σελ. 60) ἤκουσε καὶ φυτὸν ὀνομαζόμενον εἰς μὲν τὴν Κρήτην καὶ ἄλλας νήσους Σ α ρ-κ ο φ ά γ ο ν, εἰς δὲ τὴν Λῆμνον Φ ρ ο κ α λ ί δ α, πιθανὸν ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ παλαιὸν Πράσιον, ἐπονομασθὲν Σαρκοφάγον, διὰ τὴν καθαιρετικὴν (cathérétique) δύναμιν τοῦ Πρασίου. « Τὰ δὲ φύλλα καταπλασσόμενα σὺν μέλιτι, ῥυπαρὰ ἕλκη

» ἀνακαθαίρει, πτερύγιά τε καὶ νομὰς ἀφίςησι, κ. τ. λ. ». Διοσκορίδ. III, 119). Ἴσως ὅμως τὸ Φαράσιον ἐσχηματίσθη μὲ μόνην ἑνὸς ςοιχείου ἀλλοίωσιν ἀπὸ τὸ Φεράσιον, λείψανον τινὸς, Ἑλλ. ἀρχαίας διαλέκτου, σκεῦος Φέρον ἄσιν, ἤγουν ἀκαθαρσίαν· « Ἄσιν, ἀκαθαρσίαν » λέγει ὁ Ἡσύχιος· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς, « Ἄσιν, τὴν μετ' ὀςράκων καὶ λίθων » ὕλην ». Ὅπως ἂν ἦναι, ὅτινα δὲν ἀρέσκωσιν αἱ ἐτυμολογίαι, ἂς τὸ ὀνομάζῃ, ὡς τὸ ὀνομάζουν σήμερον οἱ Θεσσαλοὶ ἀρσ. Ψιχολόγον, τὸν ἐκλέγοντα δηλαδὴ καὶ συναθροίζοντα τὰ Ψιχία (miettes). Καὶ ἀπὸ τοῦτο ἴσως ἔχομεν νὰ ἐτυμολογήσωμεν καὶ τὸ ἀνωτέρω Ψασσόχορτον ἢ Ψασόχορτον, ὄνομα τοῦ φυτοῦ Πρασίου. Τὸ Ψίω, ὅθεν ἡ Ψίξ καὶ τὸ ὑποκορ. Ψιχίον, λέγεται καὶ Ψάω, καὶ Ψήχω, καὶ Ψόω καὶ Ψώχω· τοῦ πρώτου ὁ μέλλων Ψήσω ἢ Ψάσω, ἐγέννησε τὸ σύνθετον Ψασόχορτον, χόρτον δηλαδὴ ἐπιτήδειον εἰς καθαρμούς· « Ἀπέψα, ἀπέμασσεν » λέγει ὁ Ἡσύχιος, ἤγουν ἀπεσφόγγιζεν, ἐκαθάριζεν· ὅθεν καὶ Ἀπόψημα καὶ Περίψημα, ἡ ἀκαθαρσία, ἥτις καὶ Ψόθος ἐλέγετο, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Φώτιος « Ψόθος, ἀκαθαρσία » ἀπὸ τὸ Ψόω συγγενὲς τοῦ Ψάω, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὸ Ψέθω (ὡς ἀπὸ τὸ Ψέγω, Ψόγος, καὶ ἀπὸ τὸ Ψέφω, Ψόφος), καὶ ΨΟΘΟΎΚΗ, θηλ. κατὰ τὸν Ἀρκάδιον (Περὶ τόν. σελ. 107), ἂν δὲν ἐσφάλθη ἡ γραφὴ ἀντὶ τοῦ ΨΟΘΟΘΗΚΗ, σημαῖνον κυρ. τὴν θήκην τοῦ Ψόθου, ἤγουν αὐτὸ τὸ Φεράσιον, ἢ τὸν Ψιχολόγον, καὶ μετωνυμικῶς, καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν.

ΦΑΡΕΤΡΑ. Ζ. Κουμπούρι.

* ΦΑΡΜΑΚΑΝΤΕΡΟΣ. Ζ. Πικράντερος.

ΦΑΡΟ. ΦΑΡΟΣ. Ζ. Χόνδρος.

ΦΑΡΦΑΡΑΣ, Σ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν **Fanfaron**, τὸν ὁποῖον

ὀνομάζουν καὶ Rodomont, Ἀλαζὼν, καυχώμενος εἰς τὰς πράξεις του, καὶ ἐξαιρέτως εἰς ἀνδρικὰ κατορθώματα. Δὲν ἔχομεν χρείαν ξένης λέξεως, δυνάμενοι νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ Θράσων ἢ Θρασωνίδης, Ἑλλ. (ἐσχάτως καταχωρισμένα εἰς τὴν νέαν ἔκδοσιν τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου), ἐπειδὴ ἔσωσεν ἡ γλῶσσά μας τὸ Θρασύς. Θρασωνίδην κυριωνυμικῶς ὠνόμασεν ὁ Μένανδρος εἰς μίαν ἀπὸ τὰς κωμῳδίας του, τὴν ἐπιγραφομένην Μισούμενος, ἀλαζόνα τινὰ ςρατιώτην, ὡς ἐλέχθη ἄλλοῦ (Σημειώσ. εἰς τὰς Διατριβ. Ἐπικτ. IV, 1, § 19, σελ. 404)· καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ Μενάνδρου Θράσωνα (Thraso) ὁ Ῥωμαῖος κωμικὸς Τερέντιος, ἄλλον τινὰ κομπαςὴν παρόμοιον. Ζ. καὶ Φαφλατᾶς.

ΦΑΡΦΟΥΡΊ. ΦΑΡΦΥΡΊΟΝ. Ζ. Προφύλιον.

ΦΆΣΑ. Ζ. Φάσσα.

ΦΆΣΚΕΛΑ, οὐσ. οὐδέτ. πληθ. μὲ συνών. Πικνάδα, Τζέπρα, Σ. Ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸ Φακὸς, Ἑλλ. (taches de rousseur), Φάκελα καὶ μὲ πλεονασμὸν βάρβαρον τοῦ σ Φάσκελα (Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 350).

ΦΑΣΚΊΑ, Δ. Σ. Φασκίας (langes, maillot) ὀνομάζομεν σήμερον τὰ Σπάργανα, Ἑλλ. καὶ κοιν. ὡς τὰ ὠνόμαζαν καὶ οἱ Γραικορ. κατὰ τὴν φερομένην μαρτυρίαν εἰς τὸν Δ. « Κειρία, ἡ λεγομένη φασκία... λέγονται αἱ πρῶται φασκίαι » σπαργανώματα, ἔνθα δεσμοῦνται οἱ παῖδες ῥυθμιζόμενοι » ἐπὶ τὸ ὀρθότερον » (Ὡραῖος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ῥυθμισμὸς καὶ ὄρθωσις! Ῥυθμισμὸν ἐνόμιζαν καὶ νομίζουν ἀκόμη πολλοὶ σήμερον, τὴν ςρέβλωσιν τῶν ἁπαλῶν νηπίων, σφιγγομένων ἀνηλεῶς μὲ τὰς φασκίας). Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Fascia, ἥτις σημαίνει καὶ τοῦτο, καὶ γενικώτερον ὁτιδήποτε κόμμα ὑφάσματος, μακρότερον παρὰ πλατύτερον, χρήσιμον εἰς δεσμοὺς ἢ τυλιγμοὺς (bande).

Συγγενεύει ἡ Φασκία καὶ μὲ τὸ Φασκώλιον, καὶ μὲ τὸ Φακιώλιον. Ζ. Σπόρτα, Φακιώλι, καὶ Φασκώλιον.

ΦΑΣΚΙΟΝΩ, Δ. Σ. Περιτυλίσσω μὲ φασκίας (emmailloter). Ὁ Δ. φέρει μαρτυρίαν, τῆς ὁποίας τὴν σφαλμένην γραφὴν ἦτον ἀδύνατον νὰ νοήσῃ, τὴν ἑξῆς: « Χρίσμα » ποιήσας ἐπάλειφε ΜΕΛΛΗΝ, ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΣΑΝ ΣΥΝ- » ΑΠΗΝ, ΚΑΙ ΠΕΡΠΕΡ ΣΥΝΤΕΤΡΙΜΜΕΝΟΝ, καὶ » μάρμαρον, καὶ φασκίωσον ». Γράφε... ΜΕΛΙΝ, ΚΑΙ ΕΠΙΠΑΣΣΕ ΣΙΝΑΠΙΝ, ΚΑΙ ΠΕΠΕΡΙ, κ. τ. λ.

ΦΑΣΚΟΜΗΛΙΑ, Δ. ΓΓ. Φλασκομηλιὰ (sauge), μὲ συνών. Κόσαλον, Δ. Ἀλιφασκία, Σ. Ἐλελίσφακος, ἀρσ. καὶ Ἐλελίσφακον, οὐδετ. Ἑλλ. Ὁ Θεόφραςος καὶ Σφάκον, δισυλλάβως. Τὸ Φασκομηλία, διὰ τὸ ςρογγύλον τοῦ καρποῦ, ὡς τὰ μῆλα, ἔτι καὶ διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων, « Μηλέᾳ » κυδωνίᾳ ἐοικότα » (Διοσκορίδ. III, 40). Τὸ Ἀλιφασκία ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Ἐλελίσφακος. Κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, lxxxv), ὀνομάζουν οἱ Γραικοὶ Φάκον, καὶ Ἀλιφασκίαν, τὴν Salvia triloba τῶν φυτολόγων· Φασκομηλίαν δὲ, τὴν Salvia pomifera. Περὶ δὲ τοῦ Κόσαλον, Ζ. Βαβούλι.

Οἱ Ῥῶσοι ἐμπορεύονται τὰ φύλλα τῆς Φασκομηλίας ἀπὸ τὴν Χίον, ςέλλοντες ἀντ' αὐτῶν τὴν βοτάνην, τὴν ὀνομαζομένην Τὲν (thé).

ΦΑΣΚΩΛΙΟΝ (Ζ. Φασκία). Τὸ Φασκώλιον, Δ. ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Ἀρποκρατίωνα Ἱματιοφορεῖον (porte-manteau). Ὁ δὲ Ἡσύχιος τὸ διακρίνει: « Φασκώλιον, βαλάντιον » δερμάτινον· Φάσκωλος δὲ, τὸ μέγα, εἰς ὃ τὰ ἱμάτια » ἐμβάλλεται ». Ὁ Φάσκωλος οὗτος ὠνομάζετο βαρβάρως ἀπὸ τοὺς Γραικορωμ. Τζαμανδᾶς, Δ. ὡς λέγει Θωμᾶς ὁ Μάγιςρος (σελ. 886).

ΦΆΣΣΑ, *μὲ συνών. Φασί, Φασιανὸς*, Σ. Τὸ *Φασιανὸς* (faisan) *μόνον εἶναι ὀρθὸν* (*ἐλλειπτ. τοῦ Ὄρνις*), *ὄνομα σωζόμενον εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας, σημαῖνον τὰ γενέθλια τοῦ ὄρνιθος ἀπὸ τὸν Φᾶσιν, ποταμὸν τῆς* Κολχίδος, *ὅθεν ἦλθε πρῶτον εἰς τὴν* Ἑλλάδα, *ἀπὸ πρώτους, ὡς μυθολογεῖται, τοὺς Ἀργοναύτας.*

Ὁ Ἀριστοφάνης (Ἀχαρν. 725) *ἐπαρῴδησε τὴν ὀνομασίαν,* « *Φασιανοὺς ἄνδρας* » *ὀνομάζων τοὺς καταδότας, τοὺς ὠτακουστάς, καὶ ἄλλους τοιούτους μιαροὺς ἀνθρωπίσκους, ἀπὸ τὸ* Φαίνω, Ἑλλ. τὸ Καταδίδω. Τὸ *σκῶμμα εἶναι ἄξιον νὰ φυλαχθῇ εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ἐπειδὴ καὶ τὄνομα* (*Φασιανὸς*) *τοῦ ὄρνιθος σώζεται, καὶ Φασιανοὶ ἀνθρωπίσκοι, κατὰ δυστυχίαν, ἐφάνησαν ἐσχάτως εἰς τὴν ταλαίπωρον* Ἑλλάδα.

Τὸ *δὲ μὲ διπλοῦν σ κακὰ γραμμένον* Φάσσα, *δὲν σημαίνει τὸν Φασιανὸν ὄρνιν, ἀλλ' ἄλλο ὄρνεον* (Ζ. τὸ *ἑξῆς Φάσσα*).

ΦΆΣΣΑ (*Φάσα*, Σ.): Περιστερά, Ἑλλ. (colombe, pigeon), *ἢ μᾶλλον γένος τι περιστερᾶς, τὸ καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ὀνομαζόμενον Φάσσα ἢ Φάττα*, Ἑλλ. (pigeon ramier). Ζ. Περιστέρι.

ΦΑΤΛΊΟΝ, Φυτλίον, Φυτίλλιον, Φυτίλιον, Φητίλιν (*Φιτὶλ τ' ὀνομάζουν οἱ* Τοῦρκοι), *Φωτίλιον, ἀκόμη καὶ* Ἀπτρίον *καὶ* Ἀπτρὶν, *ούσ. οὐδ.* Δ. Φοιτίλι, Φτίλι, Φιτρί, Σ. Ἑλλύχνιον, *καὶ* Θρυαλλίς, Ἑλλ. Ἐσυσώρευσα *τὰς διαφόρους γραφάς, ὡς χρησίμους εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως.* Τὸ *συνών.* Ἀπτρὶν *ἢ* Ἀπτρίον (*ἀπὸ τὸ* Ἅπτω) *δὲν ἔχει χρείαν ἐξηγήσεως.* Εἰς τὸ Φιτρὶ ὁ Σ. *δίδει ἄλλην σημασίαν.* Ζ. Φιτρί. Ὅ,τι *σημαίνει σήμερον εἰς ἡμᾶς τὸ* Φυτίλιον (mèche), *ἐσήμαινεν εἰς τοὺς* Γραικορ. τὸ Φατλίον, *ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰς εἰς τὸν* Δ. *φερομένας μαρτυρίας.* Τὸ *δὲ* Φωτίλιον (*ἀπὸ τὸ φῶς*) *φαίνεται τὸ ὀρθότερον, ἂν καὶ ἀπορεῖται πῶς ἐξέπε-*

σεν εἰς τόσας διαφόρους γραφὰς, καὶ (τὸ ἀπορώτερον) εἰς τὸ Φατλίον.

ΦΑΥΛΑΤΑΣ. Ζ. Φαφλατᾶς.

ΦΑΦΛΑΤΑΣ (Φαυλατὰς, Σ. Δ. μὲ συνών. Φαρφαρὰς Σ.), Λῆρος, Φλύαρος, Ἑλλ. (bavard). Ἀπὸ τὸ ἄχρηςον Παφλαςὴς, Ἑλλ. ῥηματικὸν τοῦ χρηςοῦ Παφλάζω, Ἑλλ. τοῦ σημαίνοντος, κατ' ὀνοματοποιΐαν, ἦχον ὑγρῶν κινουμένων ἀπὸ ἄνεμον, ὡς τοῦ Ποιητοῦ (Ἰλιάδ. ν', 798) τὸ « Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης » (bouillonner), ἢ ἀπὸ πῦρ ὡς εἶναι τὰ βράζοντα (bouillir). Ὁ Ἱπποκράτης (Περὶ κρίσ. § 10, σελ. 445) τὸ μεταχειρίζεται μεταφορ. καὶ ὡς συνών. τοῦ Τραυλίζω (begayer), « Ὁκόσοι » ἐν τῇ γλώσσῃ παφλάζουσι τῶν χειλέων μὴ κρατέοντες », τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Γαληνὸς λέγει· « Παφλάζουσιν· ὠνοματο- » πεποίηκε τοὺς πταίοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ » διαλέγεσθαι ». Ἐκ τούτου τοῦ συμβαίνοντος εἰς τοὺς ἀῤῥώςους σωματικοῦ πάθους μετεφέρθη καὶ εἰς τοὺς διὰ ψυχικὴν ἀῤῥωςίαν πολυλόγους καὶ φλυάρους, καὶ μάλιςα τοὺς μεγαλαύχους. Τοιοῦτον ἀναίσχυντον Παφλαςὴν μᾶς εἰκονίζει ὁ Ἀριςοφάνης τὸν Κλέωνα (Εἰρ. 313),

> Εὐλαβεῖσθαι νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον,
> Μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν,
> Ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύσαι.

Ἐκ τούτου καὶ « Παφλάσματα, ψευδεῖς καὶ ἀλαζόνες λόγοι, » καὶ ἀναζέοντες ὥσπερ ἐκ πυρὸς » ὡς λέγει ὁ Φρύνιχος (Bekker, *Anecd. græc.* pag. 60), ἀποβλέπων εἰς τοῦ Ἀριςοφάνους (Ὄρν. 1242) τὸ, « Παῦε τῶν παφλασμάτων ».

ΦΑΦΛΑΤΙΖΩ (Φαυλατίζω, Σ. Δ.), Φλυαρῶ, Ἑλλ. Παράγωγον τοῦ Φαφλατᾶς (Ἴδε Ἄτακτ. Η, σελ. 372). Καὶ τούτου ῥηματικὸν Φαφλάτισμα (vanterie), Πάφλασμα, Ἑλλ.

41*

ΦΕΓΓΑΡΙΟΝ, Δ. Φεγγάρι, Δ.Σ. Φεγγάριν, Δ. Σελήνη, Ἑλλ. Φεγγάριον (lune) ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. (ὡς ὀνομάζεται ἔτι καὶ σήμερον) τὴν Σελήνην μετωνυμικῶς ἀπὸ τὴν λάμψιν αὐτῆς, τὴν ἰδιαιτέρως ὀνομασθεῖσαν ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Φέγγος Ἑλλ. (clair de la lune), εἰς διάκρισιν τοῦ Φῶς (lumière), τοῦ σημαίνοντος τὴν ἡλιακὴν λάμψιν.

Οἱ κριτικοὶ παρέδραμαν ταύτην τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἡσυχίου « Φέγγος· Φῶς ἡμέρας, Φέγγος σελήνης » χωρὶς σημείωσιν. Καὶ ὅμως μαρτυρεῖται ἡ διάκρισις ἀπὸ πολλὰ τῶν παλαιῶν παραδείγματα. Λέγει ὁ Πλάτων (Περὶ πολιτ. VI, σελ. 508) « Ὀφθαλμοὶ... ὅτ' ἂν μηκέτι ἐπ' ἐκεῖνά τις τρέπῃ ὧν ἂν τὰς » χρόας τὸ ἡμερινὸν ΦΩΣ ἐπέχῃ, ἀλλὰ ὧν νυκτερινὰ ΦΕΓΓΗ, » ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν ». Παρόμοια καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς (Ματθ. κδ', 29) εἶπεν « Ὁ ΗΛΙΟΣ σκο» τισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ ΦΕΓΓΟΣ αὐτῆς ». Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 454) ὠνόμασε Φέγγος καὶ αὐτὸ τῆς σελήνης τὸ σῶμα, εἰς διάκρισιν τοῦ ἡλίου ὅτε πλάσσει τοὺς μεμυημένους λέγοντας,

Μόνοις γὰρ ἡμῖν ΗΛΙΟΣ
Καὶ ΦΕΓΓΟΣ ἱλαρόν ἐστιν
Ὅσοι μεμυήμεθα———

Φέγγος νοῶν ἐδῶ, ὅ,τι ὀνομάζομεν ἡμεῖς Φεγγάριον.

ΦΕΓΓΙΤΑΙ. Ζ. Σπεγγέτια.

ΦΕΛΙ, οὐσ. οὐδ. Σ. Εἰς τὸν δεύτερον τόμον τῶν Ἀτάκτων (II, σελ. 372) πέμπεται ματαίως ὁ ἀναγνώστης ἀπὸ τὴν λέξιν Φελὶ εἰς τὴν λέξιν Ὀφέλλιον, τῆς ὁποίας ἡ ἐξήγησις δὲν εὑρίσκεται πλὴν εἰς τὸν πρῶτον τόμον (I, σελ. 75). Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Offella, ὑποκορ. τοῦ Offa. Ἀπὸ τὸ Φελίον καὶ ῥῆμ. Φελιάζω, ΓΓ. τὸ διαιρῶ ἢ χωρίζω εἰς φελία. Τοῦ Φελίου συνών.

εἶναι ἡ Φέτα, Σ. οἷον Φέτα ἢ Φελίον ψωμίου, ἀπὸ τὸ Ἰταλ. Fetta (tranche).

* ΦΕΡΟΣ, οὐσ. οὐδ. συνών. τοῦ Τύχη (sort), ἀπὸ τὸ παλαιὸν μετοχ. Φέρον, Ἑλλ. ὡς εἰς τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα,

Εἰ τὸ ΦΕΡΟΝ σε φέρει, φέρε καὶ φέρου· εἰ δ' ἀγανακτεῖς,
Καὶ σαυτὸν λυπεῖς, καὶ τὸ ΦΕΡΟΝ σε φέρει.

Ἀπὸ τὸ Φέρον ἔπλασαν οἱ Ῥωμαῖοι κατὰ συγκοπὴν τὸ Fors (fortune, destin).

ΦΕΡΤΟΝ ΝΕΡΟΝ λέγομεν τὸ ἔξωθεν φερόμενον μὲ ὑπόγεια σωληνάρια (conduits souterrains).

ΦΕΡΩ, Δ. Φέρνω, Σ. Δ. Φέρω, Ἑλλ. Ἡ κυρία τοῦ Φέρω (porter) σημασία εἶναι γνωστή. Αἱ πολυπληθεῖς μεταφοραί του μέλλουν νὰ σημειωθῶσιν εἰς τὰ μέλλοντα Λεξικά μας. Ἐκ τούτων εἶναι τὸ Φέρω πρόσωπον, Σ (représenter), ἤγουν κρατῶ τὸν τόπον, εἶμαι τοποτηρητὴς τινὸς ἢ ἀντιπρόσωπος, Δέν το φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, ὡς καὶ Δέν μου ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἀντὶ τοῦ Δέν το ἐνθυμοῦμαι. Εἰς τὸν Σοφοκλέα (Ἠλεκτρ. 1347), ἡ Ἠλέκτρα, μὴν ἀναγνωρίζουσα τὸν Πυλάδην, λέγει «Οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω».

Ἔχομεν καὶ παροιμίαν, ὄχι κακήν· «Ὅ,τι φέρει ὥρα, » χρόνος δέν τα φέρει» λέγοντες πρὸς τοὺς ἀπίστους ἢ ἀνελπίστους τῶν μελλόντων· διότι πολλάκις μικρά τις περίστασις ἀρκεῖ νὰ μεταβάλῃ τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ καλὸν εἰς τὸ κακὸν, καὶ ἀπὸ τοῦτο πάλιν εἰς τὸ καλόν. Ὅστις ἐξεύρει νὰ μεταχειρισθῇ τὴν περίστασιν, ἐμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ μεγάλας δυστυχίας, ὡς ὁ μὴ γνωρίζων αὐτὴν κινδυνεύει νὰ πέσῃ εἰς συμφορὰς ἀνιάτους. Καὶ τοῦτο ἐνόει ὁ Δημοσθένης (Περὶ παραπρεσβ. σελ. 343), ὅτε ἔλεγε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους: «Συμβαίνει » πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρὸν ἐν βραχεῖ χρόνῳ

» *γίγνεσθαι· ὃν, ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ,* » *οὐδ' ἂν ὁτιοῦν ποιῇ, πάλιν οἷός τ' ἔςαι σῶσαι* » καὶ συντομώτερον ἀλλοῦ (Πρὸς Λεπτίν. σελ. 506), « Τὸ μέλλον ἄδηλον » *πᾶσιν ἀνθρώποις· καὶ μικροὶ καιροὶ μεγάλων πραγμάτων* » *αἴτιοι γίνονται* ».

ΦΈΣΙ, οὐσ. οὐδ. Σ. Φέσιον ὀνομάζομεν τὴν ἡμισφαιρικὴν πιλωτὴν σκούφιαν, βαμμένην εἰς κόκκινον, ἀπὸ τὸ Φὲς, ἢ Φὲτς (Fese), ὄνομα χώρας Ἀφρικανῆς, τῆς παλαιὰ ὀνομαζομένης Μαυρητανίας Τιγγιτανῆς.

ΦΈΤΑ. Ζ. Φελί.

ΦΕΥΓΌΣ, ἐπίθ. ἀρσ. Δ. Σ. Φυγὰς, Ἑλλ. (fugitif, fuyard), ἀπὸ τὴν μετοχὴν Φεύγων, ὡς ἐσημειώθη ἀλλοῦ (Ἄτακτ. I, σελ. 52).

ΦΗΚΆΡΙ, Σ. Φικάρι καὶ Φουκάρι, Δ. Φηκάριον (fourreau). Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 427.

ΦΗΤΊΛΙΝ. Ζ. Φατλίον.

ΦΘΆΝΩ, μὲ συνών. Σώνω καὶ Ἀκανῶ, Σ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 373) πρόσθεσε: Φθάνω, συνών. τοῦ Σόνω (arriver), οἷον Ὡς ἔφθασα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ Ὡς ἔσωσα εἰς τὴν Ἑλλάδα (Ἄτακτ. II, σελ. 62 καὶ 342).—2) Τὸ τρίτον πρόσωπον Φθάνει, μὲ συνών. Σώνει, Σ. οἷον, Ὁ ἄρτος δὲν μας ἔσωσεν, ἢ Δὲν μας ἔφθασεν, ἤγουν δὲν ἤρκεσε, δὲν ἦτον ἱκανὸς (χυδ. Ἀκανετός). Συγχωρεῖται νὰ λεχθῇ καὶ Δὲν ἱκάνωσε. Διότι τὸ εἰς ἡμᾶς οὐδέτ. χυδ. Ἀκανῶ (suffire) εἶναι τὸ παλαιὸν παθ. ἢ μέσ. Ἱκανέομαι, Ἑλλ. οἷον τῶν Ἑβδ. (Δευτερονομ. γ', 26) τὸ « Ἱκανούσθω » σοι, μὴ προσθήσῃς ἔτι λαλῆσαι ». Οἱ ἀρχαιότεροι ἐμεταχειρίζοντο καὶ μέσ. τὸ Ἱκανόομαι (se suffire), ἀντὶ τοῦ ἀρκοῦμαι, δὲν ἐπιθυμῶ πλειότερα, οἷον τοῦ Τέλητος (παρὰ τῷ Στοβ. XCV. σελ. 523) τὸ « Οὗτός τε οὐκ ἂν ποθ' ἱκανω-

» θείη, ὅταν ἡ ἄπληςος κ. τ. λ. ». Τοῦτο σημαίνεται καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν διὰ τοῦ Συμφθάνομαι· συγχωρεῖται ὅμως νὰ λέγωμεν καὶ Ἱκανοῦμαι. Ζ. Ἱκανετὸς, καὶ Συμφθάνομαι.

ΦΘΑΡΜΙΖΩ. Ζ. Ὀφθαλμίζω.

* ΦΙΑΣΚΑ. Ζ. Φλασκίον.

ΦΙΔΟΓΛΩΣΣΟΝ. Ζ. Ὀφιδόγλωσσον.

ΦΙΔΟΤΡΥΠΑ. Ζ. Ὀφιδότρυπα.

*ΦΙΛΑΚΟΛΟΥΘΟΣ. Φιλακόλουθος (qui assiste journellement à l'office), ὁ συχνάζων ἐπιμελῶς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, εἰς τὸν καιρὸν τῆς κοινῆς προσευχῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἱεροπραξιῶν, τῶν περιληπτικῶς ὀνομαζομένων Ἀκολουθία. Τοῦτο παραγγέλλει καὶ ὁ Ἀπόςολος, « Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν » ἐπισυναγωγὴν ὑμῶν » (Πρὸς Ἑβρ. ι', 25), Ἐπισυναγωγὴν λέγων τὴν ἔπειτα ὀνομασθεῖσαν Σύναξιν, καὶ τελευταῖον Ἀκολουθίαν (office ἢ service). Τὸ παραγγέλλει ὅμως ὡς δεῖγμα τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης, ἀχώριςον τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης. Διότι χωρὶς ταύτην ὁ φιλακόλουθος γίνεται ὡς λέγει πάλιν ὁ Ἀπόςολος (Α', Πρὸς Κορινθ. ιγ', 1) « Χαλκὸς » ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον ».

ΦΙΛΑΣΘΕΝΟΣ, ὁ ἔχων νοσερὰν κρᾶσιν τοῦ σώματος, ὁ εὔκολα καὶ διὰ μικρὰς ἀφορμὰς πίπτων εἰς ἀσθένειαν, Ἀκροσφαλὴς τὴν ὑγείαν, Ἑλλ. (valétudinaire).

ΦΙΛΙ, ΦΙΛΙΑΖΩ. Ζ. Δέλος,

* ΦΙΛΙΑ ΦΕΡΟΜΕΝΟΣ (par amitié), φράσις Ἑλληνικὴ, ἢ κἂν Ἑλληνίζουσα, ἥτις ἀκούεται σήμερον καὶ ἀπὸ τῶν ἀνελληνίςων τὰ ςόματα. Κοινῶς λέγομεν, Ἔπραξα ἢ εἶπα τι φιλίᾳ φερόμενος, σημαίνοντες ὅτι ἡ πρᾶξις ἢ ὁ λόγος δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ καμμίαν ἄλλην αἰτίαν, πλὴν ἀπὸ φιλίαν.

* ΦΙΛΙΑΖΩ (ὡς καὶ τὸ Φιλιόνω, Σ.) μεταβ. κάμνω φίλους πρὸς ἀλλήλους τοὺς πρότερον ἀγνωρίςους, ἢ τοὺς διαφερομένους (concilier), Φιλιόω καὶ Φιλόω, Ἑλλ. — 2) Φιλιάζω, μεταφορ. τὸ συνεγγίζω καὶ συναρμόζω τὰ χωρισμένα, ὥςε νὰ μὴ διαβαίνῃ μηδὲ τὸ λεπτότατον μεταξύ των (emboîter), Πυκάζω, Ἑλλ. οἷον, Φίλιασε τὸ παράθυρον, ἤγουν ἀσφάλισέ το καλὰ, χωρὶς ν' ἀφήσῃς τὶ διάςημα μεταξὺ τῶν δύο πτυχῶν (χυδ. κανατίων). Καὶ ἀμεταβ. οἷον Τὸ παράθυρον δὲν φιλιάζει, ἤγουν δὲν συναρμόζεται. — 3) Φιλιάζω, εἶμαι, ἢ γίνομαι φίλος, οἷον οἱ Ἑβδ. (Β. Παραλειπ. κ', 37), « Ὡς ἐφιλίασας τῷ Ὀχοζίᾳ ». Συνηθέςερον εἰς ταύτην τὴν σημασίαν μεταχειριζόμεθα τὸ μέσ. Φιλιόνομαι (Φιλιόομαι, Ἑλλ.), οἷον Ὡς ἐφιλιώθης μὲ τὸν Ὀχοζίαν.

Ὁ Δ. πλανηθεὶς ἀπὸ κακὴν γραφὴν, Φελιάζω, τὸ ἐτυμολόγησεν ἀπὸ τὸ Ὀφείλω, τὸ ἐξήγησεν ὅμως ὀρθὰ, congruere (s'accorder).

Τὴν αὐτὴν μεταφορ. ἀπὸ διάφορον ὅμως παραγωγὴν, ἐφύλαξε καὶ ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα, ἑρμηνεύουσα τὸ Φιλιάζω combacciare (s'entrebaiser), ἀπὸ τὸ Φιλῶ, τὸ ἀσπάζομαι μὲ τὰ χείλη (baiser), ὡς ἡμεῖς ἀπὸ τὸ Φιλία (amitié). Ζ. Ζυγόνω.

ΦΙΛΙΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ. Ζ. Παρέγια.

ΦΙΛΙΟΝΩ. Ζ. Φιλιάζω.

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ. Ζ. Σκούβουλον.

ΦΙΛΟΚΑΛΩ, Φλοκαλῶ, Σ. Δ. Φρουκαλῶ, Δ. Φροκαλῶ, μὲ συνών. Σαρόνω, Σκουπίζω. Σ. (balayer), Σαίρω καὶ Σαρόω, Ἑλλ. « Σαίρει, κοσμεῖ, φιλοκαλεῖ, καλλύνει » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Τὸ Σκουπίζω, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Scopare.

* ΦΙΛΟΣ, παρὰ τὴν πασίγνωςον σημασίαν, τὸ μεταχειριζόμεθα κἄποτε ἀντὶ τοῦ ἐραςῆς, καὶ κατεξαίρετον τοῦ Καῦκος

(Ἄτακτ. I, σελ. 247, II, σελ. 188), τοῦ σημαίνοντος ἐραστὴν ὑπάνδρου γυναικὸς (galant). Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ὁ Ἀριστοφάνης (Θεσμοφ. 479) φέρει λέγουσαν μοιχαλίδα τινά,

Ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ 'κάθευδεν· ἦν δ' ἐμοὶ φίλος
Ὅσπερ μὲ διεκόρευσεν οὖσαν ἑπτέτιν.

ΦΙΛΟΣΟΦΊΑΝ, Δ. ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὸν μοναχικὸν βίον, καὶ ΦΙΛΟΣΌΦΟΥΣ, Δ. τοὺς Μοναχούς. Τούτους θαυμάζων ὁ Τσέτσης, λέγει,

Φιλοσοφία μὲν ψευδὴς, ἡ λόγοις ὀγκουμένη,
Ὄντως φιλοσοφία δὲ τῶν μοναστῶν τῶν ὄντως,
Αὐτὴ θανάτου μάθησις καὶ νέκρωσις τοῦ βίου.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν τοιούτων φιλοσόφων μᾶς ἔφερε τοὺς Τούρκους, καὶ τοὺς φιλοσόφους τῶν Τούρκων, τοὺς Οὐλαμάδας δηλαδὴ καὶ Δερβίσιδας. Ζ. Σπουδαστήριον.

ΦΙΛΌΤΙΜΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Δ. χάρισμα διδόμενον, κατὰ πενταετίαν ἢ τετραετίαν, ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς τὸ ἐξηγεῖ ὁ Κρούσιος (Turcograec. pag. 502), ὅθεν τὸ ἔλαβεν ὁ Δ., παρόμοιόν τι τοῦ Γαλλιστὶ ὀνομαζομένου don gratuit. « Φιλοτιμία, δωρεὰ » κ. τ. λ. » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

* ΦΙΛΟΥΡΈΑ. Ζ. Φίλυρα.

ΦΊΛΥΡΑ, Σ. Φυλλερέα, Δ. ὄνομα δένδρου, Φίλυρα, Ἑλλ. (tilleul). Φέρει ὁ Φώτιος: « Φίλυρα, φυτὸν ἔχον φλοιὸν » βύβλῳ [ἢ] παπύρῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν ». Ὁ Ἄγγλος ἐκδότης (Stackhouse, pag. lxxxvii) τοῦ Θεοφράστου γράφει τὸ Γραικικὸν ὄνομα Φ ι λ ο υ ρ έ α.

ΦΊΣΚΟΣ. Ζ. Σπόρτα.

ΦΙΤΙΛΊ, ἐπίθ. οὐδέτ. Σ. Τῆς αὐτῆς γενεᾶς καὶ τὸ οὐσ.

Φυτίλι καὶ Φτίλι, (Ζ. Φατλίον). Φιτιλὶ ἡ Φυτιλλὶ (rayé) λέγεται τὸ ὕφασμα, ὅταν ἔχῃ συνυφασμένας ἐξεχούσας μακρὰς ῥάβδους (raies) ὁμοίας τῶν φυτυλλίων (mèches).

ΦΙΤΡΑ. Ζ. Φύτρα.

ΦΙΤΡΙ, οὐσ. οὐδέτ. μὲ συνών. Καντηλίθρα (γρ. Κανδηλήθρα), Σ. Μολυβίδι, καὶ θηλ. Μολυβίδα, Σ. Δ. Τὸ ἐξηγεῖ ὁ Δ. ἀπὸ μαρτυρίας Γραικορωμ. « Τὸ τοῦ ἐλλυχνίου γαςρίδιον, ἢ τοῦ θρυαλλιδίου γλωττὶς » ἤγουν τὸ κοίλωμα ὅπου ςηρίζεται τὸ Φυτίλλιον, Μύξα, Ἑλλ.

Ἀνάλογον τοῦ Γαλλιςὶ ὀνομαζομένου bobèche. Ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ΤΟΥΒΙΝ, ἐξηγούμενον ἀπὸ τὸν Δ. Ἐλλύχνιον καὶ ἐτυμολογούμενον κακῶς ἀπὸ τὸ Στυπεῖον. Διότι τὸ Τουβὶν παράγεται ἀπὸ τὸ Ῥωμ. tubus (tuyau).

Μολυβίδιον ἢ Μολυβίδαν σήμερον ὀνομάζομεν Φελλοῦ κομμάτιον διαπερασμένον μὲ βελόνην μετάλλινον, διὰ νὰ κρατῇ ἐπάνω τοῦ ἐλαίου τὸ φωτίλλιον, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ ἄλλην μαρτυρίαν τοῦ Δ. « Γεμίζεται ἔλαιον κανδήλα μεγάλη... » καὶ ἕκαςος καταςένει τὸ ἴδιον μολυβίδιον μετὰ ἀστρίου » (Ζ. Φατλίον). Φιτρίον, ὑποκορ. τοῦ Φιτρὸς, Ἑλλ. Ζ. Φύτρα.

ΦΙΤΡΟΝ. Ζ. Φύτρα.

ΦΛΑΓΓΕΛΛΙΟΝ. ΦΛΑΓΓΕΛΟΝΩ. Ζ. Φραγέλλιον καὶ Φραγγελόνω.

ΦΛΑΣΚΙΟΝ, Δ. Φλασκὶ, Σ. (Calebasse, gourde), Κολοκύνθιον ξηρὸν, κενωμένον ἀπὸ τὴν ἔσω ὕλην, χρήσιμον εἰς ὑποδοχὴν ὑγρῶν. Ἐκ τούτου καὶ ἡ θηλ. λεγομένη Φιάσκα (bouteille), καὶ τὸ flasco τῶν Ἰταλῶν, τὸ flacon τῶν Γάλλων, τὸ flasche τῶν Γερμανῶν. Εὑρίσκεται σχεδὸν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας ἡ λέξις, γενεαλογουμένη, κατά τινας, ἀπὸ τοῦ παρακμ. λατιν. τὸ flasca. Ὁ Ἰσίδωρος ὅμως (Origin. XX,

6, σελ. 319) τὸ γενεαλογεῖ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας: flascæ à Græco vocabulo dictæ, etc. Ἴσως εἶναι τοῦ παρακμ. ἑλλ. Ὁ Ἡσύχιος φέρει τὸν ἀρσενικὸν τύπον: « Ἀρυβάσσαλον, » κοτύλη, ἡ Φλάσκων· Φλάσκων δέ ἐςιν εἶδος ποτηρίου ».

ΦΛΑΣΚΟΜΗΛΙΑ. Ζ. Φασκομηλία.

* ΦΛΑΣΚΟΨΑΡΟΝ, εἶδος ὀψαρίου τοῦ Νείλου ποταμοῦ, οὕτως ὀνομαζόμενον, διότι ἔχει σῶμα φουσκωτὸν ὡς τὰ Φλασκία· ὅθεν ὠνομάζετο καὶ παλαιὰ Φύσα, Ἑλλ. Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. σελ. 48.

ΦΛΙΣΚΟΥΝΙ. Ζ. Τροχόν.

ΦΛΟΓΙΖΩ, Σ. μεταφορ. καὶ μεταβ. Φλογίζει καὶ μαραίνει λέγεται, ὅ,τι θλίβει περισσὰ τὴν ψυχὴν (consumer). Καὶ συνθ. Φλογομαραίνομαι, μέσ. (dépérir), καὶ ἡ μετοχὴ Φλογομαραμένος. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀπὸ τίνα Γραικορ. ποιητὴν, ἢ ἀπὸ ποῖον ᾀδόμενον χυδαϊκὸν τραγῴδιον, εἶναι οἱ ἑξῆς ςίχοι:

Τί μ' ἐρωτᾷς καὶ τί ζητεῖς νὰ μάθῃς ἀπ' ἐμένα;
Φλογίζει καὶ μαραίνει με τῆς λυγερῆς ὁ πόθος.

Τὰ δύο ταῦτα ῥήματα φέρονται ἑνωμένα εἰς πολλὰ ἀντίγραφα τοῦ Σοφοκλέους (Αἴαντ. 714),

Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει ΤΕ ΚΑΙ ΦΛΕΓΕΙ,

ὅθεν οἱ νέοι ἐκδόται ἐξώρισαν τὰς τελευταίας τρεῖς λέξεις, ὡς νόθας.

ΦΛΟΓΟΜΑΡΑΙΝΟΜΑΙ. Ζ. Φλογίζω.

ΦΛΟΚΑΛΩ. Ζ. Φιλοκαλῶ.

ΦΛΟΜΟΝΩ. Ζ. Φλόμος.

ΦΛΟΜΟΣ, ἀρσ. Σ. Δ. Φλόμος καὶ σήμερον, ὡς ὠνομάζετο καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, Ἑλλ. καὶ Ῥωμ. (Φλόμος, Phlomus). Μόνος ὁ Ἀριςοτέλης τὸν ὀνομάζει διὰ

τοῦ π Πλόμον (Περὶ ζ. ἱϛορ. VIII, 20, § 13, σελ. 387, Schneider), ἱϛορῶν καὶ τὴν ἔτι καὶ σήμερον συνήθη χρῆσιν τοῦ φυτοῦ εἰς τὴν ὀψάρευσιν· « Ἀποθνήσκουσι δὲ οἱ ἰχθῦς τῷ » ΠΛΟΜΩ· διὸ καὶ θηρεύουσιν οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐν τοῖς » ποταμοῖς καὶ λίμναις ΠΛΟΜΙΖΟΝΤΕΣ, οἱ δὲ Φοίνικες » καὶ τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ ». Εἶναι τῶν φυτολόγων τὸ Verbascum thapsus (bouillon-blanc), τὸ αὐτὸ μὲ τὴν ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (IV, 104) ὀνομαζομένην « Φλόμος » θήλεια λευκὴ » ὡς κρίνει ὁ νέος ἐκδότης αὐτοῦ (Sprengel, Dioscorid. II, σελ. 619). Ἀπὸ τὸ Φλόμος, ῥῆμα Φλομόνω, Σ. Δ. κατὰ τὴν προσθήκην μόνην τοῦ ν διαφέρον ἀπὸ τὸ ἀθησαύριϛον ἀκόμη εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικὰ, * Φλομόω, Ἑλλ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ * Φλομίζω Ἑλλ. ἢ κατὰ τὸν Ἀριϛοτέλην, Πλομίζω, Ἑλλ. Ἡ κυρία σημασία τοῦ Φλομόνω εἶναι ζαλίζω τὰ ὀψάρια δελεάζων διὰ τοῦ φλόμου, ὡς φαίνεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἑξῆς ϛίχους (Ἀπολλ. ἐν Τύρ.),

Κ' εὐγῆκεν εἰς τὸ πέλαγος σὰν φλομωμένον ψάρι,
Ποῦ δὲν ἠξεύρει τὴν ὁδὸν τῆς σωτηριᾶς νὰ πάρῃ,

ἐπειδὴ ἡ δύναμις τοῦ φλόμου εἶναι ναρκωτική· ὅθεν φαίνεται τὸ παράλογον τῆς φερομένης ἐτυμολογίας ἀπὸ τὸ Φλογμὸς, ἴσως διότι ἐμεταχειρίζοντο τὸν φλόμον καὶ ἀντὶ Φωτυλίου (mèche) εἰς τοὺς λύχνους, ὡς ἐσημειώθη μὲ κακὴν γραφὴν καὶ ἀπὸ τὸν Ἐτυμολόγον (σελ. 796) « ΦΛΟΝΟΣ, » λοχμῶδες φυτὸν ᾧ ἀντ' ἐλλυχνίου ἐχρῶντο ». Γράφε ΦΛΟΜΟΣ, ὡς γράφεται καὶ εἰς τὸν Ἡσύχιον: « Φλόμος » πόα τὶς, ᾗ καὶ ἀντὶ ἐλλυχνίου χρῶνται· ἡ αὐτὴ καὶ » Θρυαλλίς ». Ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦ Φλόμου τούτου ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην θηλ. « Φλομὶς, ἡ καλουμένη Λυχνῖτις, » ὑπὸ δέ τινων Θρυαλλίς... εἰς ἐλλύχνια χρησίμη ». Εἶναι ἡ Flomis fruticosa τῶν φυτολόγων, ὀνομαζομένη σήμερον

ἀπὸ τοὺς Γραικοὺς, *Σφάκα* καὶ *Γαδαρόσφακα*, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (STACKHOUSE, pag. lxxxiii). *Σφάκα*, ἴσως διὰ τινὰ ὁμοιότητα πρὸς τὰ φύλλα τῆς Φασκομηλίας, τῆς ὀνομαζομένης καὶ Σφάκος, Ἑλλ. (Ζ. Φασκομηλία), κατὰ τὸν ἄγριον Φλόμον τοῦ Διοσκορίδου (IV, 104) ὅστις ἔχει « Φύλλα ἐλελισφάκῳ ὅμοια ». 2) Φλομόνω, μεταφορ. τὸ βρωμίζω, οἷον, ἀποστρεφόμενοι τί βρωμερὸν λέγομεν, Μ' *ἐφλόμωσε*.

ΦΛΌΡΙ, οὐδέτ. Σ. Φλόρος, ἀρσ. Δ. (verdier), εἶδος ὀρνέου, ὁ Ἄνθος, Ἑλλ. τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἱστορ. VIII, 5, § 3). Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. flos, τὸ σημαῖνον ἄνθος (fleur).

ΦΛΟΥΡΊ, Σ. Δ. Φλουρίον καὶ Φλωρίον, Δ. Χρυσοῦς, Ἑλλ. Ἀπὸ τὸ Ῥωμ. flos, ἄνθος, ὅθεν τὸ Ἰταλικὸν fiorino (florin).

Φλουρίον, ἢ Φλωρίον ὀνομάζομεν γενικῶς καθὲν νόμισμα χρυσοῦν, τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐπιθ. ὀνομαζόμενον *Χρυσοῦς* (ἐλλειπτ. τοῦ Στατήρ). Τὸ δὲ fiorino, καὶ florin, ὠνομάσθησαν οὕτως, κατὰ τοὺς Ἰταλοὺς ἐτυμολόγους, διότι τὰ πρῶτα χαραχθέντα χρυσᾶ νομίσματα, κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἑκατονταετηρίδα, ἔφεραν σημεῖον ἄνθους λειρίου (fleur de lis). Ἔπειτα μᾶς λέγουν ὅτι ἐχαράχθησαν πρῶτον εἰς τὴν πόλιν Φλωρεντίαν, μολονότι εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως διαφέρονται.

ΦΟΒΈΡΑ, θηλ. Σ. Δ. Ἀπειλὴ, Ἑλλ. (menace). Ἀπὸ τὸ ἐπίθ. θηλ. Φοβερὰ, Ἑλλ. (effrayante) ἀναβάσαντες τὸν τόνον ἔπλασαν τὸ οὐσ. Φοβέρα. Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμ. Φοβερίζω, Σ. Δ. Ἀπειλῶ, Ἑλλ. (menacer) τοῦ παρακμ. Ἑλλ. οἷον τῶν Ἑβδ. (Ἔσδρ. ι', 3) τὸ « Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς ἐν » ἐντολαῖς θεοῦ ἡμῶν ».

ΟΒΕΡΙΖΩ. Ζ. Φοβέρα.

ΦΟΒΙΑ, οὐδ. πληθ. μὲ συνών. Φόβος, ἀρσ. ἑνικ. Σ. ΓΓ. (peur, frayeur). Φόβια ὡσεπιπολὺ ὀνομάζομεν τὰς δημοσίους ταραχὰς (troubles), παρούσας ἢ προσδοκωμένας. Ὁ πληθ. τύπος ὁμοιάζει τὰ ἄλλοῦ (Ἄτακτ. II, σελ. 213) σημειωθέντα Σύγκρυα.

* ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΣ, φράσις συνήθης εἰς τὴν γλῶσσαν, σημαίνουσα τὸν ὑπερβολικὸν φόβον (terreur), οἷον Φόβος καὶ τρόμος τὸν ἔπιασεν, ὡς τὸ ἤκουσε, συχνὴ εἰς τοὺς Ἑβδ. οἷον (ψαλμ. νέ, 5) «Φόβος καὶ τρόμος ἦλθεν » ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐκάλυψέ με σκότος ».

ΦΟΒΟΥΜΑΙ, Σ. Ἔχομεν φράσιν παροιμιακὴν Φοβεῖται τὴν σκιάν του, ἤγουν εἶναι ὑπερβολῇ δειλὸς, ὡς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ « Δεδιὼς ἂν, τὸ λεγόμενον, τὴν σαυτοῦ σκιὰν » (Πλάτων, Φαιδ. σελ. 230), καὶ λέγουν καὶ οἱ Γάλλοι: Il a peur de son ombre.

Ἐκ τούτου καὶ τὸ Σκιάζομαι, μέσ. εἰς ἡμᾶς ἔγινε συνώνυμον τοῦ Φοβοῦμαι, καὶ τὸ Σκιάζω, μεταβ. τοῦ Φοβίζω. Ζ. Σκιάζω.

ΦΟΙΤΙΛΙ. Ζ. Φατλίον.

ΦΟΚΙΑ. Ζ. Φώκη.

ΦΟΡΑ, Σ. Δ. συνών. τοῦ Βολὰ (Ζ. Βολά). Τὸ μεταχειριζόμεθα, ὡς ἐκεῖνο, μὲ τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα, οἷον Μίαν φορὰν, Ἅπαξ, Ἑλλ. Δύο, τρεῖς φορὰς, Δὶς, Τρὶς, Ἑλλ.

Τὸ Φορὰ εἰς τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τὸ Φέρω ῥῆμα, ἐσήμαινεν ἁπλῶς τὴν γένεσιν, κίνησιν, κομιδὴν, ἢ πρόοδον τινὸς πράγματος συμβαίνουσαν ἢ κατὰ συνέχειαν ἀδιάκοπον, ὡς εἶναι ἡ φορὰ τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ ἡλίου, τῶν ἄστρων, καὶ ἄλλων τοιούτων, ἢ κατὰ διάλειψιν, ὡς οἱ καρποὶ τῆς γῆς, καὶ πολλαὶ πράξεις

ἀνθρώπιναι γινόμεναι περιοδικῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν. Ταύτην τὴν ἐπανάληψιν μάλιςα σημαίνει σήμερον εἰς ἡμᾶς ἡ φορὰ (fois), ἀφορμὴν λαβοῦσα ἀπὸ φράσεις τινὰς τοῦ παρακμ. Ἑλλ. ἀμφιλόγους. Τοιαύτη εἶναι εἰς τὸν Πλούταρχον (Ἀντών. § 68, σελ. 113). « Τοὺς πολίτας ἅπαντας ἀναγκάζεσθαι » τοῖς ὤμοις ΚΑΤΑΦΕΡΕΙΝ μέτρημα πυρῶν τεταγμένον... » καὶ μίαν μὲν οὕτω ΦΟΡΑΝ ἐνεγκεῖν, τὴν δὲ δευτέραν κ. τ. λ. ». Ἐδῶ βλέπεις, ὅτι τὸ Μίαν φορὰν, γεννηθὲν ἀπὸ τὸ Καταφέρειν, ἐμπορεῖς νὰ τὸ νοήσῃς καὶ νὰ τὸ ἑρμηνεύσῃς ἀδιαφόρως, διὰ τοῦ συνων. Μίαν κατακομιδὴν (une charge ἢ une portée), καὶ συντομώτερον διὰ τοῦ Ἅπαξ (une fois). Εἰς ἀναφερόμενον ὅμως εἰς τὸν Ἱπποκράτην, (Περὶ τῶν ἐντ. παθ. § 38, σελ. 243) σύνταγμα, εὑρίσκεται τὶ παρόμοιον ταύτης τῆς φράσεως, « Πινέτω δὲ μὴ ἀθρόον » πουλὺ, ἀλλὰ ΚΑΤΑ ΦΟΡΑΝ ἡμικοτύλιον, ὅκως μὴ διάῤ» ῥοια αὐτῷ ἐπιγένηται », ὅπου τὸ ΚΑΤΑ ΦΟΡΑΝ ὁ μὲν Πλούταρχος ἤθελε τὸ ἑρμηνεύσειν ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΦΟΡΑΝ, ἡ δὲ κοινή μας γλῶσσα ΚΑΘΕ ΦΟΡΑΝ.

ΦΟΡΑΔΑ, Σ. Δ. ἡ θήλεια ἵππος, Φορὰς καὶ Φορβὰς, Ἑλλ. (jument). Ὁ Εὐριπίδης (Βακχ. 166) διὰ τοῦ β,

Πῶλος ὅπως, ἅμα
Ματέρι φορβάδι
Κῶλον ἄγει ταχύπουν.

Ὁ Ἡσύχιος ἐξηγεῖ τὴν λέξιν (ἀπὸ τὸ Φέρβω τὸ βόσκω), « Φορβάδων, νομάδων βοσκημάτων ». Ἀλλ' ὁ αὐτὸς φέρει καὶ (χωρὶς τὸ β) « Φοράδες, αἱ θήλειαι ἵπποι » ἀπὸ τὸ Φέρω δηλαδὴ, συνών. τοῦ Κύω, Ἑλλ. (porter). Ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Ῥωμ. Forda, κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὴν Ἑλλ. αἰτιατικὴν, Φορβάδα (τὴν ἐγκαςρωμένην ἀγελάδα). Λέγει

ὁ Οὐάῤῥων : « Bos forda, quæ fert in ventre » τὰ δὲ Γλ. « Forda, Βοῦς ἐγκύμων ».

ΦΟΥΓΓΈΤΑ, μὲ συνών. Νεκρολούλουδον, Σ. καὶ ἐξήγησιν Ἰταλικὴν Ottona, λέξιν ἄγνωςον εἰς ἐμέ. Ὁ ΓΓ. τὸ ἐξηγεῖ Γερμανιςὶ, Todtenblume, ἑρμηνευτικὸν τοῦ Νεκρολούλουδον. Τὸ Φουγγέτα εἶναι ὑποκορ. τοῦ Ἰταλικοῦ fungo, τοῦ σημαίνοντος τὸν Ἀμανίτην (champignon), διότι ἀληθῶς τὸ ἄνθος, ἡ Φουγγέτα, εἰκονίζει ἀμανίτην.

ΦΟΎΚΙΑ. Ζ. Φύκια.

ΦΟΥ͂ΣΚΑ. Ζ. Σδουρδοῦκλος.

ΦΟΥΤΡῊΣ, μὲ συνών. Δήμιος, Σ. Δ. Πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Fustuarius (bourreau).

ΦΡΑΓΈΛΛΙΟΝ, Φλαγγέλλιον, Φραγγέλλιον, καὶ θηλ. Φραγγέλλη, Δ. Μάςιξ, Ἑλλ. Τοῦ παρακμ. ἑλλ. λέξις, ἀπὸ τὸ Ῥωμ. flagellum (fouet), ὅθεν τὸ ἔλαβαν καὶ οἱ εὐαγγελιςαὶ (Ἰωάνν. β′, 15) δι' ἑνὸς γ̄ « Καὶ ποιήσας φραγέλλιον ἐκ σχοινίων ». Ἐκ τούτου καὶ τὸ ἑξῆς ῥῆμα. :

ΦΡΑΓΓΕΛΛΌΝΩ (Φραγγελλώνω καὶ Φλαγγελλώνω, Σ. Φραγγελίζω, Δ.), Μαςίζω, καὶ Μαςιγόω, Ἑλλ. (flageller, fouetter). Εἰς τοὺς εὐαγγελιςὰς καὶ τοῦτο (Ματθ. κζ′, 26) δι' ἑνὸς γ̄ « Τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγελλώσας παρέδωκεν ἵνα ςαυρωθῇ ».

ΦΡΑΓΓΈΛΗ. ΦΚΑΓΓΈΛΛΙΟΝ. Ζ. Φλαγέλλιον.

ΦΡΆΚΤΗΣ. Ζ. Ξεροτρόχαλος, καὶ Τράφος.

ΦΡΆΟΥΛΕ καὶ Φράγουλε, Δ. Οὕτω βαρβάρως τὸ γράφει λαβὼν ἀπὸ Νικόλαον τὸν Μυρεψὸν, Γραικορωμαῖον τῆς δεκάτης τρίτης ἑκατονταετηρίδος. Ὁ Σπρεγγέλος (Εἰς τὰς εἰς τὸν Διοσκορίδην σημειώσεις, σελ. 590) τὸ γράφει Φραγοῦλι, ὁ δὲ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, pag.

lxxx) Φραοῦλι, καὶ Κοκκομαρία. Φράουλες, πληθ. ὀνομάζονται σήμερον, ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν fravole ἢ fragole (fraises), γεννημένον ἐκ τοῦ Ῥωμ. οὐδετ. πληθ. fraga orum, τὸ ὁποῖον ὅμως σημαίνει τὰ Κόμαρα (Ζ. Κουμάρι). Ἀπὸ τὴν πρὸς τὸν καρπὸν τοῦτον ὁμοιότητα ὠνομάσθη οὕτως καὶ ἡ fraise καὶ τὸ Φραγοῦλι, ὡς ἂν ἔλεγες Κόμαρον κηπευτὸν, Ἑλλ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν τὰ ἐγνώρισαν ἴσως, ἢ κἂν δὲν τὰ ὠνόμασαν· εἰς τοὺς Ῥωμαίους πρῶτος μετὰ τὸν Ὀβίδιον τὰ ὀνομάζει ὁ Πλίνιος (XV, 24, § 28), ὅςις καὶ τὰ διακρίνει ἀπὸ τὰ Κόμαρα μὲ τὸ ἐπίθ. Fraga terrestria, Κόμαρα ἔγγεια, ἤγουν μὴν ἀναβαίνοντα εἰς ὕψος θάμνου, ὡς ἡ Κομαρία. Ὅπως ἂν ἦναι, παρὰ τὸ βάρβαρον Φράουλες, κάλλιον νὰ τὰ ὀνομάζωμεν *Ἡμεροκόμαρα, ἢ *Κηποκόμαρα, πλὴν ἀνίσως ὀνομάζωνται ἤδη (ὡς ἀκούω) εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος Χαμοκέρασα. Ζ. Χαμαικερασία.

ΦΡΆΣΣΩ (Φράζω, Σ. Δ.). Ζ. Μπουτζόνω.

* ΦΡΈΑΡ. Ζ. Πηγάδι.

ΦΡΕΓΓΙΆΤΑ. Ζ. Φρίντζα.

ΦΡΕΝΤΖΟΎΝΙ, μὲ ἐξήγησιν Ἰταλικὴν, becchietto. Νοεῖ, νομίζω, τὴν Σπίζαν τοῦ Ἀριςοτέλους, ὄρνεον τὸ αὐτὸ, κατά τινας, καὶ ὁ πάλαι καὶ σήμερον ὀνομαζόμενος Σπίνος (pinson). Ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 11) ἤκουσεν εἰς τὴν Κρήτην τὴν Σπίζαν ὀνομαζομένην καὶ Φριγγιλάρι, Δ.

ΦΡΙΓΓΙΛΆΡΙ. Ζ. Φρεντζούνι.

ΦΡΙΚΤΌΣ. ΦΡΙΚΤΟΤΡΟΜΙΣΜΈΝΑ. Ζ. Φρίττω.

ΦΡΊΝΤΖΑ, Σ. Δ. Φραγγιάτα, Σ. Δ. Φρεγγιάτα, Δ. Φρατζάτον, Φροντζάτον, καὶ Φρουντζάτον, Δ. Ὅςις τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Frons, frondis, τὸ φύλλον (feuille), καὶ φέρει μαρτυρίαν ἀπὸ ποιητὴν ἀνώνυμον,

Φρουντζάτον θέλω ἔμορφον νὰ ποίσετε εἰς τὸν κῆπον,

καὶ πάλιν,

Λέγει τους, ποίσετε μοναῖς καὶ τέντες καὶ φρατζάτους.

Ἡ λέξις σημαίνει καλύβην σκευαςὴν ἀπὸ κλάδους δένδρων, Καλιὰς, καὶ Σκιὰς καὶ Σκιαδία, Ἑλλ. (chaumière, cabane, feuillée). Ὁ Ἡσύχιος φέρει « Καλιὴν... τὸν ἀπὸ » ξύλων οἶκον » καὶ « Σκιάς... σκηνὴ ὡροφομένη » καὶ « Σκιαδία, σκηνοπηγία ».

ΦΡΊΞΙΣ. Ζ. Φρίττω.

ΦΡΊΤΤΩ, Σ. συνών. τοῦ Ἀνατριχιάζω, Σ. (hérisser, se hérisser). — 2) Μεταφορ. καὶ συνηθέςερον Τρέμω ἀπὸ ὀργὴν, φόβον, ἢ ἄλλο τι αἰφνίδιον πάθος τῆς ψυχῆς (frémir), οἷον Ἔφριξα ἀκούων τοιαῦτα λόγια, ὡς εἶπε καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Ἠλέκτρ. 1407),

Ἤκουσ' ἀνήκουστα
Δύςανος, ὥςε φρῖξαι.

Τὰ ῥηματικὰ εἶναι Φρίξις, Σ. Φρίκη Ἑλλ. (horreur), καὶ Φρικτὸς, Σ. (affreux), ὁ προξενῶν φρίκην, οἷον Φρικτὰ καὶ φοβερὰ πράγματα. Καὶ ἐπίῤῥ. σύνθετον, Φρικτοτρομισμένα, Δ.

ΦΡΟΚΑΛΙΔΑ. Ζ. Φαράσιον.

ΦΡΟΚΑΛΩ. Ζ. Φιλοκαλῶ.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ. Ζ. Σπουδαστήριον.

* ΦΡΥΓΑΝΙΖΩ λέγουν οἱ Χῖοι τὸ τουρκοχυδ. λεγόμενον Καβουρδίζω (torréfier, griller), Φρύγω, Ἑλλ. Ζ. καὶ Καυσαλίζω.

ΦΡΥΝΟΣ, Σ. ὁ ἄλλοῦ (Ἄτακτ. II, σελ. 375 καὶ 428),

ὀνομασθεὶς Φουρνὸς, Φρῦνος, Ἑλλ. Frosch, Γερμανιςί (crapaud).

ΦΤ (ὅσα δὲν εὑρίσκονται εἰς τὸ), Ζ. εἰς τὸ ΠΤ.

ΦΤΕΛΕΆ (Φτελὴ καὶ ΦΤΗΛΙΆ, Δ.) Πτελέα, Ἑλλ. (orme). Ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, pag. lxxxvii) σημειόνει τρία ὀνόματα γραικικὰ τοῦ δένδρου, Φτελέα, Βεῦσος, καὶ Γαύρα.

ΦΤΈΡΑ, Φτέρη, Φτερίδα, Σ. φυτὸν ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Πτερὶς, Ἑλλ. (fougère). Κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράςου, ὀνομάζεται καὶ οὐδετέρως Φτερὶ, ἤγουν Πτέριον.

ΦΤΕΡΟΥΓΙΆΖΩ, Σ. εἰς τὸ Α ςοιχεῖον τὸ σημειόνει ὡς συνών. τοῦ Ἀναπεταρίζω (étendre, déployer ses ailes), Πτερυγίζω καὶ Πτερύσσομαι, Ἑλλ. κυρίως ἐπὶ τῶν ἐχόντων πτερὰ, ὅτε τὰ κινοῦν διὰ νὰ πετάξωσι.

ΦΤΙΑΣΊΔΙ. Ἐμεταμόρφωσε τὶς ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους τὸ Φτιασίδιον εἰς τὸ Φυκιασίδιον, ἐτυμολογῶν δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Φῦκος (fard). Ἡ μεταμόρφωσις εἶν' εὐφυεστάτη, ἀλλ' ἴσως ὄχι καὶ εὐτυχεστάτη. Ζ. Προσωπίδι.

ΦΤΥΆΔΙ, Σ. γένος ἀσπίδος, ἀπὸ τὸ Πτυάδιον, ὑποκορ: τοῦ Πτυὰς, ἄδος, Ἑλλ. (ptyade).

ΦΤΩΧΙΚΌΣ. ΦΤΩΧΌΣ. Ζ. Πτωχικὸς, καὶ Πτωχός.

ΦΎΚΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Σ. Δ. Φούκια, Δ. συνών. τοῦ Βρύα. Ζ. Ἀβρί.

ΦΥΛΆΓΩ, Σ. Δ. Φυλάσσω, Δ. Φυλάσσω, Ἑλλ. (garder, observer). Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 377) πρόσθεσε, Φυλάσσω τὴν ὀργὴν, ἤγουν μνησικακῶ, κατὰ τὸ (Ἰλιάδ. π', 30),

Μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις!

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ! (Dieu nous en garde!) καὶ

ἐλλειπτ. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ! καὶ μὲ δευτέραν ἔλλειψιν, Θεὸς φυλάξῃ! ὅταν ἐπιθυμῶμεν ν' ἀποφύγωμεν τὶ ἐνδεχόμενον κακόν. Ὁ Διομήδης παρακαλῶν τὴν Ἀθηνᾶν (Ἰλιάδ. κ', 291) λέγει·

Ὥς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίςασο, καί με φύλασσε.

Ἂν ἐφύλασσεν ὅ,τι τὸν εἶπα, ἤθελεν ἀποφύγειν τὸν θάνατον, κατὰ τὸ (Ἰλιάδ. π', 686),

Εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
Ἦ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.

Φυλάσσομαι, ῥῆμ. μέσ. Σ. μὲ αἰτιατικὴν, ὡς οἱ παλαιοὶ, Φυλάσσομαι, Ἑλλ. (se garder, prendre garde), οἷον Φυλάσσου τον, ἢ Φυλάσσου τοὺς δόλους του, ὡς εἶπε καὶ ὁ Κωμικὸς (Ἐκκλ. 830), περὶ γυναικῶν δολίων « Ἄς γ' ἐγὼ φυλάξομαι ».

ΦΥΛΛΑΔΑ, οὐσ. θηλ. Σ. τὸ σημειόνει ὡς συνών. τοῦ Λάχανα (choux), εἰς δὲ τὸ Λ ςοιχεῖον ἐξηγεῖ τὰ Λάχανα πληθ. κατὰ τὴν ἀρχαίαν σημασίαν, Ἑλλ. (herbes potagères, légumes). Τὸ Λάχανα συνήθως σημαίνει τὴν Κράμβην, Ἑλλ. (chou) τῶν παλαιῶν, ὡς τὸ ἐξηγεῖ καὶ ὁ Δ. ἀπὸ τὸν Ἀγάπιον, « Τὰ κραμβία, ἤγουν Φυλάδες (γρ. » φυλλάδες) καὶ καρμπολάχανα (γρ. κραμβολάχανα) ». Ἴσως καὶ παλαιὰ Φυλλὰς, Ἑλλ. ὠνομάζετο καὶ ἡ Κράμβη, Ἑλλ. σημαντικῶς διὰ τὸ πολύφυλλον, ἢ μᾶλλον πάμφυλλον αὐτῆς.

ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΘΥΡΑΣ. Ζ. Κανάτι.

ΦΥΛΛΕΡΕΑ. Ζ. Φίλυρα.

* ΦΥΛΛΙΑ, οὐσ. πληθ. (fines herbes), λέξις ἀναγκαία νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Ζ. Μπουράντζα.

ΦΥΛΛΙΑΖΩ, ΦΥΛΛΙΖΩ, ΦΥΛΛΙΟΝ. Ζ. Δέλος, καὶ Ἐμφυλλίζω.

ΦΥΛΛΟΚΑΡΔΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Σ. τὰ δύο τῶν ςομάτων

τῆς καρδίας καλύμματα (les oreillettes du cœur), τὰ ὀνομασθέντα ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Ὦτα καρδίας, Ἑλλ. Αὐτία τῆς καρδίας. Ὁ Ἱπποκράτης (Περὶ καρδ. § 6-7, σελ. 291) τὰ ὀνομάζει Ἰωνικῶς, « Οὔατα καρδίης ».— 2) Συνηθέστερον μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν μεταφορ. οἷον Μοῦ ἔκαυσε τὰ φυλλοκάρδια, ἤγουν Μ' ἐλύπησε σφοδρά.

ΦΥΣΑΝΙ. Ζ. Φυσερόν.

ΦΥΣΕΓΓΙΟΝ ἢ ΦΥΣΕΓΚΙΟΝ. Ζ. Ῥοκέτο.

ΦΥΣΕΙ, ἐπίῤῥ. Δ. τὸ ἐξηγεῖ certe, re vera, τῳόντι, ἀληθῶς.—2) Καὶ Sponte, Δ. αὐτομάτως. Εἶναι δοτικὴ τοῦ ὀνόματος Φύσις, μεταβαλθεῖσα εἰς ἐπίῤῥ. ὡς καὶ πολλαὶ ἄλλαι δοτικαὶ φέρονται ἐπιῤῥηματικῶς εἰς τοὺς παλαιούς. Εἰς ἡμᾶς σήμερον τὸ Φύσει (naturellement) ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ λοιπὰ ἐπιτατικὰ ἐπιῤῥήματα, οἷον Φύσει κακὸν ὀνομάζομεν τὸν κάκιστον ἄνθρωπον, καὶ Φύσει τρελὸν, τὸν ἀφρονέστατον. Τοῦτο ἐνόει καὶ ὁ Ἡσύχιος, γράφων « Φυῶς, φύσει ». Ζ. Ὑπερβολῇ.

ΦΥΣΕΡΟΝ, μὲ συνών. Φυσάνι, Σ. Φυσοῦνι, Σ. Δ. Φυσητὴρ καὶ Φῦσα, Ἑλλ. (soufflet), σκεῦος χρήσιμον νὰ φυσᾷ τὸ πῦρ. Ὁ Ὅμηρος τὸ ὀνομάζει Φῦσαν (Ἰλιάδ. σ', 470),

Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων.

ΦΥΣΙΣ, Σ. σημειόνων καὶ τὴν σημασίαν τοῦ αἰδοίου (parties naturelles), Σ. καὶ « Φύσις τοῦ ἀνδρὸς » Σ. καὶ « Φύσις » τῆς γυναικός » Σ. Περὶ τῆς γυναικὸς ἔχομεν παράδειγμα εἰς τὸν Ἱπποκράτην (Περὶ γυναικ. Β', § 37, σελ. 569) « Ἢν » αἱ μῆτραι προσίωσιν (γρ. προΐωσιν) ἐξωτέρω τῆς φύσιος » καὶ (Περὶ Ἀφορ. § 27, σελ. 643) « Ἢν αἱ μῆτραι προ» έλθωσιν ἔξω τῆς φύσεως ». Ἡ ὁμωνυμία τῆς λέξεως μὲ

τὸ Φύσις (nature) ἐγέννησε τὸ σκωπτικὸν ἐπίγραμμα εἰς παρθένον ἀπάρθενον, ἥτις ἐπορίζετο τὰ πρὸς ζωὴν, ὁπόθεν δὲν ἔπρεπε (BRUNCK, *Analect.* tom. II, pag. 294),

Παρθενικὰ κούρα ἑὰ κέρματα πλείονα ποιεῖ,
Οὐκ ἀπὸ τᾶς τέχνας, ἀλλ' ἀπὸ τᾶς φύσιος.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐμεταχειρίσθη, περὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, τὸ Ῥωμ. Natura ὁ Κικέρων, λέγων (De natur. Deor. III, 22) περὶ τοῦ Ἑρμοῦ : cujus obscœnius excitata natura traditur, &c. Ἂν ἐπιθυμῇς νὰ μάθῃς καὶ τὴν ἀγρίαν διαγωγὴν τῶν Γραικορ. ὅτε ἐδεσπόζοντο ἀπὸ Ἁγίους ἀγρίους αὐτοκράτορας, ἰδοὺ καὶ ἄλλη μαρτυρία ἀπὸ τὸν Θεοφάνην (παρὰ τῷ Δ. σελ. 1712) « Ἀποσφάζουσιν Ἀνα-
» ςάσιον, τὸν μέγαν Πατριάρχην Ἀντιοχείας, βαλόντες τὴν
» φύσιν αὐτοῦ ἐν τῷ ςόματι αὐτοῦ ». (Ζ. Σάρκα). Ἡ παλαιὰ δοτικὴ, Φύσει, ἔλαβεν εἰς ἡμᾶς ἐπιῤῥηματικὴν σημασίαν. Ζ. Φύσει.

ΦΥΤΕΥΤΗΡΙΟΝ, Σ. Δ. Φυτόριον και Φυτωρεῖον, Δ. Λέγεται καὶ θηλ. Πρασόδενδρα (γρ. Πρασοδένδρα), Σ. Φυτούργιον καὶ Φυτευτήριον, Ἑλλ. (pépinière), περίβολος ὅπου φυτεύονται προσκαίρως τὰ νεόβλαστα δενδρίδια, διὰ νὰ μεταφερθῶσιν ἔπειτα εἰς τοὺς οἰκείους τόπους. Τὸ Φυτευτήριον εἶναι λέξις τοῦ Ἱπποκράτους, ὅςις διακρίνων τὰ ἐξαρχῆς σπειρόμενα ἀπὸ τὰ μεταφυτευόμενα (Περὶ φυσ. παιδ. σελ. 150 Lind) λέγει « Ταῦτα μὲν εἴρηταί μοι περὶ τῶν ἐκ ΣΠΕΡΜΑΤΟΣ
» φυομένων ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος. Τὰ δὲ ἐκ ΦΥΤΕΥ-
» ΤΗΡΙΩΝ, ἀπὸ δενδρέων δένδρεα γίνεται, κ. τ. λ. ».

Τὸ Φυτωρεῖον ἢ Φυτώρειον, ἢ Φυτώριον (λέξις τῶν Γραικορ. σύνθ. ἀπὸ τὸ Φυτὸν καὶ Ὥρη) σημαίνει Φυλακτήριον ἢ ἐπιμελητήριον τῶν φυτῶν.

Ἡ Πρασοδένδρα, θηλ. λέξις σύνθ. ἀπὸ τὸ Πρασιὰ, καὶ Δένδρον, σημαίνει τὰ κατὰ ςίχους, ἢ κατὰ πρασιὰς, φυτευόμενα. Ζ. Πρασιά.

ΦΥΤΙΛΙΟΝ. ΦΥΤΙΛΛΙΟΝ. ΦΥΤΛΙΟΝ. Ζ. Φατλίον, καὶ Φιτίλι.

ΦΥΤΡΑ, οὐσ. θηλ. καὶ Φυτρὸν, οὐδέτ. Σ. καὶ τὸ ἐξηγεῖ, Ὁ παχύτερος κλάδος τοῦ δένδρου (maîtresse branche) Φιτρὸς καὶ Φίτρον, Ἑλλ.

Ἡ διὰ τοῦ ῑ ἢ διὰ τοῦ ῡ γραφὴ εἶναι ἀδιάφορος. « Πάν» τες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον » εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ψ', 123), ὅπου ὁ Εὐςάθιος λέγει « Φιτροὺς, ὅ ἐςι » κορμούς... καὶ ἔοικεν ὁ Φιτρὸς, φυτιρός τις εἶναι, ὡς » ἀπὸ τοῦ Φίτυ, ὃ δηλοῖ φυτὸν ἢ φύτευμα, κ. τ. λ. ». Λέγει καὶ ὁ Ἡσύχιος, « Φίτρον, τὸ μέσον τοῦ ῬΙΝΙΟΥ τὸ » κοῖλον, καὶ ὁ κορμὸς τοῦ ξύλου, παρὰ τὸ φύεσθαι » καὶ « Φίτυ, φυτὸν, φύτευμα » καὶ διὰ τοῦ ῡ « Φύτρα, φύσις, » οἱ δὲ, φυτευτήρια ». ῬΙΝΙΟΝ ὀνομάζει, ἂν δὲν λανθάνωμαι, τὸ ἀνωτέρω ὀνομασθὲν Τουβίον, τὸ ἐξέχον δηλαδὴ μέρος, ὡς μύτη (Ῥὶς ῥινὸς, Ἑλλ.) τοῦ λύχνου (bec de la lampe), ἐπάνω τοῦ ὁποίου ἀναπαύεται τὸ ἐλλύχνιον (Ζ. Φιτρί, σελ. 650). Καὶ ἂς σημειωθῇ ἡ λέξις *Ῥινίον, ὡς ἀναγκαία νὰ τοπισθῇ καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ, εἰς ταύτην λέγω τὴν σημασίαν (bec), ὡς ὑποκορ. τοῦ Ῥὶς ῥινὸς (narine), ὅπου δὲν ἐσημειώθη ἀκόμη, πλὴν τὸ Ῥινίον, ὑποκορ. τοῦ Ῥίνη (lime).

ΦΩΚΑΔΙΟΝ. Ζ. Φωκᾶς.

*ΦΩΚΑΣ, μικρὸν πήλινον ἀγγεῖον, χρήσιμον νὰ δέχεται τὰ πτύσματα (crachoir). Ὁ Δ. φέρει ὑποκορ. Φωκάδιον, μὲ συνών. « Ἀλάβαστρον, Μυροθήκη, Καννίον ». Ὁ δὲ Σουΐδας, γενικῶς, « Φωκὸς... ἀγγεῖόν τι ». Ἂν νοῇ τὸ ἀπὸ

τὸν Δ. ὀνομαζόμενον Φωκίον (Ζ. Φωκίον), ὁ Φωκὸς συγγενεύει μὲ τὸ Φώγανον, Ἑλλ. ἀπὸ τὸ Φώγω, Ἑλλ. τὸ Φρύγω, ὅθεν καὶ τὸ « Φῶγος (γρ. Φῶγοι), Φωΐδες, τὰ πρὸ πυρὸς ἐν » σώματι γινόμενα ἐκ φυσήματος (γρ. ἐκφυσήματα), κ. τ. λ. », κατὰ τὸν Ἡσύχιον.

ΦΩΚΗ, καὶ Φώκα (Φόκια, Σ.) Φώκη, Ἑλλ. (phoque), ζῶον θαλάσσιον τοῦ γένους τῶν ἀμφιβίων.

ΦΩΚΙΟΝ, Δ. Πύραυνος, Ἑλλ. ἂν δὲν συγγενεύῃ, ὡς εἶπα μὲ τὸ Φωκὸς, ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Foculus (réchaud). Ζ. Φωκᾶς.

ΦΩΚΙΟΣΚΑΤΟΝ, μὲ ἐξήγησιν, Ἀλκυώνιον, Δ. Ἀλκυώνιον, Ἑλλ. Τὰ Γλ. φέρουν, « Ἀλκυώνιον, ἡ κόπρος τῆς φώκης ». Εἶναι τοῦ γένους τῶν ζωοφύτων, τοῦ ὁποίου πέντε εἴδη καταριθμεῖ ὁ Διοσκορίδης, προσθέτων ὅτι τὸ πέμπτον εἶδος γεννᾶται εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Προποντίδος, ὅπου οἱ ἐγχώριοι τὸ ὀνομάζουν « Ἁλὸς ἄχνην » (Διοσκορίδ. V, 136), ἢ συνθέτως, ὡς ἀλλοῦ φέρεται, « Ἁλοσάχνην » (Ἀριστοτέλ. Περὶ ζ. ἱστορ. IX, 15). Ἀλκυώνιον ὠνομάσθη, διότι τὸ ἐνόμισαν αὐτὴν τὴν φωλεὰν τῆς Ἀλκυῶνος (Alcyon) τοῦ ὀρνέου. Ἄλλοι τὸ ἐξήγησαν ἁπλῶς ἅλας, ὡς τὰ Γλ. Ἁλὸς ἄχνη, τὸ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης γινόμενον εἰς τὰς ἄκρας τῆς λίμνης ἅλας· καὶ ἄλλοι Κόπρον τῆς φώκης. Ὅλα ταῦτα ἐγεννήθησαν ἀπὸ ἄγνοιαν τῆς φύσεως τοῦ πράγματος, ὄχι παράδοξον· ἐπειδὴ καὶ σήμερον ἀκόμη, μετὰ πολλὰς ἐρεύνας τῶν φυσιολόγων, δὲν ἐδιακρίθησαν ἀδιστάκτως τὰ πέντε εἴδη τοῦ Ἀλκυωνίου. Τὸ πέμπτον εἶδος τοῦ Διοσκορίδου νομίζεται τὸ αὐτὸ καὶ τὸ Alcyonium ficus (Alcyon, figue de mer), καὶ ἀπ' ἄλλους μὲ τὸ Alcyonium aurantium (Ἴδε τὰς σημειώσ. τοῦ Sprengel εἰς τὸν Διοσκορίδ. σελ. 651). Εἰς τὴν Προποντίδα μάλιστα ὑπερπλεονάζει τὸ εἶδος

τοῦτο τοῦ Ἀλκυωνίου, κατὰ τὸν Βελλώνιον (Observat. I, 4, pag. 176), ὅστις τὸ ἤκουσεν ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοὺς Γραικοὺς Ἀρκεῖλλι (Arkeilli).

* ΦΩΛΙΟΝ (χυδ. Φῶλιν). Ζ. Πρόσαυγον.

ΦΩΝΑΖΩ, Φωνῶ, Ἑλλ. Παρὰ τὴν γνωστὴν σημασίαν (crier), σημαίνει ἔτι (ὡς καὶ τὸ Κράζω, Σ.) τὸ Καλῶ τινὰ ἐξ ὀνόματος (appeler), νὰ ἔλθῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, οἷον, Φώναξέ τον· Τὸν ἐφώναξα, ἀλλὰ δέν με ἤκουσε. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν πλάσσει ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀθηνᾶν λέγουσαν πρὸς τὸν Αἴαντα (Αἴαντ. 73)· « Αἴαντα φωνῶ. Στεῖχε » δωμάτων πάρος » ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ Ἑϐδ. ἐμεταχειρίσθησαν τὸ Βοῶ (Βασιλ. Β', κ', 4), οἷον, « Βόησόν μοι τὸν ἄνδρα » κ. τ. λ. ». Ὁ δὲ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. γ', 161) τὸ ἐδιάλυσεν εἰς δύο,

——— Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ·

καὶ (ω, 193),

Ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε.

Εἶπεν ὅμως καὶ (υ, 199),

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε.

ΦΩΝΑΛΑΣ, Σ. ὁ ἀγαπῶν νὰ φωνάζῃ ἢ νὰ λαλῇ τρανὰ (criard, criailleur), Φῶνος, Ἑλλ. ὡς λέγει ὁ Σουΐδας « Φῶνος, ὁ μεγαλόφωνος ». Πιθανὸν ὅτι οἱ παλαιοί, ὡς ἔλεγαν Ῥωγαλέος ἀπὸ τὸ Ῥωγή, καὶ Ῥωμαλέος ἀπὸ τὸ Ῥώμη, οὕτως εἶχαν καὶ τὸ * Φωναλέος (ἄγνωστον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ) ἀπὸ τὸ Φωνή, ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ συναίρεσιν ἐγεννήθη ὁ Φωναλὸς καὶ Φωναλᾶς.

ΦΩΡΟΥΜΑΙ, Σ. Δ. μὲ συνών. Ὑποπτεύω, Σ. (soupçonner) ἀπὸ τὸ Ὑφορῶμαι, Ἑλλ. συνών. τοῦ Ὑποπτεύω, Ἑλλ.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ, μὲ συνών. Φωτερὸς, Σ. (lumineux, éclairé), οἷον, Οἶκος Φωτερός, ὁ δεχόμενος ὁλόθεν

τὸ φῶς, ὁ μὴ σκοτιζόμενος ἀπὸ ἄλλα κτίρια. Τὸ Φωτεινὸς εἶναι Ἑλληνικόν· τὸ δὲ Φωτερὸς Ἑλληνιωνικὸν, ἀπὸ τὸ ἀκαταχώριςον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ * Φωτηρὸς, εἰς τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται τὸ Ἀλγεινὸς καὶ Ἀλγηρὸς καὶ τὸ Ὑγιεινὸς καὶ Ὑγιηρὸς, ὅθεν ἔχομεν τὸ Ὑγιερὸς, χυδαϊσμένον εἰς τὸ Γιερὸς ἢ Γερὸς (sain).

ΦΩΤΕΡΌΣ. Ζ. Φωτεινός.

ΦΩΤΊΑ. Ζ. Πῦρ.

ΦΩΤΎΛΙΟΝ. Ζ. Φατλίον.

Χ.

ΧΑΒΙΆ, μὲ ἐξήγησιν Ἰταλ. baia (baie), Σ. λιμὴν πρόσγειος ἢ κλειστὸς, Ὅρμος, Ἑλλ. Ἴσως ξένη λέξις ἡ Χαβιὰ, Ἀγγλ. haven, Γερμαν. hafen, Γαλλ. hâvre. — 2) Χαβίαν ἔτι ὀνομάζομεν καὶ τὸν Χάβον. Ζ. Χάβος.

ΧΑΒΙΆΡΙ. Ζ. Γάρος, καὶ Ἐγκατηρά.

ΧΆΒΟΣ, Δ. Χάμος, Δ. ἀπὸ τὸ Κημὸς, Ἑλλ. Καμὸς Δωρικῶς (muselière), κατὰ τροπὴν τοῦ κ εἰς τὸ χ καὶ τοῦ μ εἰς τὸ β. Λέγεται καὶ Χαβία. Συγγενεύει ἡ λέξις μὲ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Χαβὸν, καμπύλον, ςενὸν » καὶ τὸ « Χαμὸν, » καμπύλον » διὰ τὸ ςενωτικὸν τοῦ Κημοῦ, κατὰ τὸ « Ἐν » κημῷ καὶ χαλινῷ τὰς σιαγόνας αὐτῶν ἄγξαι » (Ψαλμ. » λϐ', 9). Αὐτὸ τὸ, Ἑλλ. Κημὸς, ἢ Καμὸς ἴσως κατὰ διάλεκτον, ἀπέβαλε τὸ δεύτερον μ τοῦ Καμμὸς, ἀπὸ τὸ Κάμπτω. Καὶ ἡ Χαβία (baie) λοιπὸν, ἀπὸ τὸ Καμὸς (Κημὸς), διὰ τὸ στενὸν καὶ περίκλειστον τοῦ Ὅρμου, Ἑλλ.

ΧΑΔΕΎΩ, μὲ συνών. Κολακεύω (caresser), Σ. Τὸ μέσ. Χαδεύομαι σημαίνει τὸ προσποιοῦμαι (faire semblant), Ἀκκίζομαι καὶ Θρύπτομαι, Ἑλλ. οἷον πρὸς τὸν

ἀποβάλλοντα τὶ προσποιητῶς, λέγομεν, Λάβε το, μὴ χαδεύεσαι.

Τοῦ ῥήματος Χάζω, Ἑλλ. ὁ ἀόριςος δεύτερος, Ἔχαδον ἐγέννησεν ἄλλον τύπον τὸ Χάδω ἢ Χαδέω, τὸ σημαῖνον καὶ τὸ Χαίνω ἢ Χάσκω (avoir la bouche ouverte), καὶ τὸ Χωρῶ ἢ Ἀναχωρῶ, ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἐκ τούτου γεννημένον Ῥωμ. cedo (céder, se retirer). Εἰς τὸν Ἡσύχιον φέρεται « Χαζόμενον, ἀναχωροῦντα » « Χαδέειν, » Χωρῆσαι. » « Χάδεν, ἐχώρησεν » καὶ « Κεκαδησόμεθα, » διασκορπισθησόμεθα, χωρισθησόμεθα » ἤγουν θέλομεν ἀναχωρήσειν ἀπ' ἀλλήλων· ὅθεν ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ ἄλλη γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου : « ΚΕΧΑΡΗΜΑΙ, ΧΑΙΡΩ, ἢ χωρῶ » τρεπομένη εἰς τὸ « ΚΕΧΑΔΗΜΑΙ, ΧΑΙΝΩ, ἢ χωρῶ » (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Πλούταρχ. (Αἰμ. Παυλ. § 10, σελ. 404) σημειώσεις μου.

ΧΑΖΑΝΑΣ. Ζ. Καζνάς.

ΧΑΙΡΑΜΕΝΟΣ καὶ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ, μὲ συνών. Σύχαρος, Σ. ἐπίθ. μετοχικὰ, τὸ πρῶτον, λείψανον αἰολισμοῦ τοῦ Χαίραμαι, Χαίρημι, ἀντὶ τοῦ Χαιρέω (ὡς ἔλεγαν καὶ Αἴνημι ἀντὶ τοῦ Αἰνέω, καὶ Νόημι ἀντὶ τοῦ Νοέω), τοῦ ὁποίου ὁ μέλλων Χαιρήσω, ἦτο χρηςὸς εἰς τοὺς Ἴωνας. Τὸ δεύτερον, ἀπὸ ἄχρηςον ῥῆμ. Χαρέω, τοῦ ὁποίου σώζεται ὁ παρακείμενος Κεχάρηκα, Κεχαρημένος.

ΧΑΙΡΕΤΙΖΩ, Δ. Χαιρετῶ, Σ. Προσαγορεύω, Ἑλλ. (saluer). Τὸ δεύτερον μόνον ἔχει ὁ Σ. ὡς συνηθέςερον. Τὸ πρῶτον εἶναι τοῦ παρακμ. ἑλλ. οἷον (Διογεν. Λαέρτ. III, 98) « Τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσιν » χρηςὸν εἰς τοὺς Γραικορ. οὐδ' εἰς ἡμᾶς ὅμως ἄχρηςον, ἐπειδὴ ἔχομεν τὴν μετοχὴν Χαιρετισμένος, Σ. καὶ τὰ ῥηματικὰ Χαιρέτισμα καὶ Χαιρετισμὸς (salutation), Σ. Χαιρετισμοὶ τῆς

Π α ν α γ ί α ς Δ. (cantiques en l'honneur de la vierge) ὀνομάζονται καὶ οἱ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ψαλλόμενοι ὕμνοι εἰς τὴν Παναγίαν.

ΧΑΊΡΟΜΑΙ, Σ. Δὲν εἶναι ἀσύνηθες οὐδὲ τὸ οὐδέτερον Χαίρω, Ἑλλ. (se réjouir). Τὸ Χαίρομαι κατεδικάσθη ἀπὸ τοὺς Ἀττικοὺς ὡς βαρβαρισμὸς, ὀνομασθεὶς καὶ μὲ ἴδιον ὄνομα Δατισμὸς, ἀπὸ τὸν Δάτιν, ϛρατηγὸν τῶν Περσῶν, ὅϛις, θέλων νὰ ἑλληνίσῃ, εἶπεν ὁ ταλαίπωρος Χ α ί ρ ο μ α ι· ὅθεν καὶ ἐκωμῳδήθη ἀπὸ τὸν Ἀριϛοφάνην (Εἰρ. 289),

Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος·
Ὡς ἥδομαι, καὶ τέρπομαι, καὶ ΧΑΊΡΟΜΑΙ.

Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 380) περὶ τῆς συντάξεως τοῦ Χαίρω μὲ αἰτιατικὴν, εἰς σημασίαν τοῦ ἀπολαύω (jouir), πρόσθεσε ἀπὸ τὸν Εὐριπίδην (Ἴων. 358) τὸ

Τὰ κοινὰ χαίρων, οὐ δίκαια δρᾷ, μόνος,

ἤγουν ἀπολαύων μόνος τὰ κοινὰ εἰς ὅλους ἀγαθὰ, παραβαίνει τὰ ἀνήκοντα εἰς ὅλους δίκαια.

Τὸ ἐμεταχειρίζοντο καὶ ἀμεταβ. ἡ ἐλλειπτ. ὡς εἶναι τοῦ Ποιητοῦ (Ἰλιάδ. ά, 158), τὸ

Ἀλλὰ σοὶ, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἑσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρῃς,

τὸ ὁποῖον καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν μας ἔχει τόπον: Ἀ λ λ' ἐ σ έ ν α, ἀ ν α ι δ έ ϛ α τ ε, ἀ κ ο λ ο υ θ ο ῦ μ ε ν, δ ι ὰ ν ὰ χ α ί ρ ε σ α ι [μ ό ν ο ς] ἐ σ ύ. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶπε καὶ ὁ Ἀριϛοτέλης (Πολιτκ. II, 4 § 7, σελ. 44) « Οὐ μόνον δ' οἱ ἄνθρωποι διὰ » τἀναγκαῖα ἀδικοῦσιν. . . ἀλλὰ καὶ ὅπως χαίρωσι, καὶ μὴ » ἐπιθυμῶσι ».

* ΧΑΛΒΑΔΌΠΙΤΤΑ. Ζ. Παϛέλι.

ΧΑΛΒΆΝΗ. Ζ. Γαλβάνι.

ΧΑΛΒΆΣ. Ζ. Παϛέλι.

ΧΑΛΕΎΩ, ΓΓ. Δ. μὲ ἐξήγησιν : « Scrutari, ἀνασχα-
» λεύειν, διερευνᾷν » Δ. (fouiller, chercher).

Τὸ Ἀνασχαλεύειν τοῦ Δ. διδάσκει, ὅτι τὸ Χαλεύω συγγενεύει μὲ τὸ Σκαλεύω ἢ Σκαλίζω (fouir). Ἴσως ὅμως, ἐξετάζων ὅσα ἐσημειώθησαν (Ἄτακτ. I, σελ. 207-208) περὶ τοῦ πολυσημάντου Χαλῶ, κρίνῃ τις συγγενὲς τούτου καὶ τὸ Χαλεύω· ὅςις Χαλεύει, χαλᾷ, ἤγουν διαλύει τὰ ἑνωμένα, ἀραιόνει τὰ πηκτὰ, καὶ ἀνοίγει τὰ κλεισμένα. Ζ. Χαλῶ.

* ΧΆΛΙΚΑΣ. Ζ. Πυροβολόπετρα.

ΧΑΛΊΚΙΑ, οὐδέτ. πληθ. Σ. Δ. Λέγονται καὶ Λιλάδια (Ζ. Λιλάδι), Χάλικες καὶ Κάχληκες, Ἑλλ. (cailloux). « Χάλικες, οἱ εἰς τὰς οἰκοδομὰς μικροὶ λίθοι » λέγει ὁ Ἡσύχιος, νοῶν τὰ παρεμβαλλόμενα μεταξὺ τῶν μεγάλων μικρὰ λιθάρια εἰς τὰς οἰκοδομὰς, τὰ ἀπὸ τοὺς Γραικορ. ὀνομαζόμενα Μεσοχάλικα, Δ.

ΧΑΛΙΚΌΝΩ, Σ. κτίζω ἢ ςρόνω μὲ χαλίκια ἀπὸ τὸ ἄχρηστον, ἑλληνικὸν, Χαλικόω. Ζ. καὶ Λιλαδιάζω.

ΧΑΛΊΚΩΜΑ, Σ. Δ. τὸ λιθόςρωτον (pavé).

ΧΑΛΙΠΌΝΩ, Σ. ΓΓ. ἀμεταβ. (se calmer, s'adoucir), οἷον, διὰ τὴν κατάςασιν τοῦ περιέχοντος, Ὁ καιρὸς ἢ ὁ ἄνεμος ἐχαλίπωσε. Πιθανὸν ὅτι πηγάζει ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν Χαλῶ (ὅθεν καὶ τὸ Calmer τῶν Γάλλων), καὶ ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τὸ Χαλεπαίνω, Ἑλλ. παράγωγον τοῦ Χαλέπτω· « Ἐκ δὲ τοῦ Χαλέπτω, Χαλεπταίνω γίνεται καὶ Χαλεπαίνω » (Ἐτυμολογ. σελ. 804). Τὸ Χαλέπτω εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ ἐξηγεῖται ὡς συνών. τοῦ μεταβ. Χαλῶ, Ἑλλ. καὶ κοιν. « Χαλέπτει, ἐρεθίζει... βλάπτει, εἰς χαλεπότητα ἄγει » λέγει ὁ Ἡσύχιος, ἐξηγῶν δηλαδὴ τοῦ Ποιητοῦ τὸ (Ὀδυσσ. δ', 423),

— Εἴρεσθαι δὲ, θεῶν ὅςις σε χαλέπτει.

Ἀρκεῖ ἡ ἀπὸ τὸν Πλούταρχον (Περὶ φιλαδελφ. VII, σελ. 899 Reiske) ἑξῆς ῥῆσις, « Τοὺς μὲν ἐξομοιοῦσθαι βουλομένους » ἀγαπῶσι [οἱ πρεσβύτεροι], τοὺς δ' ἐξισοῦσθαι, πιέζουσι καὶ » χαλέπτουσιν » νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι τὸ Χαλέπτω σημαίνει ἔτι καὶ τὸ καταβάλλω, ταπεινόνω (abattre, affaiblir), ὡς τὸ μαρτυρεῖ καὶ τοῦ Ἡσιόδου (Ἔργ. καὶ ἡμ. 5) τὸ « Ῥεῖα μὲν γὰρ » βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλέπτει » ὅπου ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ τὸ Βριάει, « Ἰσχυροποιεῖ τὸν ἀδύνατον » τὸ δὲ Χαλέπτει, « Χαλᾷ, ταπεινοῖ ». (Ἴδε καὶ Ἄτακτ. I, σελ. 207).

ΧΑΛΙΦΑΣ, Δ. Οὕτως ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὸν ἱεροκοσμικὸν βασιλέα, διάδοχον τοῦ Μωάμεθ. Λέγεται καὶ Καλιφᾶς (Calife). Αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὴν Ἀραβικὴν γλῶσσαν σημαίνει διάδοχον, τοποτηρητὴν (vicaire). Ἐκ τούτου παράγεται καὶ ὁ Τουρκοχυδ. λεγόμενος ἀπὸ τοὺς τεχνίτας Κάλφας, ἤγουν ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῆς τέχνης, ὁ ἄξιος νὰ διαδεχθῇ τὸν διδάσκαλον, ὁ ὑποδιδάσκαλος.

ΧΑΛΚΙΑΣ, Σ. Δ. Χαλκεὺς, Ἑλλ. (forgeron). Ἀπὸ τὴν αἰτιατ. πληθ. τοῦ Χαλκεὺς, Τοὺς Χαλκέας, ὁ Χαλκέας καὶ Χαλκιάς, ὡς ἀπὸ Τοὺς Κουρέας Ὁ Κουρέας καὶ Κουριάς. Ζ. Κουριάς.

ΧΑΛΚΟΠΡΟΣΩΠΟΣ, Δ. (qui a un front d'airain), ἤγουν ὑπερβολῇ ἀναίσχυντος, ἀναιδέστατος. Λέξις καλὴ νὰ ἐμβασθῇ εἰς τὴν γλῶσσαν, καὶ χρηστὴ ἤδη ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Χρυσοστόμου, ὅστις, ἐξηγῶν τοῦ Ἡσαΐου (μη', 4) τὸ « Τὸ μέτωπόν σου χαλκοῦν » λέγει « Τουτέστιν, ἀναί» σχυντον· οὕτω γοῦν καὶ ἡμῖν ἔθος πολλάκις, τοὺς ἐρυθριᾷν » μὴ εἰδότας, Χαλκοπροσώπους καλεῖν ».

* ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ, σκεύη μαγειρικὰ χάλκινα ἢ σιδήρινα (batterie de cuisine), οἷον (Ἀριστοφαν. Σφ. 1214),

Ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων.

ΧΑΛΩ, Σ. Εἰς τὰ προλεχθέντα (Ἄτακτ. I, σελ. 207-208) πρόσθεσε τὴν σημασίαν τοῦ Φθείρω (corrompre une femme), Φθείρω, Ἑλλ. οἷον Ἐχάλασε τὸ κορίτζι, Σ. μεταφορ. δηλαδή. Διὰ τοῦτο ἔλεγαν καὶ Χαλίμην, Ἑλλ. τὴν πόρνην· « Χαλίμα, ἡ πόρνη κ. τ. λ. » κατὰ τὸν Σουΐδαν. Ὁ δὲ Ἡσύχιος : « Χαλιμάδες, ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι » καὶ « Χαλίφρονας... τὰς καταφερεῖς καὶ κεχαλασμένας πρὸς συν- » ουσίαν ὑφ' ἡδονῆς ».

ΧΑΜΑΙΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ, Δ. ὁ τῶν κοινῶν γραμμάτων διδάσκαλος, Γραμματιστής, καὶ Γραμματοδιδάσκαλος, Ἑλλ. (maître d'école).

ΧΑΜΑΙΔΡΥΑ, Σ. Χαμαίδρυς, Ἑλλ. (germandrée officinale).

ΧΑΜΑΙΪΟΝ, Δ. Τὸ ἐξηγεῖ Viola nigra (Βιολέτα μαύρη). Ἀλλ' ἀπὸ τὴν φερομένην μαρτυρίαν του φαίνεται μᾶλλον ὅτι εἶναι ἡ Viola canina τῶν φυτολόγων, ἡ σήμερον ὀνομαζομένη Ἀγριοβιολέτα (Stackhouse, pag. lxxxvii). Ζ. Μενεξές.

ΧΑΜΑΙΚΕΡΑΣΙΑ, Δ. Ἡ ἐξήγησίς του : Soboles cerasi (rejeton du cerisier), δὲν μας βοηθεῖ πολύ. Χαμαικέρασον ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ δένδρον τι, ἢ καρπὸν δένδρου, τῆς Βιθυνίας, νομιζόμενον, κατὰ τὸν Ἀθήναιον (παρ' Ἀθην. II, σελ. 50), τὸν αὐτὸν καὶ τὰ Μιμαίκυλα, ἤγουν τὰ Κόμαρα (arbouses), ἴσως τὰ ἥμερα κόμαρα, ἢ κηποκόμαρα (fraises), τὰ σήμερον ὀνομαζόμενα Χαμοκέρασα (Ζ. Φράουλε). — Χαμαικέρασον Chamæcerasus, ἀκόμη ὀνομάζει ὁ Πλίνιος (XV, 25) δένδρον τι κατὰ τὸ μέγεθος μόνον διαφέρον ἀπὸ τὴν γνωστὴν Κερασίαν. — Ἔμεινε τρίτος Χαμαικέρασος ὁ ἱστορούμενος ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (Περὶ εὐποριστ. 154, σελ. 174 Sprengel) : « Χαμαι-

» *κέρασος πόα ἐςὶ μικρὰ, φυομένη ἔνθα καὶ τὰ βλάχνα* [fou-» gères] *γίνεται, καὶ κατὰ καιρὸν ὅτε καὶ ὁ καρπὸς τοῦ » δένδρου· καρποὺς δὲ ποιεῖ δύο ἢ τρεῖς ὁμοίους κερασίῳ, » ἄνθη δὲ εὐώδη λίαν, ὥσπερ μόσχος »*. Ταύτην ὁ Σπρέγγελ-λος (*αὐτόθ. σελ.* 688) *παραβάλλει μὲ τῶν φυτολόγων τὴν* Convallaria Majalis, *τὴν* Γαλλιςὶ *λεγομένην* muguet de Mai (Τὸ Γαλλικὸν *τοῦτο* Muguet *ἐτυμολογήθη ἀπὸ τὸ* Μόσχος). Ἡ *αὐτὴ ὅμως* Convallaria Majalis *εἰς τὸν* Ἄγγλον *ἐκδότην τοῦ* Θεοφράςου (Stackhouse, pag. lxxviii) *φέρει* Γραικικὸν *ὄνομα* Μαργαριταρία, *ὁμώνυμον, πιθανὸν δὲ ὅτι καὶ ταὐτόσημον, μὲ τὸ ἀπὸ τοὺς* Γάλλους *ὀνομαζόμενον* Marguerite.

ΧΑΜΕΡΠΗΣ. Ζ. Ἑρπύζω.

ΧΑΜΕΥΡΕΤΟΙ, Δ. ἡ Χαμαιεύρετοι, *κατὰ τὸν* Σουΐδαν, *ὅςις φέρει καὶ μαρτυρίαν* : « Χαμαιεύρετόν *με εὗρε καὶ ἀνε-» θρέψατο* ». Χαμαιεύρετα *νήπια* (enfans trouvés) *ὠνόμαζαν τὰ ἐγκαταλειμμένα ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἰς κἀνὲν μέρος, διὰ νὰ τὰ λάβῃ τις ἄλλος νὰ τὰ θρέψῃ, μὴ δυνάμενοι ἢ μὴ θέλοντες αὐτοί*. Ζ. Εὑρεσίμιος.

ΧΑΜΟ *καὶ* Χαμαί, *ἐπίῤῥ*. Σ. *Λέγεται καὶ* * Χάμου, *καὶ* * Χαμᾶ, *καὶ συνθ*. * Κατάχαμα, *συνών. τοῦ* * Καταγῆς, Χαμαί, Ἑλλ. (par terre). Ἀπὸ *ἀφανισμένον παλαιὸν ὄνομα* Χάμος (terre), *ὡς τὸ μαρτυρεῖ τὸ ἐκ τούτου σχηματισθὲν* Ῥωμ. humus (*γῆ*)· *τοῦ ὁποίου γενικὴ ἔμεινεν ἐπιῤῥηματικὴ τὸ* Χάμου, humi, *δοτικὴ τὸ* Χαμαί humo, *ἀπὸ τὸ δωρικὸν* Χαμᾷ.

ΧΑΜΟΒΙΟΛΕΤΑ. Ζ. Μενεξές.

ΧΑΜΟΔΕΝΔΡΟΝ, Δ. Θάμνος, Ἑλλ. (arbrisseau). « Θάμνος... *τὸ χαμαίζηλον φυτὸν, κ. τ. λ.* » *λέγει ὁ* Φώτιος.

* ΧΑΜΟΚΈΡΑΣΑ, *ούσ. πληθ. ουδέτ.* (fraises). Ζ. *Φράουλε.*

ΧΑΜΟΚΥΛΆΔΙ, Σ. Δ. (*γρ.* Χαμοκελάδι). Ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 16, *σελ.* 27) *τὸ γράφει* Χαμοχιλάδι (chamochiladi), Κορυδαλὸς, Ἑλλ. (Alouette). Ζ. Σκορδαλός.

ΧΑΜΟΛΙῸΣ, Σ. *μὲ ἰταλικὴν ἑρμηνείαν*, ebbio (hièble). *Οὕτως ὀνομάζει τῶν παλαιῶν τὴν* Χαμαιάκτην, Ἑλλ. *μ' ὅλον ὅτι ὁ* Χαμολιὸς *εἰκονίζει πλέον τὸν* Χαμαιλέοντα, Ἑλλ. *ἄλλο φυτὸν, περὶ τοῦ ὁποίου μετολίγον.* Ἡ Χαμαιάκτη *εἶναι ὁ* Sambucus ebulus (hièble) *τῶν φυτολόγων, τοῦτο διαφέρουσα ἀπὸ τὴν* Ἀκτὴν Ἑλλ. Γερμανιςὶ, Attich (sureau), *ὅτι εἶναι* « *Χαμαιπετὴς καὶ βοτανωδεςέρα* » *κατὰ τὸν* Διοσκορίδην (IV, 175). *Κατὰ τὸν* Ἄγγλον *ἐκδότην τοῦ* Θεοφράςου (Stackhouse, pag. lxxxv), *ἠκούσθη ὀνομαζομένη σήμερον ἀπὸ τοὺς* Γραικοὺς Ἀβούτζια, *τὸ ὁποῖον πιθανὸν ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ γενικὸν τῆς* Ἀκτῆς *ὄνομα* Ῥωμ. Sambucus, *ἢ ὡς ἄλλοι τὸ γράφουν*, Sabucus. Τὰ Γλ. *φέρουν* « Sambucus, *ἀκταία, τὸ δένδρον.* Sabu- » cus, *ἀκτὴ, εἶδος βοτάνης κ. τ. λ.* » *καὶ* « Ebulum, » *χαμαιάκτη κ. τ. λ.* ». *Δὲν ἐξεύρω, ἂν ἡ* Χαμαιάκτη *λέγεται πούποτε τῆς* Ἑλλάδος *καὶ* Χαμολιὸς, *κατὰ τὸν* Σ. Ἡ Ἀκτὴ, *τὸ δένδρον, εἶναι τῶν φυτολόγων ἡ* Sambucus nigra (sureau), Κουφοξυλιὰ, *θηλ. κατὰ τὸν* Σ. Κουφόξυλον, *οὐδέτ. κατὰ τὸν* Ἄγγλον *ἐκδότην τοῦ* Θεοφράςου· *ὅςις σημειόνει καὶ ἄλλο εἶδος ἀκτῆς* Sambucus racemosa, *μὲ γραικικὸν ὄνομα*, Ἀνδρύανος, *ἐκ τοῦ ὁποίου ἴσως ἔχει νὰ λυθῇ καὶ τὸ ἄπορον τῆς εἰς τὸν* Θεόφραςον *γραφῆς καὶ σημασίας, τὸ ἑξῆς. Λέγει ὁ φιλόσοφος* (Περὶ Φυτ. ἱςορ. VII, 7, *σελ.* 238, *ἐκδ.* Schneider), « *Λάχανα μὲν δὴ τὰ τοιαῦτα καλεῖται, κιχώρη,*

» ἀφάκη, ΑΝΔΡΥΑΛΛΑ κ. τ. λ. » μὲ διάφορον γραφὴν ΧΟΝΔΡΥΛΛΑ, τὴν ὁποίαν ἐπρόκρινεν ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, tom. II, pag. 292), δικαιολογούμενος τρόπον τινὰ ἀπὸ τὸν Πλίνιον, ὅςις ἑρμηνεύων τοῦ Θεοφράςου τὸ μέρος τοῦτο (Plin. XXI, 15, § 52) γράφει Condrilla, οὐδὲ τοῦτο ὅμως ἀδίςακτον, ἐπειδὴ ἀντὶ τούτου πολλὰ ἀντίγραφα τοῦ Πλινίου φέρουν Candryala, κατὰ τὸν Σνεϊδέρον (Θεοφρας. τόμ. III, σελ. 592), ἴσως κακογραφημένον ἀντὶ τοῦ Andryala. Ὁ Σκαλιγέρος (Θεοφράς. ἐκδ. Van Stapel, σελ. 810) ἑρμήνευσε τὴν Ἀνδρυάλαν, Caput monachi (Tête de moine, ἢ Pissenlit). Ὅπως ἂν ἦναι, ὁ Σνεϊδέρος ἔκαμε καλὰ νὰ φυλάξῃ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν τοῦ Θεοφράςου (Ἀνδρυάλα), κ' ἔμεινεν εἰς τοὺς μέλλοντας φυτολόγους νὰ ἐρευνήσωσιν, ἂν ὁ Ἀνδρύανος τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων ἔχῃ τί κοινὸν μὲ τῶν παλαιῶν τὴν Ἀνδρυάλαν.

Ἐπιςρέφω εἰς τὸν Χαμαιλέοντα τοῦ Θεοφράςου καὶ τοῦ Διοσκορίδου. Ὁ Νίκανδρος (Θηρ. 656) τὸν ὀνομάζει ἰσοσυλλάβως Χαμαίλεον, καὶ τὸν διαιρεῖ εἰς δύο εἴδη, Λευκὸν καὶ Μέλανα, ὡς ἐκεῖνοι (Θεοφρας. Περὶ φ. ἱςορ. IX, 12, § 1 : Διοσκορίδ. III, 10-11). Ὁ Μέλας εἶναι τῶν φυτολόγων ἡ Brotera Corymbosa. Ὁ δὲ λευκὸς, ὅςις ὠνομάζετο καὶ Ἰξία, ἡ Carlina acaulis (Carline sans tige), κατὰ τὸν Σπρεγγέλον (Διοσκορίδ. tom. II, σελ. 495). Ταύτην ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 18, σελ. 46) ἤκουσεν ὀνομαζομένην εἰς τὴν Κρήτην Κόλλα, καὶ Χαμαίλεος. Τὸ Κόλλα πιθανὸν ὅτι διὰ τὸ κολλῶδες δάκρυον παρόμοιον τοῦ Ἰξοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ μασσοῦν αἱ γυναῖκες τῆς Κρήτης, ὡς αἱ τῆς Χίου τὴν μαςίχην, κατὰ τὸν αὐτὸν Βελλώνιον, ὅςις ὅμως προσθέτει (*ibid.* 31, σελ. 71), ὅτι ἡ Κόλλα τῶν Κρητικῶν

δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ ἡ ὁμωνύμως λεγομένη Κόλλα τῶν Λημνίων. Ἡ Κόλλα τῆς Λήμνου εἶναι κομμίδιον τῆς Χονδρίλλης (Ζ. Χονδρίλλα). Ἡ χρῆσις αὐτῆς, ὡς μαςίχης, ἱςορεῖται καὶ ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (ΙΙΙ, 10), « Χαμαιλέων λευκός· Ἰξίαν » τοῦτόν τινες ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἔν τισι τόποις ἰξὸν εὑρίσκε- » σθαι πρὸς τὰς ῥίζας αὐτοῦ, ᾧ καὶ ἀντὶ μαςίχης χρῶνται » αἱ γυναῖκες ». Καὶ τῳόντι, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, pag. lxxviii), Μαςίχη ἔτι καὶ σήμερον ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ Χονδρίλλα, καὶ προσέτι, (ὡς λέγει) Κάλλα Ἄγκαθο, ὄνομα ὕποπτον, ἀντὶ ἴσως τοῦ Κολλάκανθον.

ΧΑΜΌΜΗΛΑ, οὐσ. θηλ. προπαροξυτ. Σ. Ὁ δὲ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, pag. lxxxii) παροξυτ. Χαμομήλα, ἀναφέρων αὐτὴν εἰς τὴν Matricaria Chamomilla (la camomille) τῶν φυτολόγων. Χαμαίμηλον, οὐδετέρ. τὸ ὀνομάζει ὁ Γαληνὸς, καὶ τὸ κρίνει τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτην ὀνομαζόμενον Εὐάνθεμον. « Εὐάνθεμον, ὅπερ καὶ Ἀνθεμὶς λέγεται καὶ Χαμαίμηλον ». Ἄνθεμιν τὴν ὀνομάζει καὶ ὁ Διοσκορίδης (ΙΙΙ, 154) « Ἀνθεμὶς, οἱ δὲ Λευκάνθεμον, οἱ δὲ Ἡράνθεμον· διὰ τὸ » ἀνθεῖν ἐπὶ ἔαρος, οἱ δὲ Χαμαίμηλον, διὰ τὴν πρὸς τὰ μῆλα » ὁμοιότητα τῇ ὀσμῇ κ. τ. λ. » καὶ ἱςορεῖ τρεῖς διαφορὰς αὐτῆς, κατὰ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθῶν, λευκὸν, μήλινον, καὶ πορφυροῦν. Τὸ Λευκὸν ἐπωνόμασεν ὁ Ἄγγλος Σιβθόρπ (Ἰδ. Sprengel. in Dioscorid. pag. 559) Ἄνθεμιν τῆς Χίου (Anthemis Chia).

Οἱ Χῖοι ὀνομάζουν τὸ Χαμαίμηλον Μαρτοπούλουδον, ἤγουν ἄνθος τοῦ Μαρτίου μηνός.

ΧΆΜΟΥ. Ζ. Χάμο.

ΧΑΜΟΥΧΑ͂Σ. Ζ. Καμουχάς.

ΧΑΜΏΡΥΓΑΣ (*Χαμόρυγας*, Σ.) *μὲ συνών*. Τυφλοπόντικος, Σ. *Σφάλαγγας*, *ἀρσ*. *καὶ* Σφαλάγκι, *οὐδετ*. Δ. Ἀσπάλαξ, Σπάλαξ καὶ Σκάλοψ, Ἑλλ. (taupe). Κατὰ τὸν Ἡσύχιον: « *Σπάλαξ*, *ἡ* Ἀσπάλαξ, *εἶδος ἀρουραίου μυὸς*, *ἐκ* » *γενετῆς τυφλοῦ κ. τ. λ.* » *ὅθεν καὶ* « *Σπαλακία*, *νόσος ἡ* » *περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς*, *πήρωσις* » *κατὰ τὸν αὐτόν*. *Φέρει ἀκόμη καὶ* « *Σκάλοψ*... *ἀσπάλαξ*, *ζῶον γαιωρύχον* ». Ὁ Φώτιος *διὰ τοῦ* ω̃ *Σκάλωψ*, *καὶ τύπον ἄλλον ἰσοσύλλαβον* Σκάλος, *ἀπὸ ποιητὰς κωμικούς*. Τὸ Χαμώρυγας *εἶναι* Χαμώρυξ, *λέξις ἀξία νὰ εἰσαχθῇ καὶ εἰς τὰ* Ἑλληνικὰ Λεξικά.

ΧΑΝΙ, *ουσ*. *οὐδέτ*. Σ. *Ζαροβοτάνη*, *θηλ*. Δ. Τῶν Γραικορ. *ἡ* Ζαροβοτάνη *ἦτο πολεμικὸν ὄργανον*, *ἀνάλογον μὲ τὴν ἀπὸ τοὺς* Γάλλους *ὀνομαζομένην* Sarbatane *ἢ* Sarbacane, *κατὰ τὸν* Δ. *ἢ μὲ τὴν* Serpentine *ἢ* Serpenteau, *κατὰ τὸν* Μεύρσιον, *ὅςις φέρει καὶ μαρτυρίαν ἀπὸ τὸν* Χαλκοκονδύλην· « Ἔφερον » *δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τηλεβόλους ζαροβοτάνας καλουμένας* » *πολὺ* (*ἴσ*. *πολλὰς*) *τὸ πλῆθος* ». Τὸ *ἐπαράβαλαν τινὲς μὲ τὸν* Καρβατίωνα *ἢ τὴν* Καρβατίνην *τῶν ἀρχαιοτέρων μηχανικῶν* Ἑλλήνων, *φέροντες μαρτυρίαν ἀπὸ τὰ* Βελοποιϊκὰ *τοῦ* Φίλωνος, « Δεῖ *δὲ βάλλειν ἐκ τῶν* Καρβατιώνων (ΔΓ. Καρβα» *τινῶν*) *λίθοις ὡς μεγίςοις τοὺς πλησιάζοντας τῷ τείχει* » (Ἴδ. Ménage, *Dict. étymol.*, etc., tom. II, *σελ*. 456). Πιθανὸν *ὅτι ἡ* Ζαροβοτάνη *ἐφθάρη ἀπὸ τὸ* Καρβατίνη, *ἀπὸ τοῦτο δ' ἐπλάσθη ἡ* Sarbatane *ἢ* Sarbacane *τῶν* Γάλλων. Τὸ *δὲ* Χανὶ *τοῦ* Σ. *ἴσως ἔχει τὶ κοινὸν μὲ τὸ* Χωνεῖον (entonnoir). Ζ. Χωνεία. Ἴσως *δὲ καὶ ἐσυγχύθη μὲ τὸ* Κανίον *ἢ* Καννίον, *τὸ σημαῖνον τὸν* Κάλαμον (Ζ. Καννίον), *κατὰ τὴν αὐτὴν μεταφορ. διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἱςορικὸς* Δούκας (*παρὰ τῷ* Δ. *σελ*. 212) *ὀνομάζει τὴν* Ζαροβοτάνην « Χαλκοῦν *κάλαμον* ».

ΧΑΝΟΣ, *ουσ*. *ἀρσ*. *γένος ὀψαρίου* (serran), *Χάννος*

καὶ Χάννη. Ἑλλ. (Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκρατ. σημ. μου, σελ. 61).

ΧΑΡΑ, Σ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 382) πρόσθεσε τὸ (Ἀπολλ. ἐν Τύρ.)

Χαρὰ σεσὲ, καλότυχη' καὶ Ͽὲς μὲ μακαρίση.

ΧΑΡΑΓΗ, Σ. Δ. μὲ συνών. Εἰκόνα, Σ. (image, empreinte). Χαραγὴ νομίσματος, ὡς εἶπεν ὁ εὐαγγελιςὴς (Ματθ. κβ', 20) περὶ τοῦ φέροντος τὴν χαραγὴν τοῦ Καίσαρος νομίσματος· « Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; » Ἀπὸ τὸ ῥῆμ. Χαράσσω. « Χαράξαι, κόψαι, κοιλᾶναι, τυ- » πῶσαι » λέγει ὁ Ἡσύχιος. Ὅθεν καὶ τὸ νεοχάρακτον νόμισμα λέγομεν ὅτι εἶναι Ἀπὸ χαραγῆς (à fleur de coin)· ὡσαύτως καὶ Μύλος ἀπὸ Χαραγῆς λέγεται ἡ νεωςὶ χαραγμένη μυλόπετρα, ἡ ἔτι σώζουσα τὰ χαράγματα καὶ τὰς τραχύτητας. 2) Μεταφορ. Χαραγὴ προσώπου. Ζ. Κόψιμον.

ΧΑΡΑΖΩ, Σ. Χαράττω, Δ. Κάλλιον γράφεται Χαράσσω. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 77 καὶ 97) πρόσθεσε φράσιν κυρίαν, Χαράζω μυλόπετραν, Σ.—2) Μεταφορ. Χαράζω λόγον, Σ. (dire à demi-mot, glisser un mot (Ἰδ. Ἄτακτ. II, σελ. 383).

ΧΑΡΑΤΖΙ. Ζ. Ἐπικεφάλαιον.

ΧΑΡΔΑΛΙ. Ζ. Σινάπι.

ΧΑΡΙΣΜΑ. Ζ. Δωρεάν.

ΧΑΡΙΣΤΙΚΑΡΙΟΣ, Δ. ἐπίθ. ἀρσ. Χαριςικάριον ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὸν Γαλλιςὶ λεγόμενον, prébendé.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. Ζ. Χαιράμενος.

ΧΑΣΑΣ. Ζ. Ἐπανωσκέπιον.

ΧΑΣΔΙΟΝ, Σ. Δ. ΓΓ. Εἶπα ἀνωτέρω (Ζ. Ἐπανωσκέ-

πιον) μὲ διςαγμὸν ὅτι ἐσυνωνύμει μὲ τὸ Χασᾶς. Δὲν ἀμφιβάλλω τώρα ὅτι σημαίνει τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Χασᾶς (caparaçon), λέξις, ὡς εἶπα Περσικὴ, γραφομένη ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα (Κύρ. VIII, 3, § 6) πληθ. » Κάσας ἐφιππείους » ἀπὸ ὀνομαςικ. ἑνικ. Κάσας, ἢ Κάσης, ἢ καὶ Κασσῆς, κατ' ἄλλους.

ΧΆΣΙΣ. Ζ. Χασοῦρα.

* ΧΑΣΜΩΔΊΑ. Εἰς τὸν Εὐςάθιον (Ἰλιάδ. ά, σελ. 11-12) φέρεται μὲ ὑπογεγραμμένον τὸ ι εἰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν Χαςμῳδία, πιθανὸν ὅτι ἀπὸ σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων· διότι δὲν εἶναι σύνθετον ἀπὸ τὸ Χάσμη καὶ Ὠδὴ, ἀλλὰ παράγωγον τοῦ ἐπιθέτου Χασμώδης. Χασμωδίαν ὠνόμαζαν οἱ γραμματικοὶ τὴν ἀλλεπάλληλον συνδρομὴν τῶν φωνηέντων (hiatus).

ΧΑΣΟΥ͂ΡΑ, Σ. ΓΓ. (perte), Ἀπώλεια, Ἀποβολὴ, Ἑλλ. Κατὰ τὴν κατάληξίν του ὅμως, σημαίνει ἴσως τὴν μεγάλην χάσιν. Ζ. ΟΥΡΑ.

ΧΕΙ͂ΛΟΣ ΤΟΥ͂ ΠΗΓΑΔΊΟΥ, Σ. καὶ Χειλοπήγαδον, Σ. Δ. (la margelle d'un puits). Λέγομεν καί:

* ΧΕΙ͂ΛΟΣ ΤΟΥ͂ ΠΟΤΑΜΟΥ͂ (les bords d'une rivière), ὡς εἶπαν καὶ οἱ Ἑβδ. (Γενέσ. μά, 3).

ΧΕΙΡΑΦΕΣΊΑ, Δ. λέξις νομικὴ (manumission, émancipation).

ΧΕΙΡΆΦΕΤΟΣ, Δ. λέξις νομικὴ συνών. τοῦ Ἀπελεύθερος (affranchi, émancipé)· καὶ ῥῆμ. Χειραφετῶ (émanciper), κατὰ τὰ Γλ. « Χειραφετεῖ, emancipat ». Ζ. Ἐξωχείριος.

ΧΕΙΡΟΣΊΦΩΝΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Δ. Χειροσίφωνα ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τὰ εἰς τοὺς πολέμους χρήσιμα μικρὰ σιφώνια

γεμισμένα πῦρ ἐξακοντιζόμενον κατὰ τῶν πολεμίων, ἀνάλογα μὲ τὰς κοινῶς ὀνομαζομένας Πιςόλας. Ζ. Πιςόλα.

ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΎΩ. Ζ. Καλητερεύω.

* ΧΕΛΙΔΟΝΌΨΑΡΟΝ, γένος ὀψαρίου, Χελιδὼν, Ἑλλ. (rondelle). Ἴδε τὰς εἰς τὸν Ξενοκράτ. σημ. μου, σελ. 68, καὶ τὰς τοῦ Σνεϊδέρ. εἰς τὸν Αἴλιαν. Περὶ ζ. ἰδιότ. IX, 52. Καὶ τὸ Rondelle τῶν Γάλλων, κολοβωμένον ἀπὸ τὸ Hirondelle, Χελιδόνα σημαίνει

ΧΕΛΩΝΑΙ, Σ. Δ. Χοιράδες, Ἑλλ. (écrouelles). « Σάρκα ξηρὰν καὶ δύσκολον » ὁρίζει τὴν Χοιράδα ὁ Γαληνός. Χοιράδες ὠνομάσθησαν, ὡς λέγει Παῦλος ὁ Αἰγινήτης, « Ἢ ἀπὸ τῶν χοιράδων πετρῶν, ἢ ἀπὸ τῶν συῶν, ὅτι... » τοιούτους οἱ χοῖροι τραχήλους ἔχουσιν ». Εἰς τοὺς χοίρους τὸ πάθος ὠνομάζετο Κραῦρα (Ζ. Κράβα)· « Κραυρότερον » εὐθραςότερον, σκληρότερον. Κραῦρα δὲ καὶ ἡ τῶν συῶν » νόσος, κ. τ. λ. » λέγει ὁ Φώτιος. Διὰ τὴν σκληρότητα ταύτην, πιθανὸν ὅτι ὁ παρακμ. ἑλλ. ὠνόμασε (ὡς καὶ σήμερον τὰς ὀνομάζομεν) Χελώνας, τὰς χοιράδας. Οἱ Θεσσαλοὶ τὰς ὀνομάζουν οὐσ. οὐδετ. πληθ. Σφαλάγγια.

ΧΕΡΉΤΗΣ. Ζ. Πιμπινέλλα.

ΧΕΡΌΛΑΚΑΣ, Σ. Τὸ ἐξηγεῖ Pozzo nel mare, ἤγουν Φρέαρ ἐν θαλάσσῃ. Ὁ δὲ Δ. παροξυτ. « Χερολάκας, puteus in mari effossus, manufactus » ἤγουν πηγάδιον σκαμμένον εἰς τὴν θάλασσαν, χειροποίητον, ἐτυμολογῶν αὐτὸ δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Χείρ. Χειροποίητος λάκκος λοιπὸν ὠνομάσθη εἰς διάκρισιν τῶν φυσικῶν λάκκων ἢ βαράθρων (gouffres) τῆς θαλάσσης.

ΧΕΡΟΜΆΧΟΣ, μὲ συνών. Γεωργὸς, Ἐργάτης, Σ. (agriculteur, laboureur), ὡς ἐξηγήθη ἀνωτέρω (Ζ. Θαλασσομάχος), σύνθ. δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Χεὶρ καὶ Μάχο-

νουσαν αὐτὸ τὸ μέταλλον, τὸν χρυσὸν, ὡς ὁ Ἄργυρος ὠνομάσθη ἀπὸ τὸ Ἀργὸς ὁ λευκός.

Παράγεται ἀπὸ τὸ Χλόος, Χλοῦς, ὡς φαίνεται πάλιν ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον: « Χλόος, χλωρίασις, ὠχρότης » καὶ « Χλοῦς, » ὠχρότης ». Ὡς λοιπὸν ἀπὸ τὸ Χόω καὶ Χρόω παράγονται τὰ οὐσ. Χῶμα καὶ Χρῶμα, οὕτως ἀπὸ τὸ Χλόω ἐγεννήθη οὐσ. ἄχρηστον ὁ Χλῶμος (ἡ Χλωμότης), καὶ τὸ ἡμέτερον ἐπίθ. ὁ Χλωμός.

ΧΛΩΡΊΟΝΑΣ, ὀρνίθιον. Εἶναι ὁ Χλωρίων, Ἑλλ. (loriot) τοῦ Ἀριστοτέλους (Περὶ ζ. ἱστορ. IX, 19, § 1, σελ. 456 Schneider), « Ὁ δὲ χλωρίων χλωρὸς ὅλος, κ. τ. λ. ». Ἀλλ' ἀπὸ τὸν αὐτὸν (IX, 2, § 3) ὀνομάζεται καὶ ἄλλο ὀρνίθιον Χλωρεὺς, καὶ τρίτον ἄλλο (IX, 14, 7) Χλωρίς. Καὶ ἡ μὲν Χλωρὶς εἶναι διάφορον ὀρνίθιον ἀπὸ τὸν Χλωρίωνα, ἂν καὶ ὁ Αἰλιανὸς (Περὶ ζ. ἰδιότ. IV, 47) κρίνῃ τὄνομα τύπον θηλυκὸν τοῦ Χλωρίωνος. Τὴν Χλωρίδα ἑρμηνεύουν τινὲς διὰ τοῦ Verdier τῶν Γάλλων, τὴν ὁποίαν ὁ Βελλώνιος (*Observat.* I, 11, pag. 28) ἤκουσεν εἰς τὴν Κρήτην ὀνομαζόμενον Ἀσάρανδος (Assarandos). Ὁ δὲ Χλωρίων πιστεύεται ὁ αὐτὸς καὶ ὁ Χλωρεύς. Ἀπὸ τὰς διαφόρους ἐτυμολογίας τοῦ Γαλλικοῦ Loriot ἡ πιθανωτέρα εἶναι τοῦ Βουδαίου, ἀπὸ τὸ Ἑλλ. Χλωρίων, μὲ ἀφαίρεσιν τοῦ χ.

*ΧΛΩΡΟΣΑΎΡΑ. Ζ. Σαμιαμίδιν.

*ΧΛΩΡΟΤΎΡΙ, Χλωροτύριον, οὐσ. οὐδ. σύνθ. (Ἴδ. Belon. *Observat.* II, 108, σελ. 369), ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν Ἀριστοφάνην (Βατρ. 559) διαλυμένου, « Οὐδὲ τὸν τυρὸν » γε τὸν χλωρόν ». Ζ. Μουζίθρα.

ΧΝΌΤΟΣ. ΧΝΟΤΊΖΩ. ΧΝΟΤΩ͂. Ζ. Χνῶτος.

ΧΝΟΎΔΙ, μὲ συνών. Κακότριχα, Σ. (poil follet), Ἴουλος, Ἑλλ. (Ζ. Κακόμαλλον καὶ Κακότριχα), Χνοῦδιν, καὶ

Κνοῦδιν, Δ. Χνούδιον, καὶ Κνούδιον, ὑποκορ. τοῦ Χνοῦς καὶ Κνοῦς, Ἑλλ. (ὡς Φλούδιον ἀπὸ τὸ Φλοῦς). Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 272. — 2) Χνοῦδιν, ἡ καὶ θηλ. Ἀνθρακούφη (Ἄτακτ. I, σελ. 198) λεγομένη, κατὰ τὴν εἰς τὸν Δ. φερομένην μαρτυρίαν: « Ὁ » Χνοῦς, καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων, τὸ Κνοῦδιν, καὶ τὸ » ὑψηλότατον (γρ. ψιλότατον) τῶν καρβούνων » (Ζ. Χοβός). —3) Χνούδι (duvet), Σ. λέγεται καὶ τὸ ξυόμενον, συρόμενον, ἢ ἐξέχον αὐτομάτως διὰ παλαιότητα, ἀπὸ πανίον ἢ ἄλλο τὶ ὕφασμα, Ἄχνη ὀθονίου, Ἑλλ. ὀνομαζόμενον ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτην. Τὸ Κνοῦδιν βεβαιόνει τὴν ἀπὸ τοὺς Λεξικογράφους σημειωθεῖσαν συγγένειαν τοῦ Χνοῦς καὶ Κνοῦς, Ἑλλ. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Ἄχνη. Ζ. Ἄχνη, σελ. 712.

ΧΝΟΥΔΙΆΖΩ, ῥῆμ. ἀμετάβ. Σ. Χνουδιάζει τὸ πανίον, ὅταν ἀρχίζῃ νὰ διαλύεται εἰς λεπτὰ κλωςάρια. Ζ. Στημονίζω.

ΧΝΩ͂ΤΟΣ, ἀρσ. Ὁ δὲ Δ. Χνότος διὰ τοῦ ο, μὲ ἐξήγησιν, « Putor, fœtor, δυσοσμία » Δ. Χνότος, ἑνικ. ἀρσ. καὶ τὰ Χνότα, οὐδετ. πληθ. μὲ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν Σ. Σημαίνει ὅ,τι καὶ τὸ συνών. * Ἀχνὸς (vapeur), καὶ παράγεται, ὡς ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ Χνόω, Χνωτὸς (κατὰ τὸ ἀπὸ τὸ Πλόω, Πλωτὸς), ἐπίθ. ἄχρηςον καὶ μὲ τοῦ τόνου τὴν ἀνάβασιν, οὐσ. χρηςὸν, ὁ Χνῶτος (haleine), ἤγουν ὁ ἐκπνεόμενος ἀπὸ τὸ ςόμα ἀτμὸς (Ζ. Ἄχνη). — 2) Χνῶτος, καὶ οὐδέτ. πληθ. Χνῶτα, κατ' ἐξάπλωσιν τῆς σημασίας, ὁ δυσώδης ἀχνὸς (haleine puante), οἷον Τὰ χνῶτά του μ' ἐφλόμωσαν (Ζ. Φλόμος), καὶ Ἔχει κακὰ χνῶτα, καὶ συνθ. ὁ ἔχων, * Κακόχνωτος. — 3) Χνῶτα μεταφορ. τὰ ἤθη, ὁ τρόπος, ἡ ψυχικὴ διάθεσις, οἷον Δὲν συμφωνοῦν τὰ Χνῶτά μας, λέγει τὶς περὶ ἄλλου ἐναντίου τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἤθη· τὸ ὁποῖον μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορ. τοῦ Χνώτου, ἢ τῆς πνοῆς, δύνασαι νὰ ἑρμηνεύσῃς « Οὐ συμπνέομεν » Ἑλλ. ὡς εἶπεν ὁ Ἀριςοτέλης (Πολιτικ.

Ε', β', 10, σελ. 147), περὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας καὶ ὁμονοίας, « Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ », ἤγουν, Ἕως νὰ συμφωνήσωσι τὰ χνῶτά των. Τοῦτο ἐλέχθη περιφραστικῶς ἀπὸ τὸν Σοφοκλέα (Οἰδ. Κολ. 612) περὶ τῆς αὐτῆς κοινωνίας,

ΚΑῚ ΠΝΕΥ͂ΜΑ ΤΑΥ̓ΤῸΝ οὔ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσι
Φίλοις βέβηκεν, οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.

Ἐκ τούτου καὶ τὸ συνθ. *Μονόχνωτος, Ἰδιογνώμων, Ἑλλ. ὁ δύσκολος καὶ δυσκοινώνητος (bourru, misanthrope).

Ἀπὸ τὸ Χνῶτος, καὶ ῥῆμα ἀμετάβ. Χνωτῶ, Σ. συνών. τοῦ Βρωμῶ, καὶ * Χνωτίζω, τὸ αὐτὸ (sentir le pourri), οἷον, Τὸ κρέας ἐχνώτισεν, ἤγουν ἤρχισε νὰ βρωμῇ, καὶ μετοχικ. ἐπιθ. Χνωτισμένος, οἷον Χνωτισμένον κρέας, ὀψάριον, ἢ ἄλλο τὶ φαγητὸν, τὸ ἤδη βρωμίζον, συγχωρημένον νὰ ὀνομασθῇ καὶ *Νοτισμένον, ἢ * Νοτερὸν, ὡς τὸ ὠνόμαζαν καὶ οἱ παλαιοὶ Ἑλλ. διότι ὁ Νότος ἄνεμος μάλιστα συνεργεῖ εἰς τὸν χνωτισμὸν τῶν τοιούτων. Ὁ Φώτιος φέρει « Μυδιᾶν, ΝΟΤΙΑ͂Ν, » δίυγρον εἶναι καὶ σήπεσθαι »· ὁ δὲ Ἡσύχιος: « Μυδαλέον... » ΝΟΤΕΡΌΝ, ῥυπαρόν ». Ζ. καὶ Νυκιδιάζω.

ΧΌΒΟΛΗ. Ζ. Χοβός.

ΧΟΒῸΣ, Δ. (filament, fibre), κατὰ τὴν φερομένην εἰς αὐτὸν (σελ. 670) μαρτυρίαν: « Κλοσταράχιον (γρ. » Κλωσταράκιον) fibra, φλέβαις ὁποῦ κρέμονται σταῖς ῥίζαις » τῶν δένδρων, Ἶν, Ἰνίον, Χοβός ». Τὸ Χοβὸς ἢ Χόβος τοῦτο, πιθανὸν ὅτι ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Χνόος μὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ τὴν προσθήκην τοῦ δίγαμμα Χνόβος καὶ Χόβος, καὶ ἐσήμαινεν εὐλόγως (διὰ τὴν λεπτότητα) καὶ τὴν πρώτην τῶν γενείων ἐξάνθησιν, καὶ τὰς ἶνας (fibres) τῶν ῥιζῶν, ὡς καὶ αὐτοὺς τοὺς λεπτυσμένους ἄνθρακας (Ζ. Χνοῦδι)·

« Χνοῦς, τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Χνόος, ὁ χνοῦς τοῦ γενειᾷν ἀρξαμένου ». Πιθανολογεῖται τοῦτο καὶ ἀπὸ τὸ Θηλ. Χόβολη, εὑρισκόμενον καὶ εἰς τοὺς δύο, Σ. Δ. ὡς συνών. τοῦ Ἀνθρακούφη, ἤγουν τῶν λεπτυσμένων ἀνθράκων, τῶν ἀνωτέρω ὀνομασθέντων Χνοῦδιν. Εἶναι λοιπὸν ἡ Χοβόλη ἢ ἁπλοῦν ἀπὸ τὸ Χνόος, Χόβος, κατὰ τὸ Ἀσβόλη καὶ Θερσόλη (Ἀρκαδ. Περὶ τόν. σελ. 109) ἢ σύνθετον ἀπὸ τὸ Βάλλω χνοῦν.

Ἴσως ὅμως, συντομώτερον, παράγεται ἡ Χοβόλη ἀπὸ τὸ Χόος, οος, Ἑλλ. (poussière), μὲ μόνην τὴν προσθήκην τοῦ δίγαμμα, ὡς ὀνομάζουν ἀναλόγως καὶ οἱ Γάλλοι poussier τοὺς εἰς κόνιν λεπτυσμένους ἄνθρακας.

ΧΟΙΡΟΒΟΤΑΝΟΝ, Δ. μὲ ἐξήγησιν « Portulaca, » Ἀνδράχνη » Δ. Ἀνδράχνη, Ἑλλ. (pourpier), ἡ κοινῶς καὶ Ἀνδράχνη, καὶ Ἀντράκλα, καὶ Ἀνδρακλεῖδα, καὶ Γλυστρίδα λεγομένη. Ζ. Ἀνδρακλείδα. Τὸ Ῥωμαϊκὸν, Portulaca, ἔπαθεν, ὡς ἐσημείωσεν ὁ Σαλμάσιος, στοιχείων μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ Porculata, ἀπὸ τὸ Porcus, ὁ χοῖρος, ὅθεν καὶ τὸ σύνθετον Χοιροβότανον. Ἡ Γλυστρῖδα, ἀπὸ τὸ Ἐγκλυστρὶς, ιδος, ὡς προφέρομεν καὶ Γλυστήριον (clystère) τὸ Ἐγκλυστήριον (Ἄτακτ. Ι, σελ. 164), διὰ τὴν ἰατρικὴν αὐτῆς χρῆσιν εἰς κλυστήρια. « Ἔγκλυσμά τέ ἐστιν ἐντέρων ῥευματιζομένων » λέγει ὁ Διοσκορίδης (II, 150) περὶ τῆς Ἀνδράχνης, τὸ ὁποῖον βεβαιόνει καὶ ἡ φερομένη μαρτυρία ἀπὸ τὸν Δ. « Ἀν» δράχνη· Βυζάντιοι, Ἐγκλυστρίδα ». Δὲν ἐξεύρω ποία ἀπὸ τὰς παλαιὰς διαλέκτους τὴν ὠνόμαζε καὶ Μακαρίνην, κατὰ τὸν Ἡσύχιον: « Μακαρίνη, ἀνδράχνη ».

ΧΟΙΡΟΧΟΡΤΟΝ, μὲ τὴν αὐτὴν ἐξήγησιν τοῦ Ὕκναι, Σ. (Ζ. Ὕκναις). Χοιρόχορτον (καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ Χοιροκρόμμυδον) ὠνομάσθη, διότι οἱ χοῖροι μάλιστα ἀγαποῦν τὰς

ὕκνα; (truffes), καὶ τοὺς χοίρους μεταχειρίζονται εἰς τὴν ἀνάσκαψιν καὶ φανέρωσιν αὐτῶν.

ΧΟΛΕΙΑΖΩ (Χολιάζω, Σ.), Χολάω, Ἑλλ. (Être fâché). Τὸ διὰ διφθόγγου Χολειάζω ἐγεννήθη ἀπὸ ἄχρηστον παλαιὸν Χολειάω, ῶ, ἤγουν ἐπιθυμῶ νὰ δείξω ὀργήν.

ΧΟΛΟΜΑΝΙΑ, Σ. Χολὴ, Ἑλλ. Ζ. Χολομανῶ.

ΧΟΛΟΜΑΝΩ, Σ. Χολομανίζω, Σ. Δ. μὲ Ἑλληνικὴν ἐξήγησιν « Νεμεσᾷν, ἀγανακτεῖν, δυσχεραίνειν » Δ. (se fâcher, se courroucer). Σύνθ. ἀπὸ τὸ Χολὴ καὶ Μαίνομαι ἢ Μηνίω· « Μαίνεται, ὀργίζεται, ὑλακτεῖ » λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ « Μήνιμα, μῆνις, ὀργὴ, χολὴ,... οἱ γὰρ ὀργιζόμενοι » μαίνονται » καὶ « Χολὴ, ΜΑΝΙΑ ΠΙΚΡΑ » ἀντὶ τοῦ ὁποίου γράφε καὶ ςίζε, ΜΑΝΙΑ, ΠΙΚΡΙΑ, ὡς συμπεραίνεται ἀπὸ τὸ « Χολοῦται, πικραίνεται, θυμοῦται » τοῦ αὐτοῦ Ἡσυχίου. Ὁ ἀπόςολος Λουκᾶς (Πράξ. ή, 23) ἕνωσε τὰ δύο, « Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας... ὁρῶ σε ὄντα » εἰς διάφορον ὅμως » σημασίαν ». Ζ. Σκάζω.

ΧΟΛΟΣΑΫΡΑ. Ζ. Σαμιαμίδιν.

* ΧΟΛΟΣΚΑΖΩ. ΧΟΛΟΣΚΩ. Ζ. Σκάζω.

ΧΟΝΔΡΑ (Κόντρα, Σ. Δ. callosité, durillon), Χόνδρος καὶ Χόνδρα, Ἑλλ. (cartilage). Ὁ θηλ. τύπος (Χόνδρα) εὑρίσκεται εἰς μόνον τὸν Ἀριςοτέλην (Περὶ ζ. μορ. II, 8) « Οἷον ἐν τοῖς ἰχθύσι, τοῖς μὲν ἄκανθα, τοῖς δὲ » χόνδρα ». Ἡ ἄγνοια τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, ἔταξε τὸ θηλ. (Χόνδρα) εἰς τὰ ἀμφιβαλλόμενα. Δὲν ἦτον ὅμως παράξενον τὸ Χόνδρος καὶ Χόνδρα, ἐπειδὴ ἔλεγαν Λόφος καὶ Λόφα, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ « Γῆς » ἔπαρμα » καὶ Χάννος καὶ Χάννη (Ζ. Χάνος), καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα διγενῆ ὀνόματα. Ἀπὸ τὸ Χόνδρος καὶ ῥῆμα Χονδριάζω (Κοντριάζω, Σ. Δ.), Χονδριάω, Ἑλλ. (s'en-

durcir, devenir calleux). Ὅθεν καὶ τὸ πάθος τὸ συμβαῖνον εἰς τῶν γυναικῶν τὰ βυζία, ἀπὸ πλησμονὴν γάλακτος, ὠνομάσθη Χονδρίασις, καὶ Τριχίασις, Ἑλλ. Τὸ πρῶτον διὰ τὰ χονδρώδη ἀποςήματα τοῦ βυζίου· « Ἐπὶ ταῖς θηλαῖς » τῶν μασθῶν γίνεται ἀνοίδησίς τις, καὶ χόνδρον ἴσχουσι » (Ἀριςοτέλ. Περὶ ζ. ἱςορ. VI, 20), ὅπου ὁ Σνεϊδέρος (Σημείωσ. σελ. 488) φέρει ἀπὸ τὸν Ἀέτιον μακρὰν μαρτυρίαν, τὴν ὁποίαν μεταγράφω ἐδῶ διορθόνων, μὴν ἔχων πρόχειρον τὸν Ἀέτιον : « Ὅταν κατὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ γάλακτος » διογκούμενοι οἱ μαζοὶ παρῶνται (γρ. ἐπαίρωνται) καὶ » ἀλγῶσι, λέγεται Χονδρίασις· πληρούμενοι δὲ καὶ σφό- » δρα διατεινόμενοι, λέγεται σπαργάνωσις (γρ. σπάργω- » σις)... Χονδριᾷν δὲ τοὺς μαςοὺς λέγουσιν, ὅταν, μετὰ » τῶν τοκετῶν (γρ. μετὰ τὸν τοκετὸν), ἀρχομένων δέχεσθαι » γάλα τῶν μαςῶν, ὥσπερ σκληρότεροι γίνονται καὶ ὀδυνῶν- » ται ». Εἶπε καὶ ὁ Διοσκορίδης (II, 127) « Μαςοὺς » χονδριῶντας καὶ φλεγμαίνοντας ». Τὸ δεύτερον (Τριχίασις) ἐγεννήθη ἀπὸ κακὴν παθολογικὴν ἐξήγησιν, πιςευθεῖσαν ἀπὸ τοὺς παλαιούς, καὶ πιςευομένην ἔτι καὶ σήμερον ἀπὸ τοὺς μὴ ἰατρούς, ἐπειδὴ Poil ὀνομάζεται καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ἡ Τριχίασις ἢ Χονδρίασις τῶν βυζίων. Αὐτὸς ὁ Ἀριςοτέλης ἐνόμισεν ὅτι τὸ πάθος ἐγεννᾶτο ἀπὸ κατάποσιν τριχός, ἥτις διέβαινεν ἀπὸ τὸν ςόμαχον εἰς τὰ βυζία : « Ἅπας γὰρ ὁ » μαςὸς σομφός ἐςιν οὕτως, ὥςε κἂν ἐν τῷ πόματι λάβωσι » τρίχα, πόνος ἐγγίγνεται ἐν τοῖς μαςοῖς, ὃν καλοῦσι τρι- » χιᾷν, ἕως ἂν ἡ αὐτομάτη ἐξέλθῃ θλιβομένη μετὰ τοῦ γάλα- » κτος, ἢ ἐκθηλασθῇ » (Ἀριςοτέλ. Περὶ ζ. ἱςορ. VII, 10, σελ. 339, Schneider). Ὁ Ἐρωτιανὸς ἐξηγῶν τὸν Ἱπποκράτην λέγει : « Τριχιάσηται· Τριχίασις λέγεται ἡ περὶ τοὺς » μαςοὺς ἀπόςασις ». Ἡ λέξις εὑρίσκεται εἰς τοῦ Λινδενίου

τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ἱπποκράτους (Περὶ γυναικ. ΙΙ, 66, σελ. 595) « Ὁκόταν γυναικὶ ὁ μαζὸς ΤΡΙΧΙΆΣΗΤΑΙ »· ἄδηλον ἂν τὴν ἔλαβεν ἀπὸ μόνον τὸν Ἐρωτιανὸν, ἢ τὴν εὕρηκε καὶ εἰς ἄλλα ἀντίγραφα, ἀντὶ τῆς φερομένης γραφῆς ΤΡΗΧΥ͂Σ ΓΈΝΗΤΑΙ.

ΧΟΝΔΡΊΛΛΑ, Δ. Ὁ Διοσκορίδης (ΙΙ, 161) διὰ τοῦ κ̄, Κονδρίλλη, Ἑλλ. (chondrille joncée). Ὁ Ἡσύχιος ὅμως, « Χονδρίλη, ἄγριόν τι λάχανον » καὶ οὕτω τὴν ἤκουσεν ὀνομαζομένην εἰς τὴν Λῆμνον, διὰ τοῦ χ̄, Χονδρίλλαν, καὶ Κόλλαν ὁ Βελλώνιος (Observat. I, 31, σελ. 7), Κόλλαν, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς δάκρυον ἢ κομμίδιον « Ὅμοιον μαςίχῃ » ὡς λέγει ὁ Διοσκορίδης, χρήσιμον εἰς τὰς κολλήσεις. Ζ. Χαμολιός.

ΧΌΝΔΡΟΣ, Σ. μὲ συνών. ἀρσ. Κουρπὰς καὶ οὐδέτ. Φάρο, Σ. καὶ τὸ ἐξηγεῖ Farro. Τὸ Ῥωμ. Far, ὡς καὶ τὸ συνών. Alica, σημαίνουν, κατὰ μέν τινας, γένος σίτου ὀνομαζόμενον Ζειὰ, Ἑλλ. καὶ κοιν. (épeautre)· κατ' ἄλλους δὲ, πᾶν εἶδος σιτηροῦ καρποῦ χονδροκοπανισμένου ἢ χονδραλεσμένου (κατὰ τὸ ὄνομά του). Καὶ τοῦτο φαίνεται τὸ πιθανώτερον, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης Χόνδρους, ἢ Χόνδρινα ἄλευρα, ὀνομάζει τὰ τοιαῦτα, πλὴν τῆς Χονδραλεσμένης κριθῆς, τὴν ὁποίαν μὲ ἰδιαίτερον ὄνομα ὀνομάζει Πτισάνην. Καὶ τοῦτο συμφωνεῖ, μὲ τὸ ἀπὸ τὸν Ἀθήναιον (III, σελ. 109) λεγόμενον· « Γίνεται ὁ χονδρίτης [ἄρτος] » ἐκ τῶν ζειῶν· ἐκ γὰρ κριθῆς χόνδρον μὴ γίνεσθαι ».

Τὸ Κουρπὰς, εἶναι λέξις Τουρκική. Εἰς τὸ οὐδέτ. Φάρο (Φάρον), Σ. δίδει καὶ δευτέραν σημασίαν, orzata (orgeat), τὸ ὁποῖον σήμερον (ἀρσ. ὁ Φάρος) σημαίνει εἰς ἡμᾶς, Ἀφέψησιν κριθαρίου (décoction ἢ tisane d'orge), διάφορον ὅμως τὴν σύςασιν ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὴν Πτισάνην. Ζ. Πληγοῦρι.

Χόνδρον ἔτι ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. καὶ τὸ κοινῶς σήμερον ὀνομαζόμενον Κουρκούτιον (bouillie). Ζ. Κούκουδον, καὶ Παπάλα.

ΧΟΡΕΥ͂Ω. Ζ. Βαλλίζω.

ΧΟΡΤΟ͂ΠΛΙΝΘΟΣ. Ζ. Μάζα.

ΧΟΡΤΟ͂ΣΤΡΩΜΑ. Ζ. Ἀχυρόςρωμα.

* ΧΟΥΓΙΑ͂ΖΩ, ῥῆμ. μεταβ. περιγελῶ ὑβριςικῶς καὶ παῤῥησίᾳ τινὰ (bafouer), οἷον Ὅλος ὁ λαὸς τὸν ἐχούγιαξαν. Εἶναι ὀνοματοποίησις συνών. καὶ συγγενὴς τοῦ ἀχρήςου Οὐάζω, ἀπὸ τὸ ἐπιφώνημα Οὐὰ, ἢ Οὐαὶ, Ἑλλ. Ὡς ἀπὸ τὸ Αἴ! Αἰάζω, καὶ ἀπὸ τὸ Φεῦ! Φεύζω, οὕτω καὶ ἀπὸ τὸ Οὐὰ ἢ Οὐαὶ, Ἑλλ. Οὐάζω, Οὐαίζω καὶ Χουγιάζω.

ΧΟΥΜΑ͂Σ, Δ. Τζίρος, Σ. Δ. Ὀῤῥὸς γάλακτος, Ἑλλ. (petit-lait). Ἴσως ἀπὸ τὸ Χυμὸς ἢ Χύμα, ἤγουν ἀπόχυμα, ἀπόῤῥευμα (Ἴδε Ἄτακτ. Ι, σελ. 74). Ζ. Μουζίθρα.

ΧΟΥ͂ΜΕΛΗ, οὐσ. θηλ. προπαροξ. Σ. Χουμέλη, παροξ. Δ. (houblon), φυτὸν χρήσιμον εἰς κατασκευὴν τοῦ ζύθου (bière). Ἀπὸ τὸν Πλίνιον (XXI, 15) ὀνομάζεται, Lupus salictarius, ὅθεν τῶν Ἰταλῶν τὸ Luppolo. Ὁ παρακμ. λατινισμὸς τὸ ἐμεταμόρφωσεν εἰς τὸ Humulus, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβαν οἱ Γραικορ. τὴν Χουμέλην, καὶ οἱ Γάλλοι τὸ Houblon.

Ἡ λέξις εὑρίσκεται εἰς τὸν Βαλσαμῶνα, συγγραφέα τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος, ὅθεν τὴν ἔλαβε καὶ ὁ Δ. « Σίκερα » δέ ἐςι πᾶν τὸ ἄνευ οἴνου μέθην ἐμποιοῦν, οἷά ἐςιν ἃ ἐπι» τηδεύουσιν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἡ λεγομένη Χουμέλη, καὶ ὅσα » ὁμοίως σκευάζονται ». Διςάζω ἂν εὐλόγως τινὲς (Beckmann, Beyträg. zur Gesch. der Erfind. tom. V, pag. 209) ἐνόμισαν, ὅτι ἡ Χουμέλη εἶναι ἡ Σμίλαξ τραχεῖα

τοῦ Διοσκορίδου (IV, 144). Ζ. Σμιλακία. —2) Χουμέλην (κατὰ τὴν προλεχθεῖσαν μαρτυρίαν τοῦ Βαλσαμῶνος) λοιπὸν ὠνόμαζαν, καὶ αὐτὸ τὸ διὰ τῆς Χουμέλης σκευαζόμενον ποτὸν, τὸν Ζῦθον (bière).

ΧΟΧΛΆΖΩ. Ζ. Χοχλακῶ.

ΧΟΧΛΆΚΙ. Ζ. Λιλάδι.

ΧΟΧΛΑΚΩ͂, ῥῆμ. οὐδέτ. Σ. ΓΓ. Χοχλάζω, ΓΓ. (bouillonner), σημαῖνον κατ' ὀνοματοποιΐαν τὴν βιαίαν κίνησιν καὶ ἀναπήδησιν τῶν ὑγρῶν, ὡς εἶναι τὰ χυνόμενα ἢ κιρνώμενα μὲ βίαν, ἢ διὰ πυρὸς βράζοντα ὑγρά. Ἀπὸ τὸ Καχλάζω, Ἑλλ. ὁμοίως ὀνοματοποιημένον ῥῆμα. Οὕτως εἶπεν ὁ Πίνδαρος (Ὀλυμπ. VII, 1-4),

Φιάλαν————————
Ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοι-
σαν δρόσῳ.——————

ΧΡΈΟΣ καὶ Χρεῖος, Σ. Δ. δάνεισμα ἀποδόσιμον (dette), Χρέος καὶ Ὀφείλημα, Ἑλλ. —2) Ἐνοχὴ ἠθικὴ νὰ ἐνεργήσωμεν ἢ ν' ἀφήσωμεν πρᾶξιν τινὰ (devoir), Καθῆκον, Ἑλλ. Εἰς τὴν πρώτην σημασίαν εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. λ', 698),

Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,

καὶ (Ὀδυσσ. θ', 353),

Εἴκεν Ἄρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας.

Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχομεν βιωφελεστάτην παροιμίαν, Κόπτε χρέη, κόπτε λύπας. Ἡ μεγίστη καὶ ἀπαρηγόρητος λύπη, ἡ μαστίζουσα τὸν χρεωφειλέτην εἶναι, ὅτι χάνει τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν του γινόμενος δοῦλος τοῦ δανειστοῦ. Ὅθεν καὶ ὁ Κωμικὸς ἔταξεν εἰς τὰ συμπληροῦντα τὴν

εὐδαιμονίαν ἀγαθὰ, τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ χρέη (Παρὰ τῷ Λουκιαν. Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγορ. πταίσμ. § 6, σελ. 292),

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Εἰς τὴν δευτέραν σημασίαν (devoir), εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς (Ἠλέκτρ. 73),

——————— Σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
Τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.

— 3) Χρέος, ὁ θάνατος, Χρεὼν, Ἑλλ. οἷον Ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος, ἤγουν ἀπέθανε.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΗΤΗΣΙΣ, Δ. (action civile), τῆς ὁποίας ἐναντιόσημος εἶναι ἡ Ἐγκληματικὴ ζήτησις, Δ. (action criminelle). Λέξεις νομικαὶ, ἀναγκαῖαι εἰς ἡμᾶς.

ΧΡΗΣΙΣ ΚΑΡΠΩΝ, Δ. (usufruit). Λέξις νομικὴ, ἀναγκαία καὶ αὕτη. Λέγεται καὶ Ἐπικαρπία, Δ. καὶ ὁ ἀπολαύων τὴν ἐπικαρπίαν, Καρπιςὴς, (usufruitier).

ΧΡΟΝΟΣ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. II, σελ. 389), « Τοῦ χρόνου » ἐλλειπτ. πρόσθεσε ὁμοίαν χρῆσιν τοῦ Φιλοςράτου (Εἰς τὸν Ἀπολλων. βίον, VII, 29, σελ. 309) « Κἀγὼ δὲ ἀφίξομαι τοῦ καιροῦ » ἤγουν, Ἐπὶ τοῦ δέοντος καιροῦ ἢ χρόνου. Ἔχομεν καὶ τὸ παροιμιακὸν τοῦτο, Καλῶς μᾶς ἦλθες σὰν τὸν καλὸν χρόνον, Σ. λεγόμενον συνήθως πρὸς ὅποιον ὑποδεχόμεθα μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ προθυμίαν, ἀπὸ μεταφορ. τοῦ Καλοῦ χρόνου, ἤγουν τοῦ καρποφόρου ἔτους, τῆς Εὐετηρίας, Ἑλλ. Παρόμοια ἑορτάζοντες τινὰ ἑορτὴν οἱ παλαιοὶ Ῥόδιοι ἐτραγῳδοῦσαν (Παρ' Ἀθήν. VIII, σελ. 360),

Ἦλθ', ἦλθε χελιδὼν, καλὰς ὥρας
Ἄγουσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς.

Χρόνοι, πληθ. εἰς φράσιν ἰδίαν τῆς γλώσσης, Σοῦ ἀφῆκε (ἢ Σ' ἀφῆκε) χρόνους, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, Ἀπέθανε (décéder, mourir). — 2) Ἑνωμένον μὲ τὸ Καιροὶ, σημαίνει χρόνου μάκρος ὑπερβολικὸν, οἷον Ἔχω χρόνους καὶ καιροὺς ἀποῦ δὲν τὸν ἴδα (il y a un siècle que).

ΧΡΥΣΑΚΟΝΙΟΝ οὐσ. οὐδέτ. (Χρυσαχόνιον, Δ.) Χρυσίτης, ἀρσ. οὐσ. Σ. Βάσανος, ἡ Λυδία λίθος, Ἑλλ. (pierre de touche).

ΧΡΥΣΑΛΟΙΦΗ, Δ. (dorure).

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟΝ, μὲ ἐξήγησιν Artemisia, Δ. Ἀρτεμισία, Ἑλλ. (armoise). Ἀλλὰ τὸ Χρυσάνθεμον τοῦ Διοσκορίδου (IV, 58) εἶναι τὸ Chrysanthemum coronarium, s. segetum (la chrysanthème des parterres) τῶν φυτολόγων. Πιθανὸν ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἱστορούμενον Χρύσανθον (Chrysanthum segetum), τρισυλλάβως, ἀπὸ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, pag. lxxviii) μὲ Γραικικὸν κοινὸν ὄνομα Τζιτζίμβολα. Ἀλλ' ἡ Τζιτζιμβόλα αὕτη (ἢ τὰ Τζιτζίμβολα) ἐνδέχεται νὰ ἐχυδαΐσθη ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὸν Τιθύμαλλον, Ἑλλ. (τὸ κοινῶς Τιθόμαλον, Δ.), μὲ τοῦ ὁποίου ὅμως τὰ πολλὰ γένη δὲν ἔχει τὶ κοινὸν τὸ Χρυσάνθεμον. Τὸ Χρυσάνθεμον ἴδε τρωγόμενον ὠμὸν εἰς τὴν Λῆμνον ὁ Βελώνιος (Observat. I, 26, pag. 60).

ΧΡΥΣΟΚΑΝΘΑΡΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Δ. (Ἴσως Χρυσοκάνθαρος, οὐσ. ἀρσ.), Μηλολόνθη, Ἑλλ. (hanneton). Ζ. Ζίνα.

ΧΡΥΣΟΚΑΡΠΟΣ. Ζ. Χρυσόνικος.

ΧΡΥΣΟΚΟΛΛΑ. Ζ. Μπουράτζο.

ΧΡΥΣΟΛΑΧΑΝΟΝ, Σ. ἡ Ἀτράφαξις, Ἑλλ. τοῦ Διοσκορίδου (II, 145), ὅστις τὴν ὀνομάζει καὶ Χρυσολάχανον, Ἑλλ. (arroche des jardins).

* ΧΡΥΣΟΝΗΜΑ, (fil d'or).

ΧΡΥΣΟΝΙΚΟΣ, μὲ ἐξήγησιν ἑλληνικὴν « Κισσὸς μέλας » Δ. Τρία γένη κισσοῦ ἀριθμεῖ ὁ Διοσκορίδης (II, 110, σελ. 166) « Ὁ μέν τις λευκὸς, ὁ δὲ μέλας, ὁ δὲ ἕλιξ. Ὁ μὲν οὖν » λευκὸς φέρει τὸν καρπὸν λευκόν· ὁ δὲ μέλας μέλανά ἢ » κροκίζοντα, ὃν δὴ καὶ (γρ. καὶ οἱ) ἰδιῶται Διονύσιον » καλοῦσι· ὁ δὲ ἕλιξ ἄκαρπός τέ ἐστι, καὶ λευκὰ ἔχει τὰ κλή- » ματα κ. τ. λ. ». Εἰς τὰ συνών. τοῦ Κισσοῦ (Διοσκορίδ. σελ. 450) εὑρίσκω Χρυσόκαρπος, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται εἰς τὸν Μέλανα κισσὸν, διὰ τὸν κροκίζοντα καρπόν. Ὁ δὲ Πλίνιος (XXIV, 11, § 49) ὀνομάζει Νικοφόρον, εἶδος τι Σμίλακος (Ζ. Σμιλακία) ὁμοίας τοῦ Κισσοῦ : Smilax quoque, qui et Nicophorus cognominatur, similitudinem ederæ habet tenuioribus foliis. Πιθανὸν λοιπὸν ὅτι ὠνομάσθη ποτὲ καὶ Χρυσόνικος ὁ μέλας κισσὸς, ἀπὸ τὸ Χρυσὸς, διὰ τὸ χρῶμα τοῦ καρποῦ, καὶ τὸ Νίκη, διὰ τὸν Κισσοστεφῆ Διόνυσον.

* ΧΡΥΣΟΞΥΛΟΝ ὀνομάζουν, κατὰ τὸν Σπόνιον (Spon, *Voyag. de la Grèc.* II, pag. 43) οἱ Πελοποννήσιοι τὸ Γαλλιστὶ λεγόμενον Fustet, φυτὸν χρήσιμον εἰς βαφὴν κιτρίνην. Εἶναι τῶν παλαιῶν ἡ Θάψος ἡ Θαψία, Ἑλλ. (Thapsia Asclepium, τῶν φυτολόγων). Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου (II, 88), ἐξηγῶν τὸ, « Χρὼς ὁμοῖος θάψῳ » λέγει, « Θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι, ὃ καλεῖται Σκυθάριον, ἤγουν » Σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. Τούτῳ δὲ τὰ ἔρια » βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. » Ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Χρυσόξυλον κ. τ. λ. ». Ἴδε ὅμως περὶ τούτου τὸν Σπρέγγελον (σημειώσ. εἰς τὸν Διοσκορίδ. IV, 157), καὶ τὸν Σνεϊδέρον (εἰς τὸν Πίνακ. τοῦ Θεοφράστ. λέξ. Θαψία).

Ὁ Ἄγγλος ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου (pag. lxxxvii) ὀνο-

μάζει ταύτην τὴν Thapsia Asclepium μὲ Γραικικὸν ὄνομα πολλὰ παράξενον, Ἀγλήγορα· τὴν δὲ Thapsia villosa (Thapsie velue), Ὁμοιόπλευρον, τὴν δὲ Thapsia fœtida (Thapsie fétide), Πολύκαρπος.

ΧΡΥΣΟΣ, Χρυσὴ, Χρυσὸν, Σ. Χρυσοῦς, Χρυσῆ, Χρυσοῦν, Ἑλλ. (d'or). — 2) Μεταφορ. Χρυσὰ ἐπονομάζομεν ὅλα τὰ καλὰ ἢ τὰ χρήσιμα, οἷον Χρυσὴν δουλείαν θέλεις κάμειν, ἂν κ. τ. λ. Χρυσᾶ εἶναι τὰ λόγιά σου. Καὶ συνθ. Χρυσόψυχον, Σ. λέγομεν τὸν ἀγαθὴν ψυχὴν ἔχοντα. Ἡ χρῆσις εἶναι παλαιά. « Χρυσῆν Ἀφροδίτην » ὀνομάζει ὁ Ὅμηρος τὴν θεὰν τοῦ κάλλους, καὶ « Χρυσοστε-» φάνους ἄθλους » ὁ Πίνδαρος (Ὀλυμπ. VIII, 1) τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· ὅπου ὁ σχολιαστής του λέγει, « Χρυσο-» στεφάνων δὲ, ἀντὶ τοῦ Καλλιστεφάνων... καὶ γὰρ δὴ ὄντως » ἡ διδομένη ἐλαία τοῖς νικῶσι Καλλιστέφανος προσαγο-» ρεύεται ». Οὕτως ὀνομάζομεν καὶ Χρυσοῦν αἰῶνα (âge d'or) τὸν μυθολογούμενον τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀνθρώπων ἀρχαῖον χρόνον, τῶν καὶ διὰ τοῦτο ὀνομασθέντων ἀπὸ τὸν Ἡσίοδον (Ἔργ. 109) « Χρυσοῦν γένος ἀνθρώπων » μ' ὅλον ὅτι οὐδὲ σήμερον ἀκόμη ἐφάνη ὁ χρυσοῦς αἰὼν, οὐδ' οἱ χρυσοῖ ἄνθρωποι.

ΧΡΥΣΟΣΑΥΡΑ. Ζ. Σαμιαμίδιν.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, Σ. ἐπίθ. σημαῖνον τὸν εὔγλωττον (qui a une langue dorée). Εἰς δύο συγγραφεῖς ἐδόθη καὶ ὡς ἐπωνύμιον, Δίωνα τὸν Χρυσόστομον, καὶ τὸν πατέρα τῆς ἐκκλησίας, Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον.

ΧΡΥΣΟΣΥΡΜΑ. Ζ. Σύρμα.

ΧΡΥΣΟΦΟΣ. Ζ. Χρυσοχόος.

ΧΡΥΣΟΧΙΚΗ, Σ. ἡ τέχνη τοῦ Χρυσοχόου (orfévrerie), κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τὸ Χρυσοχοϊκὴ, Ἑλλ.

ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ, Δ. Χρυσοχὸς καὶ Χρυσοφὸς, Σ. (orfèvre).

ΧΥΛΟΣ. Ζ. Μακαρία.

ΧΥΜΕΝΗ, Δ. μὲ ταύτην τὴν μαρτυρίαν : « Χυμένη » ἐςὶν εἶδος βοτάνης, ᾗ οἱ βαφεῖς χρῶνται· ἡ δὲ βαφὴ αὐτῆς » ἐςὶν ὕπωχρος, ὑδατώδης » Δ. ἥτις ἄλλο δὲν μας διδάσκει, πλὴν ὅτι Χυμένην ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. βοτάνην τινὰ, ἄδηλον ποίαν. Ἴσως νοεῖ τὴν Θαψίαν (Ζ. Χρυσόξυλον), περὶ τῆς ὁποίας λέγει ὁ Διοσκορίδης (IV, 157) « Χυλίζεται δὲ » κοπεῖσα ἡ ῥίζα, καὶ διὰ κυρτίδος καὶ ὀργάνου ἐκθλιβεῖσα » κ. τ. λ. ». Ὅπως ἂν ἦναι, ἂς φυλαχθῇ ἡ λέξις, ὡς ἐνδεχομένη νὰ σώζεται πούποτε εἰς τὴν Ἑλλάδα.

* ΧΥΜΕΝΗ. Ζ. Στρουθίον.

ΧΥΝΩ, Σ. Δ. Χέω, Χεύω, Ἑλλ. (verser, répandre). Ἡ προσθήκη τοῦ ν ἔγινεν εἰς τὸν παρακμ. ἑλλ. καὶ ἐθησαυρίσθη ἐσχάτως τὸ Χύνω καὶ εἰς τὰ ἑλληνικὰ Λεξικὰ, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν Δύω καὶ Δύνω, Θύω καὶ Θύνω.

ΧΥΣΙΣ, Σ. Δ. (écoulement, effusion, épanchement.), Χύσις, Ἑλλ. — 2) Χύσις, καὶ ἡ γινομένη ἔκριψις, εἰς καιρὸν ζάλης, τῶν φορτίων τοῦ πλοίου, Ἐκβολὴ, Ἑλλ. οἷον Ἐκινδύνευαν νὰ πνιγῶσιν, ἂν δὲν ἔκαμναν χύσιν. — 3) Χύσιν ἀςέρων, Δ. μεταφορ. ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τοὺς ἀπὸ τὸν Ἀριςοτέλην ὀνομαζομένους Ἀςέρας διαθέοντας, ἢ διάττοντας (étoiles tombantes), ἢ Διαδρομὴν ἀςέρων (Μετεωρολογικ. I, 4, σελ. 7-8, Sylburg.) Ὠνομάζοντο καὶ Δοκίδες (Ὁ αὐτ. περὶ κόσμ. κεφ. 4, σελ. 11) καὶ Δοκοὶ, καὶ Δοκῖται. Φέρει καὶ ὁ Ἡσύχιος : « Δοκοὶ, εἶδος ἀςέρων, ἐπισημασίαν τινὰ παρεχόν- » των (ἴσ. παρεχόντων ἐν τῷ) θεωρεῖσθαι »· Ἐπισημασίαν

νοῶν, τὴν προσημασίαν τινὸς μέλλοντος μεγάλου κακοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ δεισιδαίμονες ἐπρόσμεναν ἀπὸ τὴν χύσιν τῶν ἀςέρων· καὶ τοῦτο ἐπιστεύετο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους, καὶ Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους. Τοιαύτην Δοκὸν ἐπαρατήρησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὅτε ναυμαχοῦντες ἐνικήθησαν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἱςορεῖ ὁ Πλίνιος : Emicant et trabes... quas Δοκοὺς vocant; qualis cum Lacedæmonii, classe victi, imperium Græciæ amisere (Plin. II, 26). Ἀλλ' ἡ δεισιδαιμονία ἴσχυσεν αὐξανομένη ἀπὸ τὴν ἀπαιδευσίαν ἐπιτόσον, ὥςε κατὰ τὸν μεσαιῶνα, αἱ φαινόμεναι δοκίδες ἐτάρασσαν τὸν ἐγκέφαλον καὶ σοφῶν καὶ ἀπαιδεύτων, καὶ Αὐτοκρατόρων καὶ Πατριαρχῶν, « Ὥςε πάντας ἐκπλήττεσθαι καὶ λέγειν, ὅτι Ἰδοὺ οἱ ἀςέρες » πίπτουσιν· τί ἄρα ἔςαι; οὐκ οἴδαμεν » (Δ. σελ. 1773).

ΧΩΝΕΊΑ, Δ. Χωνείαν ἢ Χωνίαν ἔλεγαν οἱ Γραικορ. τὴν χυδ. λεγομένην Μπουμπάρδαν, Σ. ἢ Βουμπάρδαν, Δ. (bombe). Ὁ Δ. ἐτυμολογεῖ τὴν Χωνείαν ἐκ τοῦ ὅτι ἦτο χωνευτὴ ἀπὸ χαλκόν. Ἀπὸ τὸ Bombarda (bombarde) τοῦ παρακμ. Λατινισμοῦ, ἥτις ἐσήμαινεν, ὡς καὶ τῶν Γραικορ. ἡ Χωνεία, ὄχι τὰ σήμερον εἰς χρῆσιν διὰ πυρὸς πολεμικὰ ὄργανα, τὰς λεγομένας Βόμβας (bombes), ἀλλὰ παρομοίας τινὰς λιθοβόλους μηχανάς, ὡς ἦτον ἡ Ζαροβοτάνη (Ζ. Χανί). Ἐπειδὴ αἱ λέξεις παράγονται ἀπὸ τὸ ὀνοματοποιημένον Βόμβος, συγχωρεῖται νὰ ἑρμηνεύωμεν τὸ Γαλλικὸν bombe διὰ τοῦ Βόμβα.

ΧΩΡΑ, Σ. Δ. Ἐσημειώθη πρότερον (Ἄτακτ. I, σελ. 212), ὅτι σημαίνει καὶ τὴν Πόλιν (ville). Τῆς τοιαύτης σημασίας ἴχνη φαίνονται καὶ εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν, οἷον τοῦ Ἀριςοφάνους (Πλουτ. 773, ἐκδ. Fischer),

Χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἥ μ' ἐδέξατο,

ὅπου οἱ κριτικοὶ ἐξήγησαν τὸ Χώρα, αὐτὸ τὸ Ἄςυ, τὰς Ἀθήνας. Καὶ καθὼς ἀπὸ τὸ Ἄςυ, ἔλεγαν Ἀςείζομαι, οὕτως ἡμεῖς ἀπὸ τὸ Χώρα ἐπλάσαμεν τὸ Χωρατεύω (plaisanter):

ΧΩΡΑΤΕΎΩ. Ζ. Χώρα.

ΧΩΡΙΣΤΗΡΙΟΝ (Χωριςήρι, Δ. Σ.) συνών. τοῦ Διαλυςήριον (démêloir). Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 108.

ΧΩΡΊΣΤΡΑ, Σ. Δ. τοῦ κρανίου τὸ μέρος ὅπου χωρίζονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς. Ὁ Ἀριςοτέλης (Περὶ ζ. ἱςορ. I, 7, σελ. 18, Schneider) λέγει « Τοῦ δὲ κρανίου κορυφὴ » καλεῖται τὸ μέσον καὶ λίσσωμα τῶν τριχῶν· τοῦτο δ' ἐνίοις » διπλοῦν ἐςι· γίγνονται γάρ τινες δικόρυφοι, οὐ τῷ ὀςῷ, » ἀλλὰ τῇ τριχῶν λισσώσει ». Τὸ Λίσσωμα ἐμεταφράσθη ἀπὸ Θεόδωρον τὸν Γαζῆν Discrimen (διαχώρισις, διάκρισις), ἐπαραφράσθη δὲ ἀπὸ τὸν Γάλλον Κάμον (Camus, pag. 25): Le sommet est le point milieu où les cheveux se séparent. Λίσσωμα ὠνομάσθη, ὡς τρόπον τινὰ λεῖον, ἤγουν γυμνὸν ἀπὸ τρίχας· « Λισσὴ, λεία » λέγει ὁ Ἡσύχιος· ὅθεν ὑποπτεύομαι ὅτι καὶ εἰς τὴν ἑξῆς γλῶσσαν τοῦ αὐτοῦ Ἡσυχίου « Λισσοὺς, ΔΕΟΜΈΝΟΥΣ· καὶ τοὺς ἡσυχῇ φαλακροὺς » ἴσως ἐγράφετο ὀρθότερον ΛΕΛΕΙΩΜΈΝΟΥΣ.

ΧΩΡΟΔΌΤΗΣ, Δ. λέξ. νομικ. σημαίνουσα κτήτορα γῆς διδομένης εἰς γεωργίαν μὲ μισθὸν (propriétaire affermant), σχετικῶς πρὸς τὸν λαμβάνοντα νὰ τὴν γεωργήσῃ. Ζ. Ἀναςάτης.

ΧΩΣΊΑ, μὲ συνών. Βούβα, Σ. Βούβα, μὲ ἐξήγησιν « Fovea, » Βόθρος » Δ. (Ἴδε Ἄτακτ. II, σελ. 85). Ζ. Ἔγκρυμμα.

ΧΩΣΙΆΖΩ. Ζ. Ἔγκρυμμα.

ΧΏΣΤΗΣ. Ζ. Χωςός.

ΧΩΣΤΌΝ, οὐσ. οὐδετ. Σ. καὶ Χωςὸς, ἀρσ. (cache-

cache, ἢ cligne-musette), εἶδος παιδικοῦ παιγνίου, οἷον Ἐπαίξαμεν τὸ (ἢ τὸν) χωςόν.

ΧΩΣΤΟΣ, οὐσ. ἀρσ. (Ζ. Χωςόν).—2) Χωςὸς ἐπίθ. ἀρσ. Δ. Χωςοὺς ὠνόμαζαν οἱ Γραικορ. τοὺς κρυπτομένους εἰς τὰ σπήλαια Μοναχοὺς, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ σατυρικὸς Τζέτζης,

> Μὴ διὰ θύρας βαίνειν δὲ, λέγω τοὺς κλεπταββάδας,
> Χωςοὺς, ἐγκλείςους, ἕλκοντας θηρία, ςηλοβάτας.

Ἐλέγοντο καὶ Χῶςαι, Δ.

Ψ.

ΨΑΘΟΥΡΙ, Σ. Ψαθύριον, Δ. εἶδος γλυκύσματος (σύνηθες μάλιςα εἰς τὴν Χίον) εἶναι τὰ Ψαθούρια, τὰ πάλαι λεγόμενα Ψαθύρια, Ἑλλ. (Ἀθην. XIV, σελ. 646). Ὠνομάσθησαν οὕτως ὡς εὐκόλως θρυββόμενα, διὰ τὴν ἀπὸ τῆς ὀπτήσεως ἢ τηγανίσεως ξηρασίαν· « Ψαθυρὸς, εὔθλαστος » λέγει ὁ Ἡσύχιος.

ΨΑΛΙΔΑ, Σ. Ψαλίδαν, θηλ. ὀνομάζομεν, καὶ Ψαλίδιον, Σ. οὐδετ. ὑποκορ. τὸ γνωςὸν δίχειρον ἐργαλεῖον (ciseaux). — 2) Ψαλίδιον, τὸ χρήσιμον νὰ κόπτῃ τὸ καυμένον μέρος τοῦ φωτιλίου (mouchettes) ἐργαλεῖον. — 3) Ψαλίδας τὰ ἑλικοειδῆ βλαςάρια (Ζ. Λίγκιον καὶ Στουράκιον).—4) *Ψαλίδας, ὡς καὶ οἱ Γάλλοι μὲ ταυτόσημον ὄνομα, forficules, γένος τι ζωϋφίων, διὰ τὸ ψαλιδοειδὲς κάτω ἄκρον τοῦ σώματος.

ΨΑΡΑΣ. Ζ. Πουλοπιάςης.

ΨΑΡΕΥΩ. Ζ. Ὀψαρεύω.

ΨΑΡΙΖΩ. ΨΑΡΟΓΕΝΗΣ. Ζ. Ψαρός.

ΨΑΡΌΝΙ, Σ. τὸ ἀνωτέρω (σελ. 312) ὀνομασθὲν Μαυροπούλι, Σ. Ψὰρ, καὶ Ψάρος, Ἑλλ. (étourneau). Τὸ Ψαρόνι εἶναι ὑποκορ. Ψαρώνιον, παλαιοῦ ἀγνώςου σήμερον τύπου τοῦ Ψάρων. Πιθανὸν ὅτι ἔλεγαν καὶ Ψάρος καὶ Ψάρων, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκατάληκτα εἰς -ων καὶ ος (Ἄτακτ. I, σελ. 52). Μαυροπαύλι, διὰ τὸ χρῶμα.

ΨΑΡΌΣ, ἐπίθ. ἀρσ. εἶδος χρώματος (gris étourneau), ἀπὸ τὸν Ψάρον, τὸ ὄρνεον, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα εἶναι κατάςικτον (marqueté) ἀπὸ διάφορα χρώματα. « Ψαροὶ, ποι- « κίλοι· εἶδος χρώματος » λέγει ὁ Ἡσύχιος (Ἴδε καὶ Ἄτακτ. II, σελ. 393). — 2) Ψαρὸν, Δ. καὶ συνθ. Ψαρογένην, Σ. (Ψαρογένειον) ὀνομάζομεν καὶ τὸν Πολιὸν, Ἑλλ. (qui a les cheveux gris), ὅταν ἡ Ψαρότης φαίνεται εἰς τὸ γένειον. Ἐκ τούτου καὶ ῥῆμ. ἀμετάϐ. Ψαρίζω, Σ. γίνομαι ψαρὸς (devenir gris), Πολιοῦμαι, Ἑλλ.

ΨΑΣΣΌΧΟΡΤΟΝ. Ζ. Φαράσιον.

ΨΑΧΝΊΔΑ, μὲ συνών. Πιτερίδα, Σ. Πιτυρὶς, Ἑλλ. (Ζ. Πίτυρα). Τὸ δὲ Ψαχνίδα πιθανὸν ὅτι ἐσυντέθη ἀπὸ τὸ Ψάω, Ἑλλ. τὸ ξύω, καὶ τὸ Ἄχνη ἢ Χνοῦς, συνών. τοῦ ψῆγμα καὶ ξύσμα. Τὸ ἐκ τοῦ Ψάω παράγωγον Ψήχω ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸν Ἡσύχιον: « Τρίϐω, ξύω ». Τὸ δὲ ἄχνη κατὰ τὸν αὐτὸν « Δηλοῖ δὲ καὶ » τὸ λεπτὸν ξύσμα » ὡς καὶ « Χνόος, ξυσμὸς » καὶ « Χνοῦς, » τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων ». Ἴσως ὅμως οὐδ' εἶναι σύνθετος λέξις τὸ Ψαχνίδα, ἀλλὰ συγκομμένη ἀπὸ τὸ Ψαχηνίδα, Ψηχηνίδα ἢ καὶ Ψιχηνίδα, ἀπὸ τὸ Ψηχηνὶς Ἑλλ. ἄχρηςον, τοῦ ὁποίου πληθ. οὐδέτ. φέρει ὁ Ἡσύχιος τὰ Ψίχηνα (κοιν. σήμερον Ψίχουλα), ὡς συνών. τοῦ Ψωθία, καὶ τὸ ἐξηγεῖ « Ψίχηνα, ψωμία — Ψίχαι, αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἄρτων » τεμνομένων ψιχίαι — Ψώθια τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα,

» καὶ τὰ ὑποκάτω ». Τὸ Ψίχηνον συγκομμένον εἰς τὸ Ψιχνὸν, συγγενεύει μὲ τὸ « Ψίγναι, τρίχες » τοῦ αὐτοῦ Ἡσυχίου, ἀμελημένον ἀπὸ τοὺς κριτικοὺς, καὶ πιθανὸν ὅτι σημαῖνον, ὄχι ἁπλῶς τὰς τρίχας, ἀλλὰ τὰς αὐτομάτως, ἢ καὶ διὰ κτενίσεως ἀποῤῥεούσας τρίχας, ὡς φαίνεται ἀπὸ ἄλλα τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὀνόματα (ὅλα ἀπὸ τὸ Ψάω, Ψέω ἢ Ψίω), τὸ Ψανὸς, Ψηνὸς καὶ Ψεδνὸς συνών. τὰ ὁποῖα ἐξηγεῖ « Μαδαρὸς, » ἀραιόθριξ », καὶ ἀπὸ τὰ ῥήματα Ψεινάζει καὶ Ψινάζει, ἐξηγούμενα διὰ τοῦ « Ἀποῤῥεῖ... φυλοῤῥοεῖ ». Ζ. καὶ Ψωροφύτης.

ΨΑΧΝΌΝ. Ζ. Σαχλός.

ΨΆΧΝΩ, ΨΆΧΩ. Ζ. Πασπατεύω.

ΨΕΊΡΑ. Ζ. Ψήρα.

ΨΈΜΑΤΑ (γρ. ΨΕΎΜΑΤΑ), οὐδ. πληθ. Σ. Δ. Ψεύσματα, Ἑλλ. (mensonges), οἷον Μὲ φαίνονται ὡσὰν ψεύματα, λέγομεν βλέποντες ἢ ἀκούοντες πράγματα παράδοξα καὶ ἀπροσδόκητα. Οὕτως εἶπε καὶ ὁ Ἀριστοφάνης (Ὀρν. 1167), « Ἶσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν ».

ΨΕΜΑΤΟΠΙΣΤΊΑ. Ζ. Ψευματοπιστία.

ΨΈΣ. ΨΕΣΙΝΌΣ. Ζ. Ἐψές.

ΨΕΥΔΟΠΑΙΔΕΊΑ. Ζ. Κακοπαιδεία.

* ΨΕΥΔΟΠΙΣΤΊΑ. Ζ. Ψευματοπιστία.

ΨΕΥΔΟΤΆΦΙΟΝ, Δ. τοῦ παρακμ. ἑλλ. ἀντὶ του Κενοτάφιον, Ἑλλ. (cénotaphe).

ΨΕΥΜΑΤΟΠΙΣΤΊΑ (Ψεματοπιστία, Σ.) Κάλλιον λέγεται *Ψευδοπιστία (mauvaise foi).

ΨΉΡΑ (γρ. Ψεῖρα), οὐσ. θηλ. Σ. Δ. Εἰς τὰ προλεγμένα (Ἄτακτ. I, σελ. 49) πρόσθεσε, ὅτι ὡς ἐμεταβάλαμεν τὸ φθ εἰς τὸ ψ, οὕτως ἐμετάβαλαν καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ ἀντίστοιχα πτ εἰς τὸ ψ, λέγοντες Ψίλον, ἀντὶ τοῦ Πτίλον, Ἑλλ. τὸ πτερόν.

ΨΗΦΑ͂Σ, Δ. ὁ παίζων διὰ Ψήφων, Ψηφοπαίκτης, Ἑλλ. (joueur de gobelets), καὶ Ψηφοκλέπτης, Ἑλλ. (escamoteur). Γνωςοὶ ἦσαν εἰς τοὺς παλαιοὺς οἱ ψηφοκλέπται, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐνόμιζαν μωρῶς καὶ μάγους· τοῦτο μόνον ἔπραξαν μωρὸν, ὅτι ἐμαγεύθησαν ἀπὸ τὴν θεωρίαν καὶ αὐτῶν, καὶ ἄλλων παρομοίων ματαιοτέχνων, τόσον, ὥςε καὶ νὰ τιμήσωσι τινὰς ἐξ αὐτῶν μὲ ἀνδριάντας! « Ἱςιαιεῖς καὶ Ὠρεῖται Θεοδώ» ρου τοῦ ψηφοκλέπτου ἐν θεάτρῳ χαλκῆν εἰκόνα ἀνέθηκαν, » ψῆφον κρατοῦσαν... Ἀριςόνικον τὸν Καρύςιον, τὸν Ἀλεξάν» δρου συσφαιριςὴν, Ἀθηναῖοι πολίτην ἐποιήσαντο διὰ τὴν » τέχνην, καὶ ἀνδριάντα ἀνέςησαν... » (Ἀθην. Ι, σελ. 19). Οἱ Γραικορ. ἔπειτα, ὡς καὶ ὅλα, ὄχι πρὸ πολλοῦ, τῆς Εὐρώπης τὰ λοιπὰ ἔθνη, ἀντὶ χαλκῆς εἰκόνος, ἐξώρκιζαν καὶ ἐκόλαζαν τοὺς ψηφοκλέπτας ὡς μάγους. Ὁ Δ. φέρει ἀπὸ βίον ἀνέκδοτον Σιμεὼν, τοῦ διὰ Χριςὸν σαλοῦ, τὰ ἑξῆς: « Ὡς εἶδε » τὸν ψηφᾶν ἀρξάμενον ποιεῖν ἀθέμιτα πράγματα, ῥίπτει » λίθον μικρὸν πάνυ ». Καὶ πάλιν « Καὶ ἔλεγεν, ὅτι ὥσπερ » ὁ ψηφᾶς ἐποίησεν ὀφθαλμοφανίαν, κ. τ. λ. » Ὀφθαλμοφανίαν ἔλεγαν τῶν ὀφθαλμῶν τὴν πλάνην (illusion).

ΨΗ͂ΦΑΙΣ, ὀνομαστικ. θηλ. πληθ. Σ. καὶ Ψηφὶ ἑνικ. ουσ. οὐδέτ. Σ. Ψηφίδες καὶ Ψηφίον, Δ. (petites pierres colorées). Καὶ ῥῆμα ἐκ τούτου Ψηφιάζω, Σ. Ψηφίζω, ΓΓ. ἢ Ψηφόνω, Δ. (peindre en mosaïque), καὶ τὸ οὕτως τεχνημένον, Ψήφωσις, καὶ Ψηφωτὸν, Δ. (ouvrage de mosaïque), καὶ ὁ τεχνίτης Ψηφοθέτης (mosaïste). Οἱ Γραικορ. ὠνόμαζαν τὸ τοιοῦτον ἔργον καὶ Μουσεῖον, Μουςίον, Μουσαῖον, Δ. καὶ Δωρικῶς Μωσίον, Δ. ὡς καὶ σήμερον οἱ ἀλλογενεῖς Mosaïque, καὶ ῥῆμα Μουσιόνω, Δ. καὶ τὸ ἐπίθ. Μουσωτὴς, Δ. Κατά τινας, ἀπὸ τοῦ παρακμ. λατιν. τὸ Musivum, κατ' ἄλλους δὲ, ἀπὸ τὰς Μούσας

(ὅθεν ἔλαβαν καὶ οἱ Λατῖνοι τὸ Musivum), διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν κομψότητα τῆς συνθέσεως. Ἡ τέχνη εὐδοκίμησε μάλιστα εἰς τὸ Βυζάντιον, ὅπου ὅλων σχεδὸν τῶν δημοσίων ναῶν τὰ ἐδάφη ἦσαν σύνθετα ἀπὸ Μουσουργικὰς Ψηφίδας, Δ. ὡς τὰς ὠνόμαζαν· καὶ ἐκεῖθεν διεδόθη καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην (Ἴδ. Ducange, *Glossar. med. et infim. latinit.* V. Musivum opus).

ΨΗΦΙΆΖΩ. ΨΗΦΊΔΕΣ. ΨΗΦΌΝΩ. ΨΗΦΟΘΈΤΗΣ. Ζ. Ψήφαις.

* ΨΗΦΟΦΑΓΊΑ. * ΨΗΦΟΦΆΓΟΣ. Ζ. Ψηφοφαγῶ.

ΨΗΦΟΦΑΓΩ͂, Δ. Ψηφοφαγεῖ ἔλεγαν οἱ Γραικορ. περὶ ἐκείνου, ὅςις, χαριζόμενος ἢ δωροδοκούμενος, ἐκλέγει τὸν ἀνάξιον ἐκλογῆς δίδων τὴν ψῆφόν του. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ πλάσωμεν καὶ ἐπίθ. *Ψηφοφάγος (mangeur de votes), Ψηφοφάγον ὀνομάζοντες τὸν ἀδίκως ψηφοφοροῦντα, ὡς τρεφόμενον ἀπὸ ψήφους, (ὡς λέγομεν Κρεωφάγον, τὸν τρεφόμενον ἀπὸ κρέατα). Τὄνομα εἶναι χρήσιμον εἰς ἡμᾶς, τώρα μάλιςα, ὅτε ἡ ἐλευθερία μᾶς ἔδωκε καὶ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τὴν ἄδειαν, ἐκ τῆς ὁποίας δυνατὸν νὰ γεννηθῇ καὶ ὁ πειρασμὸς τῆς ἀσεβοῦς *Ψηφοφαγίας.

ΨΉΦΩΣΙΣ. ΨΗΦΩΤΌΝ. Ζ. Ψήφαις.

ΨΗΧΑΛΊΖΩ. Ζ. Ψιχαλίζω.

ΨΙΆΚΙ, μὲ συνών. Ἀκόνιτον, Ποντικοφάρμακον, Σ. Εἶναι τὸ Ἀκόνιτον (Aconit) τοῦ Διοσκορίδου (IV, 77), ὅςις προσθέτει καὶ συνών. τὸ Μυοκτόνον (ἤγουν Ποντικοφόνον).

Ἴσως ἀπὸ τὸ Ψίω (τῆς αὐτῆς γενεᾶς ὄνομα καὶ τὸ Ψάω, Ἑλλ. τὸ ἀποξύω καὶ ἐκτρίβω), ὅθεν καὶ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Ψίσις, ἀπώλεια ».

ΨΙΦΆΚΙ. Ζ. Ψοφάκι.

* ΨΙΦΑΚΊΑ. Ζ. *Ψιφεδίλη.*

ΨΙΦΕΔΊΛΗ, *μὲ ἐξήγησιν* Pæonia (pivoine), Δ. Τὸ *ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Βελλώνιον, ὅςις τὸ γράφει, ὡς τὸ ἤκουσεν ἀπὸ τοὺς Κρητικοὺς* Psiphedile, *καὶ ὡς τὸ ἀναγινώσκω, ἀπαράλλακτα γραμμένον* Psiphedile, *εἰς τὸν αὐτὸν Βελλώνιον* (Observat. I, 17, pag. 40, édit. 1588). Καὶ *ὅμως οἱ συντάξαντες τὴν Φυσικὴν ἱςορίαν (ἔκδ.* DÉTERVILLE, 1819, tom. xxviii, pag. 204) *τὸ γράφουν* Psiphacia *καὶ* Psiphelida (*Ψιφακία καὶ Ψιφελίδα*), *μάρτυρα φέροντες καὶ αὐτοὶ τὸν Βελλώνιον.* Ζ. *Μάκος.*

* ΨΙΦΕΛΊΔΑ. Ζ. *Ψιφεδίλη.*

ΨΊΧΑ, Σ. Ἀρκετὰ *ἐξηγήθη τοῦτο πρότερον* (Ἄτακτ. I, *σελ.* 62). Ἐδῶ *προσθέτω τινὰ δισταγμὸν μήπως, ὅταν σημαίνῃ τὴν Ἐντεριώνην,* Ἑλλ. *πρέπῃ νὰ γράφεται διὰ τοῦ ῡ,* Ψύχα, *ἀπὸ τὸ ψυχὴ, ἢ μὴ καὶ ἦναι ἀδιάφορος ἡ χρῆσις καὶ τῶν δύο· ἐπειδὴ τὶς εἶπε* « Τῇ ΨΥΧῌ *τῆς κολοκυνθίδος* » (*Θησαυρ. Στεφ. ἔκδ.* Ἀγγλ. *σελ.* 10895), *σημαῖνον τὸ ἔσω σπογγῶδες τοῦ κολοκυνθίου.* Ἀλλὰ *τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, πρὶν δειχθῇ, ὅτι ἡ γραφὴ δὲν ἐσφάλη ἀντὶ τοῦ* ΨΊΧΗ (*ἀπὸ τὸ Ψίχα*) *ἢ* ΨΙΧῚ (*ἀπὸ τὸ Ψίξ*).

ΨΙΧΑΛΊΖΩ, Σ. *Ψιχαλλίζω,* Δ. *Ψεκάζω,* Ἑλλ. (bruiner). Ζ. *Καταχνία.*

ΨΙΧΟΛΌΓΟΣ. Ζ. *Φαράσιον.*

ΨΊΧΟΥΛΟΝ, Σ. (*Ψύχουλον,* Δ.) *ὑποκορ. τοῦ Ψίχα ἀπὸ τὸ Ψίχηλον,* Ἑλλ. *ἄχρηςον, ἢ ἀπὸ τὸ χρηςὸν Ψίχηνον,* Ἑλλ. (Ζ. *Ψαχνίδα*). Ὁ Δ. *τὸ γράφει ὄχι μόνον κακὰ διὰ τοῦ ῡ Ψύχουλον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐσύγχισε μὲ τὸ θηλ. Ψυχούλα, ὑποκορ. τῆς Ψυχῆς.*

ΨΟΦΆΚΙ (*Ψιφάκι,* Σ. *Λεξικ. Γραικιταλικ. σελ.* 86). Ἐξηγήθη *πρότερον* (Ἄτακτ. I, *σελ.* 265).

ΨΟΦΟΔΙΨΩ, Σ. ποθῶ σφοδρῶς νὰ πίω, δι' ὑπερβολικὴν δίψαν (mourir de soif), ὡς καὶ ΨΟΦΟΠΕΙΝΩ, Σ. ποθῶ σφοδρῶς τροφὴν, δι' ὑπερβολὴν πείνας (mourir de faim). Λέγεται καὶ διαλυμένον Ψοφῶ τῆς δίψας, καὶ Ψοφῶ τῆς πείνας.

ΨΟΦΟΠΕΙΝΩ. Ζ. Ψοφοδιψῶ.

ΨΌΦΟΣ. ΨΟΦΩ. Ἰδ. Ἄτακτ. I, σελ. 265.

* ΨΎΧΑ. Ζ. ψίχα.

ΨΥΧΑΓΩΓΊΑ, ΓΓ. (récréation, divertissement), Ψυγαχωγία, Ἑλλ.—2) Ψυχαγωγία, Δ. συνηθέστερον ὀνομάζεται σήμερον εἰς τὰ σχολεῖά μας ἡ μεταξὺ τῶν στίχων τοῦ κειμένου γραφομένη ἐξήγησις (glose interlinéaire), ἀπὸ τὴν παλαιὰν σημασίαν τῆς λέξεως (soulagement).

ΨΥΧΑΝΆΘΡΕΠΤΟΣ, Σ. Δ. μὲ συνών. Ψυχοπαίδι, Σ. Εἰσποίητος, Υἱοποίητος, Θετὸς, Ἑλλ. (fils adoptif). Σύνθ. τοῦ Ψυχὴ καὶ Ἀναθρεπτὸς, ἀπὸ ῥῆμα ὁμοίως σύνθ. τὸ Ψυχανατρέφω (Ψυχαναθρέφω, Σ.)· ὡς τὸ Ψυχοπαίδιον (enfant adoptif), ἀπὸ τὸ Ψυχὴ καὶ Παιδίον. Διότι αἱ τοιαῦται υἱοθετήσεις ἢ παιδοποιήσεις γίνονται διὰ ψυχικὴν σωτηρίαν, ὡς νομίζεται κοινῶς· καὶ νομίζεται ὀρθῶς, ἂν γίνωνται καὶ ἀπὸ εἰλικρινῆ τῆς ψυχῆς συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν.

ΨΥΧΑΝΑΤΡΈΦΩ. Ζ. Ψυχανάθρεπτος.

ΨΥΧΑΡΟΫΔΑ, Σ. Οὕτως ὀνομάζεται ἡ κάμπη εἰς τὴν δευτέραν αὐτῆς μεταμόρφωσιν, Ψυχὴ, Ἑλλ. (nymphe), καὶ (ἂν ἦναι κατάστικτος ἀπὸ σημεῖα χρυσοειδῆ), Χρυσαλὶς, Ἑλλ. (chrysalide). Ὁ Ἀριστοτέλης (Περὶ ζ. ἱστορ. V, 19, § 4, σελ. 219, Schneider) λέγει : « Γίγνονται δὲ αἱ μὲν » καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν... κάμπαι μικραὶ, μετὰ

» δὲ ταῦτα αὐξηθεῖσαι ἀκινητίζουσι, καὶ μεταβάλλουσι τὴν » μορφὴν καὶ καλοῦνται χρυσαλίδες ». Κατὰ τὸν Ἡσύχιον : « Χρυσαλλὶς, ζῶόν τι. Οἱ δὲ τὴν ἀπὸ τῆς κάμπης γινομένην » Χρύσαλλιν λέγουσι » καὶ « Ψυχὴ... ζωΰφιον πτηνόν ». Ψυχαροῦδαν ἰδίως ὀνομάζομεν τὴν ἀπὸ τὰς μεταξοποιοὺς κάμπας (vers à soie) ψυχήν· τὴν δὲ ἀπὸ τὰς λοιπὰς κάμπας, Πεταλοῦδαν. Ὁ χυδαῖος τύπος, Ψυχαροῦδα, ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸ οὐδέτ. Ψυχαρίδιον (ὑποκορ. ἄχρηστον ἄλλου ὑποκορ. χρηστοῦ τοῦ, Ψυχάριον), ὡς ἡ Πλεξοῦδα ἀπὸ τὸ Πλεξίδιον.

ΨΥΧΗ, Σ. Δ. ἓν ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ ἀνθρώπου, τὸ λογικὸν (ame). Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν λέγομεν, Ὅστις θέλει νὰ σώσῃ τὴν ψυχήν του, κ. τ. λ. ἤγουν νὰ τὴν φυλάξῃ ἀπὸ τὰ δικαίως κολάζοντα τὴν ψυχήν. Καὶ Ἄνθρωπος τῆς ψυχῆς του, Σ. ὁ εὐλαβὴς ἢ εὐσεβὴς (dévot), ὁ φροντίζων δηλαδὴ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. — 2) Ψυχὴ, συνεκδοχικῶς, ὅλος ὁ ἄνθρωπος, οἷον, Πέντε ἢ δέκα χιλιάδες ψυχαί. — 3) Ψυχὴ, συνών. τοῦ καρδία, ἤγουν τοῦ ἐπιθυμητικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς, οἷον, Ἡ ψυχή μου μισεῖ, ἀγαπᾷ, θέλει, ὡς εἶπεν ὁ Ἀριστοφάνης (Βατρ. 1468),

Αἱρήσομαι γὰρ, ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.

— 4) Ψυχὴ, συνταγμένον μὲ τὴν ἄρνησιν, σημαίνει τὸ Οὔτις ἢ Οὐδεὶς, Ἑλλ. ὡς τῶν Γάλλων τὸ Personne, οἷον Δὲν εὕρηκα ψυχήν.

ΨΥΧΙΚΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. μὲ συνών. Ἐλεημοσύνη, Σ. Δ. (aumône)· ἐλλειπτ. τοῦ Ἀργύριον, Δῶρον, ἢ Ψωμίον, οἷον (Ἄτακτ. Ι, σελ. 31, στίχ. 480) ἀνελλιπ. ὁ Πτωχοπρόδρομος,

Καὶ Ψυχικὸν ψωμὶν τρώγεις, καὶ δίδουν σε καὶ ῥάσον·

καὶ ἄλλος, ἀρχαιότερος καὶ σοφώτερος τοῦ Πτωχοπροδρόμου (Ἰδ. Brunck, *Analect.* III, pag. 183),

Κτήσεος ἐξ ὁσίης ψυχικὰ δῶρα διδούς.

Συνηθέστερον ὅμως τὸ μεταχειριζόμεθα ἐλλειπτ. οἷον Ἔδωκε Ψυχικὸν, Ἐξώδευσεν εἰς Ψυχικά. Ψυχικὸν ὠνομάσθη, ὡς διδόμενον ὑπὲρ σωτηρίας ψυχῆς· καὶ τὴν σώζει τῷ δόντι, ἐὰν μόνον δίδεται ἀπὸ δικαίως ἀποκτημένα χρήματα, « Κήσεος ἐξ ὁσίης ».

ΨΥΧΟΠΙΤΤΑ, ἄρτος ζεστὸς, βαπτισμένος εἰς οἶνον καὶ ἔλαιον (fouace trempée chaude dans du vin et de l'huile), καὶ μοιραζόμενος εἰς τοὺς πτωχοὺς, κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων πάντων (la Toussaint), εἰς μνήμην τῶν ἀποθανόντων. Ζ. Μακαρία.

ΨΥΧΟΤΡΟΦΟΝ, οὐσ. οὐδέτ. Δ. (bétoine). Ἡ λέξις εἶναι ἀπὸ τὸν Διοσκορίδην (IV, 1) « Κέστρον τὸ καλούμενον » ΨΥΧΟΤΡΟΦΟΝ, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ψυχροτάτοις εὑρίσκεται » τόποις, ὃ Ῥωμαῖοι Βετονίκην καλοῦσιν ». Διόρθωσιν (ἴσως ὄχι ἀναγκαίαν) ἐπρόβαλαν τινὲς ΨΥΧΡΟΤΡΟΦΟΝ.

ΨΥΧΡΑ. Ζ. Ζέστα.

ΨΥΧΡΑΙΝΩ, Σ. ἀμεταβ. πάσχω ἢ αἰσθάνομαι ψύχραν (se refroidir)· καὶ μέσ. Ψυχραίνομαι, οἷον Πολλὰ ζεστὸν εἶναι· ἄφες το νὰ Ψυχράνῃ, ἢ νὰ Ψυχρανθῇ. — 2) Ψυχραίνω μεταβ. (refroidir), οἷον, Ζεστὸν εἶν' ἀκόμη· πρόσμεινε νὰ τὸ Ψυχράνω. — 3) Μεταφορ. λυπῶ, ἐχθροποιῶ, οἷον Μοῦ ἐψύχρανε τὴν ψυχὴν ἢ τὴν καρδίαν, καὶ μέσ. Ἐψυχράνθη ἢ Εἶναι Ψυχραμένος μ' ἐμὲ, ἤγουν ἐμεταβάλθη, ἀπὸ φιλίαν εἰς ἔχθραν, καὶ Ἐψυχράνθημεν χωρὶς αἰτίαν. Ζ. Παγόνω.

ΨΥΧΡΟ'ΤΡΟΦΟΝ. Ζ. Ψυχότροφον.

ΨΩΜΟΞΥ'ΣΜΑΤΑ, οὐδ. πληθ. (Ψωμοξυσματιαῖς θηλ. πληθ. Σ., τὰ ἀποξύσματα τοῦ ψωμίου (chapelure). Λέγονται καὶ Θρούβαλα. Ζ. Θρούβαλον.

ΨΩΡΟΦΥ'ΤΗΣ (Ψωροφήτης, Σ.). ουσ. ἀρσ. πάθος κεφαλῆς παιδικὸν (teigne), Ἀχὼρ, Ἑλλ. Ὁ ψωροφύτης, σύνθ. ἀπὸ τὸ Ψώρα καὶ τὸ Φύω (ὅθεν καὶ τὸ Φῦμα), σημαίνει Ψωρικὸν φῦμα. Καὶ ἴσως παρόμοιον τὶ σύνθ. ἦτο καὶ ἀρχαιότερα εἰς χρῆσιν, ἐπειδὴ ὁ Ἡσύχιος λέγει « Φῦμα, ψώρα, » κ. τ. λ. » καὶ « Φύματα, ψυδράκια, ψῶραι ». Τὸ δὲ ἑλληνικὸν Ἀχὼρ, ἐτυμολόγησεν ὁ Γαληνὸς, (παρὰ τῷ Φοεσ. Οἰκονομ. σελ. 117) ἀπὸ τὸ Ἰχὼρ (sanie) « Ὠνομάσθη δὲ » [Ἀχὼρ] ἀπὸ τοῦ συμπτώματος· λεπτὰς γὰρ ἔχει κατα» τρήσεις, δι' ὧν ἀποῤῥέει ἰχὼρ γλίσχρος ». Πιθανώτερον ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 182) ἀπὸ τὸ Ἄχνη « Ἀχὼρ, κατὰ » ἀποβολὴν τοῦ ν ἀπὸ τοῦ Ἀχνὼρ, ἀπὸ τοῦ Ἄχνη, ὃ σημαί» νει πᾶν λεπτομερὲς καὶ κοῦφον· σημαίνει δὲ τὸ πιτυρῶδες » τῆς κεφαλῆς ». Καὶ τοῦτο πιθανολογεῖ ὁπωσοῦν τὴν ἀνωτέρω σημειωθεῖσαν ἐτυμολογίαν τῆς Ψαχνίδας, Πιτυριάσεως, Ἑλλ. (Ζ. Ψαχνίδα).

Ω.

ΩΔΗΣ (εἰς) λήγοντα ὀνόματα. Ζ. Θρομβώδης, καὶ Ῥεμβώδης.

ὨΪΜΈ, Δ. ΓΓ. Ὀϊμὲ, Σ. καὶ Ὀϊμένα ἢ Ὠϊμένα, Δ. Ἰταλιστὶ Oimé! (hélas!). Τὸ Ὀϊμὲ εἶναι διάλυσις τοῦ Οἴμοι, Ἑλλ. κατὰ τὴν συνήθη εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν χρῆσιν τῆς αἰτιατικῆς ἀντὶ τῆς δοτικῆς, οἷον τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 791) τὸ,

Οἴμοι! Τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;

ἤγουν Οἴμέ! τί μέλλω νὰ πάθω ὁ ταλαίπωρος; Ἡ διάλυσις εἶναι Ἰωνική, ὡς φαίνεται πάλιν ἀπὸ τὸν αὐτὸν Ἀριστοφάνην Εἰρ. 932),

———————— [Ἰν'] οἱ καθήμενοι
Ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς Οἴ.

Τὸ δὲ Ὤϊμέ ἀπὸ μὲν τὸν Ὅμηρον προφέρεται ἁπλῶς, καὶ μὲ διπλὴν ἀντωνυμίαν (Ἰλιάδ. λ', 404),

Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακὸν, αἴ κε φέβωμαι.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τοῦ Ὁμήρου τοὺς χρόνους τὸ ω δὲν ἦτον ἀκόμη εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν στοιχείων, πιθανὸν ὅτι τὸ Οἴ μοι ἐμεταπλάσθη ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους εἰς τὸ Ὤ μοι, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ ὑπογραμμένον Ὤ μοι.

ΩΝ. Ζ. ΟΣ.

ὯΡΑ. Ζ. Φέρω.

ὩΣ, ἀντὶ τοῦ ἕως. Ζ. Πολύς.

ὨΧΡΙΑΚΌΣ. Ζ. Ὀκριακός.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ.

Α.

ἈΒΑΡΊΑ (σελ. 1). Βλέπω τώρα, ὅτι καὶ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ τὸ ἐτυμολόγησαν ὁμοίως ἀπὸ τὸ Ἀβαρὴς (Ἰδ. DUCANGE, *Glossar. med. et infim. latinit.* V. Avaria).

ἈΒΟΎΤΖΙΑ. Ζ. Χαμολιός.

ἈΓΛΕΊΓΟΡΑ. Ζ. Χρυσόξυλον, σελ. 694.

ΑΔΑ (εἰς) ὀνόματα. Ζ. Μελανάδα.

ἈΔΡΆΚΤΙΟΝ. Ζ. Μοσχάγκαθον.

* ἈΔΎΝΑΤΟΣ. Παρὰ τὴν γνωςὴν σημασίαν, Ἀδύνατον ἔτι λέγομεν τὸν ξηρὸν τὴν φύσιν, Ἰσχνὸς, Ἑλλ. — 2) τὸν Ἄπαχον, Ἀλιπὴς, Ἑλλ. (maigre), οἷον Κρέας ἀδύνατον. Ζ. Σαχλός.

ἈΔΥΣΏΠΗΤΟΣ. Ζ. Δυσωπῶ.

* ἈΕΡΊΖΩ. Ζ. Σοράρω.

* ἌΖΥΓΑ. Ζ. Ζυγά.

ἈΘΕΜΕΛΊΩΤΟΣ. Ζ. Θεμέλιον.

ἊΘΝΗ. Ζ. ἊΧΝΗ.

ἈΘΌΓΑΛΟΝ. Ζ. Ἀνθόγαλον.

ἈΘΌΤΥΡΟΝ. Ζ. Μουζίθρα.

ἈΘΡΎΜΒΑ (Ἀθρίμπα, Σ.). Ζ. Θρύβη.

ΑἸΓΊΛΩΠΑΣ. Ζ. Σίφα.

ΑἸΏΝ. Ζ. Χρυσός.

* ἈΚΑΜΑΤΕΎΩ. Ζ. Καματερός.

ἈΚΡΊΔΑ. Ζ. Βωτρίδα (σελ. 70), Κουτάλαφας, καὶ Μέλερη.

ἈΛΕΣΟΎΡΙΟΣ. Ζ. Καλόγνωμη.

ἈΛΚΥΏΝΙΟΝ. Ζ. Φωκιόσκατον.

*ἈΛΟΓΌΜΥΛΟΣ. Ζ. Νερόμυλος.

ἈΛΎΠΗΤΑ. Ζ. Ἄπονα, καὶ Λυποῦμαι.

ἈΜΆΡΤΗΜΑ. ἈΜΑΡΤΊΑ. Ζ. Κρῖμα.

ἊΜΕ. Ζ. Σύρω.

ἈΝΆΓΚΑΣΙΣ. Ζ. Ἔνςασις.

ἈΝΑΘΡΕΦΤΙΚῸΝ παιδί. Ζ. Θρεπτός.

ἈΝΑΠΕΤΑΡΊΖΩ. Ζ. Φτερουγιάζω.

ἈΝΑΤΡΙΧΙΆΖΩ. Ζ. Φρίττω.

ἈΝΈΜΗ. Ζ. Θρομύλι.

ἈΝΘΌΓΑΛΟΝ. Ζ. Λάσπη.

ἈΝΤΡΆΚΛΑ. Ζ. Ἀνδρακλεῖδα.

* ἈΠΑΣΧΟΛΕΎΩ ἢ * ἈΠΑΣΧΟΛΩ͂. Ζ. Δυσκολεύω.

* ἈΠΑΧΝΊΖΩ. Ζ. Ἄχνη.

* ἌΠΑΧΟΣ. Ζ. Ἀδύνατος.

* ἈΠΟΜΑΚΡΎΝΩ. Ζ. Μακρύνω.

ἈΠΟΜΙΑ͂Σ. Ζ. Μία, καὶ Διαμιᾶς (σελ. 716).

ἌΠΟΝΑ (σελ. 31), συνών. τοῦ Ἀλύπητα (Ἴδ. Ἄτακτ. II, σελ. 35), Ἀφειδῶς, Ἑλλ. διότι τὸ Λυποῦμαι, Ἑλλ. ἐλαμβάνετο καὶ ὡς συνών. τοῦ Φείδομαι, Ἑλλ. (épargner). Ζ. Λυποῦμαι.

* ἈΡΑΠΟΣΊΤΑΡΟΝ. Ζ. Καλαμοσίταρον, καὶ Μωροσίταρον.

ἊΡΓΑΝΟΝ. Ζ. Ἔργανον.

ἈΡΚΕΊΛΑΙ. Ζ. Φωκιόσκατον.

ἈΡΝΑΟΎΡΑ. Ζ. Γαγάτης.

ἊΡΠΗΣ. Ζ. Λούπης.

ἈΡΧΙΧΡΟΝΙΆΤΙΚΟΝ. Ζ. Καλοχέρι.

ἈΡΧΌΝΤΙΣΑΙ (καλαί). Ζ. Καληκάντζαρος.

* ἈΣΆΡΑΝΔΟΣ. Ζ. Χλωρίωνας.

ἈΣΚΑΘΑΡΟΣ. Ζ. Σκάνθαρος.

ἈΣΚΙΛΛΑ. Ζ. Σκιλλοκρόμμυδον.

ἈΣΠΙΘΑ. Ζ. Σπίθα.

ἈΣΤΕΡΕΣ. Ζ. Χύσις.

* ἈΣΤΟΙΒΗ. Ζ. Στεβίδα.

ἈΣΥΣΤΑΤΟΣ. Ζ. Σύςασις.

* ἈΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ. Ζ. Σφεντάμη.

ἈΤΖΑΛΕΥΩ. Ζ. Μουρδόνω.

ἈΤΖΙΓΓΑΝΟΣ (σελ. 38). Ὁ Ἐτυμολόγος (σελ. 25) ἐτυμολογεῖ (δὲν ἐξεύρω ἂν πιςῶς) τὄνομα τῶν αἱρετικῶν Ἀθιγγάνων οὕτως: « Ἀθίγγανος, ὁ μὴ θέλων τινὶ προσεγγίσαι, » ἀπὸ τοῦ Θίγω· οἱ γὰρ τὴν αἵρεσιν ταύτην ἔχοντες οὐδὲν » παρ' ἄλλου λαμβάνουσι ».

ἈΤΖΙΠΩΤΟΣ. Ζ. Τζίπα.

ἈΤΜΙΔΑ. ἈΤΜΟΣ. Ζ. Ἄχνη.

ἌΤΟΠΟΣ. Ζ. Τόπος.

ἈΤΡΑΚΤΥΛΙΔΑ, καὶ ἈΤΡΑΞΥΛΙ. Ζ. Μοσχάγκαθον, σελ. 330 καὶ 723.

ΑΥΓΑ ΚΟΚΚΙΝΑ. Ζ. Πάσχα.

ΑΥΧΕΝΙΟΝ. Ζ. Διάκι.

* ἈΦΑΝΝΑ (Ἀφάνα, Δ.). Ὁ Σουΐδας φέρει « Σκινδα-» ψός, ἀφάνα » χωρὶς ἄλλην ἐξήγησιν. Κατὰ τὸν Σχολιαςὴν τοῦ Ἀπολλωνίου (Ἀργοναυτ. II, 906), ὁ Σκινδαψὸς σημαίνει γένος τι φυτοῦ ὅμοιον τοῦ Κισσοῦ « Κισσῷ προσόμοιον φυτὸν, » ὃ προσαγορεύεται Σκινδαψός ». Εἰς τοῦ Θεοφράςου τὸν Ἑλληνικὸν Πίνακα (Λέξ. Φέως, ἔκδ. Schneider) φέρεται, ἐκ μαρτυρίας περιηγητῶν, ἡ Ἀφάννα, ὡς συνών. τῆς Στεβίδας. Ζ. Στεβίδα.

ἈΦΕΔΡΩΝΑΣ. Ζ. Βρωμούμπολος, Κάραβος, καὶ Καπρόλακκας.

ἌΧΝΗ, μὲ συνών. Ἄθνη, Ἀτμίδα, Θηλ. Ἀτμὸς, ἀρσ. Σ. Ἀτμὸς καὶ Ἀτμὶς καὶ Ἄχνη, Ἑλλ. (vapeur; exhalaison). — 2) Ἄχνη, Θηλ. καὶ *Ἀχνὸς ἀρσ. συνών. τοῦ Χνῶτος, (Πνοὴ, Ἑλλ.) ὁ ἀπὸ τὸ ςόμα ἐκπνεόμενος ἈΤΜΌΣ, ὅθεν τὸ Γερμανικὸν Athem (Haleine). Ὅτι τὸ Ἄχνη ἢ ὁ Ἀχνὸς συγγενεύει μὲ τὸ Χνόος, Χνοῦς (ὅθεν ὁ Χνῶτος), συμπεραίνεται ἀπὸ τὸ πολύσημον καὶ ταυτόσημον τῶν δύο λέξεων. Ἄχνη εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε γενικῶς πᾶσαν ἀποφορὰν (émanation, effluve), ἢ ἀποχώρησιν ἀπὸ τὰ φυσικὰ σώματα, εἴτε ἀεροειδῆ (gaz), ὡς εἶναι οἱ ἀτμοί, εἴτε καὶ παχυτέραν, αὐτομάτως ἀποῤῥέουσαν, ἢ καὶ βιαίως ἀποσπαζομένην. « Ἁλὸς ἄχνην » (Ἰλιάδ. δʹ, 426) εἶπεν ὁ Ὅμηρος, τὴν ὁποίαν ἀλλοῦ ὠνόμασεν « Ἁλὸς χνόον » (Ὀδυσσ. ζʹ, 226), τὸν ἀποπτυόμενον ἀφρὸν ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα (écume des flots). — « Πυρὸς ἄχνην » ὁ Αἰσχύλος τὸν καπνὸν (fumée), ἢ καὶ αὐτὴν τὴν ἀποφερομένην θερμότητα. (Ἴδε τὰ Λεξικά). — « Οἰνωπὸν ἄχνην » ὁ Εὐριπίδης (Ὀρ. 115), τὸ ἐπιφαινόμενον ἄφρισμα εἰς τὸν κερνώμενον οἶνον. — « Οὐρανίαν ἄχνην » τὴν δρόσον (rosée) ὁ Σοφοκλῆς (Οἰδ. Κολ. 681), ὅθεν καὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης ἡ Καταχνία (Ζ. Καταχνία). — « Δακρύων ἄχναν » ὁ αὐτὸς (Τραχ. 847), τὰ ἐπιφαινόμενα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυσμάτια (τὰ κοιν. Βουρκώματα, Σ). Ταῦτα ξηραινόμενα ὀνομάζονται ἀπὸ τὸν Ἱπποκράτην, ὄχι μόνον ἌΧΝΗ, οἷον « Δάκρυον... κακὸν τὸ ἐπιξηραινόμενον, οἷον Ἄχνη » (Ἐπιδημ. VI, 2, σελ. 798), ἀλλὰ καὶ ΧΝΟΥ͂Σ, οἷον « Ὄμ- » ματα ἘΠΊΧΝΟΥΝ ἴσχοντα » (Προῤῥ. I, σελ. 472), ἤγουν « Ὀφθαλμοὺς τοῦ καλουμένου ΧΝΟΥ͂ μεςοὺς » κατὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ Γαληνοῦ. — « Ἄχνην ὀθονίου » ὠνόμασεν ἔτι ὁ Ἱπποκράτης τὸ ἀπόξυσμα τῶν πανίων, τὸ κοινῶς λεγόμενον

Ξ α ν τ ὸ ν, Σ. (Ζ. Ξεφτύζω). — Ἄχνη ἔτι ὠνομάζετο ὁ ἀπὸ γῆς ἀνεγειρόμενος λεπτὸς κονιορτός. — Ἄχνη καὶ Χνοῦς, ἡ πρώτη τῶν γενείων ἐξάνθησις (poil folet). — Ἄχνη, τὰ ἀναπετόμενα ἀπ' ἄνεμον εἰς τὰ ἀλώνια λεπτὰ ἄχυρα, ἢ τοῦ σίτου ἀπολεπίσματα (balle), ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος (Ἰλιάδ. ε', 499),

Ὡς δ' ἄνεμος ἌΧΝΑΣ φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς
Ἀνδρῶν λικμώντων————————

τὰ ὁποῖα ἄλλος ποιητὴς Ἑβραῖος, εἰς ὁμοίαν παραβολὴν, ὠνόμασε, κατὰ τοὺς Ἑβδ. Χ ν ο ῦ ν « Ὡς ὁ ΧΝΟΥ͂Σ, ὃν » ἐκρίπτει ὁ ἄνεμος ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς (Ψαλμ. ά, 4) ». — Ἄχνη καὶ Χνοῦς, τὸ ἐπιφαινόμενον τριχῶδες ἐξάνθημα, εἰς τοὺς καρποὺς, ἢ εἰς τὰ ὑφάσματα (τὰ μεταξωτὰ μάλιςα), τὸ κοινῶς λεγόμενον Χνούδιον (duvet), ὑποκορ. τοῦ Χνοῦς.

Ἀπὸ τὸ κοινὸν Ἄχνη, ἢ Ἀχνὸς, καὶ ῥῆμ. ἀμετάβ. τὸ Ἀχνίζω (Ἀθνίζω, Σ.), καὶ μέσ. τὸ Ἀχνίζομαι, Σ. exhaler, s'exhaler), καὶ μετοχ. Ἀχνισμένος, Σ. καὶ ῥηματικὸν, Ἄχνισμα, οὐδ. καὶ Ἀχνισμὸς, ἀρσ. Σ. καὶ ῥῆμ. σύνθ. * Ἀπαχνίζω, τὸ παύω νὰ ἀναφέρω ἀχνοὺς (s'évaporer), οἷον, περὶ θερμοῦ ἀχνίζοντος, Δ ὲ ν ἀ π ά χ ν ι σ ε ν ἀ κ ό μ η, ἤγουν δὲν ἐψυχράνθη. Ζ. Χνῶτος.

ἌΧΝΙΣΜΑ. ἈΧΝΙΣΜΈΝΟΣ. ἈΧΝΙΣΜΌΣ. *ἈΧΝΌΣ. Ζ. Ἄχνη.

ΒΆΛΣΑΜΟΝ. Ζ. Προδρόμου βότανον.

ΒΕΝΤΖΟΥΒΊ. Ζ. Μεντζουβί.

* ΒΕΥ͂ΣΟΣ. Ζ. Φτελέα.

ΒΟΛΆ (σελ. 56). Τὸ δὲ « Ὀφθαλμοῦ Βολὴ » Ἑλλ. συνωνυμεῖ μὲ τὸ Ὀ φ θ α λ μ ο ῦ ῥ ο π ὴ, ἢ ῥ ι π ή· καὶ ταῦτα μὲ τὸ Φορά·

» Ῥιπῆς, ὁρμῆς, φορᾶς, βολῆς » λέγει ὁ Φώτιος. Συμφωνεῖ μὲ τοῦτο (ἴσως δὲ καὶ παράγεται ἐκ τούτου) καὶ τῶν Γάλλων τὸ Volée, ὅτε σημαίνει τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὸ Βολὰ ἢ Φορὰ (fois), οἷον εἰς ταύτην τὴν φράσιν, sonner une, deux, trois volées (Νὰ σημάνω μίαν, δύο, τρεῖς βολὰς, ἢ φοράς).

* ΒΟΛΧΙΚΟΝ. Ζ. Σκυλόχορτον.

ΒΟΡΒΟΡΟΣ. Ζ. Λάσπη.

ΒΟΥΠΑ. Ζ. Λιλίγκι.

ΒΟΥΡΚΩΜΑ (Ζ. Ἄχνη). Ἴσως ἔχει τὶ κοινὸν μὲ τοῦ Ἡσυχίου τὸ « Βραυκανᾶσθαι, ἐπὶ τῶν κλαιόντων παιδίων » λέγεται κ. τ. λ. »

ΒΡΙΣΚΟΥΜΕΝΟΝ. Ζ. Εὑρίσκω.

ΒΡΟΥΛΛΑΝΕΜΟΣ. Ζ. Βροῦλον.

ΒΡΟΥΛΟΝ (σελ. 66), Σχοῖνος, Ἑλλ. καὶ Ῥίψ, ῥιπὸς, Ἑλλ. (jonc). Δύο γένη φυτῶν, παρόμοια τοῦ Σχοίνου, ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς φυτολόγους Scirpus ἢ Sirpus (jonc), τὸ ἕν, Scirpus lacustris (Scirpe des marais) ὁ, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου (Stackhouse, pag. lxxxv), ὀνομαζόμενος σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, Σύφα (γρ. Σίφα)· τὸ ἄλλο Scirpus Romanus, τὸ ὀνομαζόμενον, κατὰ τὸν αὐτὸν, Βούρλα, καὶ Κοῦφο Βρούλι (γρ. Κουφοβρούλι). Ἡ Σίφα, ἐὰν δὲν ἐπαραφθάρη ἀπὸ τὸ Ῥωμ. Sirpus, ἐνδέχεται νὰ ἦναι παρόραμα τοῦ φυτολόγου, προσαρμόσαντος εἰς τὸ πρῶτον γένος τοῦ Σχοίνου, ὅ,τι ἥρμοζεν εἰς τὸ Κουφοβρούλι. Τοῦτο κυριώτερον ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ, Σίφα, διὰ τὴν κουφότητα ἢ κοιλότητα, ὁμοίαν τῶν Σιφώνων (Ζ. Σίφα). Ὁ Ἡσύχιος φέρει καὶ « Βραῦλον, κοῖλον ».

Τὰ ἐκ τῶν Βρούλων πλεκόμενα σκεύη ὠνομάζοντο Βρυλλίαι, Δ. ἢ Βρύλλιναι σπυρίδες, Δ. Βρυλίτικαι καὶ Βρουλένιαι,

Σ. Ἀπὸ τὸ Βροῦλον, σύνθ. Βρουλόδεμα, Βρουλόμαλλον καὶ Βρουλόσφιγμα, κατὰ τὴν φερομένην ἀπὸ τὸν Δ. μαρτυρίαν: « Δίμμα (γρ. Δέμα) ὁποῦ σφίγγουν καὶ πλέκουν μετ' αὐτοῦ » τὰ μαλλία των, ὃ καλοῦμεν Βρουλλόδιμμαν (γρ. Βρουλ» λόδεμα) ἢ Βρουλλόσφιγμα, ἢ Βρουλλόμαλλον ». Ἄλλο σύνθ. φέρεται ὁ Βρουλλάνεμος, Δ. (ouragan), ἴσως διότι εἰς τὰ Βρούλλα μάλιϛα ἐνεργεῖ ὁ σφοδρὸς ἄνεμος.

ΒΡΩΜΊΖΩ. Ζ. Μουρδόνω.

*ΓΑΫΡΑ. Ζ. Φτελέα.

ΓΕΙΤΟΝΊΑ. Ζ. Τεταρτία.

ΓΕΩΡΓΌΣ. Ζ. Χερομάχος.

ΓΛΕΊΦΩ. Ζ. Γλύφω.

ΓΛΥΚΆ, ΓΛΥΚΊ. Ζ. Εὐλογημένη.

ΓΛΥΦΑΊΝΩ. Ζ. Γλύφω.

ΓΛΎΦΩ. Ὁ Σ. καὶ οἱ λοιποὶ τῆς κοινῆς γλώσσης Λεξικογράφοι τὸ γράφουν δια διφθόγγου Γλείφω (lécher), Λείχω, Ἑλλ. ὅθεν ἀπατηθεὶς τὸ ἐτυμολόγησα ἀπὸ τὸ Ἐκλείχω (Ἄτακτ. II, σελ. 89-90), μ' ὅλον ὅτι ἀρχήτερα (Ξενοκράτ. σημ. σελ. 218) εἶχα πιθανώτερον σημειώσειν, ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφεται ὡς τὸ Γλύφω (sculpter), διότι εἶναι τὸ αὐτὸ ῥῆμα, σημαῖνον κυρίως μὲν τὸ ξέω λίθον ἢ μέταλλον τὶ διὰ τοῦ γλυφείου (burin), μεταφορικῶς δὲ, τὸ συχνοκινῶ τὴν γλῶσσαν, ὡς γλυφεῖον, ἐπάνω τινὸς φαγησίμου. Καὶ τὰ δύο παράγονται ἀπὸ θεματικώτερον ἄλλο ῥῆμα, τὸ Γλύω, ὅθεν καὶ τὸ Γλυκὺς (doux). Διὰ τοῦτο καὶ Γλυφὸν νερὸν ὀνομάζομεν, τὸ μὲ ἀηδίαν γλυκὺ, ὡς καὶ οἱ Γάλλοι, eau douceâtre. Ἐκ τοῦ Γλύφω, ἄλλο ῥῆμ. ἀμετάβ. Γλυφαίνω, Σ. (ἀναλόγως μὲ τῶν παλαιῶν, τὸ Αὔω, Αὐαίνω, Λίπω, Λιπαίνω), τὸ εἶμαι ἢ γίνομαι γλυφός. — 2) Γλύφω, (sculpter), Σ. (ὁ Βλάχος τὸ γράφει Γλύπτω).

ΓΛΩΣΣΙΔΙ. Εἰς τὰ προλεγμένα (σελ. 82) πρόσθεσε : — 4) Γλωσσίδιον ἔτι ὀνομάζεται μέρος τοῦ γυναικείου αἰδοίου, τὸ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς λεγόμενον Κλειτορὶς, Ἑλλ. (clitoris), διὰ διφθόγγου, ὡς τὸ γράφουν οἱ Λεξικογράφοι, ἢ διὰ τοῦ η, ὡς γράφεται εἰς τὸ Ὀνομαστικὸν τοῦ Πολυδεύκους « Τὸ δὲ ἐν μέσῳ (τοῦ σχίσματος) σαρκίον, Νύμφη, » ἢ Μύρτον, ἢ Ἐπίδερις, ἢ Κλητορὶς, κ. τ. λ. ».

ΓΝΑΦΕΙΑΣ. Ζ. Ταμπάκης.

ΓΟΥΜΕΝΑ. Ζ. Παλαμάρι.

ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ. Ζ. Μουκτερόν.

ΓΥΡΙΣΤΗΣ. Εἰς τὰ προλεγμένα (σελ. 90 καὶ 474) πρόσθεσε, ὅτι κακῶς γράφεται εἰς τὸν Δ. (App. σελ. 163) Ῥεμβοειδὴς, ἀντὶ τοῦ Ῥεμβώδης.

Δ, στοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ Τ. Ζ. Τέλετρον.

ΔΑΜΑΣΚΙ. Ζ. Καμουχάς.

ΔΑΥΛΟΣ. Ζ. Συνδαυλίζω.

ΔΕΝΔΡΟΚΟΛΛΑ. Ζ. Κόμι.

ΔΕΠΕΝΟΝ. Ζ. Κονδυλομάχαιρον.

ΔΙΑΜΙΑΣ, ἐπίρρ. (Γιὰ μιὰ, Σ.) συνών. τοῦ Ἀπομιᾶς (Ζ. Μία).—2) Ἀντὶ τοῦ, Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, τὴν αὐτὴν φορὰν (A la fois, au même temps), Ἀθρόως, ἢ Εἰσάπαξ, Ἑλλ.

ΔΙΑΠΕΤΑΛΟΝ (σελ. 98) δύναται εὐλόγως ἔτι νὰ ὀνομασθῇ καὶ τὸ ἐπίπεδον ἔδαφος τόπου περιωρισμένου, Ἅλως, Ἑλλ. (aire).

ΔΟΚΙΤΗΣ. Ζ. Χύσις.

ΔΥΣΑΚΟΥΩ. Ζ. Κακακούω.

*ΔΥΣΤΡΟΠΕΥΩ (ἢ *Δυστροπῶ, σελ. 108), γίνομαι δύστροπος (devenir d'un esprit fâcheux).—2) Μεταφορ. καὶ σωματικῶς, μεταβάλλομαι εἰς νοσηροτέραν κατάστασιν, οἷον Ἡ πληγὴ ἐδυστρόπησε (συνηθέστερον Ἐκα-

κούργησε, devenir maligne), Ἡ ἀῤῥωςία δυςροπεύει. Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς (VII, σελ. 368) ἰατρὸς τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος, εἶπε « Δυστροπία τοῦ νοσήμα-» τος » (malignité). Οἱ ἀρχαιότεροι ἔλεγαν Κακοήθεια· καὶ Πυρετὸν κακοήθη (fièvre maligne).

ἘΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ. Ζ. Χρηματική.

ἘΓΚΡΕΜΝΙΖΩ. ἘΓΚΡΕΜΝΩ. Ζ. Ξεγκυλῶ.

ΕΙΝΟΣ καὶ ΕΡΟΣ (εἰς) ὀνόματα. Ζ. Φωτεινός.

ἘΛΑΪΑΙ κολυμβηταί. Ζ. Κολυμβητής.

ἘΝΘΥΜΗΤΙΚΟΝ. Ζ. Μνημονικόν.

ἜΝΝΟΙΑ. Ζ. Τυραννῶ.

ἘΞΑΠΟῤῬΗΤΩΝ, ἢ ἘΞ ἈΠΟῤῬΗΤΩΝ. Ζ. Μυστικός.

ἘΞΥΠΟΘΕΣΕΩΣ. Ζ. Ὑπόθεσις.

ἘΞΩΧΕΙΡΙΟΣ. Ζ. Χειράφετος.

ἘΠΑΝΩΣΚΕΠΙΟΝ. Ζ. Χάσδιον.

ἘΠΙΤΑΔΕΣ. Ἐλανθάσθην λέγων (σελ. 134), ὅτι τὸ Ἐπίταδε, Ἑλλ. δὲν ἐθησαυρίσθη εἰς τὰ Λεξικά.

ἘΡΓΑΤΗΣ. Ζ. Χερομάχος.

* ἘΡΓΟΤΑΞΙΟΝ. Ζ. Ἐργόχειρον.

ἘΡΓΟΧΕΙΡΟΝ (σελ. 135). Δὲν ἑρμηνεύθη ἀκριβῶς διὰ τοῦ Γαλλικοῦ tâche. Ἴσως ἔπρεπε νὰ πλασθῇ νέα λέξις * Ἐργοτάξιον, ἤγουν Ἔργον τακτὸν, ὡς εἶπεν ὁ Πίνδαρος (Πυθ. IV, 414-422) « Ἔργον... ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν » ἀνὴρ μέτρον ». Καὶ ἀπὸ τὸ ΤΑΚΤΟΝ ἴσως πρέπει νὰ ἐτυμολογηθῇ καὶ τὸ Γαλλικὸν TÂCHE.

ἜΡΧΕΤΑΙ. Ζ. Κοςίζω.

ΕὙΓΑΝΩ (σελ. 140). ἘΒΓΑΝΩ καὶ ΒΓΑΝΩ, Ζ. Ὄνομα, καὶ Παραιγιάλιον.

ΕὐΘΥΣ. Ζ. Πάραυτα.

ΈΧΕΙ ΜΟΥ (σελ. 150), ἀντὶ τοῦ Καστίζει. Τὸ ἐμεταχειρίσθη καὶ ὁ Πτωχοπρόδρομος (Ἴδε Ἄτακτ. I, σελ. 245), λέγων,

Τὸ πῶς πουλεῖται τὸ τυρὶ, τί ΕΧΕΙ τὸ κεντηνάριν.

ΈΧΘΡΗΤΑ (inimitié). Ζ. Ἄργητα.

ΈΧΩ (σελ. 150). Ζ. καὶ Ἕνας.

ΕΩ (εἰς) καὶ ΙΖΩ ῥήματα. Ζ. Σκορπίζω.

ΖΑΤΡΙΚΙΟΝ. Ζ. Ταρόκοι.

ΖΑΦΗΡΗ. Ζ. Σαφείρι.

ΖΕΣΤΑΣΤΗΡΙ (σελ. 154). Ζ. Τανός.

ΖΗΤΗΣΙΣ. Ζ. Χρηματική.

ΖΙΝΑ. Ζ. Χρυσοκάνθαρος.

ΖΙΝΙΧΙ. Ζ. Τζινίχι.

ΖΙΦΩ. Ζ. Στύφω.

ΖΟΣΗ (σελ. 159), Ζώνη, Ἑλλ. Ζ. Μέση.

ΖΥΓΙΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ. Ζ. Κάστελλος.

Η καὶ ΗΣΙΣ (εἰς) ὀνόματα. Ζ. Ζήτη.

ΗΔΟΣ. ΗΔΥΣΜΑ. Ζ. Εἶδος καὶ Προσφάγιον.

ΗΤΑ (εἰς) ἢ ΙΤΑ λήγοντα ὀνόματα θηλυκά. Ζ. Ἄργητα.

ΘΕΜΕΛΙΟΝ, Σ. Ὁ τόπος ἢ ἡ ὕλη, ἐπὶ τῆς ὁποίας κτίζεταί τι, τὸ κατώτατον μέρος τῆς οἰκοδομῆς (fondement). Ἀπὸ Θεμελίου οἶκον ὀνομάζομεν, τὸν νεωστὶ κτισθέντα (Ζ. Καινούργιος, σελ. 198). Ἐκ τούτου ῥῆμα Θεμελιόνω (fonder), μετοχ. Θεμελιωμένος, καὶ ταύτης ἐναντίον ἐπίθετον μὲ τὴν στέρησιν Ἀθεμελίωτος. — 2) Θεμέλιον μεταφορ. πίστις, λόγος, ἀπόδειξις τινὸς πράγματος (fond), οἷον Δὲν βάλλω θεμέλιον εἰς τὰ λόγιά του (ne pouvoir faire fond sur sa parole). Ἐκ τούτου καὶ

Λόγια θεμελιωμένα, τὰ πιςὰ, καὶ *Λόγια Ἀθεμελίωτα*, τὰ ἄπιςα ἢ ἀναπόδεικτα.

ΘΕΟΤΟΚΕ ΠΑΡΘΕΝΕ. Ζ. Ἀγγελοχαιρετισμός.

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ. Ζ. Ζεςαςῆρι (σελ. 154).

ΘΡΟΜΥΛΙ (σελ. 179). Ἁρμόζει μᾶλλον τὄνομα εἰς τὴν Bobine τῶν Γάλλων.

* ΘΡΙΠΑ. Ζ. Στρίσπαι.

ΘΥΜΑΡΙ (σελ. 180). Ἡ Satureja capitata, ὀνομάζεται, κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράςου (Stackhouse, pag. LXXXV), *Θύμιο*, καὶ Θυμάρι. Ἀπὸ τοὺς Γραικορ. ὠνομάζετο καὶ *Θύμος κεφαλωτὸς*, *Θύμος ἄγριος*, *Θύμος λευκὸς*, καὶ *Ματζουκόθρυμβος*.

ΘΩΡΙΑΚΟΣ. Ζ. Προσωπιακός.

Ι (Ἰῶτα) συγκόπτεται. Ζ. Περισσός.

ΙΖΩ. Ζ. ΕΩ.

ΪΚΝΑΙΣ. Ζ. Ὕκναις.

ΙΤΑ. Ζ. ΗΤΑ.

ΚΑΘΟΠΩΣ. Ζ. Καθὼς, σελ. 197.

ΚΑΪΑΣ. Ζ. Πάσπαρος.

ΚΑΚΕΠΙΧΕΙΡΟΣ. Ζ. Καλεπίχειρος.

ΚΑΚΗΤΑ. Ζ. Ἄργητα.

ΚΑΚΟΥΡΓΩ. Ζ. Δυςροπεύω.

ΚΑΚΟΧΝΩΤΟΣ. Ζ. Χνῶτος.

ΚΑΛΑΓΚΑΘΟ. Ζ. Χαμολιός.

ΚΑΛΑΜΠΟΚΙ. Ἐλέχθη ἀνωτέρω (σελ. 210), ὅτι ὁ Γραγγιέρος τὸ ὠνόμαζε *Καρανβόχ*. Νεώτερος σύγχρονός μας περιηγητὴς (CASTELLAN, *Lettr. sur la Morée*, etc. tom. III, pag. 209-210, édit. 1820) τὸ ἤκαυσ' ὀνομα-

ζόμενον εἰς τὴν Πελοπόννησον Καλεμβρὸκ (Calembrock), ὅθεν, λέγει, μετακομίζεται εἰς τὴν Κέρκυραν, εἰς τροφὴν περιστερίων. Τὸ παρομοιάζει μὲ τὸ Holcus spicatus (Houque, ἢ Hougue à épi) τῶν φυτολόγων.

ΚΑΛΟΓΗ̃. Ζ. Κακογῆ.

ΚΑΛΟΘΈΚΩ. Ζ. Τοποθέκω.

ΚΑΝΤΖΊΛΙ. Ζ. Ἄντζα.

ΚΑΡΔΆΡΑ (Ἴδε Ἄτακτ. II, σελ. 179), οἷον Βρέχει μὲ καρδάρας. Ἀντὶ τῆς βαρβάρου ταύτης φράσεως, λέγεται εἰς τὴν Χίον ἑλληνικώτερον, Βρέχει ἀπὸ σαμνίου (il pleut à seaux). Ὅτε δὲ βρέχει δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, λέγουν συνήθως, Δὲν ἔκαμεν (ἢ Δὲν ἔδωκεν) ὥραν τοῦ βοσκοῦ (elle n'a pas donné un moment au berger), ἤγουν δὲν τὸν ἐσυγχώρησε νὰ ἐκβάλῃ τὰ πρόβατα εἰς βοσκήν.

ΚΑΣΚΑΛΊΤΡΑ. Ζ. Τορδειλόν.

ΚΆΣΤΕΛΛΟΣ (σελ. 159). Ζ. Ζύγια.

* ΚΑΤΑΓΗ̃Σ. Ζ. Χάμο.

* ΚΑΤΆΧΑΜΑ. Ζ. Χάμο.

ΚΑΤΑΧΝΊΑ (σελ. 224), ἐτυμολογήθη ὡς σύνθ. ἀπὸ τὸ Χνίω καὶ τὴν Κατὰ πρόθ. Ἀλλ' ὄχι ἀλογώτερον δύναται νὰ ἐτυμολογηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν αὐτὴν πρόθ. (Κατ') καὶ τὸ Ἀχνία, παράγωγον τοῦ Ἄχνη. Ζ. Ἄχνη (σελ. 712).

ΚΑΥΚΑΛΊΔΑ. Ζ. Τορδειλόν.

ΚΑΫΚΟΣ. Ζ. Φίλος.

ΚΕΝΤΗΝΆΡΙΟΝ. Ζ. Στατέρα.

ΚΕΦΑΛΙΆΤΙΚΟΝ. Ζ. Ἐπικεφάλαιον.

* ΚΙΒΈΤΗ. Ζ. Γάλαιον.

ΚΙΚΝΊΔΑ. Ζ. Τζικρίκι.

* ΚΙΤΡΕΣ. Ζ. Τραγάκανθα.

ΚΟΚΚΩΝΑΡΙΑ (Κουκουνάρια, Σ.). Ζ. Στροβίλια.

ΚΟΛΛΑΚΑΝΘΟΝ. Ζ. Χαμολιός.

ΚΟΜΜΕΝΟΝ ΚΡΑΣΙΟΝ. Ζ. Λάσπη.

ΚΟΝΔΥΛΟΜΑΧΑΙΡΟΝ, Σ. μαχαιρίδιον χρήσιμον εἰς σκευασίαν κονδυλίων (canif). Οἱ χυδαΐζοντες τὸ ὀνομάζουν *Τεπενὸν (Δεπενὸ, Σ.) καὶ Τεμπεράνι, Σ. ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸν Temperino, ἐκ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Tempero. Τὰ Γλ. φέρουν: « Temperat, γλύφει κάλαμον κ. τ. λ. ».

ΚΟΤΤΑ. Ζ. Ὄρνιθα.

ΚΟΥΚΟΥΝΑΡΙΑ. Ζ. Κοκκωνάρια.

* ΚΟΥΦΟΒΡΟΥΛΙ. Ζ. Βροῦλον.

ΚΡΑΤΩ (σελ. 256), λέγεται καὶ Κρατίζω. Ζ. Ἐδεπᾶ.

* ΚΡΗΤΑΡΙΟΝ. Ζ. Κρήτη.

* ΚΡΗΤΗ. Ἐλησμονήθη ἢ ἐπαραβλέφθη τὄνομα εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά· καὶ ὅμως μαρτυρεῖται ἀπὸ Ἀλέξανδρον τὸν Τραλλιανὸν, ὅςις λέγει (III, 8, σελ. 206), « Χύτρᾳ δὲ » καινῇ ἐμβαλὼν, καὶ ἐπιπωμάσας ταύτην, καὶ ΚΡΗΤῌ » περιχρίσας, εἰς κρίβανον τίθει »· Κρήτην νοῶν ἀργιλλώδη τινὰ γῆν, τὴν συνηθέςερον ἀπ' ἐμᾶς σήμερον ὀνομαζομένην Πηλὸν (Ἄτακτ. III, σελ. 45), ἀπὸ δὲ τοὺς Ρωμαίους πάλαι, φυλάξαντας τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, Creta (Ἴδ. ἀνωτέρ. σελ. 551) ὅθεν τῶν Γάλλων τὸ Craie, εὑρισκόμενον καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ὅλας νεωτέρας γλώσσας ἀλλοιωμένον διαφόρως. Τὸ Κρήτη (craie) λοιπὸν πρέπει νὰ καταχωρισθῇ καὶ εἰς τὰ Λεξικὰ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ὡς ἀναγκαῖον, καὶ εἰς τὰ νέα τῆς σημερινῆς ὡς συνών. τοῦ Πηλὸς, Σ. Δ. Τὸ ὑποκορ. Κρητάριον (crayon), οὐδὲ τοῦτ' ἀκόμη τοπισμένον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ, σημαίνει ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς κρήτης, τὸ χρήσιμον εἰς τὸ γράφειν, ὡς τὸ ἀπὸ κάλαμον

κονδύλιον. Φέρεται εἰς τὰ Γεωπονικὰ (II, 42, σελ. 196): « Λαβὼν πέντε ὄςρακα, ζωγράφησον ἐν αὐτοῖς ἀπὸ Κρη-» ταρίου, ἢ ἀπὸ ἄλλου τινὸς λευκοῦ, τὸν Ἡρακλέα κ. τ. λ. ». Λευκὸν Κρητάριον εἶναι τὸ crayon blanc.

ΚΥΤΤΑΖΩ. Ζ. Στραβοκυττάζω.

ΚΩΛΟΣΥΡΤΌΣ. Ζ. Κολοσυρτός.

Λ. ἀφανίζεται εἰς λέξεις τινάς. Ζ. Παγιαύλιον, καὶ Παγίδες.

* ΛΑΓΟΚΑΡΔΟΣ, λέξις συνήθης καὶ κοινὴ, καὶ ὅμως ἀμελημένη ἀπὸ τοὺς κοινούς μας Λεξικογράφους. Σημαίνει μεταφορ. τὸν ὑπερβολῇ δειλὸν, τὸν οὕτω δειλὸν, ὡς νὰ εἶχε λαγοῦ καρδίαν (peureux comme un lièvre). Τοῦ ζώου τούτου ἡ δειλία ἔγινε παροιμιώδης, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Ποιητὴς (Ἰλιάδ. χ΄, 310) τὸ ἐπονομάζει « Πτῶκα λαγωὸν » ἀπὸ τὸ Πτώσσω (se tapir), τὸ κρύπτομαι διὰ φόβον. Ὁ Δημοσθένης ἔλεγε (Περὶ ςεφάν. σελ. 314) πρὸς τὸν Αἰσχίνην, « Λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων, καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι » προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι ».

ΛΑΣΊΑ, μὲ συνών. Κουπηλασία (σελ. 242), Σ. Ἐλασία, Ἑλλ. Ἔπαθε τὴν αὐτὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρχικοῦ ςοιχείου, ὡς καὶ τὸ Λάμνω (σελ. 278) ἀπὸ τὸ Ἐλαύνω, Ἑλλ.

ΛΆΣΠΗ, μὲ συνών. Πηλὸς, Σ. Πηλὸς, καὶ Λάμπη, ἢ Λάπη, Ἑλλ. Ἴδαμεν (σελ. 238), ὅτι τὄνομα τοῦτο ἐσήμαινεν « Ἐπιπολάζοντα ἀφρὸν κ. τ. λ. » Ἑλλ. τῆς κοινῆς γλώσσης τὴν Μοῦχλαν (moisissure ἢ chancissure), ἐπειδὴ λέγομεν ὄχι μόνον Κομμένον κρασίον Σ. Ἀλλὰ καὶ Μουχλιασμένον κρασίον, Σ. (λεξ. Κρασί).—2) Λάπην, κατὰ τοὺς ἰατροὺς, μεταφορ. τοὺς νοσηροὺς φλεγματώδεις χυμοὺς (glaires). — 3) Καὶ Λάπην, « τὸν ἐπὶ τοῦ γάλακτος » ὑμένα » τὸ κοινῶς λεγόμενον Ἀνθόγαλον (crême). —

4) Λάπην καὶ τὴν « Ἰλὺν » τὴν κοινῶς Οὔλην, Σ. (ἀπὸ τὸ Ὕλη Ἑλλ.), ἢ καὶ Λάσπην, Σ. ὅταν ὁ λόγος ἦναι περὶ κρασίου. — 5) Λάπην ἀκόμη καὶ τὸν Βόρβορον, ἢ τὴν κοινότερον Λάσπην (fange). Ἀλλ' ἴσως σώζεται εἰς τοὺς σημερινοὺς Λάκωνας καὶ τὸ παλαιὸν ὄνομα. Λάμπην ὀνομάζουν τὴν Λάσπην, ἐὰν ἡ φερομένη ἑξῆς μαρτυρία, δὲν ἐσφάλθη γραφικῶς ἢ τυπογραφικῶς. Ὁ δυστυχέστατος φονεὺς τοῦ Καποδιστρία, συρόμενος καταγῆς εἰς τὴν Λάσπην (fange), ἐφώναζε: « Μή με λερώνετε, βρὲ παιδία· πηγαίνετε νὰ ρίξετέ » ΛΑΜΠΗΝ εἰς τὴν πόρταν τῆς ἐκκλησίας » Πόρταν τῆς ἐκκλησίας λέγων τὴν πύλην τοῦ ναοῦ, ὅπου ἔπεσε σκοτωθεὶς ὁ Καποδίστριας. Ἴδε Rev. Encycloped. tom. 52, Decemb. 1831, pag. 764.

ΛΑΧΑΝΑ. Ζ. Φυλλάδα.

ΛΕΙΞΟΥΡΑ. Ζ. Λιξία.

ΛΙΓΚΙ. Ζ. Συλληγούδια.

ΛΟΓΑΤΑΙ (ὅσον διὰ νὰ). Ζ. Λόγος,

Μ. στοιχεῖον, προστίθεται εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν λέξεων. Ζ. Μουγκρὸς, καὶ Μουρδόνω.

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ, οὐδέτ. πληθ. λέξις σημαίνουσα ζυμαρικὸν, συνηθέστατον εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, γραφομένη Ἰταλιστὶ Maccaroni ἢ Maccheroni (Macaroni), καὶ φυλαχθεῖσα εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Τινὲς τὸ ἐτυμολόγησαν ἀπὸ τὸ Μάζα, Ἑλλ. ὅθεν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὸ ἀνωτέρω (σελ. 312) Μάτσιον, παρόμοιον τὶ ζυμαρικόν. Ἄλλοι ἀπὸ τὸ Μακαρία (σελ. 301).

ΜΑΡΟΥΛΑΚΙ. Ζ. Σαυρίδιον.

ΜΑΤΖΟΥΚΟΘΡΥΜΒΟΣ. Ζ. Θυμάρι.

ΜΕΛΑΝΟΚΕΦΑΛΟΣ. Ζ. Συκοφάς.

ΜΕΣΟΤΟΙΧΟΝ. Ζ. Σύμπλιος.

ΜΗΔΙΚΆΡΙΟΝ. Ζ. Τρίφυλλον.

* ΜΟΝΌΧΝΩΤΟΣ. Ζ. Χνῶτος.

ΜΟΣΧΆΓΚΑΘΟΝ (σελ. 330). Ἀτρακτυλὶς (Atraxile) Ἑλλ. ὠνομάσθη, διὰ τοὺς ἀπ' αὐτὴν Ἀτράκτους, Ἑλλ. τὰ κοινῶς Ἀδράκτια (fuseaux) « Τὸ δὲ πλεῖον [τοῦ ῥαβδίου] » γυμνὸν, τραχὺ, ᾧ καὶ αἱ γυναῖκες χρῶνται ἀντὶ ἀτράκτου » (Διοσκορίδ. III, 107).

ΜΟΣΧΑΡΊΑ, Μοσχαρόδερμα, Μοσχῆ, Ἑλλ. (σελ. 91).

ΜΟΥΓΚΡΊΖΩ. Ζ. Τριζιμίζει.

ΜΟΫΧΛΑ. Ζ. Λάσπη.

Ν. στοιχεῖον, προσθέτεται, δι' ἀποφυγὴν συγχύσεως (Ζ. Σύρνω).—δι' εὐφωνίαν, ὡς τὸ Δένω, Ζένω ἀπὸ τὸ Δέω καὶ Ζέω.—Ἀφαιρεῖται, οἷον Ἀ θ ῶ ἀντὶ τοῦ Ἀ ν θ ῶ, Ἑλλ. (fleurir), καὶ Σπίθα ἀπὸ τὸ Σπινθήρ.—Μεταβάλλεται εἰς γ̄. Ζ. Τυραννῶ.

ΝΆΝΝΟΣ. Ζ. Σίσκος.

ΝΙΝΆΡΙΟΝ. ΝΙΝΊΟΝ. Ζ. Κοῦτσα.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΌΝ. Ζ. Συρμή.

* ΝΟΤΕΡΌΣ, * ΝΟΤΙΣΜΈΝΟΣ. Ζ. Χνῶτος.

ΝΤΑΝΤΟΥΛΊΖΩ. Ζ. Ταντανίζω.

ΞΥΛΟΤΡΏΚΤΗΣ. Ζ. Ἐσοχάδες.

Ὀ. Στοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ Υ. Ζ. Τόπακας.

ὈΚΊΟΡΟΝ ἢ ὈΚΝΊΟΡΟΝ. Ζ. Ἐγκατηρά.

ὈΞΙΔΑΧΊΑ. Ζ. Ξιδαχία.

ΟΫΛΗ. Ζ. Λάσπη.

ΠΑΡΑΚΙΝΩ͂. Ζ. Κινῶ.

ΠΑΡΑΛΛΉΛΩΣ. Ζ. Συναλλήλως.

ΠΕΣΣΟΫΛΙΟΝ (σελ. 417). Μὴ συγχυθῇ ὅμως μὲ

τὸ Πασσούλιον (σελ. 395). Τοῦτο ἐφθάρη ἀπὸ τὸ Πασσάλιον, Ἑλλ. τὸ δὲ Πεσσούλιον, πιθανὸν ὅτι ἀπὸ τὸ Πεσσύλιον, ὑποκορ. ἄχρηςον. τοῦ Πεσσὸς, Ἑλλ. (pierre de forme cubique).

ΠΗΚΤΗ. Ζ. Τρέμουλα.

ΠΗΛΟΣ (boue). Ζ. Λάσπη. — 2) Πηλὸς (craie). Ζ. Κρήτη.

ΠΙΝΑΚΙΔΑ. Ζ. Τόρα.

* ΠΟΔΑΡΙΖΩ (piétiner), λέξις χρήσιμος νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν. Ζ. Σπουρδεύω.

ΠΡΟΥΝΑ. Ζ. Τζάνερα.

Σ. Στοιχεῖον, ἀντὶ τοῦ Ψ. Ζ. Σαχλός. — Πλεονάζει. Ζ. Ψές.

* ΣΑΔΟΡΙ. Ζ. Σταθόρι (σελ. 541).

ΣΙΝΙΑΒΡΙ. Ζ. Σινάπι.

ΣΚΕΛΕΤΟΥΡΑ. Ζ. Σκιλλοκρόμμυδον.

* ΣΚΙΛΙΘΡΑ. ΣΚΛΙΤΡΟ. Ζ. Σκλήθρη (σελ. 51).

* ΣΚΟΛΥΜΟΣ. Ζ. Σκόλυμβρος.

ΣΤΡΑΒΟΛΑΙΜΙΖΩ. Ζ. Στραβοκολίζω.

* ΣΥΜΠΝΕΩ. Ζ. Χνῶτος.

ΣΥΝΑΓΧΗ. Ζ. Συλληγούδια.

ΤΕΣ. Ζ. Φασκομηλία.

* ΤΖΑΜΑΝΔΑΣ. Ζ. Φασκώλιον (σελ. 641).

ΤΙΘΟΜΑΛΟΝ (Tithymale). Ζ. Χρυσάνθεμον.

ΤΡΙΜΙΔΙ (σελ. 611-612). Ἔπαθε τὴν αὐτὴν τῶν ςοιχείων μετάθεσιν τὴν ὁποίαν ἐτόλμησε καὶ ὁ Νίκανδρος (Θηριακ. 844) ὀνομάσας Τρέμιθον τὴν Τέρμινθαν.

ΤΡΥΒΗ. Ζ. Θρύβη.

Υ, ϛοιχεῖον. Ζ. Ο.

ΥΠΟΣΚΕΛΙΖΩ. Ζ. Στροβίλα.

ΦΑΓΑΝΟΣ (σελ. 632). Ὁ Πολυδεύκης φέρει καὶ ἄλλο ὄνομα παλαιὸν, σημαντικὸν τοῦ Φαγάνου « Φαγέσωρον δὲ, » τὸν ἄπληϛον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον », ἤγουν τὸν τί νὰ φάγῃ μόνον ἔχοντα φροντίδα (Ὥραν, Ἑλλ.).

ΦΥΚΙΑΣΙΔΙΟΝ. Ζ. Φτιασίδι.

ΧΑΜΕΥΡΕΤΟΣ. Ζ. Εὑρεσίμιος.

ΧΡΥΣΟΨΥΧΟΣ. Ζ. Χρυσός.

ΧΥΜΕΝΗ. Ζ. Στρουθίον.

ΧΥΝΩ. Ζ. Συγχίζω.

ΧΝΩΤΑ. Ζ. Χνῶτος.

Ψ, ϛοιχεῖον. Ζ. Σ.

ΨΥΧΡΑ. Ζ. Ζέστα.

ΠΙΝΑΞ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ.

Ἀβάκης, 335.
Ἄβαξ, 606.
Ἀβαρὴς, Ἀβαρὺ, 1, 46.
* Ἀβόηθος, 2.
Ἀβροδιαιτῶμαι, 25.
Ἀγαθὰ, 3. Ἀγαθὶς, 246. Ἀγαθὸς, 214-215. Ὦ 'γαθὲ, 144.
Ἀγαθοσύμβουλος, 3.
Ἄγαλμα. 363.
Ἄγαν, 411, 627.
Ἀγέλη, Ἀγεληδὸν, 242.
Ἀγγρίζω, Ἀγγρισμὸς, Ἀγγριστὴς, 3.
* Ἄγκη, 21.
Ἄγκος, 272.
Ἀγκύλη, 21.
* Ἀγκυλοκόπος, 21.
Ἄγλις, ἡ Ἀγλὶς, 509.
Ἄγνυνται, 88.
Ἀγορανόμος, 147.
Ἀγριέλαιος, Ἀγριελαία, 4.
Ἄγριππος, καὶ Ἄγριφος, 4.
Ἄγρωστις, 259.
Ἄγω. Ἤγαγέ με, 627.
Ἀδδηφάγος, 610, 632.
Ἀδέξιος, Ἀδεξιότης, 14.
Ἀδελφιδοῦς, 102.
Ἀδιαλείπτως, 366.
Ἀδίαντον, 445.
Ἀδόκιμος, 28.
Ἄδω, Ζ. Κοκκύζω.
Ἀηδία, 14.
Ἀὴρ, Ἀερίνη ἐσθὴς, 73.
Ἀθίγγανοι, 38, 711.
Ἀθλέω, Ἀθλεύω, 605. — Ἆθλοι χρυσοστέφανοι, 694.
Ἄθλιος, 207.
Ἀθρήνιον, 258.
Ἀθρόως, 716.
Αἰγαὶ, πόλ. 5.
Αἴγειρος, 248.
Αἰγιαλὸς, 386.
Αἰγίλωψ, 66, 79, 503.
Αἰγόκερως, 331.
Αἰδοῖον, 213, 490.
Αἰθάλη, 217.
Αἴθρανος, 154, 589.
Αἴθυια, 212.
Αἰκάλλω, 74.
Αἱμασιὰ, 356-357.
Αἱματόω, 6.
Αἱμορροΐδες, 138.

Αἱμωδέω, Αἱμωδιάω, Αἱμωδία, 332.
Αἰνῶ. Ζ. Ἐπαινῶ.
Αἴξ, 226.
Αἰπόλιον, 242.
Αἴσθω, Αἰσθέω, Αἰσθάνω, 6.
Αἰσχρολόγος, 67.
Αἴφνης, Ἐξαίφνης, 127.
Αἰχμαλωτίζω, 61.
Αἴψα, Αἰψὸς, Αἰψηρὸς, 41.
Ἀκαλήφη, 238.
Ἄκανθα, Ἀκανθὶς, Ἀκανθυλλὶς, 77, 505. Ζ. καὶ Ῥάχις.
Ἄκαρι, 96.
Ἀκάτιον, *Ἀκατὶς, 247.
Ἀκέραιος, 79.
Ἀκὴ ἢ Ἀκὰ, 178.
Ἀκηδία, 9.
Ἀκκίζομαι, 666.
Ἀκολουθῶ, 7.
Ἀκόνη, 292.
Ἀκόνιτον, 702.
Ἀκούω (Καλῶς ἢ Κακῶς), 201.
Ἀκρατοκώθων, 71.
Ἀκρὶς, 70.
Ἀκροβολισμὸς, 18.
Ἀκροσφαλὴς τὴν ὑγείαν, 647. Ζ. καὶ Ἐπισφαλής.
Ἀκροχορδὼν, 343-344.
Ἀκτὴ, 255, 673.
Ἀλέα, 163.
Ἀλεκτορὶς, 372.
Ἀληθέα λέγουσι, 8.
Ἀλήθω, Ἀλήσιος, 440.
Ἀλθαία, 94.
Ἀλιεύω, 377.
Ἀλικάκαβος. Ζ. Στρύχνος.
Ἅλιμος, 37, 382.
Ἅλιος. Ζ. Ἥλιος.
Ἀλιπὴς, 709.
Ἀλκυώνιον, 664.
Ἀλλαχόθεν, Ἄλλοθεν, 25.
Ἄλλη, 8. Ἄλλη μία, 9.
Ἀλλογνοῶ, 9.
Ἀλλοφάσσω, 284.
Ἀλλοφρονῶ, 9.
Ἀλμάδες ἐλαῖαι, Ζ. Κολυμβάδες.
Ἁλὸς ἄχνη, 664, 712.
Ἀλώπηξ, *Ἀλωπὼ, 7.
Ἅλως, 716.
Ἅμαξα, 618.
Ἀμάρακος (ὁ καὶ ἡ), καὶ Ἀμάρακον (τὸ), 416.
Ἀμάραντος, 541.
Ἁμάρτημα, 124.
Ἀμαυρὸς, 312. Ἀμαυρόω, Ἀμαυρόβιος, 313.
Ἀμβλυώττω, 597.
Ἀμετροβαθὴς, 9.
Ἀμετρόκακος, 10.
Ἀμετροπότης, 10.
Ἀμία, 619.
Ἀμίκτος, 525.
Ἁμιλλῶμαι, 572.
Ἀμμωδία, 10.
Ἀμνὴ, Ἀμνὰ, Ἀμνὰς, 527.
Ἄμνιον, 22.
Ἀμπελοφύλαξ, 104.
Ἄμπωτις, 15.

Ἀμφίβληστρον, 404.
Ἀμφιλύκη, 338.
Ἀμφιμήτρια (τὰ), 555.
Ἀναβλύω, 601.
Ἀναγραφὴ, 182.
Ἀναγωγεὺς, 578.
Ἀναδεύω, 11.
Ἀνάελπτος, 40.
Ἀνακομίζομαι, 414.
Ἀνακτῶμαι, 414.
Ἀνακυκῶ, 11.
Ἀναλαμβάνω, 414.
Ἀναλογίζομαι, 98, 125.
Ἀναμιγνύω, 11.
Ἀναμιμνήσκομαι, 19.
Ἀναντλῶ, 17.
Ἀνάξιος φὼς, 12.
Ἀναξυρὶς, 487.
Ἀναπαύομαι, Ἀνάπαυλα, 13.
Ἀναπεμπάζω, Ζ. Πεμπάζω.
Ἀνάπηρος. Ζ. Πηρός.
Ἀναπληρῶ, 15.
Ἀνάπτω, 14.
Ἀναῤῥέουσα, Ἀναῤῥοοῦσα, 14. Ἀνάῤῥοια, 15.
Ἀναρτάομαι. Ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων, 256.
Ἀναύω, 14.
Ἀναφορεῖς, 636. Ἀνάφορον, 595, 636.
Ἀναφυρῶ, 11.
Ἀναχώρησις, 13.
Ἀναψύχω, 360.
Ἀνδραποδοκάπηλος, 586.
Ἀνδράχλη, 155. Ζ. καὶ Αἴθρανος.
Ἀνδράχνη, 17, 155, 685.
Ἀνδριὰς, 363.
Ἀνδρολήμη, 17.
Ἀνδρόσακες, 426.
Ἀνδρυάλα, 674.
Ἀνειλέω, 18.
Ἀνεψιαδοῦς, 19.
Ἀνθέμη, 416. Ἄνθεμις καὶ Ἀνθεμὶς, 675.
*Ἀνθίνας, 332.
Ἀνθῶ, 724. Ἄνθος, 453, 653.
Ἄνθραξ, 155.
Ἀνθρωποφάγος, 632.
Ἀνιμῶ, 17.
Ἄνου, Ἄνω, 127.
Ἀντιάδες, 566.
Ἀντικνήμιον, 218.
Ἀντίον, 21.
Ἀντισήκωσις, 570.
Ἀντλῶ, 17.
Ἀξίνη, 595.
Ἄξων. Ζ. Σφόνδυλοι.
Ἀπαλοτρεφὴς, 25.
Ἀπαναισχυντέω, 599.
Ἀπαντλῶ, Ζ. Ἀντλῶ.
Ἅπαξ, 654.
Ἀπαρέσκεια, 14.
Ἀπαρίνη, 239.
Ἀπαρχαὶ, 466.
Ἀπασχολῶ, 108.
Ἀπειλῶ, Ἀπειλὴ, 653.
Ἄπειπον, Ἀπεῖπα, 113.
Ἀπέραντος, 40.
Ἀπέρχομαι, 627.
Ἁπλοῦς, 101, 102, 327, 329.

Ἀποβάθρα, 506.
Ἀποβολὴ, 678.
Ἀπόγειον, 382.
Ἀποδόκιμος, Ζ. Ἀδόκιμος.
Ἀπόζειν τράγου, 609.
Ἀπόθραυσμα. Ζ. Θραύω.
Ἀποκάμνω, 28.
Ἀποκεφαλίζω, 230.
Ἀπόκοπος, 240.
Ἀπολαμπρύνομαι, 281.
Ἀπομάκτρα, 476.
Ἀπόπατος, 585.
Ἀποπτύω, 360.
Ἀποῤῥαθυμῶ, 359.
Ἀποῤῥὰξ, Ἀποῤῥὼξ, 387, 473-474.
Ἀποσιμόω, 499.
* Ἀποσιφωνίζω, 32.
Ἀποσκευὴ, 339.
Ἀπόστολος, 441.
Ἀποτέμνω κεφαλὴν, 29.
Ἀποτίθημι, 28.
Ἄπους. Ζ. Χελιδών.
Ἀποφυλλίζω, 561.
Ἀποχειροβίωτος, 680.
Ἅπτομαι, 109.
Ἀπώλεια, 678.
Ἄρακος, Ἄραξ, 276.
Ἀράχνη (ἡ), καὶ Ἀράχνης (ὁ), Ἀραχναία, 33.
Ἀργὸς, Ἄργυρος, 682. Ἀργυροῦς, 102.
Ἄρδα, 337. Ἀρδαλόω, 336.
Ἀρδάνιον, 601.
Ἀρέσκω, 34.
Ἄρης. Ζ. Χιλιόνευς.
Ἀριστερὸς, 154.
Ἄρκτος, 618.
Ἅρμαλα, 363.
Ἁρμόττω, 34.
Ἀρνόγλωσσον, 406.
Ἄροτρον, Ἀροτὴρ, Ἀροτρεὺς, Ἀροτριῶ, Ἀροτριάζω, Ἀροτρεύω, Ἀροτρόπους, 8.
Ἁρπάγη, 101.
Ἁρπαλέως, 35.
Ἁρπαξίβιος, 90.
Ἅρπω, 337.
Ἀρτεμισία, 692.
Ἄρτια, Ἀρτιάζω, 159.
Ἄρτος. Ἄρτου φλόγωμα, 228.
Ἀρτύματα, 162.
Ἀρχὸς, 270.
Ἄρχων τῆς εἰρήνης, 147.
Ἄσβολος, Ἀσβόλη, 217.
Ἀσθμαίνω, 15, 284.
Ἄσις, 639.
Ἀσκολόπαξ, 363.
Ἀσπάλαξ, 582, 675-676.
Ἀσπὶς, 83.
Ἄσπληνον, 533.
Ἀστέρες διαθέοντες, ἢ Διάττοντες, 695.
Ἀστράπτω, 37.
Ἄστυ, Ἀστεΐζομαι, 697.
Ἀστυνόμος, 147.
Ἀσφαλίζω, 583.
Ἀτίμητος, 38.
Ἀτμὸς, 217. — καὶ Ἀτμὶς, 712.
Ἄτρακτος, 724.

Ἀτρακτυλλὶς, ἡ καὶ Φόνος, 330, 724.
Ἀτραπὸς, 327.
Ἀτράφαξις, 692.
Ἀτταγὴν, καὶ Ἀτταγᾶς (πτεροποίκιλος), 289.
Ἀττάλη, 594.
Αὖλαξ, 8. Αὐλακίζω, 370.
Αὐλὸς, 209, 247.
Αὔξη, Αὔξησις, 157.
Αὐτίκα, 328.
Αὐτὸς, 327. — ἐγὼ, 25.
Αὐτοσφαγὴς, 39.
Αὐτόχειρ, 39.
Αὐτόχυτος, 329-330.
* Αὖτραι, Ἄφθαι, 86.
Αὐχὴν, 158, 492. — τοῦ πηδαλίου, 96.
Αὔω, Ζ. Ἀναύω.
Ἀφάκη, 39.
* Ἀφάνα ἢ Ἀφάννα, 545, 711.
Ἄφανος, Ἀφανὴς, 127.
Ἄφαντος, 40.
Ἀφεδρὼν, 387, 586.
Ἀφειδῶς, 31, 710.
Ἀφέψημα, 180.
Ἀφθόνως, 31, 440.
Ἀφίημι, 35, 39.
Ἀφίσαμαι, 32.
Ἄφνος. Ζ. Αἴφνης.
Ἄφοδος, 13, 586.
Ἀφοσιώσεως ἕνεκα., 294.
Ἀφραίνω, 168-169.
Ἀφροδίτη (ἡ χρυσῆ), 694.
Ἄφρων, 202.
Ἀχάτης, 71.
Ἄχνη. Ἄχνη ὀθονίου, — ἁλὸς, 361, 683, 707, 712-713.
Ἀχρεῖος, Ἀχρήϊος, 41.
Ἀχυρὼν, 40.
Ἀχὼρ, 707.
Ἀψίκορος, 42.
Ἀψίμαχος, 41.
Ἀψίνθιον Σαντόνιον, 345.
Ἀψὶς, ἢ Ἁψὶς, 174, 598.

B

Βαθὺς, Βαθεῖα φρὴν, 42.
Βαίνω, 96.
Βακχεύω. Ζ. Σαβάζω.
Βάλλω, 92. Βάλλ' ἐς κόρακας, 302, 579. — ἐς ὀλβίαν, 302. — ἐς μακαρίαν, — εἰς φθόρον, 579. Ζ. καὶ Μακαρία.
Βαράχνιον, καὶ Βράγχιον, 532.
Βάρβαρος, 53.
Βάρις, Βάρος, 1.
Βαρυδαίμων, 46.
Βαρύδιον καὶ Βαρύλλιον, 35.
Βαρυηκοῶ, 45.
Βαρυστενάχω, 45.
Βάσανος, 692.
Βασιλεὺς, 306.
Βασκαίνω, 51. Βασκανία, 52.
Βάτινον, Βάτιον, Βάτος, 52.
Βδελυκτὸς, Βδελύσσομαι, 504.
Βδέω, 25, 255.
Βέλος Διὸς, 37.

Βελτίων, Βελτιόω, 212.
Βέμβιξ, 558.
Βίος, Βίοτος, 54. Βιῶ τρυφερῶς, 25.
* Βλατὶς, 55.
Βλέφαρον, 368.
Βλήχων, καὶ Γλήχων, 620.
Βλύζω καὶ Βλύω, 565.
Βόλβιτον, καὶ Βόλιτον, 59.
Βολβὸς, Βολβίσκος, 56, 510.
Βολὴ, 714.
Βολίζω, 57.
Βόλιτον. Ζ. Βόλβιτον.
Βόμβυξ, 45.
Βομβῶν, 340.
Βομβῶ καὶ βομβίζω, 55.
Βορεασμὸς, 57.
Βορυσθένης, ποτ. 91.
Βοσκηματώδης, 374.
Βόςρυχος, 226.
Βούβαλος, 57.
Βουβὼν, Βουβωνιάω, 340, 477.
Βούγλωσσον, 340.
Βούνευρον, 91.
Βουνὸς, 59.
Βούπρηςις, 61.
Βοῦς, καὶ Βώδιον, 68.
* Βούφυμα, 91.
Βοὼν, Βοωνία, Βωνία, 59.
Βόωψ, 292.
Βράγχος, Βραγχῶ καὶ Βραγχιῶ, Βραγχώδης, Βραγχαλέος, 47, 63.
Βραδύνους, 45, 206.
Βραδύτης, 34.
Βράθυ (τὸ), καὶ Βράθυς (ὁ), 487.
Βράχος, Βράχω, 62, 88.
Βραχὺς, Βραχύνω, 104.
Βρέτας, 363.
Βρίζα, 66.
Βριάω, 65.
Βρόγχος, 63.
Βρόμος, 66.
Βροῦχος, 69.
Βρυάω, 66.
Βρύον, 2.
Βρύτεα, 560.
Βρύω, Βρυῶδες, 66.
Βρύχω τοὺς ὀδόντας, 615. Βρυγμὸς ὀδόντων, 616.
Βρῶμος, 503.
* Βυθέω, Βυθάω (1) Βυθίζω, 50, 62.
Βυκάνη, Βυκανίζω, 58.
Βυρσοδέψης, 588.
Βυτίνα, Βυτίνη, 67.
Βύω, 341.
Βῶλαξ, Βωλάκιον, Βωλίναι, 299.
Βῶλος (ὁ), Βῶλος ἀφεθεὶς, Βωλοκοπέω, 68.
ΒΩ καὶ ΠΤΩ (ῥήματα εἰς), 179.

---

(1) Ἄχρηστον ὠνόμασα (σελ. 62) τὸ Βυθάω· τώρα βλέπω, ὅτι κατεχωρίσθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἔκδοσιν τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Στεφάνου, ὅπου λείπει τὸ Βυθέω.

Γ.

Γαγάτης, 71.

Γάγγαλος, Γαγγάλιον, Γάγγλιον, 72.

Γάγγραινα, 433.

Γάζα, 190. Γαζοφυλάκιον, Γαζοφύλαξ, 191.

Γακούδια, 81.

Γαλαθηνός. Ζ. Χοῖρος.

*Γαλακτοῦσσα, 73.

Γαλακτόω, ῶ, 38.

Γαλαξίας, 73.

Γαλέα, Γαλῆ, 74. Γαλεὸς, 74. — ἀςερίας, 523.

Γαληνὸς, 72.

Γαλὶς, Γαλίσκη, 74.

Γαμβρὸς, 75.

Γανόω, Γεγανωμένη, 76.

Γαργαίρω, 76, 77. Γαργαρεὼν, 69, 595.

Γάρος (ὁ), Γάρον (τὸ), 77, 110.

Γάςρα, 80.

Γαυριῶ, Γαυροῦμαι, 78.

Γέννα, Γέννημα, 79.

Γενετυλλὶς (ἡ Ἀφροδίτη), 168.

*Γεννοβολῶ, 79.

Γερανίζω, 87.

*Γερδιακός. Ζ. Κανών.

Γέφυρα, 449.

Γῆ ἀγαθὴ, 204.

Γίγαρτα, 560.

Γιγγλυμός. Ζ. Γάγγαλος.

Γίνομαι. Τί γένωμαι; 80.

Γινώσκω, ἢ οἶδα, χάριν, 148.

Γλάμων, Γλαμυρὸς, Γλαμυρὰ, 596.

Γλάνος, Γλανὶς ἢ Γλάνις, 625.

Γλαυκὸς, Γλαυκόχρους, Γλαυκόμματος, Γλαυκωπὸς, 72.

Γλήχων. Ζ. Βλήχων.

Γλουτοὶ, 269.

Γλυκάδιον, 113.

Γλυκὺ, Γλυκύδιον, 81. Γλυκεῖα ῥοιὰ, 304. Γλυκυσίδη, 303.

Γλυφὶς, 236. Γλύφω, 715.

Γλῶσσα, 81, 82, 578.

Γλώσσαργος, 82.

Γλώσσασπις, 83.

Γλωσσοβολῶ, Γλωσσοβόλος, Γλωσσοβολία, Γλωσσοβόλημα, 82, 83.

Γλωσσόκομον, Γλωσσοκομεῖον, 174.

*Γλωσσὼ, 82.

Γναφεὺς, 588.

Γνώμη, 83. Γνώμην ἔχοντες..... μὴ ἐκπλεῖν, 151. Γνωμίζω, Γνωμὶς, Γνώμων, Γνῶμα, 84.

Γόγγρος, 331.

Γόη, Γοὴ, Γόος, 176.

Γόης, 557. Γοητεύω, 79.

Γόμφος, 72.

Γράβιον, Γράβδυς, 635.

Γράμμα, 84. Γραμματικὰ, 85. Γραμματιςὴς, Γραμματοδιδάσκαλος, 671.

Γράσος, Γράσων, 609.

Γράςις, Γρασίζω, καὶ Κράςις, Κρασίζω, 85.

Γραῦς, 598.

Γράφω, 87. Γραφὴ, 85, 87.

* Γρίφω, 4.
Γρόμφα ἢ Γρομφὰς, 521.
Γρόνθος, 89.
Γρυλλάζω, Γρυλλίζω, Γρυλλίων, 84, 626. Γρύλλη, 626.
Γρυπὸς, 500.
Γρὺψ, 90.
Γυρὸς, 158.
Γύψος, 91.

Δ.

Δαγὺς, 254.
Δάω, Δαίω, Δανὸς, 589.
Δακτυλήθρα, 333.
Δακτυλοδεικτῶ, 92.
Δαλός. Ζ. Δαυλός.
Δαμάλιον, Δαμαλέα, 91.
Δαπανῶ. Δαπανᾷν τὴν πόλιν, 129.
Δάπις, 131.
Δαῦχος, 190.
Δαυλὸς καὶ Δαλὸς, 571.
Δαφναῖος, Δαφνίτης, Δαφνοφόρος, Δαφνηφόρος, Δαφνὶς, 91. Δάφνη, καὶ Λάφνη, 190.
Δαψιλῶς, 31, 440.
Δεδιὼς ἂν, τὸ λεγόμενον, τὴν σαυτοῦ σκιὰν, 654.
Δεῖ, 34, 150.
Δείλη ὀψία. Ζ. Ἀμφιλύκη.
Δειλὸς, 165.
Δεινὸς, 444.
Δεῖπνος. Ζ. Συμφορητὸς.
Δελεάζω, Δέλεαρ, Δέλος, Δόλος, Δέλω, 92. Δέλλις, 93.
Δέμας, 490.
Δενδρομαλάχη, 94.
Δέον (εἰς), Δέοντι (ἐν), 208.
Δευτερίας (ὁ), Δευτέρια (τὰ) 95.
Δεύω, 11.
Δηλοῖ, 95.
Δημογέροντες, 95.
Διά. — ςόματος ἔχειν τινὰ, 151. — βίου, 161. Τὸ — ῥόδων πόμα, 159.
Διαβαίνω, Διάβασις, 95.
Διαβρέχω, 334.
Διάγω, Διαγωγὴ, 98, 360.
Διάδημα, 547.
Διαδοχὶς, 419.
Διαδρομὴ, 105. — ἀστέρων, 695.
Διάζομαι, 96.
Διάζωμα, Διάζωσμα, Διαζωστὴρ, 159, 321.
Διαθέω, 392. Ζ. καὶ Ἀστέρες.
Διαιρῶ. Ζ. Δύο.
Διακομίζω, Διακομιδὴ, 96.
Διακονῶ, Διακόνια (τὰ), 97.
Διακορέω, Διακεκορημένη, Διακορεύω, Διακεκορευμένη, 31, 252.
Διαλαμβάνω, 97.
Διαλέγω, Διαλεγδὸν, 98.
Διαπέραμα, 98.
Διαπετάζω, Διαπετάννυμι, 98.
Διαῤῥήγνυμαι. Ζ. Ῥηγνύω.
Διάῤῥοια, 232.
Διαστέλλω, Διαστολεὺς, 99.
Διασύρω, 580.
Διατρέχω, 392. Διατρέχει φήμη, 613.

Διάττω. Ζ. Ἀςέρες.
Διαφέρει. Τί μοι διαφέρει; Οὐδέν μοι διαφέρει, 118. Διαφέρομαι, Διαφορὰ, 99.
Δίδακτρον, 99.
Δίδωμι. Πικροὺς λόγους ἔδωκε· Δὸς ἄλλοις τόπον, Δότε τόπον τῇ ὀργῇ· Θεοί σοι δοῖεν εὖ! Ὅταν δαίμων διδῷ καλῶς· Ζεύς τοι δοίη ὅ,ττι μάλις' ἐθέλεις! Θεοί σοι δοῖεν οἷ' ἐγὼ θέλω! Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι, 100. Διδόναι ἡμέραν, 200.
Διήγημα, Διήγησις, 100. Διηγημάτιον, 101. Διηγοῦμαι, 128.
Διημερεύω, 362.
Διηνεκῶς, 366.
Δίκαιος, 101.
Δίκερων, 101.
Δίκην, 101.
Δίκρανον, Δίκραιον, Δίκρουν, Δικροῦν, 101.
Δίνη, 235.
Διόλλυμι, 362.
Διότι, 133.
Διπλοῦς, 101, 102, 327.
Δὶς, Τρὶς, 654.
Δίφρος ὀκλαδίας, 193.
Διώκω, 102.
Δοκίδες, Δοκοὶ, Δοκίται, 695. Δοκίδιον, 156.
Δοκῶ. Ὅ,τι ἂν αὐτῷ δόξῃ, ὡς ἂν αὐτῷ δόξῃ, 103.
Δόλιχος, 295.
Δονακὼν, 209.
Δορκὰς (πλατύκερως ἢ εὐρύκερως), 437.
Δορυξὸς, 102.
Δουλεύομαι, Δούλευμα, 103.
Δράκων, 103. Δρακαινὶς, 104.
Δράμε, 104. Δρέμος, 105. Δρόμων, 106.
Δράχμα, 104.
Δρήστης, Δρηστὴρ, Δρηστοσύνη, 288.
Δριμόω, Δριμύνω, Δριμύσσω, Δριμὺς πυρετὸς, 104.
Δρόμος. Ἔξω δρόμου, 105.
* Δρόπις, 104.
Δροσερὸς, Δροσώδης. Ἔγχυλα καὶ δροσώδη κρεάδια. Δροσερὰ λάχανα, 106.
Δρυμὸς, 293.
Δρύπτω, Δρύμματα, 106.
Δρύφακτος, 190.
Δύναμις, 588.
Δύο. Διελεῖν εἰς δύο, 107.
Δυσαρεςῶ, Δυσαρεςοῦμαι, 107. Δυσάρεστος, 108.
Δυσκολαίνω, Δυσκολεύω, 107.
Δύσκολος, 108, 556.
Δυσκωφῶ, 201.
Δυσλίμενος, 205.
Δυσμετάβλητος, 205.
* Δύσσχολος, Δυσσχολεύω. Ζ. Δύσκολος.
Δύςηνος, 207.

Δυστροπία, 717. Δύςροπος, 108, 556.
Δυσωπῶ, 108.
Δύνω, Δύω, 39.
Δωρεά, Δώρημα, Κατὰ δωρεάν, Ἐν δωρεᾷ, 108 109. Δῶρον. Ζ. Ψυχικόν.

Ε.

Ἐγγίζω, 498.
Ἔγγραφον, 110.
Ἐγγυητὴ γυνή, 144.
Ἔγκαιρος, 110.
Ἐγκαλῶ, 216, 580.
Ἐγκάρσιος, 433.
Ἔγκατα (τά), Ἐγκατηρὰ (ἡ), 110.
Ἔγκαυςον, 525.
Ἐγκεντρίζω, Ἐκέντρισμα, 93, 111.
Ἐγκοίλια (τά), 555.
Ἐγκοπή. Ζ. Γλυφίς.
Ἐγκρικόω, 238.
Ἔγχελυς, 493.
Ἔγχυλος, 106, 159.
Ἐγώ. Ἐγὼ εἰμὶ καὶ οὐκ ἔςιν ἑτέρα, 112.
* Ἐδάνη, 104.
Ἐδαφίζω, Κατεδαφίζω, 186.
Ἔδεσμα, 464.
Ἕδρα, 192. — βουλῆς, 193.
Ἐθελόθρησκος, Ἐθελοθρησκεία, Ἐθελοπερισσοθρησκεία, 177.
Ἔθω, ἔθος, 92.
Εἶα, 35.
Εἶδος, 112.
Εἴδωλον, 113, 363.
Εἰκὼν, 113, 434, 621.
Εἰλεὸς, 140.
Εἵμαρται, 319. Εἱμαρμένον, 320.
Εἶμι, 627.
Εἴρη. Ζ. Ἶρις.
Εἰρηνάρχης, 147.
Εἰσάπαξ, 716.
Εἰσποίητος, 704.
Ἐκ. — καινῆς, 198. — περιττοῦ, 413.
Ἐκβαίνω, 140-141. Ἔκβασις δίκης, 113.
Ἐκβάλλω, 141. Ἐκβολή, 695.
Ἐκβιβάζω, 140. Ἐκβιβαςής, 134.
Ἐκδίδωμι, 459.
Ἐκεῖθεν, 26.
Ἐκθλίβω, 158.
Ἐκθυμαίνω, 355.
Ἐκκόπτω, 355.
Ἐκκυλίω, 354.
Ἐκλαμβάνω, 114.
Ἐκλείχω, ἐκλεικτά, 310, 571. Ἐκλείγματα, 310.
Ἔκλευκος, 126.
Ἐκμύζησις. Ζ. Μύζω.
Ἐκπέταλον ποτήριον, καὶ Ἐκπέταλος, πιθάκνη, 99.
Ἐκποδὼν, 14.
Ἐκπτύω, 360.
Ἐκσύρω, 357.
Ἐκτραχηλίζω, 354.
Ἐκτρέπομαι, Ἐκτροπή, 8.
Ἐκτρυπάω, 358.
Ἐκτυφλόω, 358.

Ἔκφαντος, 359.
Ἐκφυλλάζοι, Ἐκφυλλίζω, καὶ Ἀποφυλλίζω, 361.
Ἔκφυλον, 361.
Ἐκφωτίζω, 362.
Ἐλάττωμα, 124.
Ἐλαύνω, Ἐλασία, 278, 722. — κώπην, 278. — ἵππον, 279. — χρυσὸν, ἄργυρον, 279. Ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ, 280.
Ἐλαφρὸς, Ἐλαφρία, Ἐλαφρόω, Ἐλαφρύνω, 114.
* Ἐλαφρόςοιχος, 114.
Ἔλεγχος, Κάκ' ἐλέγχεα, 224.
Ἐλεημοσύνη, 115.
Ἐλεεὸς, 116.
Ἐλελίσφακος (ὁ), Ἐλελίσφακον (τὸ), 42, 641.
Ἐλεὸς, 133.
Ἐλευθερία, Ἐλευθεριότης, Ἐλευθεροστομῶ, 116. Ἐλευθεροῦμαι, Ἐλευθέρια (τὰ), 117.
Ἕλιξ, 291, 553.
Ἕλκος ὑπόνομον, 255.
Ἐλλάμπομαι, 281.
Ἐλλέβορος μέλας, 508.
Ἐλλόβιον, 512.
Ἐλλόγιμος, 85.
Ἐλλύχνιον, 642.
Ἔλμινς, 71. Ζ. καὶ Πλατεῖα.
Ἐλξίνη, 117, 452.
Ἕλος, 348.
Ἐλπὶς, Ἐλπίζω, 84.
Ἐλπώρα, Ἐλπωρὴ, 376.
Ἐμβάλλω, Ἔμβολος, 67. Ἔμβλημα, 92. Ἐμβολὶς, ἐμβολία, ἐμβολιάζω, 119. Ζ. καὶ Βάλλω.
Ἐμβριθὴς, 540.
Ἐμμήνια, ἔμμηνα, 573.
Ἐμπάζομαι, 572.
* Ἐμπαθῶ, 118.
Ἐμπεδόφρων, 540.
Ἐμπελάζω, Ἔμπλην, 568.
Ἐμποδὼν, 14.
Ἔμπνουν, 120.
Ἐμφέρω, Ἐμφερὴς, Ἐμφέρεια, 393.
Ἐμφύλλιον, Ἐμφυλλίζω, 93.
Ἐν. — ἐπηκόῳ, 131. — δέοντι, 208.
Ἐνάρετος, 120.
Ἐναύω, 14.
Ἐνδέχεται, 121.
Ἔνδον, Ἐνδόσθια, 121.
Ἐνέδρα, Ἐνεδρεύω, 111, 386.
Ἕνεκεν, 368.
Ἐνεργῶ, 121.
Ἐνέχομαι, Ἔνοχος, 122-123.
Ἐνεχυριασμὸς, Ἐνεχυρασία, 122.
Ἔνθεοι, Ἐνθουσιασταὶ, 122.
Ἐνθυμιστὸν ποιοῦμαι, 575.
Ἔννατα, 122.
Ἐνοφθαλμισμὸς, 93.
Ἔνοχος. Ζ. Ἐνέχομαι.
Ἐνςάζω, 123.
Ἐντέλλομαι, Ἐντολεὺς, 124. Ἐντολὴ, Ἔνταλμα, Ἐντολαὶ καὶ χρίματα, 123.
Ἐντεριώνη, 703.

Ἐντεῦθεν, 28.
Ἐντὸς, Ἐντόσθια, 121.
Ἐντρέχω. Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος, 613.
Ἔντριτος, 124.
Ἐντρυφῶ, 124.
Ἐνώτιον, 512.
Ἐξ. — ἔργου, 126. — ὄψιος, 129.
Ἐξαγριαίνω, καὶ ἐξαγριόω, 124.
Ἐξαίφνης. Ζ. Ἄφνω.
Ἐξάκουστος, 124.
Ἐξαλείφω, 124.
Ἐξάμηνος (ὁ καὶ ἡ), 125.
Ἐξαναψύχω, 360.
Ἐξανεψιὸς, 19.
Ἐξανύω, 357.
Ἐξαπλοῦς, 615.
Ἐξαπολύω, 126.
Ἐξάρτια (τὰ), Ἐξαρτία (ἡ) καὶ Ἐξάρτισις, Ἐξαρτίζω, 126.
Ἐξατμίζω, 355.
Ἐξαυτῆς, 329.
Ἐξεκκλησιάζω, 128.
Ἐξεπίτηδες. Ζ. Ἐπίτηδες.
Ἐξεργάζομαι, 357.
* Ἐξεύρω, Ἐξευρίσκω, 164.
Ἐξηγοῦμαι, 128.
Ἐξίσταμαι φρενῶν, 142.
Ἐξομματόω, 358.
Ἐξοπίσω, 129.
Ἐξοχάδες. Ζ. Ἐσοχάδες.
Ἐξωλέστατος, 23.
Ἐξωχείριος, 130.
Ἐπαβελτερῶ, 30.
Ἐπαγγέλλομαι, Ἐπάγγελμα, ἐπαγγελία, 130.
Ἔπαθλον, 130.
Ἐπαινῶ, 148-149.
Ἐπαίρω, 191.
Ἐπαίτης, 157.
Ἔπαλξις, 390.
Ἐπανωσκέπιον, 131.
Ἐπέκεινα, 131.
Ἐπελθὸν (τὸ). Ζ. Ἔρχομαι.
Ἐπένδυμα, Ἐπενδύτης, 130.
Ἐπέρχομαι. Ζ. Ἔρχομαι.
Ἔπετος, Ἐπέτειος, 150.
Ἐπεύχιον, 131.
Ἐπί. — λόγου, 133. — τάδε, 133. — ἔτος, 150.
Ἐπιβάλλω χεῖρα, 43.
Ἐπιβάτης, 131.
Ἐπιγλωσσῶ, Ἐπιγλωσσῶμαι, 81.
Ἐπιγραφὴ, 130.
Ἐπίδικος, 132.
Ἐπίζηλος, 132.
Ἐπίθεμα, 431.
Ἐπικαρπία, 132.
Ἐπικέφαλον, Ἐπικεφάλιον, 132.
Ἐπίκλησις, Ἐπίκλην, 132.
Ἐπίκοπος, Ἐπικόπανος, 133.
Ἐπικόρμιον, 133.
Ἐπικυλινδρόω. Ζ. Κυλινδρόω.
Ἐπιλανθάνομαι, 362.
Ἐπιληψία, 144.
Ἐπίλοιπον, 133.
Ἐπιμήνια. Ζ. Ἐμμήνια.
Ἐπιμύλιον, 25.
Ἐπίξηνος, 133. Ἐπίξηνον, 244.

Ἐπίπαγος, 598.
Ἐπιπακτὶς, 37.
Ἐπιπλέω, 438.
Ἐπιπόθησις, 628.
Ἐπισάττω, 428,
Ἐπίσημος, 495.
Ἐπισιττῶ, 278.
Ἐπίσπαςρον, ἡ ἐπισπαςὴρ, 72, 257.
Ἐπίσταλμα, 28. Ἐπιστολεὺς, 133.
Ἐπιστροφεὺς. Ζ. Σφόνδυλοι.
Ἐπισυναγωγή. Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ὑμῶν, 647.
Ἐπισφαλὴς, 132. Ζ. Ἀκροσφαλής.
Ἐπίταδε, 134, 717. (1)
Ἐπίτευξις, 134.
Ἐπιτήδειος. Εἰς τοῦτο ἐπιτηδειώτατος· ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου, 134.
Ἐπίτηδες καὶ Ἐξεπίτηδες, 128.
Ἐπιτηδεύω, 605.
Ἐπίφθονον, 132.
Ἐπιφυλλίδες, 32.
Ἐπίχαρις, 529.
Ἐπιχειρῶ, 43. Ἐπιχειρίζω, Ἐπιχείρημα, Ἐπιχείρησις, 134-135. Ἐπιχειρία, 210.
Ἐπίχνους, 712.
Ἐπιχύτης, 472.
Ἐπωνυμία, 132.
Ἔρανος, 157, 394.
Ἐργάω, Ἐργάζω, 121. Ἔργον, Ἔργανον, 18, 135. Ἐργαλεῖον, 18, 572. Ἐργάνη, 18.
Ἐργοδότης, 135.
Ἐργολαβῶ, 30. Ἐργολάβος. Ζ. Ἐργοδότης.
* Ἐργοςάσιον, 135.
Ἐργόχειρον, 135.
Ἐργύλος, 16.
Ἐρείκη, 477, 636.
Ἐρήμη δίκη, 136.
Ἐριθάκη. Ζ. Κήρινθος.
Ἐριόξυλον, 45.
Ἔριφος, 226.
Ἑρμηνεύω, 136.
Ἕρπυλον ἄγριον, 180.
Ἕρπω, Ἑρπύζω, Ἑρπετὸν, 136, 580.
Ἐρυθρόδανον, 137, 476.
Ἐρυσίβη, 71, 319, 576.
Ἔρχομαι (καὶ οὖν ἄρτι ἀπ' ἐκείνου), 137. Τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι; Τὸ ἐπελθὸν ἀποκρινάμην, 138.
Ἐσοχάδες καὶ Ἐξοχάδες, 138.
Ἑσπέρα, 139.
Ἔσταμαι, 542.
Ἑστήκω, 139.
Ἑστία, καὶ Ἱστία, 187, 469.
Ἑστιατήριον, Ἑστιατόριον, 139, 610.
Ἐσχατιά, 630.
Ἑτέρα. Ζ. Ἄλλη.
Ἑτερόζυγον, 391.
Ἕτοιμος. Τῶν ἑτοίμων ἀναλωτὴς, 140.

(1) Καλῶς εἶπα, ὅτι δὲν ἐθησαυρίσθη ἀκόμη ἡ λέξις εἰς τὰ ἑλληνικὰ λεξικά.

Εὖ. — ἐποίησαν, 187. — δειπνήσειας! 370.
Εὐάνθεμον, 175.
Εὐαρχισμὸς, 216.
Εὐδία, 200. Εὐδιάζει, 142.
Εὔζωμον, 481.
Εὐήθης, 165.
Εὐθαλὴς, 104.
Εὔθυμος, 581.
Εὐθὺς, Παρευθὺς, Παρευθὺς, 142.
Εὐκαιρῶ, 143.
Εὐκοσμία, 147.
Εὐλογῶ, 144. Εὐλογία, 145.
Εὐμάρεια, 13.
Εὐμορφία, Εὔμορφος, 145.
Εὐνοῦχος, 336.
Εὔξεινος. Ζ. Πόντος.
Εὐόπας, ὄν. κύρ. 47.
Εὐπορῶ, 119.
Εὐραίνω, Εὐρύνω, 314.
Εὐρεσιεπὴς, Εὑρεσιλόγος, 146.
Εὑρίσκω. Εὕρεμα, καὶ Εὕρημα, 145.
Εὐρύκερως. Ζ. Δορκάς.
* Εὖσα, 151.
Εὐτραφὴς, 104.
Εὐφυεὶς, 322.
Εὐχαριςῶ, 148. Εὐχαριςοῦμαι, Εὐχαρίςησις, Εὐχαριςία, 149.
Εὐχεροῦντες τοῖς βίοις, 210.
Εὐχὴ, 149. Εὔχομαι, 150.
Εὐώνυμος, 154.
Ἐφιάλτης, 47.
Ἐχενηὶς, 33.
Ἔχω. — σε χερσὶν, 150.
Ἔχθραν πατρικὴν ἔχουσι πρὸς ἐμὲ, 151.
Ἕψημα, 77.
ΕΩ καὶ ΙΖΩ (εἰς) ῥήματα, 6.
Ἕως, ἡ Ἠὼς, 591.

Ζ.

Ζατρίκιον, 153.
Ζειὰ, 688.
Ζέματα, 153.
* Ζεματίζω, 154.
Ζεστὸς. Ζεςὰ ὕδατα. Ζεςῆς ψάμμου, 155. Ζεςὸν, Ζεςότης, 156.
Ζευγάριον βωδίων, 156.
Ζευγηλάτης, Ζευγηλασία, Ζευγηλατεῖον, 156.
Ζέω, Ζεννύω καὶ Ζέννυμι. Ζέσις, 154.
Ζηλεύω, 132. Ζηλοτυπία, 156. Ζῆλος. Ζ. Φιλία.
Ζημία, 156. Ζημίαν λαβεῖν, 157.
Ζητεύω, Ζητεία, Ζήτησις, 137.
Ζιγγίβερις (ὁ), 157.
* Ζυγίζω, 160.
Ζυγὶς, 180.
Ζυγνίς. Ζ. Σαῦρα.
Ζυγόλωρον, 160.
Ζυγοπλάςης, 161.
Ζυγοςάτης, 161.
Ζυγόω, Ζύγωθρον, καὶ Ζύγωτρον, 160-161.
Ζῶ. Μὴ ζώην! 113.

Ζωόρκια (τὰ), 101, 184.
Ζωγρῶ, 161.
Ζωμεύω, Ζωμεία, 159.
* Ζωμηρὸς, * Ζωμωρὸς, 159.
Ζώνη, Ζῶσις, 159.
Ζώννυμαι, ἡ Περιζώννυμαι ξίφος, 161.
Ζῶον, Ζωὸν, 152.
* Ζωοτροφὴ, 162.
Ζωοφόρος, 89.
Ζωΰφιον, 162.

Η.

Ἡγοῦμαι, 128.
Ἡδονὴ, Ἧδος, 113.
Ἡδυπαθῶ, Ἡδυπάθεια, 162.
Ἡδύσματα, 112, 162. Ζ. καὶ Νώγαλα.
* Ἠρανεὸν, 73.
Ἦθος, 162.
Ἠλάκατα (τὰ), 279. Ἠλακάτη (ἡ), 287, 481.
Ἥλιος, Ἄλιος; Ἡλίου τροπὴ, ἡ τροπαὶ, Ἡλιοειδὴς, Ἡλιόμορφος, Ἡλιοφανὴς, Ἡλία, Ἡλιοκαὴς, 163. Ἡλιοῦμαι, Ἡλιάζομαι, Ἡλιαςήριον, 162.
Ἡμέρα, 163. — λευκὴ, 323.
Ἥμισυς, 163.
Ἧπαρ, 164.
Ἠπιάλης, Ἠπίαλος, 47.
Ἠπίολος, 384.
Ἠριγέρων, 515.
Ἠρίον, 324-325.
Ἠρύγγιον, 165.
Ἡσυχάζω, Ἡσύχασις, Ἡσυχασία, Ἡσυχαςὴς, 165.
Ἦχος, Ἠχώδης, 166. Ἠχὼ, 22.
Ἠώς. Ζ. Ἕως.

Θ.

Θάιος ἀλωτὸς, 194. Ζ. καὶ Δίφρος.
Θάλαμος, 166.
Θάλασσα, * Θαλασσολήςης, * Θαλασσομάχος, Θαλασσουργὸς, * Θαλασσοδόμετρης, 166-167.
Θάλπω, 155. Θαλπώρα, Θαλπωρὴ, 376.
Θάμβος, Θαμβὸς, 167. Θαμβόω, Θαμβέω, καὶ Θαμβαίνω, 168.
Θάμνος, 672.
* Θανατυλλὶς, 168.
Θανὴ, 169.
Θαῤῥύνω, 169.
Θαψία, Θάψος, 693.
Θεατρίζω, 169.
Θεήλατος, 169, 171. — συμφορὰ, μανία. Θεήλατον κακὸν, 172.
Θεῖον, Θειάφιον, 99, 169. — ἄπυρον, πεπυρωμένον, Θειόω, Θειαφοχήριον, 170.
Θέλω, Θέλησις, Θέλημα, Εἰ ὁ Θεὸς θέλῃ, Ἢν Θεὸς θέλῃ, Θεοῦ θέλοντος, 170-171.
Θεός. Ἄνθρωπος Θεοῦ. Ἔχει — ἔκδικον ὄμμα, 172.
Θεοσεβὴς, 176.
Θερμασία, Θέρμη, Θερμωλὴ,

173. Θέρμη, Θερμὴ, 154, 173. Θερμὸς, 155.
Θέρος, 200. Θεριςὴς, 172.
Θέσις, 173. Θετὸς, 704.
Θεωρῶ, 464.
Θήκη, Θηκίον, 174, 551.
Θηλὴ, 486.
Θησαυρὸς, 190. Θησαυροφύλαξ, 191.
Θίγω, 109.
Θλάσπις, 491.
*Θνησκόγεννον, 174.
*Θνητοψυχίτης, 174.
Θνητόψυχος, 174.
Θολερὸς, Θολὸς, Θολώδης, Θολόω, 174.
Θόλος, 174.
*Θολότης, 175.
*Θολωσύνη, 175.
Θορυβοποιὸς, 175.
Θράσων, Θρασωνίδης, 640.
*Θραύσαλος, 175.
Θραύω, Θραῦσμα, ἢ Ἀπόθραυσμα, 179.
Θρῆνος, 176. Θρηνῳδὸς (ἡ), 345.
Θρίαμβος, 176, 177.
Θριαμβεύω, 177.
Θρίδαξ, Τρίναξ, Θρινάκιον, Θριναχία, Θριναχὶς, 178.
Θρὶψ, 68, 69.
Θρόμβος, 178. Θρομβώδης, Θρομβοειδὴς, 199.
Θρόνος, 194.
Θρυαλλὶς, 642.
*Θρύβαλον καὶ *Θρυβαλὸν, 179.
Θρυλλίσσω, 180.
Θρύμμα, 180, 215.
Θρύπτομαι, 666.
Θρύω, 180.
Θύελλα, 558.
Θυΐα, ἢ Θυεία, 182.
Θύμβρη (ἡ), Θύμος (ὁ), καὶ Θύμον (τὸ), Θυμίδιον, 180-181.
Θύρα, Θυρὶς, Θυρωρὸς, 181.
Θυρεὸς, Θυρηβόλος, 607.
Θωράκιον, Θωρακεῖον, 181.
Θὼς, 593.
Θωπεύω, Θὼψ, 74.

Ι.

Ἰάνθινον χρῶμα, 369.
Ἰάσμη, 79. Ἰασμέλαιον, 80.
Ἴασπις, 181.
Ἰατρικὴ, Ἰατρίνη, 181-182.
*Ἰατροσοφία, 182.
*Ἰατροσόφιον, 182.
Ἰατροσοφιςὴς, 182.
Ἰβίσκος. Ζ. Ἀλθαία.
Ἴγδη, Ἴγδις, 182.
Ἰγδίον, 182.
Ἰδιογνώμων, 684.
*Ἰδιοκτησία, 183.
*Ἰδιόκτητος, 183.
*Ἰδιοσήμαντος, 183.
Ἰδιοῦμαι, 183.
Ἰδιωφελὴς, 183.
Ἰδρὸς, καὶ Ἱδρὼς, 183.
Ἱερατεῖον, 183.

ΙΖΩ. Ζ. ΕΩ.
Ἴημι, 39.
Ἰκάνω, Ἰκανέω, Ἰκανόω, Ἰκνέω, Ἰκανστὰς, 184. Ἰκανὸς, 34. Ἰκανόομαι, 568, 646.
Ἰκμὰς, 184.
Ἴκμενος. Ζ. Οὖρος.
Ἰκνὰ, 184.
*Ἰκρίωσις, 506.
Ἴκτερος, 165.
Ἰκτὶν, καὶ Ἴκτινος, 296.
Ἰκτὶς, 38.
Ἴκω. Ζ. Ἰκάνω.
Ἱλαρὸς, 581.
Ἰλάρχης, 585.
*Ἴλημα, 105.
Ἴλιγγος, 185, 250.
Ἰλὺς, 39, 723.
Ἵμερος, 627-628.
Ἱμῶ, 17.
Ἰνάριον, Ἰνίον, Ἰνώδης. Ζ. Ἴς.
Ἰξεύω, Ἰξευτὴς, Ἰξὸς, Ἰξεργὸς, Ἰξουργὸς, Ἰξώδης, Ἰξῶδες, 185.
Ἰξία, 674-675.
Ἴον, 320.
Ἴονθος, 80.
Ἰουλὶς, 493.
Ἴουλος, 205, 681, 682.
Ἰόω, Ἴωμα, 80.
Ἱππομύρμηξ, 344. Ζ. Μύρμηξ Ἡρακλεωτικός.
Ἵππος, 185. Ἱππικὸν, 188. Ἱπποςάσιον, 40, 185. Ἱππηλασία, Ἱππηλάσιον, 185, 188, 279. Ἱπποτροφῶ, 602. Ἱπποφάγος, 17. Ἱππαφόρβιον, 573.
Ἵππουρις, 443.
Ἶρις, Ἴρη, καὶ Εἴρη, 264-265.
Ἶρις, φυτὸν, 531.
Ἰνίον, 158, 369, 616.
Ἴς, ἰνος, Ἰνάριον, Ἰνώδης, 185.
Ἰσάζω, 592.
Ἰσαπόςολος, 186.
Ἰσάριθμος, 186.
Ἴσατις, 400.
Ἰσογώνιον, 186.
Ἰσόμαλος, Ἰσομαλίζω, 186.
Ἰσόπεδον, 187.
Ἴσος, Ἰσόω, 186, 592.
Ἵστημι, 28. Ζ. καὶ Καθίςημι.
Ἱστία. Ζ. Ἑστία.
Ἰστόπους, Ἱστοπέδη, 543.
Ἱςὸς, 398-399.
Ἰσχαδοκάρυα, 565.
Ἰσχίον, 544.
Ἰσχνὸς, 286, 709.
Ἰσχυρογνώμων, 106.
Ἰχὼρ, 707.
Ἴω, 39.

Κ.

Καβάλλης, 188.
Καγκλάζω, 87.
Καγχάζω, Καγχαλάω, 201. Κάγχαλος, 72.
Κάδιον, Καδίσκος, Κάδος, 190.
Καθαίρω, Καθαρίζω, Καθαρὸς,

Καθαρτὴς, Κάθαρσις, Καθάρσιον, Καθάριστέ, Καθάρισμα, Καθαριςὴς, Καθαροὶ, 191, 192.

* Καθαρύλλος, 192.

Καθέδρα, 192.

Καθεὶς, 193.

Καθῆκον, 690.

Καθιερόω, Καθιέρωσις, 194.

Κάθισμα (κλαςὸν ἢ ὀκλαςὸν), 193.

Καθίσταμαι, 223. Καθίσταται, 245.

Καθόλου, 194.

Καθοσίωσις, 195.

Καθόσον, 195.

Καθυγραίνω, 334.

Καθὼς, 197.

Καὶ μὴν, Καὶ μὴν ὅλως, Καὶ ὅλως, 199.

Καινουργέω, Καινούργης, 197-198.

Καιρός. Ὅταν καιρὸν λάβωσιν ἑκάςου, Εἰς καιρὸν ἥκεις, 199. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, Ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, Ὅταν ὁ — καλῇ, 200.

Καιροφυλακτῶ, Καιροφυλακῶ, 200.

Κακάβη. Ζ. Κακκάβη.

Κακίζω. Ζ. Κακός.

Κακκαβάζω, 201. Κακκαβίζω, 204. Κακκάζω, 201.

Κακκάβη, ἡ Κακάβη, Κάκκαβος, 200, 204.

Κακόβιος, 212.

Κακοζηλία καὶ Κακόζηλον, 206.

Κακολίμενος. Ζ. Δυσλίμενος.

Κακομετρῶ, 205.

Κακὸς, 207. Κακοὺς κάκιστα, Κακὸς κακῶς, Κακοὺς κακῶς, 203. Κακὸς γέρων, 204. Κακὴ γλῶσσα, — γραῖα, 205. Κακίζω, 203.

Κακόσιτος, 108.

* Καλαμίδιον. Ζ. Κάλαμος.

Κάλαμος, 209 — ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος, 241. * Καλαμίδιον, Καλαμὼν, Καλαμεὼν, 209. Καλαμαύλης, 210.

Καλιὰς, 658.

Κάλλιμος. Ζ. Οὖρος.

Καλλίων, 212.

Καλλιώνυμος, 213.

Κάλλος, 145.

Καλὸς, 145, 214. Καλῶς, 208. Καλὰ ἔργα, 215. Ἐν καλῷ εἶναι, Οὐκ ἐν καλῷ εἶναι, Εἰς καλὸν ὑπέμνησας, 208.

Κάλυξ, 42.

Καλῶ, 216. Ζ. καὶ Καιρός.

Καμακὶς, 521. Κάμαξ, 540.

Καμάρα, 174.

Κάματος, Καματηρὸς, Καματῶ, 216.

Καμηλοπάρδαλις, 159.

Κάμιλος, 382.

Καμιναία, 33, 217.
Κάμπη, 69.
Κάμπτω, 544. Καμπτὴρ, 105.
Καμπύλος, 158.
Κάμψα, Καμψίον, 174.
Κανθαρὶς, 226.
Κάνθαρος, 211, 226, 507.
Κανθάρου σκιὰ, 211.
Κανθήλια, 227.
Κάννα, 218.
Κανονίας, 370.
Κανὼν, 476. — γεροντικὸς, 604.
Καπνίον, Καπνὸς, 217.
Καρατομῶ, 29, 230.
Καρβατίνη, Καρβατίνη, 676.
Καρδαμίνη, 348.
Καρδαμὶς 491.
Κάρη, 201. — Κάρηνον, 202, 210.
Καρίναι θρηνῳδοὶ, 345.
Καρκῖνος, 311, 433.
Κάρφος, 473, 508.
Καρωτὸν, 190.
Κάσας, 131, 678. Κάσης, Κασσῆς, Κάσας ἐφιππείους, 678.
Κασσὸν, 220.
Κάστελλος, 160.
Κασωρὶς, Κάσωρις, Κασωρεῖον, 529.
Κατά. Καθ' ἕνα, 120. — ἐξαίρετον, 225. — ὑπερβολὴν, 627. — ὑπόθεσιν, 629. — πόδας. Ζ. Καταπόδας.
Καταβροχθίζω, 264.
Καταγλωσσαργῶ, 79.
Καταγλωττίζω, Καταγλώττισμα, 83.
Κατάγματα, 280.
Καταδέω, Κατάδεσις, 95.
Καταιγὶς, 196.
Καταῖθυξ, 197.
Κατακρυαίνω, * Κατάκρυος, 221.
Κατακυλίω, 226.
Καταλύω, 18, 29.
Καταμήνια, 573.
Καταπίνω, Καταπότης, 222.
Καταπλήσσομαι, Κατεπλάγην, 379.
Καταπόδας, 222.
Καταπονῶ, 222.
Καταποντόω, Καταποντίζω, Καταποντιστής, 446.
Καταπότης. Ζ. Καταπίνω.
Κατάῤῥους, 434.
Κατασκευὴ, 577.
Καταστρέφω, 224.
Καταστρόω, 223.
Κατασχολάζω, 78.
Κατατιλάω. Κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων. — κατὰ τῆς κεφαλῆς, 223.
Κατατρυφῶ, 78.
Καταφαγᾶς, 223.
Καταχρῶμαι, Κατάχρησις, 225.
Καταψήχω, Καταψῶ, 238.
Κατεδαφίζω. Ζ. Ἐδαφίζω.
Κατεμπάζω, 572.
Κατέναντα, 225.
Κατιών. Ζ. Ῥέω.

Κάτομβρος, 196.
Κάτοξυ. Ζ. Νόσημα.
Κατόπιν τῆς ἑορτῆς, 152.
Κατορθόω, 370.
Κατουλάς, 197.
Κατουρέω, Κάτουρον, Κατούριον, 196, 225.
Κάτω, 227.
Κατωφαγᾶς. Ζ. Καταφαγάς.
Καυκαλὶς, 607.
Καυλὸς, 227.
Καύσαλις, 227.
Καυχαλὶς, 228.
Καχλάζω, 690.
Κάχληξ, καὶ Κάχλιξ. Ζ. Χάλιξ.
Κέδρος, Κεδρία. 233.
Κείρω. Κεκαρμένη, 252.
Κεκρύφαλος, 633.
Κεμὰς, 437, 557.
Κενεμβατέω, 555.
Κενεών. Ζ. Λαγών.
Κενοτάφιον, 700.
Κενόω, 143, 504.
Κεντῶ, Κεντρίζω, 92.
Κέραμος, Κεραμὶς, Κεραμίδιον, 228.
Κέρας, τοί. 265.
Κερασφόρος, 228.
Κερατία, Κεράτιον, Κερατωνία, Κερατώνιον, 226, 251.
Κεράω, Κερνάω, 414.
Κερδῶ, 7.
Κερκὶς, 604.
Κερόδετα τόξα, 265.
Κεφαλὴ, Κεφάλαιον, Κεφάλιον, 229, 515. Κεφαλισμὸς, 460.
Κεφαλοτομῶ, 230.
Κηδεία, 169.
Κηλὶς, 562.
Κηλώνειον, 230.
Κημὸς, 190, 666.
Κήρινθος, 231.
Κηρίον, 231.
Κιβώριον, 230.
Κιβωτὸς, 494.
Κιγκλὶς, 190.
Κίδαρις, 634.
Κίκιρρος, Κικιρρίζω, 231.
Κικλήσκω, 391.
Κιλίκια, 231.
Κινάβρα, 609.
Κιναιδολόγος, 67.
Κιννάβαρις (ὁ), καὶ Κιννάβαρι (τὸ), καὶ Τιγγάβαρι, 231.
Κίναρχος, 270.
Κινῶ, Κίνησις, 232.
Κιονηδὸν γραφὴ, 221.
Κίρκη, 17. Κιρκαία, 309.
Κίρκος. Ζ. Κρίκος.
Κιρνάω. Ζ. Κεράω.
Κίρρος, 333.
Κίσσηρις, Κισσηρίζω, 233.
Κισσὸς, 693.
Κίτρον, 233.
Κλάγγω, 612. Κλαγγὴ, 255.
Κλειτορὶς ἢ Κλητορὶς, 716.
Κλείω, 583.
Κλεψύδρα, 348.
Κληδὼν, 233. Κληδονίζω, Κληδονισμὸς, 234.
Κλῆθρη, 511.
Κλῆρος, 184.

Κλητορίς. Ζ. Κλειτορίς.
Κλιβάδιον, 117.
Κλίμαξ, 505.
Κλίνω, 234.
Κλινήρης, Κλινοπετής, 221.
Κλονῶ, Κλόνος, 234.
Κλύβατις, 117.
Κλωβὸς, Κλωβίον, 235.
Κλωκυδὰ, 121.
Κλώσσω, 236. Κλωγμὸς, 235.
Κνέφας, Κνεφάζει, 338.
Κνέω, Κνέω, Κνῆσις, 224. Ζ. καὶ Χνέω.
Κνήθω, Κνησμὸς, 364.
Κνισσίτσικας, 2..
Κνῆςις 365.
Κνίδη, 238, 364, 596. Κνίδωσις, 364.
Κνοῦς. Ζ. Χνοῦς.
Κνόω καὶ * Χνόω, 683.
Κοάζω, Κοάσσω, Κοάξ, 236.
Κόγχη, 186.
Κοιλάς, 272.
Κοιλόσυρτος, 270.
Κοίλωμα, 237.
Κοινωφελής. Ζ. Ἰδιωφελής.
Κοκκοβάρη, 248.
Κόκκος, Κουκίον, 247-248, 476, 533, 536. Κοκκίδιον, 589.
Κοκκύζω, 201.
Κοκκύμηλον, 53.
Κόκκωνες (οἱ), 558.
Κόλα (ἡ), 271.
Κόλαξ, 74. Κολακεία, 238.
Κολίαρχος, 270.
Κολεὸς, 270.
Κολετρῶ, 238.
Κόλλησις, 498.
* Κολλοκασία, 240.
Κόλλοψ, 545-546.
Κολοβὸς, Κολοβοκέρατος, Κολοβόρρις, 239.
Κολοκασία, 240.
Κόλον, ἢ Κῶλον, 270.
Κολὸς, 240.
Κόλυμβος, 240. Κολυμβάδες ἐλαῖαι, 240.
Κολυμβῶ, 438.
Κολχικὸν, 523.
Κόμαρον, 250. — κηπευτὸν, 667.
Κόμη, Κομήτης, 188.
Κόμμι, Κομμίδιον, 240.
Κονδρίλλη, 688.
Κόνδυλος, 89, 241.
Κονίζω, 513-514.
Κόνις, Κονιορτὸς, 244.
Κοπὴ, 258.
Κόπτω. Κεκομμένος, 240.
Κορακίας, 452.
Κόραξ, 257. — τῆς θύρας, 483.
Κορδύλη, 243.
Κορέω. Μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, 253.
Κόρη, 69, 254. Κορίσκη, 69. Κορίσκιον, 243. Κορασὶς, Κορασίδιον, 243. Κοράσιον, 242.
Κορίανον ἢ Κόριον, 253.
Κορμὸς, 104, 243, 601. Κορμάριον, 252.
* Κορμύλη, 252,
Κορυδαλὸς, Κόρυδος, 514, 673.

Κόρυζα, 600.
Κορύνη, Κορυνήτης, 82.
Κορυφὴ, 82, 244. Κορυφαία, 244.
Κορώνη, 260, 452. Κορωνὶς, 244.
* Κόσσω, ἢ * Κόττω, 243.
Κόςος, 246.
Κοτὶς, 616.
Κόττος, 255. Κόττη, 254.
* Κόττω. Ζ. Κόσσω.
Κουλιβατία, 117.
Κουμάσιον, 373.
Κουρεὺς, 253.
* Κοχλάκιον, 291.
Κόχλαξ, 291.
Κοχλίας, 54.
Κράμβη, 286, 660.
Κρανίον, 201.
Κράσπεδον, 441.
Κράςις. Ζ. Γράςις.
Κραυγάζω, 87.
Κρεῖον, 490.
Κρέκα ἢ Κρὲξ, 520.
* Κρέπω, Κρέπανον, Κρεπανίς. Ζ. Κρώπω.
Κρῆθμον, Κρίθμον, 259.
Κρητὶς, 87, 88, 89, 198.
* Κρήνω, Κρήνηνος, Κρήνα-λκαος, 88.
* Κρητήριον. Ζ. Κρήτη.
* Κρήτη, 721.
Κρίκος, Κρικίον, 258, 598.
Κρῖμα, Κρίσις, 128-129.
Κρίνη, 258.
Κρίνω. Κεκριμένη, 461.
Κρὶξ, 237.
Κροκὶς, Κροκὺς, Κροκίδιον, 259.
Κροσσοὶ, 259.
Κρότων, 522.
Κρούω, 88, 259.
Κρυμώδης, 221.
Κρύος, Κρυερὸν, Κρυὰς, 259.
Κρύπτω, 259.
Κρύφα, 259. Κρυφῆ, 260.
Κρώζω, Κρωγμὸς, 260.
Κτείνω, 518.
Κτήματα, 154, 260. Κτηματίτης, Κτηματικὸς, 260.
Κτῆνος, 242.
Κτίω, Κτίζω, Κτίςης, Κτίςωρ, 262.
Κτυπέω, 262.
Κύαμος, 248. — Αἰγύπτιος, 240.
Κύανος, 422. Κύανον ἢ Κυανὸν, 275.
* Κυβάριον, 246.
Κύβεθρον, 268.
Κυβέλιον. Ζ. Κυψέλιον.
* Κυβερνεῖον, 266.
Κύβη. Ζ. Κυβάριον.
Κυκλάμινον (τὸ), καὶ Κυκλάμινος (ἡ), 273.
Κύκλῳ, 614. Κυκλόω, 248.
Κυλικεῖον, 451.
* Κυλινδρίζω, 238, 267.
Κυλινδρόω, 267.
Κύλλας, Κυλλάκιον, 250.
Κυλλὸς, 250.
Κυματωγὴ, 88.
* Κυμβάριον. Ζ. Κύμβη.

Κύμβη, 247, 522. Κυμβίον, 251. Κυμβάριον, 247, 251.
Κύμινον, 267.
Κυνάγχη, 566.
Κυνηγῶ, Κυναγὸς, Κυνηγέτης, Κυνήγιον, 267.
Κυνίδιον, 250.
Κυνόμυια, 522.
Κυνοραῖστὴς, 522.
Κυνόσβατος, 267.
Κυνώπης, Κυνοπρόσωπος, 522.
Κύπαρος, 599. Κύπη, 175, 599.
Κυπτάζω, 554.
Κυρίσσω, Κυρίττω, 254.
* Κυρτάριον, 268.
Κύρτος, 235, 268.
Κυρτὸς, 611. Κυρτόω, 633.
Κύσθη, Κυσθοκορώνη, 254.
Κυφὸς, 611.
Κυψέλη, Κυψελὶς, 268, 486. Κυψέλιον, 247, 268, 347.
Κύψελλος, 268, 422.
Κύω, 655.
Κωβιὸς, 292.
Κωθωνισμὸς, 71.
Κωνωπεῖον, Κωνωπεὼν, 251.
Κωπηλατῶ, Κωπηλάτης, Κωπηλασία, 252, 278. Κώπην ἐλαύνω, 579.
* Κωπίζω, 252.
Κωφὸς, 255.

Λ.

Λαβὴ, 271.
Λαβράζω, καὶ Λαβρύσσω, 272.
Λάβρος ὄμβρος, Λάβρον πῦρ. — πνεῦμα, 271. Λάβρως ἐσθίειν, 223.
Λαγόνες, 272.
Λαγὸς δασύπους, Λαγιδεὺς γαιωρύχος, 273. Ζ. καὶ Πτώξ.
Λαγὼν, 274.
Λᾶες. Ζ. Λάϊγγες.
Λάθυρος, 276.
Λάϊγγες, Λᾶλλαι, Λᾶες, 292.
Λαῖλαψ, 196, 558.
Λαιμάζω, Ζ. Λιμός.
Λαίμαργος, 632.
* Λάκα, 272.
Λακάνη. Ζ. Λεκάνη.
Λάκυρος, 95.
Λακῶ, 277.
Λαλῶ, 277.
Λαμβάνειν καιρόν. Ζ. Καιρός.
Λάμπη, ἡ Λάπη, 283, 722.
Λαμπυρὶς, 271.
Λανθάνω. Οὔ με λέληθε, 275.
Λάπη. Ζ. Λάμπη.
Λάπτω, 628.
Λάρκος, 282-283.
Λάρναξ, 281.
Λᾶς. Ζ. Λάϊγγες.
Λάσανον, 193.
Λάφνη. Ζ. Δάφνη.
Λαφύκτης, 610.
Λάχανα, 660.
Λαχμὸς, 184.
Λέβης, Λεβήτιον, 286.
* Λέβωρ, Λεβωρὶς, 273.
Λεγνὸς, 286.

Λέγω, Λόγος, 92. Εἰς λόγους ἐλθεῖν τινὶ, Λόγου χάριν, 294.
Λεαίνω καὶ Λειαίνω, καὶ Λειόω 286.
Λειμών. Ζ. Λιμών.
Λείριον, 402.
Λείχω, 292, 571, 715. Λεικτὰ, 571.
Λεκάνη, Λεκάριον, 276.
Λέπαδνον, 160.
Λεπὰς, 402, 318.
Λεπίδιον, 287.
Λεπτόγεως, 204.
Λεπτουργὸς, 288.
* Λέπωρ, Λεπωρίς. Ζ. Λέβηρ.
Λεύκη, 248.
Λευκηπατίας, ἢ Λευχηπατίας, 165.
Λευκίσκοι (οἱ), 297.
Λευκόπυγος, 165.
Λεχὼ, 296.
* Ληθώρα, 376.
Λήκυθος, 486.
Λήμη, 596.
Ληνοπατῶ, 620.
Λῆρος, 643. Ληρῶ, 594.
Λιαίνω, 287.
Λίαν, 411, 603.
Λιαρός. Ζ. Οὖρος.
Λιβάδιον, 289.
Λίβανος, Λιβανωτὸς, 290. Λιβανωτὶς, 94, 482.
Λιβὰς, 299.
Λίγδην, 291.
Λίγδος, 182. Λιγδόω, 290.
Λιγὺς, 217.
Λὶγξ, 291.
Λιγύς. Ζ. Οὖρος.
Λιθάργυρος, 337.
Λιθοβολῶ, 83.
Λιθοκέφαλος, 363.
Λίθος πυροβόλος, 469. — Λυδία, 692.
Λικνίζω, 293.
Λίμινθος, 286.
Λιμὸς (ὁ καὶ ἡ), Λαιμάζω, Λιμαίνω, Λιμώσσω, 292.
Λιμὼν καὶ Λειμὼν, 289.
Λισσὸς, 293.
Λίτρον, 382.
Λίτρα, 293.
Λιχνεία, 292.
Λοβὸς, 230, 295. Λοβίον, 295.
Λόγχη, 281.
Λογχῖτις, 295.
Λοξὸς, 433.
Λορδὸς, 31.
Λούουσα, 296.
Λουτρίς. Ζ. Ωα.
Λόφος, 254.
Λοχεὼ, Λοχεύω, 296.
Λόχμη, 293.
Λόχος, 111.
Λυγίζω, Λυγηρὸς, 297.
Λυγμός. Ζ. Λύζω.
Λὺγξ, 235, 297.
Λυδία. Ζ. Λίθος.
Λύζω, Λυγμὸς, 295.

Λυθρὸς, Λυθρόω, Λυθρίζω, 297.
Λυκάνθρωπος, Λυκανθρωπία, 211.
Λυκοπάνθηρες, 593.
Λύκος, 297, 308. Λύκαινα, 297.
Λυποῦμαι. Ζ. Φείδομαι.
Λύσσα, 470.
Λωβάω, 271.
*Λωπάριον, 295.
Λωτός. Λωτὸν ἐρεπτόμενοι, 618.
Λωφάω, Λώφησις, 295.

M.

Μαγὰς, 190.
Μάγειρος, Μαγείραινα, Μαγειρεῖον, 299.
Μάζα, 274, 723.
Μάθη καὶ Μάθησις, 157.
Μαῖα, 182.
Μαίνη, Μαινὶς, 310.
Μακαρία, Μακαρίτης, Μακάρων νῆσοι, 301-302. Βάλλ' εἰς μακαρίαν. Ζ. Βάλλω.
Μακαρίνη, 685.
Μάκελλα, 37.
Μακραύχην, 304.
Μακρόπτυςος, 467.
Μακροτράχηλος, 304.
Μακρύνω, 305.
Μᾶλα, καὶ Μῆλα, 269.
Μαλάχη. Ζ. Μολόχη.
Μάλιςα, 307.
Μᾶλλον, 412.
Μαλλὸς, 307-308.
Μάνδαλος, 308.
Μανδραγόρας. Ἐκ Μανδραγόρου καθεύδειν, Μανδραγόραν πεπωκέναι, 308.
Μανιάκης, 309.
*Μάνος καὶ *Μόνος, 309.
Μαντοσύνη, 311.
Μάραγδος. Ζ. Σμάραγδος.
Μάραθρον, 307.
Μαραίνω. Ζ. Φλέγω.
Μαρμαίρω, 77.
Μάρπω. Ζ. Ἄρπω.
Μαςιγῶ, Μαςίζω, 656. Μάςιξ, 559, 656.
Μάχομαι, Μάχη, 314.
Μεγαλίζω, Μεγαλύνω, 314.
Μεγεθύνω, 315.
Μεγιςᾶνες, 316.
Μείζων, Μειζότερος, 316.
Μελαγκόρυφος, 452, 566.
Μελάγχροος, Μελαγχρὴς, Μελαγχροίης, Μελάγχρως, 318.
Μελάνθιον, 287.
Μελανία. Ζ. Μέλας.
Μελανοκάρδιος, 427.
Μελάνουρος, 317.
Μέλας, 312. Μελανία, 313.
Μέλδω, 525.
Μελίλωτος, 319.
Μελίνη, Μέλινος, 210.
Μελλόνυμφος, 75.
Μέροψ, 319.
Μεσότοιχος (ὁ), Μεσότοιχον (τὸ), 567.
Μεταλλεία, Μέταλλον, 322.
Μετρῶ, 206.

Μὴ ζώην! Ζ. Ζῶ.
Μηδική, 617.
Μήκων Ἡρακλεία, καὶ Μήκων Ἀφρώδης, 10.
Μῆλα. Ζ. Μᾶλα.
Μηλέα, 91.
Μηλολόνθη, 157, 692.
Μηλοπέπων, 407.
Μηλωτὴ, 457.
Μήνιγξ (κερατοειδὴς, ῥαγοειδὴς), 323.
Μηνίσκος. Ζ. Μανιάκης.
Μηρύγματα, 280.
Μητρυιά, 458.
* Μῆχι, 603.
Μίγνυμι, Μιγνύω, Μίσγω, 526.
Μικρόσιτος, 504.
Μίλαξ. Ζ. Σμίλαξ.
Μίλτος. — Σινωπική, — τεκτονική, 500.
Μιμαίκυλον, Μεμάκυλον, καὶ Μιμάκυλον, 250. Μιμαίκυλα, 671.
Μιμὼ, 7.
Μίσχος, 229.
Μνῆμα, 324-325.
Μογίλαλος, 52.
Μόλουρις, 318.
Μολόχη, 94, 326.
Μολύνω, 104, 336.
Μονὰξ, Μοναχὸς, 212, 326.
* Μόνος. Ζ. * Μέκος.
Μοργυλλῶ, 330.
Μόρφων, 268.
Μοσχῆ, 724.
Μοτὸς, 331, — ξυστὸς, 361.
Μούαμων, 538.
Μοχλὸς, 537, 540.
Μυάγρα. Ζ. Μυσπάγα.
Μυδαλέος, 331.
Μυδάω, 332.
Μυελὸς, 341.
Μύζω, Μυγμὸς, 616. Μύζησις, 333.
Μυίνδα, 398.
Μυιοσόβη, 342.
Μυκῶμαι, 331.
Μύλη, 69, 70, 318. Μυλίσκη καὶ Μυλακρὶς, 67, 70.
Μυληρὰ, 70.
Μυλλάω, Μυλλαίνω, 335.
Μύλος, Μύλλος, 542.
Μύξα, 650.
Μυόσωτον, Μυοσωτὶς, ἢ Μυὸς ὠτὶς, 449.
Μυόχοδον, Μυόχοδος. Ζ. Μυσκίλενδρον.
Μύραινα, 337.
Μυρίκη, 343.
Μυριόφυλλον, 681.
Μύρμηξ, 343. — Ἡρακλεωτικὸς, 344. Μυρμηκία, 343.
Μύρμος, Μύρμες, Μυρμηδὼν ἢ Μυρμιδὼν, 344.
Μύῤῥα. Ζ. Σμύρνα.
Μύρω, Μυρέω, Μύρομαι, Μύρος, 345.
Μῦς, 447. Μυῶν ἀπόπατος, 448. Μῦς ποντικὸς, 447.
Μυσκίλενδρον, 448.
* Μυσπάγα, Μυσπάγη, 448.

Μύςρον, 338.
Μύω, 624.
Μυωξία, Μυωπία, 448.
Μωκίζω, Μωκῶμαι, 334.
Μώλυζα, 515.
Μωλύω, 334.
Μώριον, 309.

N.

Ναίχι, 187, 603.
Νάπος (τὸ), καὶ Νάπη (ἡ), 347.
Νάπυ, 500.
Νάρκα, 173. Νάρκη, 332.
Ναρόν. Ζ. Νηρόν.
Ναυκρατίτης ςέφανος, 417.
Ναυμαχία, 167.
Ναυτιάω, 11.
Νεάω καὶ Νεόω, 198. Νέασις, Νέατον, 199.
Νεκρόδειπνον, 301.
Νενὸς, καὶ *Νινὸς, 350.
Νεομηνία, 79.
Νεωπὸς, 353.
Νηκτρίδες ἐλαῖαι. Ζ. Κολυμβάδες.
Νηνεμία, 25.
Νηρηΐδες, 211.
Νήριον, 480.
Νηρὸν ἢ Ναρὸν, 349.
Νῆσσα, 383.
Νηςεία, 350.
Νήχι, 603.
*Νινός. Ζ. Νενός.
Νίτρον, 284.
Νόσημα κάτοξυ, 104. Νόσος ἱερὰ, 144.
Νόςος, 377.
Νοτιάω, Νοτιῶν, 684.
Νοῦς, 102.
Νυκταλωπίασις, Νυκτάλωψ, 373.
Νύμφη, 75, 254. *Νυμφίσκη, 74.
Νύσσα, 293.
Νώγαλα, Νωγαλεύματα, Νωγαλίσματα, 81.
Νωθὴς, 237.
Νῶτος (ὁ), καὶ Νῶτα (τὰ), 473.
Νωχελής. Ζ. Νωθής.

Ξ.

Ξάνθιον, 239.
Ξόανον, 363.
Ξυλεία, 363. Ξύλον, 45.
Ξυλοτρώκτης, 138.
Ξυμβουλεύω, 136.
Ξυσμὴ, 364.

O.

Ὃ, 604.
Ὄγκη, Ὄγκινος, 227.
Ὀδός. Μὴ φαῦλον ᾖ, καὶ οὐ καθ' ὁδὸν, 105. Καθ' ὁδόν τι λέγεις, καὶ ποιεῖν χρὴ οὕτως, 106.
Ὀδοὺς, 617.
ΟΕΙΔΗΣ καὶ ΩΔΗΣ (ὀνόματα εἰς), 179, 181.
Ὄζαινα καὶ Ὀζολίς, 331.
Ὅθεν, 31.
Οἴαξ, 96.
Οἶδα, 164. Ζ. καὶ Γινώσκω.

Οἰκοτραφὴς, 175.
Οἴμοι! 707.
Οἰνοῦμαι, Οἰνωμένος, 256.
Οἰωνὸς, 495.
Ὀκλαδίας. Ζ. Δίφρος.
Ὀκνῶ, 581.
Ὀλιγόομαι, 621.
Ὅλμος, 182.
Ὁμᾶ, Ὁμάς, Ὁμὸν γένος, 186.
Ὁμαλὸς, Ὁμαλίζω, 186. Ὁμαλιςρον, 382.
Ὁμίχλη, Ὁμιχλόω, 338.
Ὁμολογία, 368.
Ὁμὸν γένος. Ζ. Ὁμᾶ.
Ὀμφάκιον, 39.
Ὀμφαλὸς, 39.
Ὅμως, 199.
Ὄνθος, 59.
Ὀνιαία, Ὀνίς, 59.
Ὀνίσκοι, 247.
Ὀνόβλιτον, 531.
Ὀνομακλυτὸς, Ὀνομαςὸς, 368.
Ὄνος, 25, 681. Ὀνίσκος, 681.
Ὄνυξ, 319, 369.
Ὀξαλὶς, 369.
Ὀξύα, Ὀξύη, 369.
Ὀξύγαρος, 111.
Ὀξύθυμος, 41. Ὀξυθύμια (τὰ), 242. Ὀξύπτερος, 128. Ὀξύῤῥυγχος, 501. Ὀξύχολος, 41. Ὀξὺς, 41, 104.
Ὀπώρα, 450.
Ὀπτάνιον, 299.
Ὄραμνος, 472.
Ὀργάς, Ὀργάω, 370. Ὀργάνη, Ὄργανον, 18. Ὄργανα, 572.
Ὀρθόομαι, 370.
Ὀρθρεύω, Ὀρθρίζω, 314. Ὄρθρου βαθέος, 591.
Ὀρίγανος, 1.
Ὁρίζω, 371.
Ὁρκίζω, Ὁρκόω, 314
Ὄρκυνος, 365-366.
Ὄρμινον, 372.
Ὅρμος, 506, 666.
Ὄρνεον, 373. Ὄρνις, Ὀρνίθιον, Ὀρνιθὼν, 372. Ὀρνιθευτὴς, Ὀρνιθοθήρας, 453.
Ὄρος, 59.
Ὀῤῥοπύγιον, Οὐῤῥοπύγιον, 269.
Ὀῤῥὸς γάλακτος, 689.
Ὄρυζα, 374.
Ὄρυξ, 371.
Ὄρχησις, Ὀρχηςὴς, Ὀρχοῦμαι, 43.
ΟΣ καὶ ΙΑ (ὀνόματα εἰς), 353.
Ὅς, Ὅςις, Ὅτις, 374.
Ὀσμύλη (ἡ), καὶ Ὄσμυλος (ὁ), 331.
Ὀσφὺς, 159.
Ὅτε, Ὅτι, 374-375.
Ὀτρηρὸς, 272.
Οὐ. Οὐκ εἰς Κόρακας; 94.
Οὐὰ, Οὐαὶ, Οὐάζω, 689.
Οὔατα καρδίης. Ζ. Ὦτα καρδίας.
Οὐδέ. Οὐδ' ὅ,τι χρὴ ποιεῖν ἔξετε, 151. Οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, 682. Οὐδὲν, 376, 603.

Οὐδεὶς, 705.
Οὐδὸς, 402.
Οὖλος, 226. Οὖλον, 477.
Οὐῤῥοπύγιον. Ζ. Ὀῤῥοπύγιον.
Οὖρος, 196.—Ἱκμενος, Κάλλιμος, Λιαρὸς, Λιγὺς, 207. Οὔριος, 207.
Οὐρῶ. Ζ. Κατουρέω. Οὔρου, 135.
Οὔτις. Ζ. Οὐδείς.
Οὕτως, Καθὼς, Ὡς, 197.
Οὐχὶ, 187, 603.
Ὀφείλεται, 110. Ὀφείλημα, 690.
Ὀφθαλμὸς, 42.
Ὄχθη ποταμοῦ, 389.
Ὀψὲ, 151. — τῆς ἑορτῆς, 152. — ἐςὶν ἢ γίγνεται τῆς ἡμέρας, Περὶ δείλην ὀψίαν ἐςι, Ὀψίζει, 338. Ὄψιμος, 152.
Ὄψον, 113, 464.

Π.

Παγετὸς, Πάγος. Ζ. Πήγνυμαι.
Πάγη, Παγὶς, 378.
Πάζιον. Ζ. Τοπάζιον.
Πάθη, καὶ Πάθησις, 157.
Πάθνη, 404.
Παίζω, 381.
Παιπάλη, 383.
Παίω, 264.
Παιωνία, 303.
Παλαιὸς, 146.
Παλάμη, 382.
Παλιμπυγηδὸν, 125, 369.
Παλίουρος, 382.
Πάλλομαι, 424.
Πανσέληνον, ἢ Πληροσέληνον 76.
Παντοπώλης, 112.
Παπαὶ, Παπαπαππάξ, 383.
Παππάζω, 384. Πάππος, 383.
Παρά. — δίκην, 385. — ὀλίγον, — μικρὸν, 395. — αὐτὰ, 393.
Παραβάλλομαι τῇ ἐμαυτοῦ κεφαλῇ, 43.
Παραξιβάζω, 360.
Παραγγέλλω, 136.
Παράγω, 360, 395.
Παράδειγμα, 129.
Παραδίδωμι, 385.
* Παράζυγος, Παράζυξ, 391.
Παραθήκη. Ζ. Παρακαταθήκη.
Παράθυρος (ἡ), 386.
* Παραισαβάζω. Ζ. Σαβάζω.
Παρακαταθήκη, 386. Παρακατατίθημι, 385. Καὶ Παραθήκη, ἀπὸ τοῦ Παρατίθημι, 385-386.
Παρακελεύομαι, 136.
Παρακούω, 392.
Παραξιφὶς, 387.
Παραπίπτω, 388.
Παραπολὺ, 388.
Παραποτάμιος, 389.
Παραπροίκια. Ζ. Παράφερνα.
Παράσημον, 388.
Παρατίθημι. Ζ. Παρακαταθήκη.
Παραυτα, 393. Ζ. καὶ Εὐθύς.
Παράφερνα, 130.

Παράφορος, 393.
Παραφρόνιμος, 393.
Παραφυάς, 390.
Παρδακὸς, 394.
Παρδαλωτὸς, 394.
Πάρεδρος, 563.
Παρέλκειν τὸν χρόνον, 579.
Παρεμβύω, 428.
Παρεπίδημος, 408.
Παρευθύς. Ζ. Εὐθύς.
Παρέχω. Ζ. Δίδωμι.
Παρίσθμια, 566.
Παροδίτης, 408.-Πάροδος, 96.
Παροψὶς, 489.
Παρὼν, Παροῦσα, Παρὸν, Εἰς τὸ παρὸν, Ἐν τῷ παρόντι, 395.
Παρωνύμιον, 132.
Παρωνυχία, 209.
Πασπάλη, 396.
Πάσσαλος, 395, 484. Πασσάλιον, 395, 725.
Πάσσω, 514, 552.
Πάςα, 624. Πάςη, 399, 624.
Παςὰς, Παςὸς, 166.
Πάσχω, 379. Τί παθὼν, 263.— γελᾷς; — σιγᾷς; 381.
Πάταχνον καὶ Πέταχνον, 402.
Πατὴρ, 590.
Πατράδελφος, 402.
Πατρυιὸς, Πατρωὸς, 458.
Πατῶ, 402.
Παῦσις, 542. Παύω, 403.
Παφλάζω. Παφλάζοντα κύματα, Πάφλασμα, Παφλαςὴς, Παῦε τῶν παφλασμάτων, 643.
Παχὺς, Παχύνω, 104. Παχύνους, 420.
Πέζα, 404.
Πειρατὴς, 167.
Πείρω, Περόνη, 395, 415. Περονάω, 395.
Πελαργὸς, 287.
Πέλας, 498. Πελάζω, 498, 568. Πλάζω, Πλατὰ, Πλάτις, Πλησίος, 568. Πλησιάζω, 110, 498.
Πέλεκυς, 37.
Πελιδνότης, Πελίωσις, 317.
Πεμπάζω, 98.
Πενθερὸς, Πενθερὰ, 75.
Πένης, 468.
Πεντόροβος. Ζ. Παιωνία.
Πεπανός. Ζ. Πέπω.
Πέπλος. Ζ. Πτύξ.
Πέπρωται, Πεπρωμένον. Ζ. Εἵμαρται.
Πέπω, Πεπανὸς, 88. Πέπων, 406.
Περαίνω, 40.
Περάω, Περνάω, 414.
Πέρδω, 450.
Περίδειπνον, 301.
Περίδρομος, 408-409.
Περίειμι, 412.
Περίεργος, 410. Περιεργάζομαι, 409.
Περίζωμα, 417.
Περιζώννυμαι. Ζ. Ζώννυμαι.
Περικνημίδες, 549.
Περικόπτης, Περικόπτω, 242.

Περικύκλῳ, 614. Περικυκλόω, 615.
Περιπλανῶμαι, 90.
Περιπόρφυρος. Ζ. Πορφύρα.
Περιῤῥαντήριον, 4.
Περιςερὰ, Περιςέριον, 413, 642.
Περίτροπος, 408.
Περιφέρομαι, 90.
Περονάω, Περόνη. Ζ. Πείρω.
Πεσσὸς, 725.
Πετάζω, 418. Πετάννυμι, 99. Πέταλον, 99, 417-418. Πέτασος, Πέταυρα, ἡ Πέτευρα, 419.
Πέταχνον. Ζ. Πάταχνον.
Πετηλὶς, ἡ Πετηνὶς, 419.
Πέτομαι, 418. — ἐλπίσιν, 422.
Πήγανον, 482.
Πηγάζω, 601.
* Πηγέλαιον, 424.
Πήγνυμαι, Παγετὸς, Πάγος, 359.
Πηδύω, Πιδύω, 601.
Πηρὸς, 159, 163, 611.
Πιέζω καὶ Πιεζέω, 610.
Πικραίνομαι, Πικρία, 426. Πικρὶς, 425-426.
Πιλέω, Πιλόω, Πιλητὸς, 427. Πιλητὰ, Πιλωτὰ, Πίλωμα, 428.
Πινακὶς, 606.
Πίπος, Πιπίων, Πιπίζω, 429-430.
Πίπτω. Εὖ πίπτειν, 213. Κακῶς πίπτειν, 214.
Πίσος, 248.
Πισσαλιφέω, 430.
Πιτυρὶς, 699. Πίτυρον, Πιτυρίασις, 431, 707.
Πίτυς, 310.
Πλαγγὼν, 254.
Πλαγίαυλος, 210, 432.
Πλάγιος, 209.
Πλάθανος, Πλαθάνη, Πλάθανον, 435.
Πλακουντοποιὸς, 400.
Πλανήτης, 99.
Πλὰξ, 433.
Πλάσσω, Πλάσμα, Πλάσις, Πλάςρον, 434. Πλάςης, Πλάςις, Πλάςειρα, 435.
Πλαςαρεύω, 435.
* Πλαςηρία, 435.
Πλαταμὼν, 436.
Πλατεῖα ἕλμινς, 278.
Πλάτη, Ὠμοπλάτη, 436.
Πλατύκερως. Ζ. Δορκάς.
Πλειάδες, 618.
Πλειςηριασμὸς, 628.
Πλείων, Πλεῖον, Πλέον, 412.
Πλέκω, 437.
Πλέω, Πλοῖον, 438. Πλοίου τοῖχος, 432.
Πληγόω, 439.
Πλήθω. Σελήνη πλήθουσα, 76.
Πληθώρα, 376.
Πλήκτης. Ζ. Πλήττω.
Πλημμύρα, 15, 439. Πλημμύρω, Πλημμυρίζω, Πλήμη, Πλημάω, Πλημμίζω, 439-440.
Πληροσέληνον. Ζ. Πανσέληνον.
Πληρόω, 142. Πλήρωμα, 229.
Πλησιάζω, Πλησίον. Ζ. Πέλας.

Πλήσμιος, 440.
Πλήττω, 262, 440. Πλήκτης, 263.
Πλίνθος (ὠμὴ, ὀπτὴ), 300.
Πλοῖον. Ζ. Πλέω.
Πλόμος, Πλομίζω, 652.
Πλούταξ, 628.
Πλυνὸς, 270, 296, 441.
Πνευματοφόροι, 122.
Πνιγαλίων, 47. Πνιγεὺς, Πνίγω, 282.
Πνοὴ, 712.
Ποδάγρα, 353.
Ποδαπὸς, 451.
Πόθεν, 31.
Πόθος, 627.
Ποικιλὶς, 77.
Ποικίλος, 523.
Ποίμνιον, 242.
Πόκος, 441.
Πολεμῶ, 314.
Πολιορκῶ, 29, 386.
Πολιὸς, Πολιοῦμαι, 699.
Πολλοςὸς, 451.
Πολύγονον, 442.
Πολυγονῶ, 79.
Πολύνευρον. Ζ. Ἀρνόγλωσσον.
Πολύπλοκος, 443.
Πολυπόδιον, 443.
Πολυπραγμονέω, 444. Πολυπραγμοσύνη, 409.
Πολύτριχον, 445.
Πομπεύω, 78. Πομπὴ, 445.
Πόνος, 446. Πονῶ, 449.
Πόντος, 449. — Εὔξεινος, 447. Ποντόω, Ποντίζω, 349.
Πορφύρα. Πορφυρᾶ παρυφὴ, Στολὴ περιπόρφυρος, 465.
Ποταμηδὸν, 450.
Ποῦς. Ἀνὰ πόδα, 14.
Πρᾶος, Πραῢς, 114.
Πρασιὰ, 455.
Πράσιον, 637.
Πρατὸν, 456.
Πρέμνον, 551.
Πρέσβυς, 306.
Πρόγλωσσος, 458.
Προβασκάνια, 52.
Προεπαίρω, 461.
* Προικοδοτῶ. Ζ. Προὶξ.
Προὶξ, Προικίον, Προικίζω, 454, 459. Προῖκα (ἐπίῤῥ.), 109. Προικὸς συγγραφὴ, 114. Προικοδοτῶ, 459.
Προκέντημα, 459-460.
Προκομία, Προκόμιον, 460.
Προκοπή. Ζ. Κοπή.
Προμελετῶ, 460.
Προπέμπω, 457, 460.
Προπετὴς, 461.
Προπύργιον, καὶ Πρόπυργον, 461.
* Πρόῤῥοος, 461.
Προσαγορεύω, 667.
Προσαίρομαι, 97.
Προσεμφερής. Ζ. Ἐμφερής.
Προσεύχομαι, 463.
Προσήκει, 110.
Προσκόπτω, 513.
Πρόσοψις, 463.
Προσκάσχω τινὶ, 118.
Προσπταίω, 513.

Προσφάγιον, 113, 464.
Προσωπεῖον, 464.
Πρότροπος, 329. Ζ. καὶ Πρόῤῥοος.
Πρόχοος, 472-473.
Πρυμνήσιον, 382.
Πρωϊαίτατα, 591. Πρωϊνὸν, 455.
Πρωκτὸς, 270.
Πρώτιςος, Πρώτιςα, 222.
* Πρωτόλοβα, 466.
Πρωτοφανῆ, 466.
Πρωτοφορήματα, 466.
Πτελέα, 659.
Πτερὶς, 659.
Πτεροποίκιλος. Ζ. Ἀτταγήν.
Πτερύσσομαι, Πτερυγίζω, 659.
Πτίλον, καὶ Ψίλον, 700.
Πτισάνη, 688.
Πτυὰς, 659.
Πτὺξ, 217, 607. Πέπλου πτύχας, 218.
Πτύω, 360, 467.
ΠΤΩ. Ζ. ΒΩ.
Πτὼξ λαγωὸς, 722.
Πτωχὸς, 157. Πτωχικὸν ὄψον, 468.
Πυγμὴ, 89.
Πυγολαμπίς. Ζ. Πυριλάμπη.
Πύελος, 633.
Πυκάζω, 648.
Πυλεὼν, Πυλὼν, 454.
* Πύον, 120, 135.
Πύος, Πυὸς, 204.
Πῦρ, Πυρὰ, Πυρεῖα, Πυρίτης, 469.
Πυράγρα, 311, 469.
Πύραυνος (ὁ), 664. Πύραυνον (τὸ), 170.
Πυραύςης, 218.
Πυργίτης, 536.
Πυρετὸς, 173. — κακοήθης, 717.
Πυριλάμπη, Πυριλαμπὶς, 271.
Πυρολαβίς. Ζ. Πυράγρα.
Πυρὸς, Πύραθοι. Ζ. Σπείρω.
Πυτίνη, 68, 455, 597.
Πωλῶ, 254.
Πωμάζω, 341.
Πῶρος, 396, 420. Πωρεῦμαι, 420.
Πῶς, 199.

Ρ.

Ῥαγὰς, Ῥαγὴ, Ῥῆγμα, 471, 473. Ῥάγος. Ζ. Ῥάσσω.
Ῥάδιξ, 472.
Ῥᾳθυμῶ, 359-360.
Ῥαΐζω, 212. Ῥᾴων γέγονεν, ἢ Ἐῤῥάϊσε, 115.
Ῥαίνω, Ῥαντὴρ, Ῥαντιςρον, 473.
Ῥάκος, 472.
Ῥάμνος (ἡ), 472.
Ῥὰξ, καὶ Ῥὼξ, 486.
Ῥαπὶς, 473.
Ῥάσσω, Ῥάγος, 472, 475.
Ῥάχις, 473.
Ῥέμβομαι, 507.
Ῥῆγμα. Ζ. Ῥαγάς.
Ῥηγνύω, 475. Ῥήγνυμι, 539.
Ῥήγνυμαι, 471. Ἐῤῥάγην, 609.
Ῥίζα, 476.
Ῥίνα, 478.

Ῥίνη, Ῥινίον καὶ Ῥινάριον, 292.
* Ῥινίον (bec), ἀπὸ τοῦ Ῥὶς, ῥινὸς, 663.
Ῥιπὴ, Ῥιπὰς, 478. καὶ Ῥοπὴ, 714.
Ῥίπτω καὶ Ῥιπτέω, 610.
Ῥὶψ, 714.
Ῥοδέα, Ῥοδῆ, 479. Ῥοδωνιὰ, 479, 480.
Ῥοδοδάφνη, Ῥοδόδενδρον, 480.
Ῥοθέω, 479.
Ῥοιὰ, Ῥόα, 479. Ῥοΐδιον, Ῥοίδιον, 480. Ζ. καὶ Γλυκύ.
Ῥοιζομαι, 474.
Ῥόμβος, 481.
Ῥομφεὺς, 485.
* Ρομφεύω, 485.
Ῥόος, 483.— κατιὼν, 196-197.
Ῥοπή. Ζ. Ῥιπή.
Ῥόπτρον, 257, 484.
Ῥοῦς. Ζ. Ῥόος.
Ῥόχανον, 476.
Ῥυάκιον, 485.
Ῥῦμα, Ῥυμὸς, 578.
Ῥύμη, 482.
Ῥυμουλκέω, 485.
Ῥυπαίνω, Ῥύπος, Ῥυπαρὸς, 485, 486.
Ῥύτη, ἡ Ῥυτὴ, 482, 483. Ῥυτὸν (τὸ), 483.
Ῥυτὴρ, 578.
Ῥυτὶς, 482.
Ῥώθων, Ῥωθώνιον, 210.

Σ.

Σαβάζω, Σαβάζιος, Σαβὸς, 153.
Σαίρω, Σαρόω, 648. Σάρωτρον, 519, 638. Σάρον, Σάρματα, Σαρώματα, 519.
Σάλπη, 487.
Σάμψυχον, 416.
Σανδαράκη, 231.
Σανδαράχη, 486.
Σάνδυξ, 494, 577.
Σαννάκια (τὰ), 621.
* Σαντόνιον. Ζ. Ἀψίνθιον.
Σάπφειρος, 491.
Σάργος, 489
Σαρμὸς ἢ Σαρὸς, 357.
Σάτυρος, 4.
Σαῦρα, 277, 491, 566. Σαῦρος, 277. Σαῦρα ἡ Χαλκὶς, ἢ Ζυγνὶς ἢ Ζιγνὶς, 488.
Σαυρωτὴρ, 553.
Σαυσαρίζω, Σαύσαρον, Σαυσαρισμὸς, 530-531.
Σβέω, Σβέννυμι, Σβῆμι, 491.
Σειρὰ, 493.
Σειρὴν, 493.
Σείω, 609.
Σελάχιον, 481.
Σελήνη, 644. Ζ. καὶ Πλήθω.
Σελὶς, 220.
Σήθω, 497.
Σημαίνω, Σημάντωρ, Σημασία, 496. Σῆμα, 495.
Σῆστρον, 497.
Σιγάω. Σίγα, Σῖγα Σῖγα, 3. Σιγηρὸς, Σιγηλὸς, 497.

Σίδη, Σίδιον, 304, 480.
Σιδηρῖτις, 117, 428, 452.
Σιδήρου κόλλησις, 498.
Σίκυς, Σικυὸς, Σικύας, 406.
Σιχὸς, Σιχαίνομαι, Σεσικχασμένος, 504.
Σίλφη, 69, 318, 498.
Σίμβλος, Σίμβλη, 596, 599.
Σιμὸς, Σιμόω, 498-500. Σιμὴ γαςὴρ, 499.
Σινδὼν, 494.
Σίνηπι, Σίναπι, Σιναπίζω, Σιναπισμὸς, 500.
Σινωπίδιον, Σινωπὶς, Σινωπικὴ μίλτος, 500.
Σίπα, Σιπαλὸς, Σίπαλος, 596, 599.
Σιπύη, Σιπυὶς, 598.
Σίραιον, 77, 181, 501. Σιραῖον, 501.
Σίσαρον, 501.
Σισύμβριον, 348.
Σίτησις, (ἡ ἐν Πρυτανείῳ), 587. Σιτίζω, 588.
Σίττα, καὶ Φίττα, 278.
Σιττακὸς, Ψιττακὸς, 491.
Σίττη, 502.
Σίφα, Σιφλὸς, Σιφλὴ, 596, 599.
*Σιφλώττω, 597.
Σιφάω, Σιφνύω, 504, 601. Σίφων, Σιφώνιον, 32, 504. Σιφωνίζω, 32, 158, 504.
Σκαιὸς, Σκαιότης, 14.
Σκάλα, Σκάλωμα, Σκαλοβατῶ, 506.
Σκαλμὸς, 506.
Σκάλος, Σκάλοψ. Ζ. Σπάλαξ.
Σκαμβὰς, Σκαμβάλυξ, Σκαμβηρίζω, 507.
Σκαμμωνία, 507.
Σκαρδαμύττω, 19, 581.
Σκάριφος, Σκαριφάομαι, 508.
Σκάρος, 508.
Σκεδάννυμι, 515.
Σκελετός, 509.
Σκενδύλη, ἡ Σχενδύλη, 57.
Σκέπη, 126, 510. Σκέπος, 510.
Σκέπτομαι, 98.
Σκιαγραφῶ, Σκιογραφῶ, 511. Σκιαγραφία, 585.
Σκιαδία, Σκιὰς, 658.
Σκίλλα, Σκίλλη, 510.
Σκιμαλίζω, 581. Σκιμαλισμὸς, 582.
Σκινδαψὸς, 711.
Σκίουρος, 115.
Σκίρρος, ἡ Σκίρος, 524.
Σκληρύνω, 511.
Σκολόπαξ. Ζ. Ἀσκολόπαξ.
Σκολοπένδριον, 512.
Σκόλλυς, 512, 519.
Σκόλυμος, 512.
Σκόμβρος, 513.
Σκόπελος, 514.
Σκορόδου κεφαλὴ, 515.
Σκορπίζω, 515.
Σκορπίος, Σκορπὶς, Σκόρπαινα, 515

Σκοτία, Σκοτίζει, Σκοτάζει καὶ Συσκοτάζει, Σκότος, 517. Σκοτόω, 518.
Σκοτοδίνη, 230, 517.
Σκύβαλον, 179, 519. Σκυβαλίζω, 79, 179.
Σκύζω, 519.
Σκύλαξ. Ζ. Κυνίδιον.
Σκυταλίδες, 241.
Σκύφος (ὁ), καὶ Σκύφος (τὸ), 524.
Σμάραγδος καὶ Μάραγδος, 525.
Σμαρὶς, 525.
Σμῖλαξ, 410, 527. Μῖλαξ, 527.
Σμίλη, 526.
Σμύραινα. Ζ. Μύραινα.
Σμύρνα, Μύῤῥα, 527.
Σπάλαξ, Σπαλακία, 676.
Σπάργανα, 640.
Σπάω, Σπᾶσμα, Σπασμὸς, Σπαδὼν, 539.
Σπείρω, Σπέρμα, Σπεῖρος, Σπόρος, Σπυρὸς, Σπύραθοι, 538. Σπορὰ, 534.
Σπίζα. Ζ. Σπίνος.
Σπιλὰς, 63.
Σπινθὴρ, 533.
Σπίνος, Σπίζα, 533, 657.
Σπόνδυλος, (ὁ ἐπιςροφεὺς), 617 — ὁ Ἄξων, καὶ Μέγας Σφόνδυλος, 617.
Σπουδάζω, Σπουδαῖος, 535. Σπουδὴ, Σπουδαίως, 536.
Σπυρὰς, Σπυραθία, Σπύραθος, 52. Ζ. καὶ Σπείρω.
Σπυρθίζω, Σπυρθεύω, 537.
Σπυρὶς, 534.
Σταθερὸς, 540.
Στάθμη, 9.
*Στάλα Ζ. Σταλαγμός.
Σταλαγμὸς, Σταγὼν, 541. Στάλα, Σταληδὼν, 542.
Στάλικες, 542.
Σταμὶν, 543.
Στάσις, 542.
Στατὴρ, 544.
*Στάτρια, 223.
Σταυροὶ, 540.
Σταφυλὴ, Σταφυλίσκη, Σταφυλίτης, 82.
Στέγη, Στέγος, καὶ Τέγος, 545, 608. Στεγονόμιον, 457.
Στείβω. Ζ. Στέμβω.
Στελεὸς, Στειλεὸς, Στελεὸν, Στειλεὸν, Στειλειὸν, 540, 547. Στειλειὴ, 547.
Στέλεχος, 552
Στέμβω, Στομβὸς, ἢ Στέμφω, Στομφὸς, 561.
Στέμφυλα, 560.
Στένω, Στόνος, 92.
Στενωπὸς, 153.
Στερνοκοποῦμαι, καὶ Στερνοτυποῦμαι, 548.
Στέφω, Στέφος, 92. Στέφανος, 245, 417.
Στηθοδεσμὶς, Στηθόδεσμον, Στηθόδεσμος, 550.

Στηθύνιον, 229.
Στήκω, 28.
Στηλιτεύω, 169.
Στηρίζω, 540.
Στίλη, Στίλα, 541.
Στίχας, 220.
Στοίβη, 545.
Στοιχῶ. Z. Στοχῶ.
Στόλος, 441. — χιλιοναύτης. 681.
Στομβὸς, Στομφός. Z. Στέμβω.
Στοχῶ, Στόχος, 36.
Στραβὸς, 554.
Στράγξ, 541, 556. Στραγγεύω, Στραγγίζω, 556.
Στρεψίκερως, 558.
* Στρίγγω, * Στρὶγξ, 556, 557.
Στρόβιλος, 558.
Στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ), 560.
Στρουθὸς, 536. Στρουθίον, 536, 559.
Στροφέω, Στροφάω, 560. Στρόφος, 559. Στροφίον, 550. Στροφαὶ λόγων, 236. Στρόφιγξ, 70, 181. Στροφεὺς, 71, 181.
Στρυφνὸς, Στρυφνόω, 546.
* Στρύφω, 546.
Στρύχνον Ἁλικάκαβον, 562.
Στρωμνὴ, 556.
Στρωτὴρ, 419.
Στύπη, Στυπίον, Στυπάζω, 551-552. Στύπος, 551, 601.
Στύραξ, 320, 553.
Στύφω, 158, 546, 561. Στυφὸς, καὶ Στυφνὸς, Στρυφνὸς, ἢ Στυφρὸς, 546, 562.
Σύαξ, Συάκιον, 481.
Συγγνωςὸς, 563.
Συγκάθεδρος, 563.
Συγκαίω, Σύγκαυσις, 563.
* Σύγκαυμα, 563.
Συγκιρνάω, 564.
Συγκλαίω, 564.
Συγκλίνω, 564.
Συγχέω, 565.
Συγχωρῶ, 565.
Συκέα, 91. Συκαλὶς, 452, 566.
Σύκχος, 601.
Συμβαίνω, 566. Συμβιβάζω, Συμβιβάζομαι, 567.
* Σύμπλην, 568.
Συμπνέω, 683.
Συμποσῶ, 568.
Συμφορητὸς δεῖπνος, 394.
Σύμφυτον, 546.
Συναγρὶς, 569.
Συναίτιος, 123, 569.
Συναλίζω, Συνήλικα, 570.
Συνάντημα, 570.
Συναπογράφομαι, 628.
Συνελᾶν (τὸ), 571.
* Συνεμπάζομαι, 572.
Συνεπτυγμένως, 572.
Συνερίζω, 572.
Συνίςαται, 245.
Συνίσχω, 501.
Σύννους, 551, 581.
Συνόδους, 569.
Σύνοψις, 573-574.
Συντηρῶ, Συντήρησις, 574-575.
Συρίζω, 576, 579. Σύριγξ, 67, 576. Συρικτὴς, ὁ Πὰν, 576.

Σύρω, Σύρτης, Σύρμα, 578. Συρμὸς ἀνέμου, 579.
Συσκευάζομαι, 565.
Συσκοτάζει. Ζ. Σκοτία.
Σύςασις, 580.
Συςέλλομαι, Συςολὴ, 581.
Συσχέω. Ζ. Συνίσχω.
Σύφαρ, Σύπφαρ, 599.
Σφάζω, 581.
Σφαιρωτὴρ, 556.
Σφάκος, 641, 653.
Σφαλίζω, Σφαλὸς, 584.
Σφένδαμνος, 584.
Σφενδονῆται, 422.
Σφηκία, Σφηκὼν, 258. Σφηκίον, Σφὴξ, 292.
Σφοδρὸς, Σφοδρύνω, 584.
Σφόνδυλοι, 616-617.
Σφύραινα, 584.
Σχάω, Σχῶ, Σχάζω, 505.
Σχεδία, 441, 521.
Σχέθειν πόδας, 509.
Σχενδύλη. Ζ. Σκενδύλη.
Σχίδα, Σχίδαξ, Σχίζα, 510, 585.
Σχοῖνος, 502, 714.
Σχολὴ, 107. Σχολὴν ἄγω, Σχολάζω ἀπό τινος, —εἴς τι, 143.
Σωκάριον, 586.
*Σῶκκος, 586.
Σῶκος, τὸ σχοινίον, 586.
Σωλὴν, 311.
Σωματέμπορος, 586.
Σῶς, Σῶα, Σᾶ, 152.

T.

Ταγὴ, Τάγηνον. Ζ. Τάσσω.
Τᾷ δέ που, ἢ Τῇ δέ που. Ζ. Ὧδε.
Ταινία, 343.
Τάλαρος, 623.
Τανθαλύζω, Τανθαρύζω, 589.
Τάπης, 131.
Τάρπη, 590.
Τάρφος, 611.
Τάσσω, Ταγὴ, Τάγηνον, 587.
Ταὐτὸ, 121.
Ταφρεία, 530. Τάφρη, 611. Τάφρος, 530, 611.
Τέγος. Ζ. Στέγος.
Τεινεσμὸς, 428.
Τεῖρος, Τείρω, 538.
Τεκνογονῶ, 591.
Τελεσφορῶ, 591.
Τέλμα, 340.
Τέλος, 592.
Τέμνω, Τόμος, 604.
Τερέβινθος, Τερέμινθος, Τέρμινθος, Τερεβινθίνη, Τερμινθίνη, 612. Ζ. καὶ Τρέμιθος.
Τερέτριον, 592.
*Τέρετρον, 591.
Τερηδὼν, Τρηδὼν, 138.
Τεσσαρακοςὰ, 122.
Τέττας, 590.
Τέττιξ, ὄν. κύρ. 569.
Τεῦ, 151.
Τεῦθος, 175.
Τήθεα (τὰ), 492.
Τηκόλιθος, 601-602.
Τήκω, 504, 555.
Τῆτες, Τητινὸς, 150.
Τιάρα, Τιαρόδεσμον, 634.
Τιγγάβαρι. Ζ. Κιννάβαρις.
Τίθημι, 28. Ὄνομα τίθεσθαι, 141.
Τίλφη, 318.

Τίλων, Τίλλων, 602.
Τί; Τί ποτε, 603.
Τιταίνω, 600.
Τιτανόω, 600.
Τίφη, 66.
Τίφης, 47.
Τίφος, 48.
Τίω, Τίνω, 39.
Τοῖχος. Ζ. Πλέω.
Τόκος, 217.
Τολύπη, 607.
Τόμος. Ζ. Τέμνω.
Τόνος τῆς μουσικῆς, 166.
Τοπάζιον, Τόπαζος, 604.
Τόπος. Οὐκ ἔςιν οὕτω ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν, 606.
Τορδύλιον, 607.
Τέρμη, 105.
Τραγάκανθα, 608.
*Τραγία, 609.
Τραγομάσχαλος, 609.
Τραγοπώγων, 516.
Τράγος, 609.
Τράμπις, 608.
Τραπεζοκόμος, 610.
Τραπεζολοιχὸς, 610.
Τραπεζοποιὸς, 610.
*Τράπη, 590.
Τραπητὸς, Τραπῶ, 590.
*Τράππαγον, 608.
Τραυλὸς, Τραυλίζω, 53.
Τραφαλλὶς, Τράφαλλος. Ζ. Τροφαλλίς.
Τράφηξ, Τράφος, 611.
Τρέμιθος, 725.
Τρέπω; Τρόπος, 92.
Τρέφειν κόμην, 612.
Τρεχέδειπνος, 613.
Τρέχω, 612.
Τρέω, 138.
Τρηδών. Ζ. Τερηδών.
Τρίκινα, 101.
Τρίβολος (ὁ), 613. Τρίβολον (τὸ), 614.
Τρίγλη, 614.
Τρίζω, Τριγμὸς, 616, 617.
Τρισμὸς, 617.
Τρίκρανον, 178.
Τρίναξ. Ζ. Θρίναξ.
*Τριόνυχον (τὸ), 101.
Τριπλοῦς, 102, 615.
Τρισκατάρατος, 617.
Τρίτα, 122.
Τρίφυλλον, 86, 617.
Τριχίασις, 687.
Τριχόβρως, 68.
Τρόμος. Ζ. Φοβερίζω.
Τρόπος. Ζ. Τρέπω.
Τροφαλλὶς, Τραφαλλὶς, Τράφαλλος, 532.
Τρόφηξ, Τρόφης. Ζ. Τράφηξ.
Τροχίζω. Ζ. Τροχός.
Τροχίλος, 306.
Τροχός, Τροχίζω, 619. Τρόχαλος, Τρόχμαλος. 356, 619. Τροχαλὸς, 611, 619.
Τρυφεραίνομαι καὶ Τρυφερεύομαι, 620.
Τρῶγλαι, 559.
Τρώκτης, 619.
Τρὼξ, Τρωξαλλὶς, 89, 486, 621.
Τύλαρος, 308.

Τυλίσσω, 553.
Τύλος, Τυλοῦμαι, 420.
Τύμπανον, Τύπανον, 485. Ζ. καὶ Τύπτω.
Τύντλος, Τυντλάζω, 593.
Τυπάζω, Τύπαξ, 605.
Τύπος, 129, 621-622.
Τύπτω, 622, 355. — τῇ χειρὶ, Τύπης, 263. Τύπανον, 485. Τύψις Συνειδήσεως, 623.
Τυραννεύω, Τυραννίζω, Τυραννῶ, 623.
Τύραννος. Ζ. Τροχίλος.
Τυροβόλιον, 623-624.
Τυρόκνηστις, 624.
Τυροῦς, 624.
Τυφλίνος (ὁ), Τυφλίνη (ἡ), 350.
Τυφλωθείης! 582.
Τυφὼν, Τυφὼς, 503.
Τυχὸν (τὸ), 147.
Τώς. Ζ. Ὡς.

Υ.

Υ̓͂! 187.
Ὕαινα, 624.
Ὕαλος, 90.
Ὑγεία, 405. Εἶμι' σὺ δ' ὑγίαινε, 625. Ὑγιηρὸς, 79.
Ὑγρία, Ὑγρηδὼν, 625.
Ὕδνον, 626.
Ὑδραγωγὸς, ὑδραγώγιον, 4.
Ὑδραλέτης, 548.
Ὑδρία, 348, 498.
Ὑδροδόκος, 348.
Ὑδροζύγιον, 160.
Ὑδρόμυλος, 348.
Ὑδροπέπερι, 626.
Ὕδρος, 350.
Ὑδροστάθμη, 220. Ὑδροστάσιον, 160. Ὑδροστάτης, 220.
Ὑΐζω, Ὑϊσμὸς, 626.
Υἱοποίητος, 704.
Ὕλη, 293, 723.
ΥΛΟΣ (ὀνόματα εἰς), 305.
Ὑμὴν, 598.
Ὗνις, Ὕννις, 8, 627. Ὑννίον, 627.
Ὑπάγω, Ὕπαγε, 94. Ὕπαγε, τί μέλλεις; Ὑπάγω, φρένα τέρψας, Ὑπήγαγέ με, 627. Ὑπαγωγεὺς, 338.
Ὑπαίθριον, Ὕπαιθρον, 20.
Ὑπανίσχαμαι, 462.
Ὑπὲρ, 627.
Ὑπερβολάδην, 627.
Ὑπέργηρος, 627.
* Ὑπερεπιθυμία. Ζ. Ὑπερεπιθυμῶ.
Ὑπερεπιθυμῶ, * Ὑπερεπιθυμία, 628.
Ὑπέρικον, 459.
Ὑπέρκοπος, 385.
Ὕπερον, 182.
Ὑπερπερισσεύω, 628.
Ὑπέρπλουτος, 628.
Ὑπνηλός. Ζ. Νωθής.
Ὑπόβολον, 628.
Ὑπογλωσσὶς, 21.
Ὑποδιδάσκαλος, 629.
Ὑπόζωμα, Ὑποζώνη, 321.
Ὑποκαθίζω, 386.
Ὑποκρούω τινὰ, 30.
Ὑπολαὶς, 421.
Ὑπολήνιον, 99.
Ὑπόμελας, 313.
Ὑπόνομος, 273.

Ὑπονεῶ, 571. Ὑπονοεῖν παρέχω, 260.
Ὑποπτεύω, 665. Ὕποπτος, 629.
Ὑποσκελίζω, 558.
Ὑποςρέφω, 125.
Ὑπόταξις, Ὑποτάσσω, 134.
Ὑποτυπόω, 585, 630.
Ὑπόχυμα, 598.
Ὑπτίως, 15.
Ὗς, 476, 521. Ὕσγη, Ὑσγινοβαφὲς, 476.
Ὕσσωπος (ἡ), καὶ Ὕσσωπον (τὸ), 631.
Ὕςερα (τὰ), 95.
Ὑφορῶμαι, 665.
Ὕω, 64.

Φ.

Φάγαινα, 632. Φαγέδαινα, 433, 632.
Φαγάνθρωπος, 631.
Φαγέσωρος, 726.
Φαγησιπόσιον, 633.
Φάγος, καὶ Φαγάς, 632.
Φάγρος, 632.
Φαιδρὸς, 581.
Φαίνω, 40.
Φάκελλος, 634.
Φακὸς, 633, 640. Φακώδης, Φάκοψις, 635.
Φάλαγξ, Φαλάγγιον, 486, 582, 635. Ζ. καὶ Σκυταλίδες.
Φάλαινα, 218.
Φανητιάω, 584.
Φάνιον, 67.
Φανὸς, 635, 637.
Φάρσος, 130.
Φάρυγξ, 222, 595.
Φασιανὸς ὄρνις, 642.
Φασκώλιον, 535, 641.
Φάσσα, Φάττα, 642.
Φάτνη. Ζ. Πάθνη.
Φέγγος, 644. Φεγγίτης, 532.
Φείδομαι, 710. Φειδωλὸς, 584.
Φέρβω, 655.
Φέρομαι. Ζ. Φιλίᾳ.
Φέρω, Φέρον (τὸ), 645.
Φθεὶρ σίτου, 69.
Φθίνω, 555.
* Φιλίᾳ φερόμενος, 647.(1)
Φιλιόω, Φιλόω, Φιλιόομαι, 648.
Φιλοχαλλωπιςὴς, 550.
φιλόπονος, 216, 217.
Φιλοπραγματίας, 409. Φιλοπραγμονέω, 444.
Φίλος, 649.
Φίλυρα, 649.
Φιμὸς, 190.
Φιτρὸς, 650, 663. Φιτρὸν, 663.
Φίττα. Ζ. Σίττα.
Φλέγω. Μαραίνει τε καὶ Φλέγει, 651.
Φλιά, 402.
Φλόγωμα. Ζ. Ἄρτος.
* Φλομίζω, * Φλομόω, 652. Φλόμος, 651.
Φλύαρος, 533, 643. Φλυαρῶ, 594, 643.

(1) Κατὰ τὸ «Ζήλῳ φερόμενοι τῶν Γραικορωμαίων (Ι. Μαλάλ. Χρονογραφ. Χ, σελ. 251, ἐκδ. 1831).

Φλύκταινα, 249.
Φοβερίζω, Φοβερά, 653. Φόβος καὶ τρόμος, 654.
Φονεύω, 518.
Φόνος. Ζ. Ἀτρακτυλλίς.
Φορὰς [ἀπὸ τοῦ Φέρω], Φορβὰς [ἀπὸ τοῦ Φέρβω], 655.
Φραγμὸς, Φρακτὴρ, 611.
Φρέαρ, 424.
Φρίκη, Φρίττω, 658.
Φροντὶς, Φροντίζω, 84. Φροντιστήριον, 536.
Φρύγω, 227, 658.
Φρῦνος, 659.
Φυγάς, 646.
Φύκιον, 3.
Φυλάσσω, 659. Φυλάσσομαι, 660.
Φυλλὰς (ἡ), 362, 660. Φύλλια (τὰ), 340. Φύλλον (τὸ), 93.
Φῦμα, 249, 537, 539.
Φύσα, 651, 661. Φυσητὴρ, 661.
Φύσει, 661.
Φύσιγξ, Φυσίγγη, 481.
Φύσις, 661.
Φύσκη, 492. Φυσκίον. Ζ. Λοβός.
Φυτευτήριον, Φυτούργιον, 662.
Φώγανον, Φῶγος, Φώγω, 664.
Φώκη, 664.
Φωλάς, 236.
Φωνῶ, Φῶνος, * Φωναλέος, 665.
Φὼς (ὁ), 12.
Φῶς ἀγαθὸν, 139.
Φωτεινὸς, 666.
* Φωτηρὸς, 666.

Χ.

Χάζω, Χάδω, Χαδέω, 667.
Χαίνω, Χανδάνω, Χάνδαξ, Χάσμα, 530.
Χαίρω, 668. Χαίρημι, 667.
Χαλβάνη (ἡ), 74.
Χαλεπαίνω, Χαλέπτω, 669.
Χαλίμη, Χαλίφρων, 671.
Χάλιξ, 291, 469, 669.
Χαλκεὺς, Χαλκώματα, Χαλκοπρόσωπος, 670.
Χαλκίς. Ζ. Σαῦρα.
Χαλῶ, 669, 671.
Χαμαὶ, 672.
Χαμαιάκτη, 673.
Χαμαίδρυς, 671.
Χαμαικέρασος, 671.
Χαμαιλέων, 673. Χαμαίλεος, 674.
Χαμαίμηλον, 675.
Χαμερπὴς, 137.
* Χαμώρυξ, 676.
Χάννη καὶ Χάννος, 676-677.
Χάρακες, 629. Χάραξ, 530.
Χαράσσω, 677.
Χάριν (ἐπίῤῥ.), 368.
Χάσδιον, 131, 678.
Χασμώδης, Χασμωδία, 678.
Χαυλιόδοντα (τὰ), 219.
Χειά, 377.
Χεῖλος ποταμοῦ, 678.
Χειμὼν, 511.
Χειραπτάζω, 238.
Χείριος, 211.
Χειρόμακτρον, 463.
Χειρομάχος, 167.
* Χεῤῥομάχος, Χερσομάχος, 680.
Χελιδὼν, 679. —άπους, 422.
Χελώνη, 174.

Χεύω, Χέω, 565, 695. Χύω, Χύνω, Χύσις, 605, 695.
Χέω. Ζ. Χεύω.
Χήμη, * Χημὰς, 680.
Χὴν, Χηνώδης, 374, 680.
Χηραμὸς, 680.
Χθὲς, 152. Χθὲς καὶ πρώην, 457.
Χιλιόναυς Ἄρης, Χιλιοναύτας στόλος, 681.
Χίμετλα, 311.
Χιτωνίσκος, 131.
Χλαῖνα, 52.
Χλιαίνω, 155.
Χλουνὸς, 681.
Χλωρεὺς, Χλωριὼν, Χλωρὶς, 682.
Χλωρὸς, 681.
Χνίει, 224.
Χνοῦς καὶ Κνοῦς, 683, 699, 712-713.
* Χνόω, * Χνωτὸς, 683. Ζ. καὶ Κνόω.
* Χνωτός. Ζ. Χνόω.
Χοιράδες, 679.
Χοῖρος Γαλαθηνὸς, 334.
Χολέω, Χολὴ, 686.
* Χόνδρα (ἡ). Ζ. Χόνδρος.
Χονδρίλλη, καὶ Κονδρίλλη, 688.
Χόνδρος καὶ * Χόνδρα, Χονδριάω, 686. Χονδρίασις, 687.
Χορδὴ, 243.
Χόρτος, 556.
Χορωνὸς, 245.
Χρέος καὶ Χρεῖος, 690. Χρεών. 691.
Χρὴ, 150. — μεταλαβεῖν, 151.
Χρυσαλλὶς, 704.
Χρυσοκάνθαρος, 157.
Χρυσολάχανον, 692.
Χρυσοςέφανος ἆθλος, 694.
Χρυσοῦς, 102. Χρυσοῦν γένος, 694. Χρυσόω, 104.
Χρυσοχοϊκὴ, 694. Χρυσοχόος, 695.
Χύσις, Χύνω, Χύω. Ζ. Χεύω.
Χώρα, 696.

Ψάδδα, 232.
Ψαθυρὸς, Ψαθύρια, 698.
Ψαλὶς, 174.
Ψὰρ, Ψάρος, καὶ * Ψάρων, 699.
* Ψαρίζω, 699.
* Ψαρότης, 699.
* Ψάρων. Ζ. Ψάρ.
Ψάχω καὶ Ψήχω, Ζ. Ψήχω.
Ψάω, Ψαύω, 398, 639, 699, 702. Ψήχω, Ψώχω, 639.
Ψέγω, Ψόγος, 639.
* Ψέθω, Ψόθος, Ψοθούκη, 639.
Ψεκάζω, 703.
Ψελλίζω, 53.
Ψευδοπαιδεία, 206.
Ψεύσματα, 700.
Ψήκτρα. Ζ. Ψήχω.
Ψηλαφίνδα, 398.
Ψηλαφῶ, 397.
Ψηφοκλέπτης, 701.
Ψηφοπαίκτης, 701.

Ψῆφος, 619.
Ψήχω, Ψήκτρα, 365, 602. Καὶ Δωρικῶς, Ψάχω, 398, 639, 699.
* Ψιάκιον, 712.
Ψῖλον. Ζ. Πτίλον.
Ψίσις, 702.
Ψίττα, Ψιττάζω, 278.
Ψιττακός. Ζ. Σιττακός.
Ψίχηνον, 699, 703.
Ψὶξ, Ψιχίον, 639.
Ψίω, 639, 702.
Ψόθος, Ψοθούκη. Ζ. Ψέθω.
Ψοφῶ, 262.
Ψόω. Ζ. Ψίω.
Ψυδράκια, 707.
Ψυχαγωγία, 704.
Ψυχάριον, Ψυχὴ, 705.
Ψυχικὸν δῶρον, 706.
Ψύχος, Ψύχω, 154, 529.
Ψυχότροφον, 706.
Ψῶ, Καταψῶ. Ζ. Καταψήχω.
Ψώθια, 699.
Ψώχω, 639.

Ω.

Ὦ. — λῶστε, — δαιμόνιε, 144.
Ὤα, 500. — λουτρὶς, 417.
Ὠὰ ῥοφητά, 485.
Ὧδε, ὧδέ που, ὧδέ πα, Τᾷ δέ που, Τῇ δέ που, 112.
Ὤκιμον, 86.
Ὠκύθοον, 87.
Ὠκύπτερα, 454.
Ὠμοπλάτη. Ζ. Πλάτη.
Ὧς ὡς, Τὼς ὡς, Ὥς (ἀντὶ τοῦ Ἐς), 445, Ὦς! 603.
Ὥς ἂν αὐτῷ δόξῃ, 263.
Ὦτα καρδίας, 661.
Ὠτογλυφὶς, 39.
Ὤχρα, 365.
Ὠχρὸς, 681.

ΠΙΝΑΞ ΓΑΛΛΙΚΟΣ.

Τὰ ἀπὸ τὴν Λατινικὴν καὶ ἄλλας γλώσσας ὀνόματα σημειόνονται μὲ διαφόρους χαρακτῆρας.

ABAI —— AFFA.

Abaisser, 499.
Abandonner, 126. S' — à, 100. Abandonné, 26.
Abattre à ras de terre, 186.
Abesse, 382.
Abolir, 124.
Aborder, 499.
Aboucher, 574.
Abréger, Abrégé, 574.
Abri, 25, 126.
Abricot, 53.
Abuser, 225. — du loisir, 79. Abus, 225.
Acacia, 240.
Accabler, 434.
Accavigliare, 96. Ital.
Accipiter, 128. Lat.
Accommodement, 567.
Accompagner, 460. — jusque, 457.
Accorder, 592. S' — 548, 648.
Accoster, 498, 499.
Accoucher, 117. Accouchée, 296. Accouchement, 79, 116.
Accoupler, 160.
Accusé, 123.
Acerbité, 561. Acerbe. Être, ou devenir —, rendre —, 561.
Achever, 357. — de tourner la tête, 30.
Aconit, 702.
Acquérir, 134. Acquisition, 134.
Acquit (par manière d'). V. Manière.
Action, 135. — de grâces, 149. — civile, — criminelle, 691.
Adieu, 625.
Administrateurs, 101. — municipaux, 95.
Adoucir (s'), 669.
Adresse (l') d'une lettre, 130.
Adversaire, 21.
Æstivalia, 549. Lat.
Affamé, 292.

Affecter, 118. Affectation, 206.
Affectionner (s') à quelqu'un, 118.
Affermir, 583.
Affilaiuolo, 15. Ital.
Affligé, 426.
Affranchi, 28, 678. Être —, 117.
Affreux, 658.
Agacer, 332. Agacement des dents, 332.
Agata, 71. Lat.
Agathe, 71.
Agé, 199. Fort —, 627.
Agir, 77, 121.
Agiter, 234.
Agrandir, 315. S'—, 314.
Agréer, 34, 107.
Agrès, 126.
Agriculteur, 679.
Aïeul, 458.
Aigrir, 4.
Aiguière, 472.
Aiguille d'un cadran solaire, 84. V. Languette. Aiguillée, 376. Aiguillette, V. Nouer.
Aiguillon d'araignée venimeuse, 505.
Ail, 509. V. Gousse, et Tête.
Aile, 218. V. Étendre, Déployer.
Ailleurs (d'), 413.
Aimable, 144.
Aine, 340, 477.
Aîné, 316.
Ainsi que, 197.
Air, 162.
Aire, 716.
Ais, 489.
Aisé, 56, 119, 210, 212, 266. Aisance, 266.
Alare, 470. Ital.
Alcyon, 664. En grec moderne, *Arkeilli*, 665.
Alcyonium (*ficus*). V. *Ficus*.
Alêne, 484.
Alerte, 422.
Algue, 2, 492.
Alica, 688. Lat.
Alité, 221.
Alkekenge, 561.
Allécher, 74.
Alléger, 115. Allégement, 1.
Aller, 575. Va, Va-t'en, 579. L'aller et venir, 95. S'en aller, 95, 627. — mieux, 212.
Allium, 509. Lat.
Allonger, 305-306.
Allumer, S'—, 14.
Allumette, 170.
Alluvion, 394.
Alouette, 673. — huppée, 514.
Amadou, 469, 630.
Amarante, 541.
Amarre, 382.
Ame, 705.

Améliorer, S' —, 212.
Amertume, 425.
Amiante, 525.
Amincir, 287.
Amiral (Vice-), 133.
Amitié, 648. Par —, 647.
Amnios, 22.
Amollir, 334. S' —, Être amolli, 620.
Amour (inspirer de l'), 44.
Amulettes, 52, 591.
Amurca, 10. Lat.
Amuser, 360.
Amygdales (les), 566. — enflées, 566.
Anachorètes, 17, 165.
Anchora, 70. Lat.
Ancyonium ficus, — *aurantium*, 664. Lat.
Andryala. V. Candryala.
Ane, 618.
Anecdote, 101.
Ange, 478.
Angine pectorale, 64.
Animalcule, 162.
Animal, 152.
Animé, 152.
Animæ expurgatrix, 401. Lat.
Anneau, 256, 596.
Année (cette), De cette —; Annuel, 150.
Anthemis Chia, 675. Lat.
Anthropophage, 632.
Antichambre, 387.
Apanages, 460.
Apaiser, 108, 165. S' —, 165.
Aphthes, 86.
Aplanir, 186.
Aplomb, 9.
Apôtres (égal aux), 186.
Appareil, Apparaux, 126, 210.
Appartenir, 256.
Appât, 92.
Appeler, 665.
Appentis, 25.
Appétit (bon), 370.
Apprécié, 38.
Apprendre, 164.
Approche, 500. Approcher, 109, 498, 499. S' —, 568.
Approfondir, 42.
Approprier (s'), 183.
Âpreté, Âpre, 561.
Aqueduc, 4.
Arabes, 346.
Araignée, 33, V. Toile, et Aiguillon.
Arbor (*infelix*), 343. Lat.
Arbousier, 250, 671.
Arbrisseau, 631, 672.
Arca funebris, 281. Lat.
Arc-en-ciel, —lunaire, 264, 265.
Ardent, 179. Être —, 272. Ardeur, 154.
Arganello, 135. Ital.
Argent, 35.

Argument, 134.
Arkeilli. V. Alcyon.
Armer (s') d'une épée, 161.
Armoise, 692.
Arracher, 362.
Arranger, 564. S' —, 567.
Arrêter, S' —, 542.
Arrière-faix, 95.
Arrière (en), 14, 119.
Arriver, 646.
Arroche des jardins, 692.
Arrondissement municipal, ou communal, 442.
Arroser, 64. Arrosoir, 601.
Arsénic, 449. — sulfuré, 489.
Artemisia, 692. Lat.
Arum colocasia, 240. Lat.
Asinus, 5. Lat.
Aspect, 463. D'un — imposant, 464.
Aspersoir, 631.
Aspic, 83.
Asplenium ceterach, 534. Lat.
Assaisonnement, 162.
Assediare, 29. Ital.
Assesseur, 563.
Assiéger, 29, 386.
Assigner, 216.
Associé, 16.
Assommer, 552.
Assortir, 592.
Assurance (avec), 169.
Astringent, 562.
Atelier, 135, 572.
Atlas, 616.
Atraxile, 724.
Atropa mandragora, 308. Lat.
Attaquer, Attaqué, 55. Être —, 263.
Atteindre, 146, 161, 434.
Atteler, 160.
Attenant, 432.
Attich, 673. Allem.
Attione, 135. Ital.
Attraper, 161.
Auberge, 194.
Aucunement, 194.
Au-delà, 131.
Auge, 347.
Augure, 233, 495.
Aumône, 3, 115, 705. Demande d' —, 157.
Aune, 511.
Auripigmentum, 577. Lat.
Aussitôt que, 142.
Autant que, 195.
Autre (un), Une —, 8-9.
Autruche, 560.
Avaler, 222.
Avant-hier, 457.
Avarie, 1.
Ave Maria, 3. Lat.
Avenir (l'), 138.
Avertir, 100.
Aveugle, 554. V. Rendre et Guérir.
Avidement, 35.
Avis (être d'), 84.

Aviso (un), 106.
Avoine, 503.
Avoir (l'), 151.
Azur, 275.

B.

Babiller, Babil, 82.
Bac, 449.
Bacile, 259.
Bafouer, 689.
Bagage, 339.
Baguette, 90.
Baia, 666. Ital.
Baie, 666. V. Laurier.
Baignoire, 597.
Bain, 155.
Baiser, 648.
Baisser (se), 11.
Bal, Ballet, 43.
Baladin, 43.
Balai, 253, 477, 519, 638. Balayures, 519, 594. Balayer, 253, 648.
Balancer, 544. Balance, 160, 544.
Balbus, 53. Lat.
Balbutier, 53.
Balcon, 162.
Balivernes, 508.
Balle, 713.
Baller, 43.
Ballerino, 267. Ital.
Ballet. V. Bal.
Ballo, 43. Lat.
Balustrade, 190.
Bambin, 350.
Bande, 634, 640. Bandelette, 243, 634. Bandeau, 633. — royal, 634. Bander, 600.
Banquet, 633.
Barbaresques, 312.
Barbe. V. Laisser. — de lièvre, — de bouc, 516.
Barbier, 253.
Baril, 455.
Barque, 247.
Barre, 537, 636. Barrer, 540. Barreaux, 190.
Bascule de puits, 230.
Base, 88, 89.
Bas-fonds, 63.
Basilic, 86.
Basques, 218.
Bassin, 276, 544, 636.
Bassiner, 155.
Bastinella, 633. Ital.
Bât, 227, 633.
Bâtir, 261, 389. Bâti, 389.
Bâton, 92, 552. Bâtonner, 385, 552.
Battant, 217. Deux —, 218, 607. — d'une cloche, 82.
Batterie de cuisine, 670.
Batteur d'estrade, 250.
Batisecula, 10. Ital.
Bavarder, 82, 277. Bavard, 533, 643. Bavette, 487.
Beau, 145, 214. Il fait —, 142. — temps, 200, 215. — fils, 458. — père, 458.

Beauté, 145. Brillant de beauté, 163.
Beaucoup, 411.
Bec, 364, 484, 486. — de la lampe, 663.
Bécasse, 363.
Becchietto, 657. Ital.
Bec-figue, 566.
Bêche, 383.
Bedeau, 147.
Bégayer, 53, 561, 643. Bègue, 53.
Belette, 72, 74. — sauvage, 38.
Belle (la) des montagnes, 49. Belles dames, 49, 211. Les — lettres, 85.
Belle-fille, 459.
Bene (*ti sta*)! 187. Ital.
Bénéfice, 142, 182, 587.
Beneficium ecclesiasticum, 142. Lat.
Benesuasor, 3. Lat.
Bénir, 144, 145, 150. Bénie, 144. Bénite, 144. Bénédiction, 144, 149. — nuptiale, 143. Bénitier, 4.
Benjoin, 320.
Béquille, 92.
Berceau, 489. Bercer. V. Chanson.
Berger, 720.
Besicles, 531.
Besogne, 135.
Bétail, 260. Bête, 57, 152.
Bétoine, 706.
Bette, 531.
Biberon, 71, 504.
Bien, 208, 411.
Biens (les), 3, 54. — de campagne, 629. — immeubles, 630.
Bière, 281, 689, 690.
Bigarré, 394.
Billot, 133. J'en mettrais ma tête sur le —, 133. — de cuisine, 244.
Bizarre, 556.
Blanchisseuse, 440.
Blatta, 498. Lat.
Blatte, 226, 498.
Blé de Turquie, 346.
Blesser, 50, 439.
Bleu, 422. — turquin, — céleste, 73, 275.
Bloc, 436, 564.
Bloquer, 29.
Blottir (se), 295.
Bluet, 10.
Bobèche, 650.
Bobine, 719.
Bœuf, 68.
Bohémien, 37.
Boire (faire), 429.
Bois de charpente, 365.
Boîte, 598.
Bombarda, 696. Lat.
Bombarde, 696.
Bombe, 696.
Bombyx, 45. Lat.
Bon, 215. — sens. V. Sens.
Bona. V. *Facultates*.

Bonace, 25, 142.
Bondon, 619.
Bonjour, 139.
Bonne laitière, 73. — terre, 204.
Bonsoir, 139.
Borax, 341.
Bords (les) d'une rivière, 678.
Bordure de pourpre, 465.
Bornes. V. Sortir.
Borrago, 340. Lat.
Bossu, 158.
Bottines, 549.
Bouche pâteuse, 76. Avoir la — ouverte, 667.
Boucher, 180, 341.
Boucle, 226, 521. — d'oreilles, 512, 521.
Bouclier, 83.
Bouderie, 203, 314.
Boudjet, 339.
Boue, 283, 724.
Bouffir, Bouffi, Bouffissure, 340.
Bougette, 339.
Bougie, 170.
Bouillie, 249, 689. Bouillir, 62, 643. Bouillonner, 154, 643, 690.
Bouillon-blanc, 652.
Boulanger, 435.
Boule, 68.
Boulet, 56.
Boulevard, 410.
Bouleverser, 14.
Bouquetin, 5, 437.
Bourasque, 57.
Bourdon, 61.
Bourrache, 340.
Bourreau, 656.
Bourru, 108, 684.
Bourse, 339.
Bouse, 59.
Boussole, 166.
Bout. V. Langue.
Boutargue, 336.
Bouteille, 650. — clissée, 455.
Bouter, 62.
Boutique, 572.
Bouton, 42, 52, 537. — de fleur 42. Boutonnière, 77.
Brancard, 636.
Branche, ou Bras de rivière, 387. Maîtresse —, 663.
Branchies, 532.
Brandon, 635.
Branler, 609, 610. Se —, 590.
Brasier, 589.
Brebis. V. Peau, et Taxe. — de deux ans, 527.
Bréviaire, 574.
Brigandage, 288.
Brignole (la grande) violette, 594.
Briller, 281, 417. V. Beau.
Brin, 473, 508.
Brique, 300.
Briquet, 469.
Briser, 179.
Briza maxima, 512. Lat.

Broc, 249.
Brocca grande di metallo, 249. Ital.
Broccoli, 285. Ital.
Brochette, 541.
Brodequin, 601.
Broder, Brodeuse, 460.
Broncher, 513.
Brotera corymbosa, 674. Lat.
Brouiller, 11. Brouillon, 175. Brouillard, 224. Brouillerie, Brouillé, 314.
Bru, 597.
Bruco, 69. Ital.
Bruiner, 224, 703.
Bruire, 88.
Bruit, 263. Sans —, 497. Un —, 613.
Brûler, 227. Brûlot, 204.
Brun, 312, 317. Brunir, 341.
Brutalement, 207.
Brûter, 272.
Bruyant, 88.
Bruyère, 477, 636.
Bubons, 240, 340.
Buccinello, 272. Ital.
Bûche, 243, 601.
Bûcher, 282, 364, 469.
Buffet, 451.
Buffle, 58.
Buisson, 611.
Bulbe, 510.
Bulga, 339. Lat.
Bupleurum rotundifolium, 61. Lat.
Bupreste, 61.
Burdo, 61. Lat.
Bureau, 87.
Burin, 715.
Burnish (*to*), 341. Angl.
Buste, 269.
But, 36, 495.

C.

Caballinum fimum, 189. Lat.
Caballus, 188. Lat.
Cabane, 657.
Cabas, 534.
Cabestan, 135.
Cabinet, 13. — d'aisance, 13. 536.
Câble, 381.
Cacher, 259. Cache-Cache, 697-698.
Cachinor, 201. Lat.
Cadeau de peu de valeur, 451.
Cado (*ex alto*), 354. Lat.
Cæsaries, 226. Lat.
Cage, 235.
Cahier, 592, 593.
Cahotement, 234.
Cailler (se), 178. Caillé, 332. Caillot, 178.
Cajoler, Cajolerie, Cajoleur, 74.
Caillou, 291, 469, 619, 669.
Caisse, 174, 281, 494.
Calandre, 69.
Calca mala, 47, 48. Lat.
Caldarium. V. *Cella*.

Calebasse, 650.
Calembrock, 720.
Calife, 670.
Calleux (devenir), 420, 686. Callosité, 686.
Calmer, 175. Se —, 669. Calme, 25, 497.
Caloïeri (*hospitio di*), *o Monachi*, 194. Ital.
Calus, 420.
Calzette di coio, 158. Ital.
Camarade, 16.
Camard, 599.
Cambré, 611.
Came, 680.
Camoca, 217. Lat.
Camomille (la), 675.
Camoscio, 557. Ital.
Campagne, 630. V. Biens.
Campana, 544. Lat.
Camucum, 217. Lat.
Canaille (la), 522.
Canard, 383.
Cancelli, 190. Lat.
Candie (île de), 530.
Candryala, 674. Lat.
Canevas, 460.
Canif, 721, 724.
Canne, 218.
Cannibale, 632.
Cantaloup, 407.
Cantharides, 226.
Cantina, 227. Ital.
Cantine, 227.
Cantiques en l'honneur de la Vierge, 668.
Capacité (doué d'une rare), 444.
Caparaçon, 678.
Capillaire, 445.
Capio, 599. Lat.
Capital, 229.
Capitation, 132.
Capitulare (*tributum*), 132. Lat.
Çapo-bianco, 397. Ital.
Capote, 295.
Caput monachi, 674. Lat.
Caquet, 82.
Carafe, 251.
Cardo, 72. Lat.
Carduelis, 77, 505. Lat.
Carduus, 77. Lat.
Caresser, 238, 666. Caresse, 238.
Carie, 138.
Carine, 555.
Carlina corymbosa, 330. — *acaulis*, 674. Lat.
Carline sans tige, 674.
Carotte, 190.
Caroube, 229.
Carreau, 300. Carreaux de vitre, 532.
Carthamus tinctorius, 236, 382. — *lanatus*, 330. — *Creticus*, 330. Lat.
Cartilage, 686.
Casaque, 220.
Cascalitra, 607.
Caseus Laconicus, 332. Lat.
Casse-noix, 307.

Casser, 403, 414, 539. Se casser la cuisse, 540. — le cou, 354.
Cassette, 174.
Castellum, 160, 220. *Castellus*, 220. Lat.
Casuel, 624.
Cataracte, 598.
Catarrhe, 474. Être catarrheux, 474.
Cathares, 192.
Cathérétiques, 638.
Catin, 529.
Cauchemar, ou Cochemar, 47, 48.
Cause (qui est la) de, 6. Être la —, 80. A — de, 133.
Causeur éternel, 10.
Cavalcade, Cavalerie, Cavalier, 188.
Cavallo, 188. Ital.
Cave, 227. Caver, 42.
Caverne, 559, 680.
Cavesson, 190.
Cavezzone, 190. Ital.
Caviar, 77, 110.
Caviglia, 247. Ital.
Cécité complète, 9.
Céder, 100, 667.
Cedo, 667. Lat.
Ceindre, 161. Ceinture, 159.
Célèbre, 124.
Célibat, Célibataire, 116.
Cella, 227. — *caldaria*, ou *Caldarium*, 156. Lat.
Cénotaphe, 700.
Centenarius, 544. Lat.
Cep, 12, 584, 599, — de vigne, 104, 252.
Cerasus, V. *Soboles*.
Cérat, 228.
Cercle, 256. Petit —, 256.
Cérémonie du mariage, 143. Le cérémonial de la cour, 622.
Cerisier, V. Rejeton.
Certe, 661. Lat.
Céruse, 551.
Cerveau, 341-342.
Cervix, 492. Lat.
Cesser d'être vierge, 31. Cessation, 542.
Chacal, 593.
Chacun, 193.
Chagrin, 425, 426, chagriner (se), 426.
Chaise, 192, 193. — percée, 194, 471.
Chalcide, 488.
Chaleur, 154, 156. — du soleil 163. — ardente, 270.
Chalumeau, 576.
Chamæcerasus, 671. Lat.
Chambre, 290. — nuptiale, 166.
Chamois, 437, V. Courroie.
Champignon, 656.
Chancissure, 722.
Chancre, 433, 632.
Chandelle, 635.

Changer (difficile à), 205.
Chanson à bercer les enfans, 346.
Chantier, 223, 635.
Chapeau, 419.
Chapelure, 707.
Chapitre, 229.
Charançon, 69.
Charbon, 168.
Chardon, 77. — bénit, 330.
Chardonneret, 77, 505.
Charge, 1. Être à —, 46, 49. Une—, 655. Charger, 46, 180.
Chariot (le petit), 618.
Charité, 3, 115.
Charmer, 51.
Charnière, 72.
Charnu, 490.
Charpie, 331, 361.
Charrue, 8, V. Soc.
Chasse, 267. Chasser, 102. Chasseur, 102, 267.
Chassie, 596. Chassieuse, 597.
Chassis de papier, ou de toile, 543.
Chat-huant, 557. Chats, 447. V. Chien.
Château d'eau, 160, 220.
Châtré, 336.
Chaud, 155. Chaude, 154, 272. Chauffer, 154. L'action de —, 154. Chauffer (se), V. Soleil. Chaufferette, 154. Chausse-pied, 589.
Chaudière, 200, 286, 589.
Chaume, 210, 521.
Chaumière, 657.
Chaussée, 394.
Chausse-trappe, 614.
Chemin droit, 370.
Cheminée, V. Manteau.
Chenet, 470.
Chenille, 69, 89.
Chercher, 669. — à tâtons, 398.
Chervis, 501.
Cheval, 188. A —, 188. Descendre de —, 404. Chevalier, 189.
Chevalet, 190.
Chevelu, 188. Chevelure, 188, 226.
Cheveux, 308. Les — qui couvrent le front, 460. V. Touffe, Mèche, et Gris.
Cheville, 395, 541.
Chèvre, 5, 226. Chevreau, 226.
Chevron, 156, 419.
Chiche, 584.
Chicorée, 425, 472. — sauvage, 425. Décoction ou tisane de — 472.
Chien, 250. — de campagne, 5. Petit — 250. Ils s'accordent comme chiens et chats, 523.
Chiendent, 239.
Chiffre. V. Écrit.
Chignon, 158, 492.
Chioccare, 481. Ital.
Chiourme, 105.

Choisir, 98.
Chondrille joncée, 688.
Choquer, 46, 263. Se —, 513.
Chorion, 599.
Chose (quelque), 603. Choses sérieuses, 535.
Choucas, 452.
Chouette, 248, 626.
Choux, 660.
Chrysalide, 704.
Chrysanthème (la) des parterres, 692.
Chrysanthemum coronarium S. segetum, 692. Lat.
Ciarla, *Ciarlare*, 82. Ital.
Ciboire, 230.
Ciborium, 230. Lat.
Cibus, 110. Lat.
Cicada, 254. Lat.
Ciconia, 287. Lat.
Ciel étoilé, 37.
Cigale, 235, 486, 569.
Cigogne, 287.
Cilice, 231, 618.
Cima, 286. Lat.
Cime, 286.
Cimenter, 669.
Cimossa, 500. Ital.
Cinabre, 232, 500.
Cingula, 321. Lat.
Cippus, 599. Lat.
Circellus, 256. Lat.
Circumlator, 90. Lat.
Cire, 336. — des oreilles, 486.
Ciron, 96.
Cirrhes, 291.
Ciscilla, 268. Ital.
Ciseaux, 698.
Citoyen d'une ville municipale, 95.
Citrouille, 406.
Ciurma, 105. Ital.
Civette, 72.
Civière, 595.
Clair (peu), 167. V. Lune.
Claquement, 235. Claqueter, 235.
Clavelée, 255.
Clavicule de Salomon, 528.
Clef des instrumens à corde, 545.
Clepsydre, 348.
Clergé, 183.
Clin (en un) d'œil, 478, 482.
Clinquant, 612.
Cligne-mussette, 698.
Clignoter, 19, 581.
Clitoris, 716.
Cloaque, 67, 219.
Clocher, 269.
Cloportes, 247, 521, 681.
Clore, 180.
Club, 235.
Clystère, 685.
Coasser, Coassement, 236.
Cocca, 237. Ital.
Coche, 237.
Cochemar. V. Cauchemar.

Cochlearia Draba, 491. Lat.
Cochon de lait, 334.
Cœcum, 270.
Cœur (les oreillettes du), 661.
Cognée, 595. V. Manche.
Cohabiter, 570.
Coin, 186. A fleur de —, 677.
Colchique d'automne, 523.
Colère, 41, 179. V. Enflammer.
Colin-maillard, 398.
Colle de farine, 434.
Collega, 16. Lat.
Collége, 536.
Collegium, 536. Lat.
Collègue, 16.
Collier, 309.
Colline, 59.
Collo, 554. Ital.
Collusion, Collusoirement, 568.
Colocase. V. Gouet.
Colombe, 413, 642.
Colorier, 99.
Colostre, 204.
Colum, 270. Lat.
Combacciare, 648. Ital.
Combat, 314. — naval, 167.
Comble, 245. Le —, 608.
Commandement, 171.
Comme, 197.
Comment, 602.
Commerce, 569. — en détail, 287.
Commode, 57. Commodément, 57, 208.
Commun, 451. Communal. V. Arrondissement.
Communément, 194.
Compatriotes, 606.
Compensation, 570.
Compieta, 27. Ital.
Compléter, 15, 126.
Complice, 123, 569.
Complies, 27.
Componction, 221.
Comporter (se), 464.
Comprimer, 501.
Comptoir, 87.
Concasser, 179.
Concilier, 592, 648. Difficile à —, 205.
Concombres, 406.
Concourir, 572.
Condamnation, 257. — par défaut, 136.
Condrilla, 674. Lat.
Conduite, 98.
Conduits souterrains, 255, 645.
Condyles, 241.
Confiance (avec), 169. V. Digne.
Confluent, 102.
Confondu, 154, 492. Etre —, 492.
Congédier, 126.
Congre, 331.
Congruo, 648. Lat.
Conjecturer, 571. Se tromper dans ses conjectures, 390.
Connaître, 164.
Conniver, 165.

Conquérir, 134.
Consacrer, 194.
Conscience délicate, 574.
Consécration, 195.
Conseiller, 100, 136.
Consentir, 80, 564.
Conserver, 362.
Consistance, 580.
Consolida, 547. Lat.
Consolider, 547.
Consolido, 547. Lat.
Consoude (la grande), 546.
Constant, 540.
Constat, 245. Lat.
Constipation, 563. Constipé, 564.
Consumer, 651. Se—, 555, 621.
Contenir, 97.
Content, 149. Etre—, 12. Mal content, 107. Contentement, 149. Se contenter, 140. — de, 149.
Contre-pointer, 468.
Contrition, 575.
Contubernalis, 16. Lat.
Contusion, 490.
Convallaria multiflora, — *latifolia*, 442. — *majalis*, 672. Lat.
Convenir, 34, 566, 568. Convenable. V. Juste.
Convexe, 226.
Convoitise, 628.
Copieux (plus), 412. Copieusement, 440.
Coq (le chant du), 231.
Coquemar, 249.
Coqueter, 620.
Coralline, 426.
Corbeau, 260. Corbine, 260.
Corbeille, 590.
Corcare, 11. Ital.
Corda, 243. Ital.
Cordeau, 9.
Corde, V. Montrer.
Cordelettes, 443.
Cordella, 243, 443. Ital.
Cordon, 493, 634.
Cordouan, 604.
Cordoue (ville de), 604.
Coriandre, 253.
Cornachia, *Cornachina*, 452. Ital.
Corne, 229. V. Frapper.
Cornée, 323.
Corneille, 260, 452.
Corner, 55, 58. Cornet, 58.
Cornicula, 452. Lat.
Cornix januæ, 483. Lat.
Cornu, 228.
Corporations, 586. Corps des marchands, 586.
Corpulent, 490.
Corridor, 96, 306.
Corrigia, 321. Lat.
Corsaire, 167.
Cortége, 391.
Corymbus, 553. Lat.
Cosmas, Cosme, Côme, 245.
Cosse, 42, 295, 466.
Cossim insidere, — *cacare*, 12. Lat.

Cosson, 69, 318.
Cost (to), 245. Angl.
Costa, 245. Ital.
Côte escarpée, — écore, 88. Côtes, 378. Côtes. 432. Fausses —, 274. Coteau, 60, 378.
Côté (du mauvais) —, 14. Mettre sur le —, Se mettre sur le —, 378. A —, De —, 432. Côtés, 378.
Coton, 45.
Cou, 554.
Coucher dans un registre, 223. Le coucher, 50. Couchée, 13.
Couleur foncée, 42.
Coups, 56, 263. Des coups d'œil, 56.
Coupable, 123.
Couper les jarrets, Coupe-jarrets, 21. — la parole, 29. Coupé, 240. Coupure, 255.
Couple, 156.
Coupole, 175.
Courage, 164.
Courber, 633. Se —, 11. Courbé, 153, 226, 611.
Courges, 406.
Courir, 80, 277, 580, 612.
Couronner de laurier, 91. Couronnement, 144. Couronne, 245. — de fleurs, 548.
Courroucer (se), 686.
Courroie, 158, 160, 485, 578. — de chamois, 557.
Court, 499.
Cousin issu de germain, 19.
Cousinière, 251.
Coût, 246. Coûter, 245.
Coutume, 98. V. Usages.
Couvert (lieu), 25. — de poussière, 513.
Couverture de laine, 52.
Couvi, 235.
Crachat, 361. Cracher, 360, 467.
Crachoir, 663.
Craie, 551, 721.
Crâne, 201, 202.
Crapaud, 659. Crapaudine, 72.
Craquer, 88, 277, 616.
Crasse, 486. — ou lie du vin, 39. — de la bouche, 76. Crasseux, 609.
Crayon, 721. — blanc, 721.
Crèche, 404.
Crême, 19, 722.
Crepida, *Crepido*, 88. Lat.
Crépir, 600. Nouvellement crépi, 198.
Crepo, 80. Lat.
Crépu, 226.
Crépuscule du soir, 27, 339. — du matin, 339.
Crepusculum, 27. Lat.
Cresson (suc de), 348. — de fontaine, ou Menthe aquatique, 348.
Creta, 551, 721. Lat.

Crète. V. Séséli.
Creuser, 42. Creux, 42, 54, 271, 305.
Crevasse, 471.
Crever, 88, 471, 505. — de colère, 440.
Criailler, 594. Criailleur, Criard, 665. Crier, 519, 616. Crieur public, 278.
Crible (grand), 106, 497.
Cribrum, 106. Lat.
Crime, 257. — de lèse-majesté, 195. — de faux, 435.
Crimen, 257. — *majestatis*, 195. — *lesæ*, 195. Lat.
Crinière, 188.
Criquet, 419. — à crête, 254.
Crithmum, 259. — *maritimum*, 259. Lat.
Croasser, 260. Croassement, 260.
Croc, 227. — -en-jambe, 558. Donner le croc-en-jambe, 558.
Crochet, 227. Crochu, 153.
Croisée, 545.
Crosse, 92.
Crotte. V. Souris. Crottiu, 52.
Croupe d'une montagne, 473.
Croupion, 269.
Croupir, 66.
Croyance. V. Digne.
Crue, 607.
Cucuma, 249, 251. Lat.
Cuiller, 338.
Cuisine, Cuisinière, 299.
Cuisse. V. Casser.
Cul, 125, 269, 270. — -de-jatte, 270.
Culotte, 487.
Culus, 270. Lat.
Cumin, 267.
Cunæ, 489. Lat.
Cuniculus, 273. Lat.
Cupola, 175. Ital.
Curculio, 68, 621. Lat.
Cure-oreilles, 39.
Curieux, 409.
Curvus, 153. Lat.
Cuve sous le pressoir, 441. Cuvette, 276.
Cyclame d'Europe, 274.
Cyclamen europæum, 274. Lat.

D.

Daim, 437.
Dalle, 433, 436.
Dam, 156.
Damalide, 219.
Damas, 217.
Damasco, 217. Ital.
Dame, 45.
Damner, 430.
Damnum, 257. Lat.
Dandiner, 590.
Danse, Danser, Danseur, 43.
Dard, 281, 475.
Débarquer, 506.
Déborder, 439.

Déboucher, 358.
Debout (être), 139.
Deçà (en), 133.
Décapiter, 29, 230.
Décéder, 692.
Décemvir, Décemvirat, 92.
Déchirer, 106, 505, 585.
Déchoir, 225.
Décliner, 234.
Décoction, 181. — ou tisane d'orge, 688. V. Chicorée.
Découcher, 356.
Découper, 355.
Découragé (être), 164.
Découverte, 165.
Décrets, 622.
Décrier, 78, 580.
Dédire (se), 127.
Défaut, 123.
Défectuosité, 123.
Défricher, 198.
Défunt, 303.
Dégénérer, 361.
Dégoût, 14, 504. Dégoûtant, 504. Dégoûté, 505.
Dégoutter, 542, 555.
Dégradation, 229.
Degrés, 506.
Délicat, 132.
Délivrée (être), 117.
Déloger, 358.
Demain, 590, 591.
De mane, 591. Lat.
Démangeaison, 364.
Démêloir, 697.
Demeurer stupéfait, 379.
Demoiselle, 74.
Dénigrer, 78.
Dennoch, 199. Allem.
Dent, 617.
Dentale, 569.
Dentex, 569. Lat.
Dépareillé, 5, 391.
Déparié, 5, 391.
Dépêche-toi, 121.
Dépenser, 129. Causer de la dépense, 129. Dépensier, 129, 610.
Dépérir, 651.
Déplacer, 358. Déplacé, 606.
Déplaire, 46, 107. Se —, 107. Déplaisir, 14.
Déployer, 98, 418. — ses ailes, 659.
Déposer, 28, 385. Dépositaire, 385. Dépôt, 386, 487, 495.
Déprimer, 499.
Dépuceler, 31. Dépucelée, 252.
Depuis long-temps, 444.
Déranger, 14.
Dérober (se), 260.
Désaccoutumer, 29.
Descendre, 256. — de cheval, 28. Descente (faire une), 403.
Déshabituer, 29.
Déshérité, 29.
Désert, 327.
Désespéré, 26.
Désir, 171.

Désolation, 55.
Dès que, 142.
Dessein (à), 126, 128.
Dessin, 585, 630. Dessiner, 511, 585, 630.
Dessous. V. Mettre.
Dessus. V. Mettre. Le —, 130.
Destin, 325, 645. Destinée, 85.
Détailleur, 287.
Détester, Détestable, 504.
Détirer, 222.
Détour, 8. Détourner, 27, 107. Se —, 8.
Détruire, 224.
Dette, 690.
Devenir, 80.
Dévergondé, 599.
Dévider, 18. Dévidoir (manche du), 179.
Devoir, 150, 690, 691.
Dévot, 176, 705.
Diable, 312.
Diachytum, 329. Lat.
Diadème, 548.
Diarrhée, 232.
Dieu. V. Plaire.
Diffamer, 580.
Différend, 99. Avoir —, 99.
Différer, 306.
Difficile, 108. Devenir —, 107. Rendre —, 107. — en son manger, 108.
Digne (il est), 24. — de confiance, 24. — de croyance, 24.
Dignité, Dignitaire, 23.
Digue, 394.
Dijon (ville de), 265.
Dilacérer, 106.
Dilater, 99. Dilatatoire, 199.
Diligemment, 536.
Dimanche de la Quasimodo, 22.
Dimane, 591. Ital.
Discrimen, 697. Lat.
Disloquer, 358.
Dispensaire, 182.
Disperser, 515.
Disputer le prix de la course, 392.
Dissoudre, 525.
Dissuader, 27.
Distiller, 555.
Distinguer, 99.
Distraire, 107.
Disturbare, 107. Ital.
Divertir, 360. Divertissement, 704.
Dividicula, 220. Lat.
Divination, 311.
Divinus, 122. Lat.
Dnieper (fleuve de), 91.
Docteur en médecine, 182.
Doloire, 382.
Dôme (fait en), 175.
Domestique, 636.
Dominus, 575. Lat.
Dommage, 156, 257, 258.
Don, 108. — gratuit, 649.

Donner tort, 100.—exemple, 100.—voix, 100.—suffrage, 100.—un mot, 141.—à manger, 588.
Donnola, 74. Ital.
Doradille cétérach, 534.
Dorure, 692.
Dos, 473. Sur le —, 15.
Dot, 454. Compter la —, 459. Doter, 454.
Douaire, 628.
Double, 101, 102, 327. Doublure, 139.
Doucement (tout), 3, 497.
Douceur. V. Traiter. Douceâtre (eau), 715.
Douleur, 446.
Douter (faire), 44.
Doux, 715.
Dozzinante, 266. Ital.
Drängen, 105. Allem.
Drap de lit, 494.
Droit de passage. V. Passage. — canonique, ou — canon, 351.
Dune, 60.
Durcir, 511. Se —, 511. Durs, 614. Durement, 207. V. Traiter.
Durillon, 420, 686.
Duumviri, 442. Lat.
Duvet, 360, 454, 683, 713.

E.

Eau, 349. — froide comme glace, 221. — douceâtre, 715. — forte, 349. — de rose, 481. Eaux jaillissantes, 10. — thermales, 153. — minérales, 173.
Ebbio, 673. Ital.
Eblouir, 168.
Ébranler (s'), 609.
Ebulus, 673. Lat.
Écarteler, 592.
Échafaud, 506. Échafaudage, 506.
Échalas, 629.
Échapper de la mémoire, 141.
Échauder, 154.
Échecs (jeu des), 153.
Échelle, 505, 506. Échelon, 506.
Écheveau, 92. Mettre en —, 18.
Écho, 22, 166.
Échouer, 36.
Écimer, 245.
Éclairci, 128. Éclairé, 665.
Éclat, 12. — de bois, 510, 585. Éclatant, 76. Éclater, 88.
Éclisse à fromage, 624.
École, 536. V. Maître.
Écorce de grenade, 304. — d'arbre à écrire, 421.
Écorcher, 385.
Écore. V. Côte.
Écoulement, 695.
Écoutes (être aux), 392.
Écouvillon, 383.
Écraser, 434.

Écrit en chiffres, 495.
Écriture, 87. L'—Sainte, 87.
Écrouelles, 679.
Écueil, 62, 514.
Écuelle, 71, 621.
Écume des flots, 361, 712.
Écureuil, 116.
Écurie, 40, 185.
Écuyer tranchant, 610.
Édifice, 261.
Effacer, 286.
Effaroucher, 11.
Effeuiller, 361.
Efficacement, 443.
Effiler, 360.
Effluve, 712.
Efforcer (s'), 119, 535.
Effrayante, 653.
Effronté, 522, 599.
Effusion, 695.
Égal (cela m'est), 118. V. Apôtres et Nombres. Égaliser, 186.
Égaler, 592.
Égarer (s'), 388.
Églantier, 267.
Égorger, 581.
Égout, 67.
Égoutter (faire), 32.
Égyptiens, 37.
Électuaire, 310.
Electuarium, 310. Lat.
Ellébore, 508.
Élève, 175.
Élever. Élevé mollement, 25.
Éloigner, 306, 499. S'—, 306, 499.
Émailler, Émail, 525.
Émanation, 712.
Émancipation, 678. Émancipé, 130, 678. Émanciper, 678.
Emancipo, 678. Lat.
Embarras, 45.
Embellir, 600.
Emboîter, 648.
Embourber (s'), 593.
Embuscade, 111, 386. Sortir d'une —, 111. Embusquer (s'), 111, 386.
Émeraude, 525.
Émigré, 31.
Emmailloter, 641.
Emménager (s'), 565.
Émonder, 361.
Émouchoir, 342.
Empaqueter, 339.
Empeser, 222.
Empirer, 212, 511.
Empois (mettre du linge dans l'), 223.
Emporter, 34.
Empreinte, 677.
Empressement (avec), 536.
Encan, 628.
Encaustum, 525. Lat.
Enchifrènement, 468.
Enclin à, 461.
Encourager, 169.
Endive, 426.
Endoctriner, 136.

Endroit (de cet) -là, De cet endroit-ci, 26.
Endurcir (s'), 686.
Énergumène, 122, 402.
Enfant trouvé, 146, 672. — adoptif, 704.
Enflammer (s') de colère, 14.
Enfoncer, 62, 341. S' —, 62.
Enfui, 355.
Engagement, 122.
Engelures, 311.
Engloutir, 264.
Engourdir, engourdissement, 311.
Enlever de force, 34.
Énoncer (s'), 136.
Enrouement, 63. Enroué, 47, 63.
Ensanglantées (mains), 6.
Enseigner, 385.
Ensorceler, 79.
Ensouple, 21.
Ensuite, 26.
Entaillure, 237.
Enter, 92, 93.
Entêté, 45.
Entiers, 152.
Entonnoir, 676.
Entrailles, 121.
Entraîné (être), 280.
Entrebaiser (s'), 648.
Entreprendre, 43, 134. Entreprise, 135. Entrepreneur, 135.
Entre-sol, 388.
Envers (à l'), 125.
Envie, 156, 628. Envier, Envieux, 156.
Environ, 462.
Épanchement, 695.
Épargner, 710.
Épaulard. V. Orque.
Épaule, 436.
Épeautre, 688.
Épervier, 404.
Épices, 112, 162. Épiceries, Épicier, 112.
Épier le temps, 200.
Épilepsie, 144.
Épinard, 531.
Épine, 531. Belle-, 209. — du dos, 473.
Epithema, 431. Lat.
Épithème, 431.
Épouse, 568. — légitime, 144. Épousée (l'), ou Nouvelle mariée, 75.
Éprouver le mal de mer, 425.
Équerre, 9.
Érable, 584.
Erbetta, 340. Ital.
Érection, 542.
Erica, 477. — *Scoparia*, — *S. Arborea*, 477. Lat.
Ermite, 165.
Erreur, 276.
Eruca, 254, 481. Lat.
Erynge, 165.

Esca, 631. Lat.
Escadron, 105.
Escalier, 505.
Escamoteur, 701.
Escarbot, 507.
Escarmouche, 18.
Escarpée. V. Côte.
Escarpolette, 489.
Esclave, 630. V. Marchand.
Escourgée, 438.
Escroc, 90.
Escroquerie, 390.
Espalmer, 382.
Espèce, 112.
Espiègle, 137.
Esprit (d'un) lourd, 45. D'un — pesant, 206. — lent, 206. — endormi, 237. D'un petit —, 366. — épais, 420. Esprits follets, 550. Devenir d'un — fâcheux, 716. V. Profond.
Esquif, 524.
Esquinancie, 566.
Esquisse, 585.
Esquiver (s'), 355.
Essecutore, 134. Ital.
Essieu, 617.
Essuie-mains, 463.
Essuyer, 158, 579.
Estampe, 622.
Estimé, 38. Estime, V. Profond.
Estivaux, 549.
Estropié, 159, 164, 611.
Esturgeon, 501.
Étable, 59.
Étage (maison d'un seul), 327.
Étaler (s'), 605.
Étamer, Étamés, 76.
Étang, 626.
État de garçon, 116. Être en —, 119.
Étayer, 540.
Été, 200.
Éteindre, 491. Éteint, 492.
Étendre, 99, 418. — ses ailes, 659.
*Éthique, 623. *Éthiquette, 622, 623.
Étincelle, 533.
Étiquette, 622.
Étoiles tombantes, 695.
Étonner (s'), 168, 379. Étonnement. 167.
Étoupe, 551.
Étourdir, 518. Étourdi, 40.
Étourneau, 699. Gris —, 699.
Étrange, 556. Étranger, 556.
Étrennes, 216.
Étrier, 543.
Étriller, 365, 602. Étrille, 365.
Étudier, 535. Étude, 87, 536. Étudiant, 536.
Étui, 551.
Étuver, 282. Étuve, 281, 282.
Euzomon, 481. Lat.
Évader (s'), 355.

Évalué, 38.
Évanouissement (revenir de l'), 573.
Évaporer (s'), 355, 713.
Évêché, 266.
Éveillé, 137.
Éventail, 478.
Exacteur, Exaction, 411.
Exalter, 315.
Exanthème, 80.
Exaspérer, 124.
Excédé (être) de fatigue, 28, 32. — de travail, 385.
Excepté, 394.
Excommunier, 127.
Excubiæ, 356. Lat.
Excubo, 356. Lat.
Exculcæ, 250. Lat.
Exculcator, 250. Lat.
Exécuteur, 134.
Executor, 134. Lat.
Exemple, 129, 460. V. Donner. Exemple (par), 294.
Exemplum, 129. Lat.
Exempter (s'), 117.
Exhæredem facio, 29. Lat.
Exhalaison, 712.
Exhaler, 713. S'—, 713. — sa colère, 355.
Exister, 139.
Expatrier (s'), 358. Expatrié, 31.
Expliquer, 128. S' —, 136, Être expliqué, 128.
Exprès, 126, 128.
Expression, 333.
Ex-prêtre, 31.
Exprimer, 158, 556. S' —, 136.
Extension, 548.
Extérieur (d'un bel), 464.
Extraneus, 556. Lat.
Extravaguer, 9.
Extrémité, 178. — de la plante du pied, 7.

F.

Fabrique, 135. Fabriqué (nouvellement), 198.
Facendare, 444. Ital.
Facere. Faccia Iddio! 24. Ital.
Fâcher, 4. Se —, 686. Être fâché, 686. Fâcheux, 107.
Fackel, 634. Allem.
Facula, 634, 635. Lat.
Facultates, 454. Lat.
Fæcula, *Fæx*, 39. Lat.
Fagot, 634.
Faible, 491.
Faim (être tourmenté par la), 292. V. Mourir.
Faire. Dieu le fasse! 24. — fond, 718.
Faisan, 642. — de mer, 481.
Faisceau, 634.
Fait (nouvellement), 198.
Faîte, 245.
Falbala, 441.
Famée (mal), 580.
Famiglio, 636. Ital.

Familièrement, 169.
Famulus, 636. Lat.
Fanaticus, 122. Lat.
Fanatiques, 122.
Fanetto, 637. Ital.
Fanfaron, 639.
Fange, 283, 723.
Fantesca, 636. Ital.
Fanum, 122. Lat.
Far, 688. Lat.
Fard, 659. Farder, 465. Se —, 389.
Farina ex vinaceis, 450. Lat.
Farine. V. Fleur et Colle.
Farro, 688. Ital.
Fascia, 634, 640. *Parva* —, 321. Lat.
Fasciculum, *Fasciculus*, 634. Lat.
Fasciner, 51, 79, 367.
Fasciola, 634. Lat.
Fascis, 634. Lat.
Fasioli, *Fasiolia*, 295. Lat.
Fatidicus, 122. Lat.
Fatigue. V. Excédé. Fatigant, 216.
Fat impertinent, 363.
Faubourg, 388.
Faufiler, 389, 390.
Faussaire, 435.
Faute, 276. — de blé, 36. Fautif, 275.
Fauvette, 421, 450.
Fax, 635. Lat.
Fécond (être), 79.
Fécule, 39.
Féliciter, 303.
Fêlure, Fêlé, 471. Être —, 471.
Femme exerçant la médecine, 182.
Fendre, 585.
Fenêtre, 181, 386, 533.
Fenouil, 307.
Fente, 471.
Fenugrec, 331.
Féodaux. V. Seigneurs.
Fermer, 583. — les yeux, 624.
Fermier, 15, 16.
Ferrer un cheval, 418. Fer de cheval, 418.
Ferveur, 154.
Fesses, 269.
Festin, 633.
Fête (la) -Dieu, 109.
Fétu, 473.
Feu, 187, 302, 469, 610, — Saint-Elme, 376, 503. — de joie, 637. V. Prendre.
Feuille, 93, 99, 417, 657. Feuilles pinnées, 391. Feuillée, 658.
Feutres, Feutrés, Feutrier, 428.
Fèves, 248, 359, 384.
Fez (royaume de), 646.
Fi! 455.
Fiasco, 650. Ital.
Fibra, 684. Lat.
Fibre, 185, 684. Fibrille, 185.

Ficedula, 452. Lat.
Ficher, 541.
Fichu, 550.
Ficus. V. *Alcyonium*.
Fiente, 255. — de bœuf, 59. — de cheval, 189.
Fièvre, 154, 227, 272. Exaspération de la —, 104. — maligne, 717.
Fifre, 576. Jouer du —, 576.
Figue de mer, 664. Figues (premières), 466.
Figure, 434.
Fil, 280. Du — écru, 18. — d'or, 577, 692.
Filament, 185, 684. Filamenteux, 185.
Filet, 21, 384, 438. Petit — pour prendre les perdrix, 272.
Filière, 578.
Fille (cesser d'être). V. Quitter. — de joie, 529.
Filleul, Filleule, 11.
Filou, 90.
Fils de Satan, 534. — adoptif, 704.
Fines herbes, 340.
Finir mal, 208.
Fiorino, 653. Ital.
Firmo, 583. Lat.
Fiscus, 535. Lat.
Fissuræ, 559. Lat.
Fixer ses regards sur quelque objet, 22.
Flacon, 650.
Flageller, 61, 656.
Flagellum, 656. Lat.
Flambeau, 635.
Flanc, 274, 432.
Flanke, 274. Allem.
Flasca, 650, 651. Lat.
Fléau, 544.
Fléchir, 108, 544.
Fleur, 453, 653. — de lis, 653. — de farine, 396, 434. Fleurir, 724.
Flexible, 297.
Flocon de laine, 259, 519.
Flomis fruticosa, 652. Lat.
Florin, 653.
Floris species, 476. Lat.
Flos, 653. Lat.
Flotte, 441.
Fluet, 286.
Flûte traversière, 209, 210, 378.
Flux de ventre, 232.
Foculus, 664. Lat.
Fœtor, 683. Lat.
Foie, 164.
Foin, 357.
Fois, 56, 655, 714. Une —, 655. A la —, 716. A fois de corps. V. Prendre.
Folle. V. Vieille.
Fomenter, 155. Fomentation, 155.
Foncé. V. Couleur.
Fond, 718. Aller au —, 58. Ne pouvoir faire — sur sa parole, 718. Fonder, 262,

718. Fondement, 718. Fonds, 629.
Fondatore, 262. Ital.
Fondre, 525.
Forasiepe, 307. Ital.
Forcé, 164. V. Enlever.
Forda, 655, 656. Lat.
Forêt, 293, 591.
Forfait. V. Travailler.
Forficules, 698.
Forger, 434. Forgeron, 670.
Forme (pour la), 294.
Fornello, 281. Ital.
Fors, 645. Lat.
Forteresse, 107, 181.
Fortune, 325, 645.
Fortuit, 624.
Fosse au pied des arbres, 99.
Fossé, 611.
Fou, 152. V. Rendre.
Fouace, 706.
Foudre, 37.
Fouet, 559, 656. Fouetter, 656.
Fougère, 377, 659, 672.
Fouille, 322. Fouiller, 669.
Fouine, 38.
Fouir, 669.
Fouler, 402, 427. — la vendange, 402. Être foulé, 428. Foulon, 588.
Fourber, 454.
Fourche, 101. — à trois dents, ou pointes, 178. Fourchette, 395.
Fourmi, 343. Grosse —, 344 Fourmilière, 343. Fourmiller, 344.
Fourneau, 281.
Fourniture de vivres, 587.
Fourrage vert, 85.
Fourreau, 270, 646.
Fourvoyer, 395.
Fovea, 697. Lat.
Foyer, 187.
Fraga, 657. — *terrestria*, 657. Lat.
Fragole, 657. Ital.
Frais, 349.
Fraise, 249, 657, 671, 673. Fraisier, 249.
Franchise, 116.
Francolin, 289.
Frange, 259, 441.
Frapper, 50, 262, 481. — de la corne, 254. — à la porte, 259. Frappeur, 263.
Fratta, 611. Ital.
Fraus, 597. Lat.
Fravole, 657. Ital.
Frayeur, 654.
Frémir, 658.
Fréquenter, 526.
Friable, 179.
Friandises, 81.
Frise, 89.
Friser, 226.
Froid, 154, 259. Froide, 154.
Fromage de crême, — à la crême, 19. V. Éclisse et Râpe.

Froment, 502, 538.
Froncer, 482. Froncis, 482.
Frondeurs, 422.
Frons, 657. Lat.
Front (qui a un) d'airain, 670.
Frosch, 659. Allem.
Fruits (les) de la terre, 79.
Fugitif, 646.
Fuina, 38. Ital.
Fuit, 302. Lat.
Fuite, 355.
Fumée, 712.
Fumeterre, 217.
Fumier, 41, 67. — du cheval, 189.
Funérailles, 169.
Fungo, 656. Ital.
Fuoco, 610. Ital.
Furet, 38.
Furetto, 38. Ital.
Fuscina, 101. Lat.
Fuseau, 481, 724. Fusée, 481.
Fustiger, 482.
Fustuarius, 656. Lat.
Fuyard, 646.

G.

Gaban, 295.
Gabbano, 295. Ital.
Gage, 495, 628. Gager, 49, 573.
Gai, 581.
Gaillet accrochant, 239.
Galant, 649.
Galéace, Galère, Galérien, 74.
Galerie, 96.
Galet, 619.
Galion, 74.
Galoche, 600.
Gamba, 247. Ital.
Gambiller, 537.
Gammus, 437. Lat.
Gangavo, 72. Ital.
Ganglion, 72.
Ganse, 77.
Garance, 476.
Garantir, 583.
Garçon, 116, 473.
Garde (prendre). V. Prendre.
Garder, 659. Se —, 660. Garde-forêts, 9. — vigne, 104. — impériale, 387. — feu, 389. — robe, 387, 585.
Garretto, 20. Ital.
Gastaldo, 15. Ital.
Gâteau de miel, 19, 231.
Gauchement, Gaucherie, 14.
Gausape. V. *Penula*.
Gaz, 712.
Gazouiller, 237.
Ghianduccia, 80. Ital.
Geler (se), 379. Gelée, 379, 612.
Gemse, 557. Allem.
Gencive, 477.
Général, 496.
Genick, 158. Allem.

Génies, 549. Bons —, 549. Mauvais —, 549.
Génisse, 219.
Genius, 549. Lat.
Genoux, 241.
Gerçure, 563.
Germandrée officinale, 671.
Gérit, 352.
Geschlecht, 511. Allem.
Gesse cultivée, 276.
Gibbus, 158. Lat.
Gibet, 78.
Gingembre, 157.
Gipsy, 38. Angl.
Girafe, 159.
Giulab. V. Julep.
Giulia, 246. Ital.
Glacer, 379. Se —, 379.
Gladium, 531. Lat.
Glaïeul, 531.
Glandule, 80.
Glanus, 625. Lat.
Glis, 116. Lat.
Globe (le) de l'œil, 56.
Glorifier (se), 315.
Glose interlinéaire, 704.
Glousser, 201, 236.
Glouton, 610, 632. Gloutonnerie, 292.
Gluau, Tendre des gluaux, 185. Glu, 185. Gluant, 185.
Gnafales, 5.
Gnaphalium leontopodium, 5. Lat.
Gobbo, 158. Ital.
Goffo, 23. Ital.
Gola, 35. Ital.
Gold, 158. Allem.
Gomène, 382.
Gomme, 94, 240. — de genévrier, 53. — adragant, 608.
Gond, 71, 72, 181.
Gorge, 69.
Gorgoglio, 68. Ital.
Gosier, 63, 595.
Goudron, 233.
Gouet colocase, 240.
Gouffres, 679.
Goujon, 292.
Goulument, 35.
Gourde, 650.
Gourmander, 44.
Gousse d'ail, 509. Gousses, 466.
Goutte, 541, 542. Je n'y vois —, 542.
Gouvernail, 96. Barre du —, 96.
Gouverneur, 101. Gouverné, 266.
Grâces (rendre), 148.
Grain, 237, 247, 395, 533, 538. — de raisin, 486.
Gramen edere, 86. Lat.
Gramme, 85.
Grandir, 314.
Grano, 537. Ital.
Grappe, 11. Grappillon, 11, 12, 32.
Grappolone, 11. Ital.

Gras, 305, 490. Grasset, 305.
Grasso del vino, 39. Ital.
Gratis, 108, 109. Gratuitement, 108.
Gravier, 291.
Greffer, 4, 92, 111. Greffe, 92.
Grelots, 268.
Grellus. V. *Grillus*.
Grenade, 304, 480. Grenadier, 479-480.
Griffon, 90.
Griller, 227, 658. Grillé, 190. Grille, 190.
Grillo, 89. Ital.
Grillon, 89.
Grillus, ou *Grellus*, 89. Lat.
Grincer, 615.
Griotte, 54.
Gris (qui a les cheveux), 699. Devenir —, 699.
Griser (se), 256. Grisé, 256.
Grogner, 84, 626. Grognement, 84, 626.
Grossier, 153.
Grossolano, 152. Ital.
Gruau de froment, 439.
Grue (crier comme la), 87.
Grumeler (se), 178. Grumeleux, 179. Grumeau, 178.
Grunnitus, 84. *Grunnio*, 84. Lat.
Grupes, 90. Lat.
Gruunt, 87. Lat.
Gryllus, 89. Lat. — *cristatus*, 254. Lat.
Gryphus, 90. Lat.
Gryps, 90. Lat.
Gubernium, 266. Lat.
Guède, 400.
Guêpe, 93. V. Petite. Guêpier, 258, 319.
Guérir un aveugle, 358.
Guêtres, 549, 595.
Guetter, 587.
Gui, 185.
Guimauve, 94.
Gumena, 382. Ital.
Gurgulio, 68. Lat.
Gypse, 91, 524.

H.

Habiller (s'), 43. Habit, 130.
Hache, 37, 595.
Hafen, 1, 666. Allem.
Haie, 611.
Hâlé, 163. Être —, 425.
Haleine, 683, 712. — puante, 683.
Haleter, 284.
Hameau, 156, 326.
Hampe, 227.
Hamster, 449.
Hanche, 20, 21, 544.
Hangar, 25.
Hanneton, 157, 692.
Hanter, 526.
Haras, 573.
Hardiment, 169.
Haricots, 295, 384.

Harmale. V. Rue.
Hâtif, 152.
Hâvre, 1, 666.
Havresac, 587.
Hélas! 707.
Hémorrhoïdes internes, — externes, — sèches, — borgnes, 138.
Herba, 340. Lat.
Herbe, 340, 631. — saint-Jean, 459. Herbes potagères, 660. — fines, 340; 660.
Hérisser, 658. Se —, 658.
Hermine, 447.
Herse, 68, 613. Herser, 68, 267.
Hésychaste, 165.
Hêtre, 369.
Heureux, 303. Rendre —, 303.
Heurter, 263. — contre, 513. Se —, 513.
Hexagone, 236.
Hiatus, 678.
Hièble, 673.
Hier, 151, 152. D' —, 152.
Hirondelle, 679.
Historiette, 101.
Holcus spicatus, 720. Lat.
Homme réfléchi. V. Réfléchir. — indigne. V. Indigne. — de Dieu, 172. Un — de rien, 377. — de lettres, 535. Hommasse (femme), 17.
Honneur (faites-moi l') de venir chez moi, 371.
Honoraire, 24. L' — du maître, 99.
Hoquet, 235.
Horminum. V. *Salvia*.
Hormis, 394.
Horreur, 658.
Hospice, 194.
Hospitio, 194. Ital.
Hotte, 638.
Houblon, 689.
Hougue, ou Houque à épi, 720.
Houx, 476.
Huche, 26.
Huilier, 486.
Humeur, 184. Avoir de l'—, 107. D'une fâcheuse —, 108. D'une — douce, 213.
Humide, 331.
Humidité, 184, 625. Pourri par l' —, 331.
Humilié, 154.
Humulus, 689. Lat.
Humus, *Humo*, *Humi*, 672. Lat.
Huppe, 514. Huppée. V. Alouette.
Hyène, 624.
Hypericum perforatum, 459. Lat.
Hyssope, 631.

I.

Ibisch, 94. Allem.

Ignis esca, 631. Lat.
Ignorer (ne pas), 275.
Illusion, 701.
Illustrer (s'), 281.
Image, 434, 622, 677.
Imaginer, 572. S'—, 508.
Imbécile, 165.
Immeubles. V. Biens.
Immiscer (s'), 11.
Immortelle, 541.
Impaires, 329, 391.
Impertinent. V. Fat.
Impitoyablement, 31.
Implicitement, 572.
Impossible, 56. Il est—, 57.
Imposteur, 132.
Impudent, 581.
Inappréciable, 38.
Inceste, 526.
Incliner, 234. S'—, 234, 564. Incliné, 461.
Incommode, 2. Incommoder, 46, 49.
Incontestablement, 323.
Incube, 47.
Incubus, 47, 49. Lat.
Incurvo, 611. Ital.
Indigne (homme), 12.
Indigo, 476.
Indissoluble! (que votre union soit), 41.
Indolence, 9.
Inespérément, 394.
Inexorable, 108.
firmerie, 35.
Inflexible, 36, 108.
Infortuné, 46, 207.
Ingénier (s'), 508.
Inhonoré, 38.
Inimitié, 718.
Inondation, 349, 440. Inonder, 439.
Inséparablement, 41.
Insinuant (en), 432. Insinuer, 260.
Insolent, 461. Faire l'—, 272.
Instance, 123.
Instiller, 123.
Instrument de musique, 496. Instrumens, 572.
Insouciance, 9.
Insu (à l'), 260.
Insupportable, 495.
Intempestif, 395.
Intention (avoir l'), 44.
Intentione (*cativa*), 135. Ital.
Intéresser, 118, 464. En quoi cela m'intéresse-t-il? 118. Cela ne m'intéresse point, 118. Intéressé, 183. Intérêt, 217.
Intestins, 110, 121.
Interpréter, 136.
Interrompre, 29.
Intrigant, 409. Intriguer, 444.
Introversione, 139. Ital.
Intubus, 426. Lat.
Intussusception, 140.

Intybus, 426. Lat.
Inutile (il m'est), 118.
Inventer, 164, 434. Invention, 145.
Investiture, 118.
Inviter, 216.
Irréfléchi, 580.
Irrito, *Irritatio*, 3. *Irritator*, 4. Lat.
Issue (l') d'un procès, 113. Être —, 256.

J.

Jachérer, 198.
Jaillir, 10, 601.
Jais, ou Jaïet, 71.
Jalousie, 156, 545.
Jambe, 218, 247.
Jarret, 20, 21. V. Couper.
Jasmin, 80. V. Pommade.
Jaspe, 181.
Jaunisse, 165.
Javelot, 281.
Jet d'eau, 10.
Jeter du haut en bas, 354. Se —, 354.
Jeu des échecs, 590.—des cartes, 590. V. Quille.
Jeune fille, 242.
Joannis Kraut, 459. Allem.
Joindre, 160, 161.
Jonc, 66, 218, 502, 714.
Jongleur, 395.
Jouer, 381. — du fifre, 594.
Joueur d'instrumens, 496. —de gobelets, 701.
Joues, 269.
Joug, 160.
Jouir, 668.
Jour, 455. Le même —, 19. Il est —, 362. Tous les —, 163. Journée (passer toute la), 362.
Joyeux, 581.
Juge spécial, 183. Jugement, 257.
Jugo, 160. Lat.
Julep, 153.
Julienne, 246.
Jument, 48, 655.—de nuit, 48.
Jungo, 160. Lat.
Jus, 301.
Juste (ce qui est), convenable, raisonnable, 370.

K.

Käfer, 226. Allem.
Ketschke, 227. Hongr.
Kitze, 227. Allem.
Klingen, 612. Allem.

L.

Là (de), 26. V. Endroit.
Laborieux, 216, 217.
Laboureur, 8, 167, 679. Labourer, 8, 16.
Lacerta, 277. Lat.
Lacet, 378.

Lâcher, 126.
Lacken, 80. Allem.
Lacque, 477.
Lacs, 586. Tendre des —, 636.
Lacune, 348.
Lacus, 626. Lat.
Laine, 368, 519. V. Flocon et Pelote.
Laisser, 39, 126. — croître la barbe, 39. — aller, 126. — échapper, 126. Se —, 29.
Lait (du) frais, 110.
Laitue sauvage, 426.
Lambeau, 472.
Lame, 417.
Lamentation, 176.
Lamie, 278.
Laminer, 279.
Lampourde, 239.
Lamproie, 418.
Lance, 281. Bout de la —, 553.
Lancea, 281. Lat.
Langes, 640.
Langue, 76. Avoir un mot sur le bout de la —, 81, 612. Avoir une mauvaise —, 81. Avoir bien de la —, 81. Coup de —, 83. Avoir une — de serpent, ou de vipère, 83. — affilée, 458. dorée, 694.
Langue de bœuf, 512. — de serpent. V. Ophioglosse.
Languette, ou aiguille d'une balance, 82.
Lanke, 274. Allem
Lanterne, 213.
Laper, 628.
Lapin, 273.
Lapis cyaneus, ou *Lazuli*, 275. — *specularis*, 532. Lat.
Laquais, 80.
Lascive (femme), 78. Lascivement (se comporter), 77-78.
Latrines, 585.
Lattes, 419.
Lauréat, 91.
Laurier (baie de), 91.—rose, 480.
Lavoir, 296.
Lazagnes, 274.
Lazaret, 274.
Lazulus. V. *Lapis*.
Lebes, 470. Lat.
Lécher, 571, 715.
Léger, 1, 580. Légèreté, 114.
Légumes, 660.
Lenteur, 34.
Lentiginosus, 635. Lat.
Leontopodium, 5. Lat.
Lepada, 418.
Lepidium sativum, 288. Lat.
Lepus, *oris*, 273. Lat.
Lésine, 584.
Leste, 297.
Lettre, 84. Lettres monitoires, 123. Lettré, 535.

Leurrer, 74, 75.
Lever (se) par politesse, ou par respect, 462. Levée, 394.
Lézard, 277, 488, 566.— de mer, 277. — gecko, 488, 491.
Libéralité, Libéral, 116.
Liberté, 116. Fête de la —, 117.
Libitina, 168. Lat.
Lice, 293.
Licitation, 628.
Licium, 293. Lat.
Lie du vin. V. Crasse.
Lieu, 605. En ce — là, 39.
Lièvre, 273. V. Peureux.
Ligne, 209.
Lignée, 493.
Ligula, 321. Lat.
Lilas, 402.
Lilium, 402. — *convallium*, 10. Lat.
Lima, 292. Lat.
Lime, 292, 478, 663. Limer, Limaille, 478.
Limites, 542.
Limphaticus, 122. Lat.
Lin crû, 552. V. Tissu.
Lingot, 300.
Linotte, 637.
Linteau, 22.
Liquéfier, 18.
Lis, 402.
Liseron, 411, 527.
Lisière, 500.
Lit de feuillages, 60.
Litharge, 337.
Lithontriptiques, 602.
Litière, 636.
Litigieux, 132.
Livide, 304. Devenir —, 304. Lividité, 317.
Livre, 293.
Livrer (se) à, 423.
Livret, 460.
Lizza, 293. Ital.
Loch, 166.
Lodola capellata, 514. Lat.
Loir, 116.
Loisir (avoir du) à, 143.
Lombes, 159.
Long, Longuet, 305. De son —, 306.
Longe, 493.
Loquet, 308.
Loquette, 608.
Loriot, 505, 682.
Lorum, 160. Lat.
Louche, 174, 554.
Loup, Louve, 296, 297.
Luette, 82.
Luire, 284.
Lumière, 644. Lumineux, 665.
Lune, 76, 644. Clair de —, 644. Pleine —, 76.
Lunettes, 532.
Lupa, 296. Lat.
Luppolo, 689. Ital.
Lupus, 296. — *salictarius*, 689. Lat.

Lustre, 637.
Luxe (s'adonner au), 124.
Luxer, 358.
Luzerne cultivée, 617.
Lycanthrope, Lycanthropie, 211.
Lycantropo, 211. Ital.
Lynx, 297.

M.

Macaroni, 723.
Maccaroni, ou *Macheroni*, 723. Ital.
Machiner, 438.
Macre, 613.
Macula, 304. Lat.
Macule, 304. Maculer, 562.
Magnats, 316. Lat.
Magnifier, 316.
Maigrir, 555. Maigre, 286, 709.
Maille, 598.
Maillot, 640.
Mains (en venir aux), 526.
Maioraca, 416 Lat.
Maïs, 346.
Maître, — d'hôtel, 22, 129, 610. — d'école, 671. Maîtresse, 144.
Majestatis, 195. Lat.
Majeur, 122.
Majordome, 22, 610.
Mal (on ne peut plus), 200. — famé, 201. — de tête, — d'yeux, 446. — teint, 205. — élevé, 206. — aisé, 210, 212. — de mer. V. Éprouver.
Maladie. V. Passer.
Maladroit, 40. Maladroitement, 14.
Malæ, 269. Lat.
Male colorato, 205. Ital.
Malheur, 36. Malheureux, 205, 207.
Mali cotonei, 407. Lat.
Malice, 135.
Maligne (devenir), 717. Malignité, 717.
Malmener, 44.
Malotru, 23.
Malsain, 204.
Malsano, 204. Ital.
Mamelles, 269. Mamelon, 486.
Manche de pelle, 547. — de cognée, 547.
Manches (sans), 239.
Manchot, 259, 611.
Mancus, 159, 611. Lat.
Mandat, 124. Mandataire, 124.
Mandole, 310.
Mandragore, 308.
Mangeuse de chevaux, 17.
Manier, 238.
Manière. De la — que, 197. D'une — funeste, 202. De quelle —, 602. Manières (en diverses), 445.

Par — d'acquit, 294, 367, 623. Manićré, 619.
Manifestement, 443.
Manqué (la récolte a), 36.
Manteau de cheminée, 607.
Manufacture, 572.
Manumission, 678.
Maquereau, 513.
Marais, 66.
Marâtre, 458.
Marbre de Paros, 306.
Marc, 10, 487. — de raisin, 560.
Marchands (corps des). V. Corps. — d'esclaves, 586.
Marcher, 398.
Marches, 506.
Mare, 48. Angl.
Marécage, 348.
Maréchal-ferrant, 418.
Marée descendante, — montante, 15.
Marge, 410.
Margelle (la) d'un puits, 678.
Marguerite, 672.
Mari, 215.
Marin, 167.
Marjolaine, 416.
Marmitte, 200, 470.
Marmor, 436. Lat.
Marque de petite vérole, 54. — aux dents des chevaux, 84.
Marqueterie. V. Ouvrage. Marqueté, 699.
Marrube, 637.
Marrubium, 637. — *peregrinum*, 638. Lat.
Marte zibeline, 488.
Marteau, 585, — d'une porte, 72, 257, 483.
Martinet, 268, 422.
Masque, 464. Masques, 268.
Masse, 564.
Mât, 399.
Matérialiste, 39.
Matériaux, 572.
Matin, 455. V. Crépuscule. Matinée, 62.
Matricaria chamomilla, 675. Lat.
Maudit de Dieu, 171.
Maures, 312.
Mauvais gouvernement, 90, 206. — temps, 200. — cœur, 427. Mauvaise langue, 205. — éducation, 206. — constitution, 206. — foi, 700.
Mauve, 94.
Méchant, 212. Excessivement — id.
Mèche, 507, 551, 641, 650, 652. — de cheveux, 520.
Mécompter (se), 206.
Médaille, 322.
Médecine purgative, 191. Qui exerce la —. V. Femme. — vétérinaire, 261.
Medicago sativa, 617. Lat.
Médical. V. Science.
Medietarius, 16. Lat.

Médisant, 205.
Meilleur, 212.
Mélange d'insectes, 523.
Mele, 269. Ital.
Mêler, 11, 526. Ne point s'en —, 438. — avec, 564.
Meliaco, 53. Ital.
Mélilot, 319.
Melissa grandiflora, 246. Lat.
Mélisse à grandes fleurs, 246.
Melon, Melonnière, 406.
Melopepo, 407. Lat.
Melt (*to*), 525. Angl.
Membrane, 323, 598.
Membre, 323.
Même (de) que, 197.
Mémoire heureuse, 324.
Menace, Menacer, 653.
Ménage, 577.
Mendier, 97, 157. Mendiant, 97, 157, 468.
Méninge, 323.
Mensonges, 700.
Menstrues, 573.
Mente captus, 122. Lat.
Menthe-coq, 246. — aquatique. V. Cresson.
Méprisable, 41.
Mépris, 224. Mépriser, 413.
Mer (homme de), 167. — Noire, ou Pont-Euxin, 447.
Mère, 590. — goutte, 462.
Mériter, 23, 187.
Merlo, 386. Ital.
Messidor, 172.
Mesurer mal, 205.
Métayer, 15, 16.
Métier, 399.
Mets, 113.
Mettre, 28. — sens dessus dessous, 14. — en réserve, 28. — son habit, — la main, 43. — à part, 98. — dehors, 356.
Meule, 69. — courante, 25.
Meurtrières, 604.
Miette, 179, 180. Miettes, 639.
Mille-feuilles, 681.
Millepertuis, 459.
Mina, 273. Ital.
Mince, 287.
Mine (avoir belle), 584.
Miner, 273. Mine, 273.
Menuisier, 288.
Mirer, 218.
Misanthrope, 684.
Misérable, 46. Misérablement, 202.
Miséricorde, 115.
Misitra, ou Mistra (ville de), 334.
Mite, 318. — de farine, 70. — domestique, 70.
Mitoyen. V. Mur.
Mixtura insectorum, 523. Lat.
Mobilier, 365, 577.
Mocade, 217.
Mode (être à la), 580.

Modèle, 129.
Modérer (se), 581.
Modes, — authentiques, — plagaux, 166.
Moelle, 341.
Moi, 112. — -même, 25.
Moine, 212, 213. Moines, 336.
Moineau, 536.
Moisir (se), 297.
Moissonneur, 172.
Moiteur, 184.
Mola, 70. Lat.
Mollet (le), 21.
Mollio, 334. Lat.
Moment (du) que, 142. Épier le —, 200.
Momie, V. Mumie.
Monachi. V. *Caloïeri*.
Monde, 245.
Mondezzajo, 67. Ital.
Monile, 309. Lat.
Monnaie, 287.
Monstre, 388.
Montagne, 59. V. Croupe. Montagnard, 59.
Monter, 80. — à cheval, 189.
Montrer la corde, 548.
Moquer (se), 334. Moqueur, 334.
Morceau de bois, 552.
Morceler, 287.
Morchia, 10. Ital.
Morelle noire, 560.
Mores, 312, 346.
Morgen, 591. Allem.
Moricaud, 313.
Morose, 108.
Mors, 190.
Morso, 190. Ital.
Mort, 169. — -né, 174.
Mortaise, 237. A tenon et —, 238.
Mortier, 182.
Mos, 98. Lat.
Mosaïque, 337, 701. V. Ouvrage, et Peindre. Mosaïste, 701.
Moscolo, 533. Ital.
Mot (glisser un), Dire à demi —, 677. Sans — dire, 214.
Motarium, 299. Lat.
Moteur, 232.
Motte, 68. — de terre, 299, 300.
Moucher (se), 530. Mouchettes, 698.
Mouflon, 338.
Mouiller, 64, 334.
Moules, 447. Espèce de —, 680.
Moulin, 318. — à bras, 348. — à eau, 348. — à vent, 349.
Mourir, 12, 692. Je veux —, 113. — de soif, — de faim, 704.
Mousse, 533. — de Corse, 426.
Mousselines, 494.
Moût-cuit, 77, 181.

Moutarde, 500.
Mouvoir, 232.
Moyen, 266.
Mugir, 331.
Muguet, 10, 672. — à plusieurs fleurs, 442. — à larges feuilles, 442. — de mai, 672.
Mulet nain, 338.
Muletto nano, 338. Ital.
Multiforme, 445.
Multiplier, 65.
Mumie, ou Momie, 335.
Municeps, 95. Lat.
Municipale (ville). V. Citoyen.
Municipalis, 442. Lat.
Municipalité, 441. Municipal. V. Arrondissement.
Municipium, *Municipia*, 441, 442. Lat.
Munitionnaire, 463.
Muraille de pierres sèches, 356.
Murène, 337.
Mûres, 52.
Mur mitoyen, 568.
Murtaseng, 337.
Musc, 331.
Muscles, 447.
Muselière, 666.
Musivum, 701, 702. Lat.
Mustela silvestris, 38. Lat.
Mus typhlus, 583. Lat.
Mutilé, 159, 164, 239, 611.
Mutilus, 159, 611. Lat.
Mylacon, *Mylicon*, *Myliscon*, 70. Lat.
Myrmécie, 343.
Myrrhe, 527.

N.

Nacelle, 347.
Nævus, 635. Lat.
Nager, 438. Nageur, 240. Nage (à la), 240.
Nain, 501.
Naître. Né et élevé, 79.
Narine, 216, 331, 663.
Narrare cœpit, 78. Lat.
Narration, 100.
Narrer, 128.
Nasillard, Nasillarde, 331.
Nasse, 235, 268.
Natation, 240.
Nates, 269. Lat.
Nation, 82. Qui n'est pas de la —, ou du pays, 361.
Nativité, 79.
Natre, 284.
Natura, 662. Lat.
Nature, 662.
Naturellement, 661.
Navette, 604.
Navicula, 347. Lat.
Naviguer, 438.
Navire, 1.
Ne, 94.
Néanmoins, 199.
Nebulo, 90. Lat.

Négligé, 26.
Nègres, 312.
Nenia, 346. Lat.
Néréides, 211.
Nerf de bœuf, 59.
Nerprun des teinturiers, 382.
Nervures, 406.
Nettoyer, 98, 191.
Neuf (de), 198.
Neveu, 102.
Nez (avoir toujours le) sur quelque chose, 495. Qui a un — aquilin, 500.
Nichet, 462.
Nielle, 71, 287, 577.
Nigella, 577. — *sativa*, 287. Lat.
Nightmare, 48. Angl.
Nitre, 384.
Niveau, 9. De —, 186. Mettre de —, 186. Niveler, 9, 186. Niveleur, 9.
Nodo di Salomone, 405. Ital.
Noël, 79.
Nœud de Salomon, 405.
Noga, ou Nuga, 399.
Noir, 312. — de fumée, 217. Devenir —, 313. Noirâtre, 313. Noirceur, 313. Noircir, Noirci, 313.
Nombre (égal en), 186.
Nonchalance, 9.
Notable (personne), 495.
Nouer l'aiguillette, 95.
Nourrir, 568, 612. Nourri délicatement, 25. Nourrisson, 175.
Nouvelle mariée. V. l'Épouse. — lune, 79. Une — court, 613. Nouvellement puisé, 349.
Noyer, 474.
Nuga. V. Noga.
Nuit (il se fait), 338, 517. — claire et sereine, 366.
Nul, ou qui n'importe en rien, 376. Nullité (de parfaite), 121.
Nuque, 158, 492, 616.
Nyctalopie, 373.

O.

Obliger, 103. Obligé, 123. Obligation, 368.
Oblique, 433.
Obscur, 167. Obscurité, 517. Obscurcir, 168, 517. Obscurci, 167.
Observare (*festum*), 103. Lat.
Observer, 575. — une fête, 103.
Occasion (épier l'), 200.
Occipito-axoïdienne, 617.
Occiput, 21, 369.
Occuper (s') à, 143. Occupation, 107.
Ochre, 365.
Ocimum. V. *Ocymum*.
Ocinum. V. *Ocymum*.

Ocymum, Ocimum, Ocinum, 86.
Odeur (contracter une mauvaise), 66.
OEil, 42. V. Coup et Globe.
OEuf couvi, 244. Des — à la coque, 485.
OEuvre, 135.
Offa, 644. Lat.
Offella, 644. Lat.
Offenser, 46.
Office, 647. Qui assiste journellement à l'—, 647.
Officina fabrilis, 135. Lat.
Offrir (s'), 464.
Offusquer, 168, 517.
Oïme, 707. Ital.
Oiseau, 372, 373, 560. Oiseleur, 185, 453.
Oison, 680.
Olivier sauvage, 4. — non greffé, 4.
Olla, 470. Lat.
Ombrager, 510.
Oncle du côté paternel, 402.
Onglée, 369.
Opera, 135. Ital.
Opérer, 121. Le purgatif n'a pas opéré, 121. Nouvellement opéré, 198.
Ophioglosse, ou langue de serpent, 377.
Ophioglossum, 377. Lat.
Opiniâtre, 45, 107.
Opprimer, 434.
Opus, 18. — *tesselatum*, 564. Lat.
Or (d'), 694. Âge —, 694.
Orage, 215.
Oratoire, 143.
Orca, 371. Lat.
Orcyn, 366.
Ordonner, 371.
Ordre, 171.
Ordure, 486. — entrée dans l'œil, 594. Ordurier, 67.
Oreille, 578. — de lièvre, 61. Oreiller, 463. Oreillettes (les) du cœur, 661.
Orfèvre, 102, 695. Orfévrerie, 694.
Organsin, 19, 370.
Orge mondé, — perlé, 90. V. Décoction. Orgeat, 688.
Origan, 1.
Orior, 50. Lat.
Oripeau, 417.
Orme, 659.
Ormin, 372.
Ornamenta aurea feminarum, 81. Lat.
Ornemens d'or des femmes, 81.
Orphelin de père et de mère, 383.
Orpiment, 489, 577.
Orque, ou Épaulard, 371.
Ortie, 258, 364, 596. — de mer, 238.
Orzata, 688. Ital.

Os (l') de la jambe, 247. — tibia, 247.
Oseille, 369.
Oser (n'), 581.
Osso (l') *de la gamba*, 247. Ital.
Ottona, 656. Ital.
Oubli, 276. Oublier, 275, 362.
Ouïe (avoir l') dure, 45, 200-201.
Ouïes, 532.
Ouragan, 196, 503, 558, 715.
Ourdir, 437.
Ourse (la petite), 618.
Oursins. V. Pointes.
Où (d'), 31.
Outils, 572.
Outre, 413.
Ouvrage, 135. —— de marqueterie, ou de mosaïque, 564, 701.
Ouvrir, 19. S' ——, 20. Ouvert, 20.

P.

Pacte, 16.
Pactum, 16. Lat.
Pæonia, 703. Lat.
Page, 220.
Pagre, 632.
Paillasse, 41.
Paille, 40, 521.
Pain de pourceau, 273.
Pair (en nombre), 159. Jouer à —— ou non, 159.
Paire, 156.
Pal, 484, 530, 540.
Palanque, Palanquin, 636.
Pâle, 681.
Palissade, 530, 611, 636.
Palmo, 382. Lat.
Palper, 397.
Palus, 484. Lat.
Pâmer (se), 366.
Pampinus, 553.
Panais, 501.
Panaris, 209, 408.
Panier, 269, 534. —— à chauffer ou à sécher du linge, 213.
Pans, 218.
Panser, 365, 602.
Papier brouillard, 562.
Papilio, 384. Lat.
Papillon, 384, 419.
Pappules de Crète, 384.
Pappus, 515. Lat.
Papyrus, 364.
Paquet, 339.
Pâques, 401.
Parallèlement, 570.
Paraphernaux, 130, 389.
Parasite, 390.
Parce que, 133, 374.
Pardonner, 565. Pardonnable, 563.
Pareggiare, 394.
Parfumeurs, 417.
Parier, 43, 573. — sa tête à couper, 43.

Pariétaire, 117, 452.
Parler, 277. — de, 97. Parlons d'autre chose, 293. Un beau —, 458. Parleur, 278.
Paroles artificieuses, ou captieuses, 236.
Paros. V. Marbre.
Pars, 130. Lat.
Part, 130. D'autre —, 25.
Particulier, 182. Particulièrement, 225.
Partie naturelle de l'homme, 490. Parties naturelles, 661. Aux quatre — du monde, 593.
Partir, 17, 232, 627.
Parure (qui aime la), 550.
Pas (faire un faux), 555.
Passage, 95. Droit de —, 96.
Passager, 408.
Passer, 96, 414. — par la tête, 263. Que votre maladie passe! 408. Passe-temps, 360.
Passerage, 288.
Passion iliaque, 140.
Pastel, 400.
Pastille, 310, 399, 400.
Pastillus, 399. Lat.
Pâte, 399, 400. — de coing, 400. Pâté, 399. Pâtisserie, 399. Pâtissier, 400.
Patelle, 402, 418.
Paternité, 402.
Pâtir, 379.
Patron, 129.
Patrouille, 250.
Paume, 381.
Paupière, 368.
Pause, 542.
Pauvre, 468. Pauvrement, 468.
Pavaner (se), 584.
Paver de cailloux, 292.
Pavillon, 384.
Paxillus, 484. Lat.
Pays, 605. De quel —, 451.
Pazzo, 152. Ital.
Péage, 96.
Peau, 129, 420. — de genisse, ou de veau, 91. — de brebis avec sa laine, 457.
Pëcâïre, 257.
Peccatis (*a*) *servare*, 574. Lat.
Péché, 124, 257. — véniel, 563. Induire au —, 257. Pécher, 257.
Pêcher, 377. — à la ligne, 209.
Pécule, 183.
Pédicule, 229.
Pediculus, 229. Lat.
Pédoncule, 229.
Peindre en mosaïque, 701.
Peine, 45. Se donner la —, 44. Causer de la —, 44. — excessive, 385.
Pélerins, 61.
Pelle. V. Manche.

Pellicule, 598.
Pelote, 68, 246. — de laine, 607-608. Peloton, 105.
Penard (vieux), 448.
Penché, 461.
Pendard, 23.
Pénétrer, 42. Avoir de la pénétration, 42. Pénétrant, 408.
Penser, 44, 84, 98, 351, 572. Pensif, 551, 581.
Pension, 587. — alimentaire, 162, 587. Pensions, 460. Pensionnaire, 266.
Pensum, 18. Lat.
Penula, gausape, 295. Lat.
Pépin, 249. Pépins de raisin, 560. Pépinière, 662.
Percer, 395.
Perche, 540. — pour franchir les ruisseaux, 474.
Perdre, 362. — la mémoire, 362.
Permettre, 100. Permission, 176.
Perroquet, 491.
Perruque, 119.
Persicaire, 626.
Personne, 705.
Perte, 156, 678.
Pesadilla, 47. Espagn.
Pesaruolo, 47. Ital.
Peser, 49, 423. Peson, 45.
Peste, 144, 168, 248, 249.
Pétéchies, 55.
Péter, 25, 450.
Petite vérole, 144, 434.
Petite guêpe, 292.
Petit-lait, 333, 689.
Petit-plantain, 295.
Petits-pois, 248.
Pétrole, 424.
Pettirosso, 421. Ital.
Peu (à) près, 395.
Peuplier, 248. — blanc, 248.
Peur, 654. Faire —, 510. Avoir — de son ombre, 654. Peureux comme un lièvre, 722.
Phago, 632. Lat.
Phalanges, 241.
Pharetra, 251. Lat.
Phengites, 532. Lat.
Philocales, 638. Lat.
Philochares, 638. Lat.
Philtres, 309.
Phlomus, 651. Lat.
Phlyctène, 228.
Phoque, 664.
Pian piano, 3. Ital.
Piantaggine minore, 295. Ital.
Piastre, 158.
Picarel, 525.
Pic-maçon, 502. — vert, 502.
Pièce de drap, 398.
Pié corvino, 5. Ital.
Pied (aller à), 404.
Piége, 378, 419, 509. Dresser un —, 378. Tendre des —, 636.

Pierre, 291. — ponce, 233. — à aiguiser, 292, 632. — à bâtir, 396. — à feu, 469. — de touche, 692. - de forme cubique, 725. Pierres de Judée, 602. Petites — colorées, 701.
Piétiner, 537, 725.
Pietra, 210. Ital.
Pieu, 364, 484, 530. Pieux, 176, 540.
Pigeon, 430. — ramier, 642.
Pignocher, 571. Pignons, 310, 558, 571.
Piler, 551, 552.
Piller, 96.
Pilon, 182.
Pilules, 400.
Pimpinella, 428. Lat.
Pimprenelle, 428.
Pincettes, 311, 469.
Pinson, 533, 657.
Pinus, 310. Lat.
Pioche, 37.
Pipeau, 576.
Pipes à fumer, 402.
Pipio, 430. Lat.
Pique-nique, 394.
Piquer, 485, 553.
Piquette, 95.
Pirate, 446.
Pire, 212.
Pissenlit, 674.
Pisser, 196.
Pistola, Pistolet, 431. Ital.
Pitance, 587.
Pitié, 115.
Pittima, 431. Ital.
Pituite, 283.
Pivoine, 303, 703.
Pivot, 71.
Place (faire), 100, 173. Une — de moine, 194. Placer, 28. — à côté, 385. — bien, 605.
Placentarius, 400. Lat.
Plaga, 436. Lat.
Plage, 436.
Plaindre (se), 463.
Plaine, 186. — entrecoupée de collines, 60.
Plaire, 34. Plût à Dieu que! 24. A Dieu ne plaise! 24, 371. Plût à Dieu! ou Dieu le fasse! 24. Plaît-il? 371. Que vous —? 603.
Plaisanter, 322, 697.
Plaisir, 215. S'adonnér au —, 124.
Planche, 455.
Plantain, 406. — commun, ou grand, 406. — lancéolé, ou petit, 406.
Plat (le) d'une épée, 436.
Pleine. V. Lune.
Pleureuses, 345.
Pleuronectes, 625.
Pleuvoir, 195. Il pleut, 64. — à seaux, 720. Pluie, 195.
Pli, 482. Pliant (un), 194. Plier, 297, 544.

Plonger, 50, 62. Plongeon, 212.
Plumes, 241.
Plumulæ, 454. Lat.
Plus qu'il ne faut, 388. De — 413. — ou moins, 444. Au —, Tout au —, 445.
Poche, ou Pochette, 339.
Poêle, 587.
Poids, 1, 45. Qui se sert de faux —, 161.
Poignard, 387.
Poil, 687. — follet, 205, 713.
Point (à), 199.
Pointe, 178. La — du pied, 7. Pointes d'oursins fossiles, 602.
Pointilleux, 146.
Poisser, 290, 430.
Poissons, 166.
Poitrine (se frapper la), 548.
Pola, 452. Ital.
Poli, 31.
Police, 147.
Polygonum aviculare, 443. — *hydropiper*, 626. Lat.
Polype, 331.
Polypode vulgaire, 444.
Pommade de jasmin, 80.
Pompa, 445. Lat.
Pompe, 446. Pompiers, 32-33.
Poncer, 233.
Pons, 449. Lat.
Pont-Euxin. V. Mer.
Ponton, 449.
Populus alba, *nigra*, *libyca*, 249. Lat.
Porc, 84, 466.
Porcelaine, 465, 466.
Porcelio, 521. Lat.
Porculata, 685. Lat.
Porcus, 685. Lat.
Portamantello, 637. Ital.
Portamondezze, 637. Ital.
Porte, 181, 607. — crénelée, 386.
Porte-balayures, 637.
Porte-manteau, 637, 641.
Porter, 645, 655. Portée (une), 655.
Portier, 181.
Ports (qui a de mauvais), 205.
Portulaca, 685. Lat.
Position commode, ou incommode, 56, 173.
Posséder, 262. Possessions, 260.
Possible, 57, 119.
Poste, 173.
Pot, 251. La fortune du —, 147. — de faïence, 341. — à boire, 348.
Poterium spinosum, 545. Lat.
Potier, 435.
Pou, 229.
Pouce, 7.
Poudre, 244.
Poule, 372. Poulailler, 372.
Pouliot, 620.

Poupée, 254, 351.
Pourpier, 17, 685.
Pourpre, 55.
Pourquoi, 225.
Pourri (sentir le), 684.
Poursuivre, 267.
Pourvoyeur, 129.
Poussier, 685. Poussière, 244, 685.
Poutre, 419, 608.
Pouvoir, 119. N'en — mais, 28. Il se peut, 121. Pour ce qui peut arriver, 121.
Pozzo nel mare, 679. Ital.
Præcox, 53. Lat.
Pragmatiques, 622.
Prairie, 289.
Prasium majus, 637. Lat.
Prébende, 587. Prébendé, 677.
Précaution (par), 121.
Précepte, 100, 124.
Précipiter, 354.
Précoce, 152.
Préfet de police, 147.
Préjudice, 156.
Préméditer, 460.
Prémices, 466.
Prendre feu, 14. — à fois de corps, 321. — sur soi, 414. — avant les autres, 461. — garde, 660.
Près, 498, 568.
Présage, 233.
Prescription, 384.
Présent, 108. A —, 395.
Presle, 443.
Presque, 395.
Presser, 32, 105, 434. Pressoir, 553.
Presto (fà), 121. Ital.
Présumer, 571.
Prêt, 140. Prêter, 100.
Prêtre marié, 245.
Prévenir, 461.
Prie-Dieu, 463.
Prière, 131.
Primeurs, 466.
Primitiæ, 466. Lat.
Principal, 222.
Prise, 271.
Prisonnier (faire), 161.
Privé, 182.
Prix, 130.
Probe, 535.
Procès. V. Issue.
Proche, 498, 568. Tout —, 432. Être des proches, 110.
Proclamer, 24.
Procureur, 87, 124.
Prodigue, 129.
Production des témoins, 385.
Professer, 130. Professeur de médecine, 182. Profession, 130.
Profond, 42, 305. Être —, Esprit —. Sommeil —, Profonde estime, 42, 305. Démesurément —, 9.
Promenade, 410.
Prompt, 140.

Propos, 459. A —, Mal à —, 199, 208.
Proposer (se), 44.
Propre, 400.
Propriétés, 260. Propriétaire, 260. — affermant, 697.
Prorata (au), 185.
Protection, 25.
Provisions de bouche, 162.
Prudence (d'une) consommée, 393.
Prune, 594. La — impériale, — dauphine, 594.
Prurit, 364.
Psiphacia, 703.
Psiphédile, 703.
Psiphelida, 703.
Psoralea bituminosa, 617. Lat.
Ptyade, 659.
Publier, 141.
Puiser, 17.
Puits, 424. V. Margelle.
Pulluler, 65, 454.
Pulullo, 454. Lat.
Punca, ou *Punga*, 339. Lat.
Pur, 191.
Purgatif, 232. V. Opérer, Purger, 191, 232.
Purification, 191. Purifier, 191. Puriste, 191, 192. Purisme, 192. Puritains, 192.
Purulent, 120.
Pus, 120, 135.
Pustule, 249. — de bœuf, 91, 537.
Puteus, 679. Lat.
Putois, 38.
Putor, 683. Lat.
Pyroscaphe, 204.
Pyxis nautica, 166. Lat.

Q.

Quai, 89.
Quartier, 592.
Quaternum, 593. Lat.
Quatre (séparer en), 592.
Que, 374, 603. Quel, 603. Quelle, 603. Quelque chose, 225, 603.
Quenouille, 287, 481. Quenouillée, 507, 519.
Question, 459.
Quête, 157.
Qui, 374, 603. Quiconque, 374.
Quiétisme, Quiétiste, 165.
Quilles (jeu de), 484.
Quintal, 544.
Quittance, 114.
Quitter l'état de fille, 31.
Quoi (avoir de), 119.

R.

Rabot, 382. Raboté, 31.
Rabula, 90. Lat.
Raccommoder, 567.
Racine, 472, 476.
Racloir, 476.
Raconter, 128.
Radeau, 441, 521.
Radix, 472. Lat.

Raffoler (en), 393.
Rafraîchir, 529.
Ragazzo, 473. Ital.
Raia, 478. Ital.
Raide, 546. Raidir, Raidi de froid, 31.
Raie, 478. — molubar, 478.
Raies, 650.
Railler, 322.
Raisin sec, 543. V. Marc et Pépin. Raisiné, 77, 501.
Raison, 294. Sans —, 27. Raisonnable. V. Juste.
Ramager, 237.
Rameau, 472.
Ramer, 252, 278, 579. Rameur, 252.
Ramper, 136, 137, 580. Rampant, 137.
Rapacida, 90. Lat.
Râpe, 365.
Rapine, 288.
Rappeler (se), 19.
Rapula, 90. V. *Rabula*.
Raser, 186.
Rassomigliare, 567. Ital.
Rat, 447. Rat-taupe, 583.
Ration, 587.
Raton, 399.
Raturer, 286.
Raucité, 63.
Rauque, 47.
Rayer, 286. Rayé, 650.
Rayon, 231.
Reatino, 307. Ital.
Rebours (à), 125.
Rebut, 224. Rebutant, 504.
Récent, 349.
Recettes, 182.
Réchaud, 664.
Réchauffoir, 610.
Recherché (être), 535.
Rechigné, 4.
Rechute (avoir, ou faire une), 125.
Récif, 210.
Réciproquement, 570.
Récit, 100.
Récolets, 601.
Récolte. V. Manqué.
Récompense, 130.
Réconcilier, 567.
Récréation, 704.
Rectangle, 186.
Rectum, 270.
Recueillir, 300. — les fruits, 219.
Recuites, 19.
Reculons (à), 14, 125, 369.
Reditus. V. *Facultates*.
Redresser les dents d'une scie, 99.
Réduction, 140.
Réduire, 300.
Réfectoire, 139, 610.
Réfléchir, 12, 98, 125, 572. — mûrement, 98. C'est un homme —, 12.
Reflux, 15.
Refroidir, Se —, 706.
Refuser, 27. Refus, 27.
Régal, 81.

Regalo, 81. Ital.
Regard. V. Fixer. Regarder de travers, 367, 554.
Règle, 90, 476.
Regolo, 307. Ital.
Regula, 90, 476. Lat.
Rejeton, 390. — du cerisier, 671.
Réjouir (se), 668.
Relâche, 15. Prendre quelque —, 15.
Relation, 569.
Relever de maladie, 126.
Relieur, 589.
Religieux, 176.
Rembourser par le travail des avances faites, 355.
Remercier, 148.
Remole. V. Tournant.
Remora, 33. Lat.
Remords, 574, 575, 623. Avoir des —, 623.
Remore, 33.
Remorquer, 485.
Rémouler, 619.
Rempart, 181, 390, 461.
Renâcler, 531.
Renard, 7.
Rencontre, 570, 571.
Rendre tout-à-fait fou, 30. — aveugle, 358.
Renégat, 8.
Renforcer (se), 584.
Renifler, Reniflement, 531.
Renom, 368. Renommée, 124, 368.
Renouée commune, 443.
Renouveler, 198.
Renverser, 14.
Renvoi, 388.
Repaître d'espérances, 100.
Répandre, 695. Répandu spontanément, 329.
Repas funèbre, 301.
Repasser, 223.
Répertoire, 146.
Repo, 137. Lat.
Repos (rester en), 165. Reposer, 12. Ici repose un tel, 13.
Reprendre, 357, 461.
Représenter, 645.
Réprimander, 461.
Réprouvé, 28.
Reptile, 136, 580.
Réputation (avoir une mauvaise), 201.
Résine de thuya, 489.
Respirer, 15.
Resplendissant, 76.
Responsable, 123.
Reste (le), 133. Être de —, 412. Rester, 320, 412.
Résultat, 27.
Ressembler, 393, 567.
Resserrer, 501, 546.
Ressouvenir (se), 19.
Rétablir (se), 414.
Retard, 34. Retarder, 306.
Retenir (se), 581. — par pudeur, 581. Retenue, 581.

Rétif (être), 300.
Retirer, 357. Se —, 17, 580, 667.
Retrancher, 29. Retranchement, 530.
Réunir (se), 570.
Réussir, 36, 370, 591.
Revendeur, 455. Revendeuse, 466.
Re vera, 661. Lat.
Rêveries, 508.
Révolution des années, 267.
Rhubarbe, 484.
Rhumatisme, 474. Sujet au —, 474.
Rhume, 474.
Richard, 628.
Ricin, 522.
Ride, 482.
Riemen, 578. Allem.
Rien du tout, 214. De —, 376.
Rire à gorge déployée, 210. Risée, 224.
Rituels, 622.
Rivage, 386.
Rivaliser, 572.
Rive, 389. Riverains, 389.
Rivière (en guise de), 450. V. Bords.
Riz au lait, 374.
Robe de dessus, 130.
Roc, 210, 396.
Rocca, 210, 481. Ital.
Rocher, 210. Roche, 396.
Rodomont, 640.
Roitelet, 306, 307. — huppé, 307.
Romaine, 160.
Roman, 342.
Romarin, 94, 482.
Rompre la tête, 446, 539.
Ronce, 52.
Rondelle, 679.
Ronger, 223.
Roquette, 481.
Rosa canina, 267. — *centenaria*, 479. Lat.
Roseaux, 241. Lieu plein de —, 209. Faite de —, 209.
Rosée, 712. Couvert de —, 106.
Rosier, 479. Roseraie, 479, 480. Rose, 480. — à cent feuilles, 479. V. Eau.
Rosmarino, 482. Ital.
Rosse, 188.
Rota, 479. Lat.
Rôtie, 228.
Roue, 479.
Rouer, 619.
Rouet, 596.
Rouge, 484.
Rouge-gorge, 421.
Rouille, 576, 577. Rouiller (se), 80.
Rouler, 18, 237. Faire — de haut en bas, 354. Rouleau, 18.
Rousseur. V. Taches.
Roux, 484.
Rovo, 52. — *canino*, 52. Ital.
Ruban, 243.

Rubens, 484. Lat.
Rubigo, 577. Lat.
Rubis, 484.
Rubus caninus, 267. Lat.
Ruche, 247, 268, 347, 596.
Ruclum, *Ruculum*, 484. Lat.
Rue, 482. Ruelle, 153.
Rue sauvage, ou Harmala, 363.
Ruga, 482. Lat.
Ruhestätt, 13. Allem.
Ruine, 55. Ruiner, 14, 224.
Ruisseau, 485.
Rupture, 539.
Rusé, 619.
Rustique, 59.
Rustre, 153.
Ruta, 482. Lat.

S.

Sabina, 487. Lat.
Sabine mâle, 487.
Sablonneuse (terre), 10.
Sabot, 88, 558, 601.
Sabucus. V. *Sambucus*.
Sac, 339.
Saccager, 96.
Safran bâtard, 236, 382.
Saga. V. *Sorcère*.
Sage-femme, 182.
Sagitta, 604. Lat.
Sain, 666.
Sains, 152.
Saint-Elme. V. Feu.
Saison (hors de), 395.
Salade, 607.
Salaire, 24.
Salarium, 24. Lat.
Sale, 486, 594. Saleté, 485.
Salir, 66, 336, 486.
Saliva jejuna, 350. Lat.
Salle à manger, 139.
Saloir, 67.
Salsepareille épineuse, 411.
Salsifis, 516. — d'Espagne, 516.
Salutation, 667.
Salvia horminum, 372. — *triloba*, 641. — *pomifera*, 641. Lat.
Sambucus, 673. — *ebulus*, 673. — *nigra*, 673. — *racemosa*, 673. Lat.
Sanctions pragmatiques, 622.
Sandaraque, 489, 577.
Sangle, 321.
Sanglier, 5, 219.
Sanglot, 235, 295. Sangloter, 295.
Sanguisorba officinalis, 428. Lat.
Sanguisorbe, 428.
Sanie, 707.
Sans mot dire. V. Mot.
Santoline, 345.
Sarbacane ou Sarbatane, 676.
Sarchies, 126.
Sarcia, 126. Lat.
Sarcotique, 372.
Sargue, 489.
Sarriette, 180.
Sarte ou *Sartie*, 126. Ital.
Sas de crin, 618.

Sassifraga, 258. Ital.
Satisfait, 12, 149. Être —, 140. Satisfaire (se), 149. Satisfaction, 149.
Satureja thymbra, 180. — *capitata*, 180, 719. Lat.
Satyre, 4.
Sauge, 42, 641.
Saumure, 77.
Saupoudrer, 248, 514, 552.
Saurer, 529.
Sauter de joie, 422. Faire —, 636.
Sauterelle, 419.
Sauvage, 4, 59.
Savoir, 164.
Saxifrage, 258, 620.
Saxifragum, 620. Lat.
Scabreux, 46, 132.
Scalpel, 526.
Scammonée, 507.
Scandaglio, 57. Ital.
Scapulaire, 12.
Scapus, 604. Lat.
Scare, 508.
Sceau, 498.
Schiatta, 511. Ital.
Schiff, 524. Allem.
Schizzare, 601. Ital.
Schlecht, 512. — *gefärbt*, 205. Allem.
Schmelzen, 525. Allem.
Scholar, 535. Angl.
Schurnuca, 585.
Scie. V. Redresser.
Science médicale, 182.
Scier, 223.
Scille, 510. — maritime, 510.
Scirpe des lacs, 502. — des marais, 714.
Scirpi, 66. Lat.
Scirpus, 714. — *lacustris*, 502, 714. — *romanus*, 714. Lat.
Scolopendre, 512.
Scolyme d'Espagne, 512.
Scopæ, 477. — *marrubii*, 638. Lat.
Scopare, 648. Ital.
Scorpène, 515.
Scorpina, 516.
Scorpion, 515. — de mer, 515.
Scorsonère, 516.
Scritojo, 87. Ital.
Scrofa, 521. Lat.
Scrupule, 574. Avoir des —, S'en faire un —, 575.
Scrupules, 85.
Scrutor, 669. Lat.
Sculcæ, 250. Lat.
Sculpter, 715.
Séance, 192.
Seaux de cuir, 299.
Secale, 66. Lat.
Sécher, 529.
Secondines, 95.
Secouer, 234. Secousse, 234.
Secrétaire, 345.
Secrètement, 259.
Securis, 595. Lat.
Séduire, 395.
Seigle, 66.

Seigneurs féodaux, 602.
Sélaque, 481.
Selig, 302. Allem.
Selle, 131.
Selon que, 197.
Semblant (faire), 666.
Semenstruum, 125. Lat.
Semestre, 125.
Semicinctum, 321. Lat.
Sens (il a du) et du bon —, 12, 294.
Sentier, 327.
Sentine, 439.
Sentinelle, 356.
Sentir, 12.
Séparer, 355. V. Quatre.
Septemtriones, 618. Lat.
Septentrion, 618.
Sépulcre, 325.
Séquestre, 124.
Sequester, 124. Lat.
Serf, 630.
Série, 493.
Sérieux, 551.
Serment (lier par), 94.
Serpe, 605.
Serpens. V. *Serpo*.
Serpent, 137. — d'eau, 350.
Serpenteau, 676.
Serpentine, 676.
Serpo, *Serpens*, 137. Lat.
Serrer, 28, 105, 557. Serré, 546. Serran, 676.
Servante, 636.
Service, 103, 215, 647. Servir, 97. Se —, 35. — soi-même, 103. Être servi, 103. Ne me sert de rien, 118.
Séséli de Crète, 607.
Seuil, 402.
Seul, 327. Tout — 327.
Sextuple, 615.
Sica, 66. Lat.
Siècle (il y a un) que, 692.
Siége, 193. — pliant, 194.
Siffler, 576. Le vent siffle, 579. Sifflet, 576.
Signal, Signe, 495. Signet, 496.
Signification (employer dans sa) primitive, 183.
Silence, Silencieux, 497.
Sillon, 8. Sillonner, 370.
Simple, 27, 327, 329. Simplement, 27.
Sinapisme, 500.
Sinderesi, 574. Ital.
Singularis, 336. Lat.
Sinope, 500.
Sinopel, 500. Allem.
Sinople, 500.
Siphon, 32, 503, 504. Épancher de l'eau avec un —, 601.
Sire, 575, 576.
Sirène, 493.
Sirpus, 714. Lat.
Siser, 501. Lat.
Sisymbrium nasturtium, 348. Lat.
Sittelle, 502.
Situation, 173.

Situla, 498. Lat.
Smalto, 525. Ital.
Smilax, 693. — *aspera*, 411. Lat.
Soboles cerasi, 671. Lat.
Sobriquet, 132, 391.
Socculus, *Soccus*, 601. Lat.
Soc de charrue, 8, 627.
Soif. V. Mourir.
Soigné (non), 26.
Soir, 139.
Solanum nigrum, 560. Lat.
Soleil (se tenir, ou se chauffer au), 162.
Solennellement, 130.
Solide, 540.
Solitaire, 165, 327. V. Ver.
Solitude, 326.
Soliveau, 156, 419.
Solstice, 163. — d'été, — d'hiver, 163.
Somme, 229.
Sommeil. V. Profond.
Sommer, 568.
Sommet, 244, 697.
Somnolence, 353.
Son, 166, 496.
Son (du), 431.
Sonde, Sonder, 57.
Sonner, 263, 277, 381. Sonnerie, 496.
Sonore, 166.
Sorcier, 475, 557. Sorcière, 557. V. Vieille.
Sorer, 520.
Sort, 85, 325, 645. Jeter le —, 475.
Sortir des bornes, 356.
Sottises (dire des), 594.
Soucis (causer des), 44.
Soude, 212.
Souder, Soudure, 498.
Souffler. Le vent souffle, 578-579.
Soufflet, 661.
Souffrir, 379, 579.
Soufre, 99, 169. — natif, 170.
Soufrer, 169, 170.
Souhaiter, 150.
Soulagement, 704. Soulager, 115.
Soulier, 88.
Soupçonner, 665. Soupçonneux, 629.
Soupirail, 355.
Soupirs (pousser de profonds), 45.
Souple, 297.
Source, 10, 424.
Sourdre, 601.
Souris, 447. Crotte de —, Trou de —, 448. Souricière, 448.
Souscrire, 628.
Sous-maître, 629.
Soutirer, 504.
Spalmare, 382. Ital.
Species, 112. Lat.
Spectres, 550.
Specularis, *Specularium*, *Speculum*, 532. Lat.

Sperling, 536. Allem.
Spina, 531. Lat.
Spirito finto, 211. Ital.
Splendeur, 12.
Sponte, 661. Lat.
Sporta, 534. Lat.
Spranga, 537. Ital.
Squalus stellaris, 523. Lat.
Squelette, 509.
Squirre, 524.
Stadera, 544. Lat.
Stagnum, 626. Lat.
Stand (to) in, 245. Angl.
Stange, 540. Allem.
Stapes, 543. Lat.
Statera, 544. Lat.
Statue, 363. Statues de bois, 363.
Stature, 244.
Stecchetto, 541. Ital.
Stechen, 541. Allem.
Stellionat, 410.
Stellionatus crimen, *Stelliones*, 410. Lat.
Stemma, 548. Lat.
Stercus, 53. Lat.
Stiefel, 549. Allem.
Stile, 547. Allem.
Stilla, 541. Ital. et Lat.
Stipes, 600. Lat.
Stirare, 222. Ital.
Storax, 553.
Storcere i denti della saga, 99. Ital.
Stragulum, 556. Lat.
Stramentum, 556. Lat.
Stranio, 556. Ital.
Strata, 390. Lat.
Strenga, 556. Ital.
Strenna, 216. Lat.
Striga, 557. Lat.
Stringo, 557. Lat.
Strix, 557. Lat.
Stucchio, 551. Ital.
Studieux, 535, 551.
Studio, 550. Ital.
Studioso, 551. Ital.
Stufa, 281.
Stupéfait. V. Demeurer.
Stupide, 57.
Style, 546.
Subcinctum, 321. Lat.
Submerger, 58, 446. Se —, 58.
Substance, 376.
Substitution, 629. Substitut, 629.
Sucer, 429.
Succès, 114. Avoir un mauvais —, 208.
Succinctum, 321. Lat.
Succulent, 106, 159.
Sucità di bocca, 76. Ital.
Sucogita, 159. Ital.
Sudes, 530. Lat.
Sueur, 183.
Suffisant, 34. Suffire, 646. Se —, 646.
Suffocation, 47.
Suffrage. V. Donner.
Suggérer, 136. Suggérant (en), 432.
Suicide, 39.

Suie, 217.
Suite, 391.
Sujet (sans), 27.
Sumac, 483.
Superflues, 412.
Supplice, 50.
Supposer, Supposé que, 629. Supposition, 629.
Suppurer, 120. Suppuré, 120.
Surabondant, 440. Surabonder, 628.
Sureau, 255, 673.
Surérogation, 413.
Sur-le-champ, 142, 393. — l'heure, 328.
Surmulet, 614.
Surnager, 58, 438.
Surnom, 132, 391.
Surtout, 225, 307.
Survenir à l'improviste, 358.
Susciter, 232.
Suspect, 629.
Symphonistes, 569.
Syndérèse, 574.
Synteresis, 574. Lat.
Syringa vulgaris, 402. Lat.

T.

Tablette, 173, 607.
Tablier, 417.
Tâche, 135, 304. V. Travailler. Tâcher, 119, 535.
Tache, 562. Taches (marqué de) de rousseur, 635, 640.
Taciturne, 497.
Taille, 244. D'une — effilée, 370.
Tailloir, 614.
Taire (veux-tu te)? 94. Tais-toi, 497.
Talent, 588.
Talisman, 550, 591.
Talons (montrer les), 473.
Tamarisc, 343.
Tamarix Gallica, 343. Lat.
Tan (couleur de), 365, 483. Tanné, 365. Tanneur, 588.
Tanacetum balsamica, 246. — *vulgare*, 286. Lat.
Tanaisie, 286.
Tanche, 602.
Tanné, Tanneur. V. Tan.
Tapir (se), 295, 722.
Tapis, 131.
Tard, 152. Trop —, 395. Tardif, 152. Tarder, 330.
Tarentule, 486.
Tarots, 590.
Tartre, 39.
Tartufo, 626. Ital.
Tâtonner, 397.
Taupe, 582, 583, 676.
Tausendschön, 541. Allem.
Taxer, 30. Taxe sur les brebis, 457.
Tecolithos, 602. Lat.
Teigne, 68, 707. — porrigineuse, 431.
Témoins. V. Production.
Tempe, 322.
Temperino, 721. Ital.

Tempero, 721. Lat.
Tempête, 511.
Temporiser, 100, 330, 579.
Temps (à), 199. — serein, 215. Au même —, 716.
Tendre, 600.
Ténèbres, 517. — épaisses, 9.
Ténesme, 428.
Tenia, 278.
Tenir, 150. — à, 256.
Tenon. V. Mortaise.
Tente, 384, 546.
Térébenthine, 612.
Termes, 542.
Terrain maigre, 204. Terre, 325, 672. — cimolée, 551. Par —, 672. Terrassé, 154.
Terreur, 654.
Testicules, 138, 519.
Tête, 201, 202, 229. Qui a la — dure, 363. — d'ail, 515. — de moine, 674. V. Achever.
Têtière, 244.
Tettix, 569.
Thapsia asclepium, 694. — *villosa*, 694. — *fœtida*, 694. Lat.
Thapsie velue. — fétide, 694.
Thé, 641.
Thon, 366.
Thraso, 640. Lat.
Thür, 607. Allem.
Thuya. V. Résine.
Thym, 180.
Thymus Zygis, 180. Lat.
Tibia, 218. Le —, 247.
Tibia, 247. Lat.
Tibialia, 549. Lat.
Ticken, 227. Anglossax.
Tige, 227, 546, 552.
Tigré, 394.
Tignum, 419. Lat.
Tilleul, 649.
Tithymale, 725.
Tithymalus spinosus, 516. Lat.
Tina, *Tinia*, *Tinium*, 597. Lat.
Tinca, 602. Lat.
Tine, 590, 597.
Tinea, 71. Lat.
Tinette, 597.
Tinium. V. *Tina*.
Tinter, 55, 576.
Tique des chiens, 522.
Tiraillement, 539.
Tirant, 578.
Tire-lire, 251.
Tirer, 357, 576. Tiré à quatre épingles, 600.
Tiroir, 578.
Tisane. V. Chicorée, et Décoction.
Tison, 571. Tisonner, 571.
Tissu, 399. — de lin, 324.
Toast, 146.
Todtenblume, 656. Allem.
Toile d'araignée, 33, 494.
Toison, 441.

Toit, 545, 608. Toiture, 545.
Tombe de marbre, ou de pierre, 433. Tombeau, 230, 325.
Tomber, 354, 423. — dans, 423. Le sort est tombé, 423.
Tome, 604.
Tonchio, 318. Ital.
Tondue, 252, 254.
Tonne, 597, 598. Tonneau, 455, 597. Tonnelle, 598.
Tous, 166.
Tonsure, 383.
Topaze, 604.
Torcere, 553. Ital.
Torche, 635.
Torcher, 158.
Torchio, 553. Ital.
Tordre, 32, 158, 252, 254, 507, 553, 560. Il ne fait que — et avaler, 223.
Tordyle, 607.
Torpille, 332.
Torréfier, 227, 658.
Tort (à), 385.
Torta di pomi, 113. Ital.
Torticolis (avoir un), 291.
Tortiller, 560.
Toucher, 109.
Touffe de cheveux, 520.
Touffu, 104.
Toupet du sommet de la tête, 520.
Toupie, 558.
Tourment, 50. Tourmenter, 44, 427.
Tournant d'eau, 236. —, ou Remole, 348. Tourner. V. Achever.
Tourniolle, 209, 408.
Tournois, 189.
Tourte de pommes, 113.
Toussaint (la), 706.
Tout de suite, 142.
Toux catarrhale, 569.
Trabacca, 608. Ital.
Trabica, 608. Lat.
Trabs, 608. Lat.
Trachine. V. Vive.
Tracta, *Tractæ*, *Tractus*, 376. Lat.
Traduire, 136.
Tragopogon pratensis, 516. Lat.
Traho, 280. Lat.
Traîner, 357, 576. — par terre, 270. se—sur le ventre, 580. Traîné, 270.
Trait, 475. Au —, 585.
Traité, 16.
Traiter, 97. — très-honorablement, 44. — avec douceur, — durement, 425.
Traits, 280. Les—du visage, 255.
Trajet, 98.
Trama, 376. Lat.
Trame, 324, 376. Tramer, 437.
Tranche, 645.

Tranchoir, 614.
Tranquille, 497. Rester —, 165.
Transitoire, 408.
Transverser, 504.
Traube, 11. Allem.
Travailler, 103. — à forfait, ou à la tâche, 30. — pendant la fête, 103. Tu travailleras, 122.
Travers (de), 432. Posé —, 433.
Traversin, 463.
Trébuchet, 548, 598.
Trèfle, 86. — bitumineux, 617.
Trembler. La terre tremble, 609.
Trembloter, 590.
Trementina, 612. Ital.
Trépied de fer, 471.
Tresse, 519. Tresser, 437.
Trésorerie, 191. Trésorier (grand), 191.
Tribulum aquaticum, 614. Lat.
Tridens, 101. Lat.
Trier, 98.
Triompher, 177.
Triones, 618. Lat.
Triple, 615.
Triturer, 287.
Trocta, 619. Lat.
Trombe, 503.
Trompé, Tromper, 275.
Trompette, 58. Un —, 496.
Tronc, 133, 243, 251, 552, 601.
Trop, 388, 411.
Trou de serpent, 377. V. Souris. Trous, 559.
Trouble, 174, 175. Troubler, 565. Troubles, 654.
Troupe (en), 242. Troupeau, 242.
Trouvaille, 145.
Trouver, 164. Se — mieux, 115. Trouvé, 146.
Tructa, 619. Lat.
Truelle, 338.
Truffe d'eau, 613. Truffes, 685.
Truie, 521.
Truite, 619.
Truncus, 600. Lat.
Trutta, 619. Lat.
Tubulus, 300. Lat.
Tubus, 650. Lat.
Tue-chien, 523.
Tuer, 518.
Tuf, 396.
Tufo, 396. Ital.
Tuile, 228.
Tumeur, 249.
Turban, 634.
Turbot, 481.
Turbulent, 175.
Turma, 105. Lat.
Tuyau, 311, 586, 650.

U.

Ulula, 557. Lat.

Un à un, ou L'un après l'autre, 120-121.
Uncus, 153. Lat.
Unir. Uni par le sacrement du mariage, 145.
Urine, 135, 196, 349.
Usage, 98. Les usages et coutumes, 622.
User, 18, 29, 238. Achever d' —, 29. Habit usé, 238.
Usufruit, Usufruitier, 691.
Usurpateur, 131. Usurper, 183.
Utile (à quoi m'est-il)? 118.
Uva. Tagliamento delle prime uve, 330. Ital.
Uvée, 324.

V.

Vaccine, 91.
Vaciller, 241, 513.
Vaco, 143. Lat.
Vagabond, 90.
Vain (en), 109.
Vaisseaux (de mille), 681.
Valétudinaire, 204, 647.
Vallée, 272.
Vallis, 272. Lat.
Valoir, 23.
Valvulus, 42. *Valvuli*, 42. Lat.
Vanner, 293.
Vanterie, 643.
Vapeur, 683, 712.
Vase, 486.
Vasis species, 53. Lat.
Vassal, 630.
Véhément, 584.
Veillée passée au travail, 390.
Velours, 52.
Vello; Villoso, 52. Ital.
Vellus, 52. Lat.
Velu, 52.
Veluto, 52. Ital.
Venatio, 517. Lat.
Vendange (première), ou L'ouverture des vendanges, 330.
Vendeur, 456. Vendeuses, 400. Vendre, 415, 454.
Venetum, 73. Lat.
Vent (le) est nord, 57.
Vente simulée, 619, 623.
Ver à soie, 45, 705. — qui ronge le bois, 69.
Verbascum thapsus, 652. Lat.
Ver cucurbitin, ou solitaire, 278.
Verdier, 653, 682.
Verge, 185, 442. Vergettes, 518.
Ver luisant, 271.
Vermifuge, 426.
Vermillon, 500.
Vernicium, 53. Lat.
Vernis, 53.
Vérole (marqué de petite), 365.
Verre, 90. — évasé, 99.
Verrou, 160.
Verser, 695. — de l'eau, ou du vin, 43.

Vert (mettre les chevaux au), 85.
Vertèbre supérieure, 616. La grosse —, 617.
Vertige, 185, 230.
Vertugadin, Vertugal, 269.
Vertueux, 120.
Vervex, 53. Lat.
Vesce, 40.
Vesse, 255. Vesser, 25, 255.
Vessie, 492.
Vétérinaire, 261.
Veterinarius, 261. Lat.
Vétilles, 508. Vétilleur, 146.
Viande maigre, 491.
Vicaire, 101, 670.
Vice, 123.
Vice-Amiral, 133.
Vider, 143.
Vie, 54. A —, 54. Ma, ta, sa — durant, 161. — malaisée, — agitée, 161.
Vieillard (méchant), 204. Vieux décrépit, 296.
Vieille (méchante), 205. — sorcière, 205, 557. — décrépite, 296. — folle, 557. Vieillesse (extrême), 42.
Vierge. V. Cesser.
Vif, 41, 137, 179.
Vil, 41.
Vilipender, 79.
Ville, 696.
Villoso. V. *Vello*.
Vin (tirer le) de goutte, ou mère-goutte, 329.
Vino (*fare il primo*), 329. Ital.
Viola, 320. — *nigra*, 671. — *canina*, 671. Lat.
Violence (par), 131. Violent, 41.
Violet foncé, 369.
Violette, 320.
Vire, Virement, Virer, 54.
Virga, 185, 442. *Virgula*. Lat.
Vis, 54. En —, 558.
Vis-à-vis, 225.
Visage, 463.
Viser au but, 218.
Visciola, 54. Ital.
Viscosité, 185. Visqueux, 185.
Viscères, 533.
Vita, 54. Ital.
Vivant, 152.
Vive, ou Trachine vive, 104.
Vivre (avoir de quoi), 568.
Vivres, 162. V. Fourniture.
Vlot, 441. Holland.
Vogue, 252. Voguer, 579.
Voie détournée, 8. — lactée, 73.
Voile, 119, 399.
Voirie, 67, 242.
Voisin de campagne, 5.
Voix (d'une commune), 322. V. Donner.
Volées (sonner une, deux, trois), 714.
Voler, 418, 422.

Volonté, 170. Faire ses volontés, 170.
Volta, 174. Ital.
Volume, 604.
Vomir (avoir envie de), 11.
Vorace, 610.
Voter, 100. Votes (mangeur de), 702.
Vouloir, 58.
Voûte, 174.
Vrilles, 291, 553.
Vulgaire, 451.
Werkstatt, 135. Allem.

X.

Xanthium strumarium, 239. Lat.
Xarcia, 126. Espagn.

Y.

Yeux bleus (qui a des), 72.

Z.

Zampogna, 594. Ital.
Zampognare, 594. Ital.
Zemni, 583.
Zickelchen, *Ziege*, 227. Allem.
Zingano, 38. Ital.
Zingeuner, 38. Allem.
Zinopel, 500. Allem.
Zocco, 600. *Zoccolanti*, *Zoccolo*, 601. Ital.
Zolota, 158.
Zoloto, 158. Polon.
Zophorus, 89. Lat.

ΟΙ ΜΝΗΜΟΝΕΥΘΕΝΤΕΣ, ΕΞΗΓΗΘΕΝΤΕΣ, Η ΟΠΩΣΟΥΝ ΔΙΟΡΘΩΘΕΝΤΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Ἀέτιος, 687.
Ἀθήναιος, 78-79, 243, 303, 416, 429-430, 621, 628, 688.
Αἰλιανὸς, 383, 619, 624, 682.
Αἰσχύλος, 142, 298, 681, 712.
Ἀλέξανδρος Τραλλιανὸς, 399-400, 697, 717.
Ἀνακρέων, 72-73.
Ἀνέκδοτα Βεκκήρου. Ζ. Γλωσσάρια.
Ἀνώνυμος ἀνατομικὸς, 323.
Ἀριστοτέλης, 85-86, 384, 421-422, 430, 499, 531, 603, 624, 652, 668, 684, 686-687, 697, 704.
Ἀριστοφάνης, 47, 253, 324, 383, 429, 463, 508, 541, 556, 617, 620, 642, 643, 644, 649, 696.
Ἀῤῥιανὸς, 608.
Ἀρτεμίδωρος, 475.
Γαληνὸς, 138, 284, 337, 365, 515, 537, 541, 707.
Γεωπονικὰ, 443, 462, 531, 675.
Γεώργιος ὁ Πισίδης, 579.
Γλωσσάρια, 24, 48-49, 66, 89, 90, 125, 277, 293, 384, 425, 437, 442, 521, 544, 557.
Δημοσθένης, 380, 433, 439, 444, 468, 475, 623, 630, 645.
Διογένης Λαέρτιος, 616, 667.
Διοσκορίδης, 350, 443, 500, 507, 652, 653, 664, 671, 693, 706.
Δίων ὁ Χρυσόστομος, 502.
Δουκάγγιος, 17, 23, 24, 50, 52, 53, 54, 56, 58, 71, 77, 86 (δὶς), 103, 110, 111, 113, 123, 135, 138, 156, 166, 198, 203, 213, 221, 226, 227, 229, 237, 239, 249, 276, 278, 290, 304-305, 310, 323, 332, 346-347, 348, 354, 369, 372, 391, 397, 400-401, 414, 424, 435-436, 440, 441, 448, 449, 450, 452, 453, 454 (δὶς), 455, 457-458, 459, 462, 463, 466, 472, 477, 484, 486, 491, 495, 500, 505, 509, 517, 519, 529, 531, (δὶς), 534, 545, 449, 557, 558, 589, 594, 595, 596-597, 601, 608, 614, 641, 648, 650, 660, 669, 671, 675, 683, 692, 703, 715, 716.
Ἑβδομήκοντα (οἱ), 2, 17, 36, 121-122, 145, 164, 339, 347, 370, 391, 401, 420, 421, 423, 425, 487, 488, 490, 494, 507, 523, 529, 713.

Ἐξηγηταὶ τῆς ἁγίας γραφῆς, 401.
Ἐρωτιανὸς, 284, 687.
Ἐτυμολόγος, 83, 99, 127, 279-280, 334, 388-389, 456, 479, 572, 652, 711.
Εὐριπίδης, 655, 668, 681, 712.
Εὐστάθιος, 21, 154-155, 167-168, 215, 256-257, 309, 326, 369, 379, 417-418, 422, 439, 447-448, 493-494, 506, 511, 522, 543, 573, 587, 605, 608, 609, 613, 629, 631, 634, 646, 648, 653, 654, 665, 678, 680.
Ἡλιόδωρος, 403.
Ἡρόδοτος, 43, 82, 170, 321, 396, 539, 603.
Ἡσίοδος, 611, 670, 694.
Ἡσύχιος, 2, 4, 11, 15, 41, 55, 66, 68 (δὶς), 70, 76, 78, 85, 99, 127, 178, 186, 192, 234, 255, 262, 270, 272 (δὶς), 277, 278, 279 (δὶς), 281-282, 283, 293 (δὶς), 305, 330, 332, 335, 347, 361, 362, 373, 397, 398, 399, 409 (δὶς), 416, 418, 419, 433, 436, 438, 441, 448 (δὶς), 455-456, 460, 464, 465, 485, 501, 502, 504-505, 507, 520 (δὶς), 529 (δὶς), 536, 537, 557, 562, 567, 576, 587, 589, 599, 605, 611, 615, 628, 631, 632, 633 (δὶς), 636, 639, 644, 651, 652, 655, 663, 6 4, 666, 667, 681, 682, 684, 686, 695, 697, 700, 702, 714.
Θεόφραστος, 396, 479, 560-561, 673-674.
Θουκυδίδης, 198, 300, 499.
Θωμᾶς Μάγιστρος, 586.
Ἱπποκράτης, 2, 55, 63, 100, 132, 182, 238, 283, 284, 304, 323, 361, 364, 370, 373, 377, 426, 431, 448, 515, 539, 546, 559, 561, 563 (δὶς), 564, 597, 616, 617, 635, 643, 655, 661 (δὶς), 662, 675, 683, 687-688, 712-713.
Ἰσοκράτης, 588.
Κικέρων, 662.
Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, 177.
Λεξικογράφοι, 510, 541-542, 591-592, 703, 715, 716.
Λόγγος, 466.
Λουκιανὸς, 192, 193, 405, 412.
Μαγάγιος, 47-48, 393.
Μένανδρος, 30, 173, 640.
Μεύρσιος, 62, 72, 226.
Μοσχόπουλος, 461.
Νέα Διαθήκη, 43-44, 51, 130-131, 145, 148, 151, 177, 193, 215, 246, 336, 352, 410, 411, 412 (δὶς), 451, 456, 468, 478, 583, 584, 613, 615-616, 622, 631, 632, 644, 647, 656, 686.
Νίκανδρος, 117.
Ξενοφῶν, 375, 578.
Ὅμηρος, 224, 279, 306, 321,

342, 356, 361, 374, 375, 383, 415, 494, 522, 528-529, 560, 591, 593, 598, 611, 618, 643, 665, 669, 694, 708, 712, 713.
Παροιμίαι, 8, 12, 112, 113, 166, 198, 245, 252, 298 (τρὶς), 381, 412, 414, 447 (δὶς), 452, 453 (δὶς), 468 (δὶς), 486, 497, 523, 537, 596, 606, 618, 645, 654, 690.
Παυσανίας, 396.
Πίνδαρος, 717.
Πλάτων, 136, 375, 385, 606, 644.
Πλίνιος, 70, 638, 671, 674, 693, 696.
Πλούταρχος, 68, 73, 188, 360, 370, 386, 409, 518, 525, 540, 655, 690.
Πολύαινος, 634.
Πολύβιος, 399, 506.
Πολυδεύκης, 589.
Σουίδας, 59, 155, 236, 270-271, 285, 318, 502, 572, 630, 632, 634.
Σοφοκλῆς, 261, 393, 645, 651, 665, 684, 712.
Στοβαῖος, 646.
Στράβων, 273, 360, 371-372, 476.
Σχολιαςὴς Ἀπολλωνίου, 48.
——— Ἀριςοφάνους, 30, 133, 282, 429, 514, 581-582, 626.
——— Εὐριπίδου, 473.
——— Ἡσιόδου, 611.
——— Θεοκρίτου, 693.
——— Θουκυδίδου, 198, 224, 300.
——— Λουκιανοῦ, 405-406.
——— Νικάνδρου, 509, 538, 572.
——— Ὁμήρου, 279, 387, 441.
——— Ὀππιανοῦ, 542, 624.
——— Πινδάρου, 694.
Φιλόςρατος, 360, 691.
Φώτιος, 153, 162, 332, 335, 337, 436, 471, 503-504, 548, 593, 619-620, 631, 639, 649, 681, 684.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

ΣΕΛΙΔΙ, 4, Στίχω, 3, γράφε Τζιγκρισμένος. —— στίχ. 7-26, διόρθωσε τὴν ἀταξίαν τῶν κεφαλαίων, γράφων, ἈΓΛΗΓΟΡΑ, ἈΓΟΡΑΣΤΌΝ, ἈΓΌΣ. ἊΓΡΑ, ἊΓΡΕΛΟΣ, ἈΓΡΙΆΝΘΡΩΠΟΣ, ἈΓΡΙΜΙΟΝ, ἈΓΡΙΟΒΙΟΛΈΤΑ. —— ΣΕΛΊΔ. 5, στίχ. 20, γρ. Κορακοπόδιον. —— ΣΕΛΊΔ. 42, στίχ. 13, γρ. Ἐλελίσφακον. ΣΕΛΊΔ. 67, στίχ. 9, γρ. ἀκαθαρσίας. —— ΣΕΛΊΔ. 70, στίχ. 19, γρ. (XXX, 6, § 38). —— ΣΕΛΊΔ. 124, στίχ. 17 καὶ 18, γρ. sequester. —— ΣΕΛΊΔ. 131, στίχ. 7, γρ. Χάσδιον. Ζ. Χάσδιον. —— ΣΕΛΊΔ. 188. στίχ. 4, γρ. Ζ. Παθαίνω. —— ΣΕΛΊΔ. 202, στίχ. 19, γρ. μεταφορᾶς. —— ΣΕΛΊΔ. 210, στίχ. 8, γρ. Ζ. Μωροσίταρον. —— ΣΕΛΊΔ. 228, στίχ. 7, γρ. Σταυροκαράθυρον. —— ΣΕΛΊΔ. 242, στίχ. 8, γρ. en troupe. —— ΣΕΛΊΔ. 255, στίχ. 14, γρ. ΚΟΥΦΟΚΛΑΝΗ, θηλ. Σ. —— ΣΕΛΊΔ. 275, στίχ. 11, γρ. Λαζούριον (bleu céleste). —— ΣΕΛΊΔ. 291, στίχ. 4, γρ. ἐπιλέγηδην. Ζ. Συλλεγούδια. —— ΣΕΛΊΔ, 295, στίχ. 12, γρ. Penula, Gausape. —— ΣΕΛΊΔ. 402, στίχ. 19, γρ. καὶ Πέταχνον, Πάταυρον καὶ Πέταυρον. —— ΣΕΛΊΔ. 414, στίχ. 19, γρ. Σημειόνει. —— ΣΕΛΊΔ. 420, στίχ. 25, γρ. calus. —— ΣΕΛΊΔ. 476, στίχ. 5, γρ. racloir. —— ΣΕΛΊΔ. 514, στίχ. 22, γρ. Lodola. —— ΣΕΛΊΔ. 519, στίχ. 19, γρ. flocon de laine. —— ΣΕΛΊΔ. 561, στίχ. 3, γρ. οὐδετ. Στρύχνου τὸ ἐπονομαζόμενον Ἀλικάκαβον. —— ΣΕΛΊΔ. 632, στίχ. 6, γρ. cannibale. —— ΣΕΛΊΔ. 638, στίχ. 25, γρ. I, 26, σελ. 60. —— ΣΕΛΊΔ. 646, στίχ. 8, γρ. Φὲζ (Fez). —— ΣΕΛΊΔ. 712, στίχ. 10, γρ. ἀποφορὰν, ἀπόρροιαν.

ΟΙ ΧΟΡΗΓΗΣΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΩΝ ΑΤΑΚΤΩΝ.

ἈΠῸ ΘΕΣΣΑΛΟΝΊΚΗΣ.

Πουλχερία, χήρα Θεοδώρου Πρασακάκη, δι' ἀντίτυπα	10
Ἰωάννης Πρασακάκης	20
Θεαγένης Χαρίσιος	1

ἈΠῸ ΤΗ͂Σ ΛΟΙΠΗ͂Σ ἙΛΛΆΔΟΣ.

Ἀλέξανδρος Κοντόςαυλος	20
Λουκᾶς καὶ Ἰάκωβος Ῥάλλης	5
Θ. Ἄμιρος	3
Ὁ. Σκαραμαγκᾶς	3
Εὐστάθιος Σουγδουρῆς	3
Δ. Α. Μιαούλης	5
Θ. Ξένος	3
Θεοχάρης Παλαιολόγος	2
Γεώργιος Γιουρδῆς	3
Γεώργιος Πετρίτζης	2
Γ. Σαχίνης	2
Ῥάλλης, Ψιακὴς καὶ Συντρ.	2
Ἀργύριος Δ. Ταρμπουχτζῆς	2
Α. Ζ. Πετροκόκκινος	1
Π. Γεραλόπουλος	1
Α. Ν. Ἀποστόλη	2
Ἀλευΐδης	1
Δ. Ο. Μιμῆς	1

Ζαννῆς Ν. Λαγώνικος 1

Ζ. Δ. Βοῦρος 1

Ἰωάννης Γ. Καράλης 1

Πέτρος. Ζ. Ῥοΐδης 1

Κυπριανὸς Θησεὺς 1

Δ. Βουτζινᾶς 1

Μ. Πολέμης 1

Ν. Ἐλευθερίου 1

Νικόλαος Χ. Γιαλτζῆς 1

Ἠλίας Κεχαγιᾶς 1

Εὐστράτιος Διαμαντάρης, Μυκόνιος 1

Ἄγγελος Τριανταφυλλίδης 1

Μανουὴλ Δημητρίου 1

Κωνσταντῖνος Θ. Ζωγράφος 1

Παρασκευᾶς Κάζηρης 1

Α. Σταματίου 1

Ζ. Κ. Ζικάλας 1

Πέτρος Δαμαράκης 1

Νικόλαος Ζαραχάνης 1

Στέφανος Κάσπαρης 1

Ἀντώνιος Θεοχάρη 1

Κωνσταντῖνος Δημητρίου Σμυρναῖος 1

Ἰωάννης Τύρκας, Ἰατρὸς 1

Πέτρος Γούσιος 1

Γ. Ῥοῦσος 1

Δ. Κροκίδης 1

Μαργαρίτης Τίμπας 1

Ἰωάννης Δ. Ῥάλλης 1

Γεώργιος Ψύχας 1

Ἰωάννης Αὐγερινὸς 1

Γ. Β. Ἰγγλέσης 1

Ἰωάννης Ζαραχάνης 1

Γεώργιος Κονταξάκης, Κρὴς. 1
Παῦλος Νεγρεπόντες. 1
Ἐμμανουὴλ Ν. Πρασακάκης. 1

ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Ἀθανάσιος Ῥοσσέτος. 1
Ζωρζῆς Ζωγράφος 1
Στέφανος Τεγγίρογλους. 1
Θεόδωρος Ζ. Δαμαλᾶς. 1
Στέφανος Ι. Μαυρογορδάτος. 1
Γεώργιος Α. Πετρόπουλος. 1

ΑΠΟ ΛΙΒΟΡΝΟΥ.

Ζωρζῆς Ῥοδοκανάκης. 5
Μανουὴλ Π. Ῥοδοκανάκης. 2
Παντίας Ῥοδοκανάκης. 1
Ἰωάννης Ἀνδριάδης. 1
Ἀνδρέας Λουριώτης. 3
Παναγιώτης Πάλης. 1
Ἀντώνιος Ῥίζος. 1
Ἰωάννης Σ. Σκυλίτζης. 1
Γεώργιος Κετέμπεζης. 1
Ἰωάννης Βαφιαδάκης. 1
Μιχαὴλ Ῥοδοκανάκης. 1
Φραγκούλης Ῥοδοκανάκης. 1
Ἰωάννης Καλόβολος. 1
Εὐγένιος Καΐρης, ἱερομόναχος. 1
Χριστόδουλος Δεσπότης Μοσπηνιώτης. 1
Θωμᾶς Σπανιολάκης. 1
Δημήτριος Γιαλιᾶς. 1
Ν. Στουρνάρης. 1
Δημήτριος Μεσθανεὺς. 1

Π. Γαίμαρης	1
Ἰωακὴμ Βαλαμάντης, ἱερομόναχος	1
Σπυρίδων Βάλϐης	1
Ν. Στουρνάρης, ὡς ἐπίτροπος τοῦ Ἑλληνικοῦ σχολείου	1

ΑΠΟ ΤΕΡΓΕΣΤΗΣ.

Μιχαὴλ Ῥοδοκανάκης τοῦ Αὐγουστῆ	1
Ἀμϐρόσιος Στεφάνου Ῥάλλης	2
Παῦλος Ν. Νεγρεπόντες	1
Ματθαῖος Ζ. Ῥοδοκανάκης	1
Λαυρέντιος Μ. Ψαχῆς	1
Ἀντώνιος Θ. Ῥάλλης	1
Νικόλαος Ζ. Βλαστὸς	5
Ι. Ῥώτας	2
Ἰωάννης Ῥάλλης	1
Παῦλος Καλλιγᾶς	1
Ἀντώνιος Α. Βλαστὸς	1
Εὐστράτιος Μεταξᾶς	1
Νικόλαος Σεϐαστόπουλος	1
Ἀνδρέας Κάπαρης	1
Πέτρος Ἰωσὴφ	1

ΑΠΟ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ.

Καλλίνικος Κρεατσούλης	10
Π. Σκυλίτζης, Ἀργέντης καὶ Συντροφία	15
Ῥοδοκανάκης υἱοὶ καὶ Συντροφία	3
Π. Σεκιάρης καὶ Α. Ἀργέντης	4
Πετροκόκκινος καὶ Ἀγέλαστος	3
Ἰ. Δ. Μαυροκορδάτος	5
Ἀδελφοὶ Τζιτζίνια	3
Ἰωάννης Βαϐεστρέλλης	1
Τουμαζῆς Γαλάτης	1

Νικόλαος Βαφειάδης.	1
Παρθένιος Ἱεροδιάκονος.	1

ΑΠΟ ΛΟΝΔΡΑΣ.

Ἀδελφοὶ Ῥάλλη.	50
Ν. Θωμᾶς, Ἀργέντης καὶ Συντροφία.	10
Ῥάλλης καὶ Ταμβάκος.	5
Ἀποστόλης Σκουλούδης.	1
Σπάρταλης, Φάχρης καὶ Λασκαρίδης.	5
Ἀδελφοὶ Φραγκιάδη.	5

ΑΠΟ ΑΜΣΤΕΛΟΔΑΜΟΥ.

Στέφανος Παλαιολόγος.	1
Στέφανος Ἀναστασίου Παλαιολόγος.	1
Μιλτιάδης Ἀναστασίου Παλαιολόγος.	1
Ἱλαρίων Πασχαλίδης ἱερομόναχος.	1

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

JAN 9 1917

form 410

B'D APR 9 1915